CHARLAINE HARRIS

CATEGORIC MOARTĂ

Evident, această carte a fost terminată cu multe luni înainte ca uraganul Katrina să lovească violent coastele Golfului. Din moment ce o mare parte din acțiune se desfăşoară în New Orleans, am ezitat dacă să las Categoric moartă *aşa cum era sau să includ catastrofa din august şi septembrie. După ce m-am gândit îndelung, din moment ce vizita lui Sookie are loc la începutul primăverii, m-am decis să las cartea aşa cum fusese*

scrisă inițial.

Inima mea este alături de oamenii din minunatul oraş New Orleans şi alături de toți locuitorii din zonele de coastă ale statului Mississippi, statul meu natal. Gândurile şi rugăciunile mele sunt alături de voi în timp ce vă reconstruiți casele şi viețile.

MULȚUMIRI

Le mulțumesc multor oameni, printre care se numără: profesorul de latină al fiului lui Jerrilyn Farmer; Toni L.P. Kelner şi Steve Kelner, prieteni şi adevărați sfătuitori; Ivan Van Laningham, care ştie o mulțime de lucruri şi are păreri personale despre multe, multe subiecte; dr. Stacy Clanton, despre care pot spune acelaşi lucru; Alexandre Dumas, autorul fabulosului roman *Cei trei muşchetari,* o carte pe care toți ar trebui s-o citească; Anne Rice, pentru că a adus vampirii în New Orleans; şi cititorul de la Uncle Hugo's care a anticipat acțiunea acestei cărți… jos pălăria în fața tuturor!

Capitolul 1

ERAM AGĂȚATĂ DE BRAȚUL unuia dintre cei mai frumoşi bărbați pe care-i văzusem vreodată, iar el mă privea în ochi.

— Gândeşte-te la... Brad Pitt, am şoptit. Ochii căprui, întunecați, mă priveau fără vreo urmă de interes.

Bine, pornisem în direcția greşită.

Mi l-am imaginat pe ultimul iubit al lui Claude, paznic la un club de striptease.

— Gândeşte-te la Charles Bronson, am sugerat. Sau... hm... la Edward James Olmos.

Am fost recompensată cu un început de sclipire în ochii aceia cu gene prelungi.

Într-o clipită, ai fi zis că minunatul Claude avea să-mi ridice fusta lungă şi foşnitoare, să-mi tragă în jos corsetul decoltat, cu efect de push-up, ca să mă siluiască până ce aveam să implor îndurare. Din nefericire pentru mine – şi pentru toate celelalte femei din Louisiana –, Claude juca în echipa adversă. Cu sânii mari şi blondă, nu reprezentam idealul lui Claude; dur, aspru şi melancolic, poate cu o mică mustață țepoasă, asta îl ațâța pe el.

— Maria-Star, treci încoace şi dă-i pe spate şuvița aia, ceru Alfred Cumberland din spatele aparatului de fotografiat.

Fotograful era un bărbat negru greoi, cu părul şi mustața încărunțite. Maria-Star Cooper făcu un pas în fața aparatului ca să aranjeze o şuviță din pletele mele blonde. Eram lăsată spre spate, peste brațul drept al lui Claude, cu mâna stângă – care nu se vedea (ce puțin în aparat) – agățându-mă cu disperare de jiletca sa neagră, cu mâna dreaptă aşezată cu delicatețe pe umărul lui stâng. Mâna sa stângă era pe talia mea. Cred că postura trebuia să sugereze că voia să mă pună jos să-şi facă de cap cu mine.

Claude purta o jiletcă neagră, cu pantaloni până la genunchi, negri, ciorapi albi şi o cămaşă albă, vaporoasă. Eu purtam o rochie lungă, albastră, cu o fustă cu crinolină şi o serie de

jupe. Aşa cum am mai spus, rochia avea corsajul decoltat, cu mânecile coborâte pe umeri. Eram bucuroasă că în studio era potrivit de cald. Lampa cea mare (care pentru mine semăna cu o antenă de satelit) nu era atât de fierbinte pe cât mă aşteptasem.

Al Cumberland trăgea cadrele, în timp ce Claude se uita înfierbântat la mine. M-am străduit cât am putut să mă uit la fel de înfierbântată la el. Viața mea personală fusese, în ultimele luni, să-i spunem *goală,* aşa că eram mai mult decât gata să privesc pe cineva cu pasiune. De fapt, eram gata să iau foc.

Maria-Star, care are o piele arămie şi părul negru şi ondulat, era pregătită cu o geantă cu produse de machiaj şi perii şi piepteni, gata să facă retuşuri în ultima clipă. Când Claude şi cu mine ajunseserăm la studio, fusesem surprinsă s-o recunosc pe tânăra asistentă a fotografului. Nu o mai văzusem pe Maria-Star de la alegerea liderului haitei din Shreveport, în urmă cu câteva săptămâni. Nu prea avusesem ocazia să o observ atunci, deoarece concursul pentru alegerea liderului haitei fusese înspăimântător şi sângeros. Astăzi avusesem ocazia să văd că Maria-Star se recuperase complet din ianuarie, de când fusese lovită de o maşină. Vârcolacii se vindecă repede.

Maria-Star mă recunoscuse şi ea şi am fost uşurată să văd că-mi întoarce zâmbetul. Relația mea cu haita din Shreveport era, ca să-i spunem aşa, cel puțin nesigură. Fără să-mi fi dorit să fac asta, mă alăturasem fără să-mi dau seama învinsului din lupta pentru postul de şef al haitei. Fiul acestui concurent, Alcide Herveaux, pe care-l consideram poate ceva mai mult decât un prieten, simțise că-l lăsasem baltă în timpul întrecerii; noul lider al haitei, Patrick Furnan, ştia că am legături cu familia Herveaux. Am fost surprinsă că Maria-Star făcea conversație cu mine în timp ce-mi încheia costumul şi-mi aranja părul. Mă machiase mai tare decât o făcusem eu vreodată în întreaga mea viață, dar când m-am uitat în oglindă a trebuit să-i mulțumesc. Arătam grozav, deşi nu mai

semănăm deloc cu Sookie Stackhouse.
Dacă Claude nu ar fi fost gay, probabil că l-ar fi impresionat şi pe el felul în care arătam. Era fratele prietenei mele Claudine, şi-şi câştigase existenţa făcând striptease la Hooligans – un club care acum îi aparţinea –, în serile dedicate femeilor. Claude avea o înfăţişare de-ţi lăsa gura apă pur şi simplu: un metru optzeci, părul negru şi ondulat, ochi mari, căprui, un nas perfect, buzele pline exact cât trebuie. Purta părul lung, să-şi ascundă urechile: fuseseră modificate chirurgical, ca să arate rotunjite ca ale oamenilor, nu ascuţite aşa cum le avusese de la natură. Dacă te pricepeai puţin la lucruri supranaturale, ai fi observat imediat operaţia şi ţi-ai fi dat seama că superbul Claude provenea de fapt din neamul zânelor. Nu folosesc acest termen în sens peiorativ legat de orientarea sa sexuală. O spun în sensul literal: Claude provenea din neamul zânelor.
— Şi acum, ventilatorul, o instruia Al pe Maria-Star, şi după ce i-a aranjat puţin poziţia, aceasta a pornit un ventilator mare.
Acum părea că ne aflam în mijlocul unei furtuni. Părul meu flutura ca nişte valuri blonde, deşi cel prins în coadă al lui Claude stătea nemişcat. După câteva cadre care să surprindă acel look, Maria-Star îi desfăcu părul lui Claude şi i-l aranja artistic, astfel încât să fluture spre faţă şi să ofere un contrast pentru profilul său perfect.
— Minunat, zise Al, continuând să facă fotografii. Maria-Star mută ventilatorul de câteva ori, astfel încât vântul să bată din direcţii diferite. În cele din urmă, Al îmi spuse că mă pot ridica. M-am îndreptat de spate, recunoscătoare.
— Sper că nu mi-am lăsat greutatea prea tare pe braţul tău, i-am spus lui Claude, care părea din nou calm şi relaxat.
— No, nici vorbă. Ai nişte suc de fructe la îndemână? o întrebă pe Maria-Star.
Claude nu era chiar domnul Amabilitate. Vârcolacul drăguţ îi arătă un mic frigider în colţul studioului.
— Paharele sunt deasupra, îi spuse lui Claude.

Îl urmări cu privirea şi oftă. Femeile făceau deseori asta după ce stăteau de vorbă cu Claude. Oftatul era un fel de „ce păcat!".

După ce s-a convins că şeful ei încă îşi făcea de lucru cu echipamentul, Maria-Star îmi zâmbi larg. Deşi era vârcolac, ceea ce îi făcea gândurile greu de citit, am reuşit să percep că voia să-mi spună ceva... şi că nu era sigură cum o să reacționez.

Telepatia nu e amuzantă. Părerea pe care o ai despre persoana ta are de suferit atunci când ştii ce gândesc ceilalți despre tine. În plus, telepatia face ca întâlnirile cu tipi obişnuiți să fie aproape imposibile. Gândiți-vă puțin la asta. (Şi țineți mine că o să ştiu dacă o faceți sau nu.)

— Alcide a trecut printr-o perioadă dificilă de când tatăl său a fost învins, zise Maria-Star cu glas şoptit.

Claude era ocupat să se studieze în oglindă în timp ce-şi bea sucul. Al Cumberland fusese sunat pe telefonul mobil şi se retrăsese în birou ca să vorbească.

— Sunt sigură că aşa este, am spus.

De când adversarul lui Jackson Herveaux îl omorâse, era de aşteptat ca fiul lui Jackson să treacă prin momente mai bune şi mai puțin bune.

— Am trimis o somație în memoria lui la ASPCA[1], şi ştiu că-i vor anunța pe Alcide şi Janice, am spus.

(Janice era sora mai mică a lui Alcide, ceea ce o făcea să nu fie vârcolac. M-am întrebat cum îi explicase Alcide surorii sale moartea tatălui lor.) Ca răspuns, primisem un bilet cu un text de mulțumire, de genul celor pe care pompele funebre le trimit de obicei, fără nici un comentariu personal.

— Păi...

Părea să fie incapabilă să-i dea drumul, indiferent despre ce era vorba. Începeam să întrezăresc care era problema. Durerea mă săgeta ca un cuțit, iar apoi am privit în jos şi mi-am adunat toată mândria. Învățasem foarte devreme în viață cum să fac

---

1 *American Society for the Prevention of Cruelty to Animals* (Asociația pentru prevenirea cruzimii împotriva animalelor).

asta.

Am luat un album cu lucrări de-ale lui Alfred şi am început să-l răsfoiesc, abia privind însă la imaginile cu gineri şi mirese, cu petreceri de bar-mitzvah[2], prima comuniune, aniversări de douăzeci şi cinci de ani de la căsătorie. Am închis albumul şi l-am lăsat jos. Încercam să par relaxată, dar nu cred că mi-a ieşit.

Cu un zâmbet larg, care reflecta expresia pe care o avea Maria-Star, am spus:

— Ştii, Alcide şi cu mine nu am fost un cuplu în adevăratul sens al cuvântului.

Probabil că avusesem aşteptări şi dorințe, dar nu existase nici o şansă să se materializeze ceva. Întotdeauna fusese momentul nepotrivit.

Ochii Mariei-Star, mult mai deschişi la culoare decât ai lui Claude, se făcură mari de uimire. Sau era cumva teamă?

— Am auzit că poți ghici gândurile, zise. Dar mi-era greu să cred.

— Da, am spus plictisită. Păi, mă bucur că tu şi cu Alcide sunteți împreună; nu aş avea nici un drept să protestez, chiar dacă nu mi-ar fi pe plac. Ceea ce nu e cazul.

A sunat puțin cam fals (şi nu era nici întru totul adevărat), dar cred că Maria-Star mi-a ghicit intențiile: doream să scap cu fața curată.

Când nu primisem nici un semn de la Alcide în săptămânile care urmaseră după moartea tatălui său, îmi dădusem seama că, indiferent ce sentimente avusese pentru mine, acestea dispăruseră. Fusese o lovitură, dar nu una fatală. Concret vorbind, nici nu mă aşteptasem la altceva de la Alcide. Dar, la naiba, îmi plăcea de el, şi întotdeauna suferi atunci când descoperi că ai fost înlocuit cu destulă uşurință. În fond, înainte de moartea tatălui său, Alcide sugerase să trăim împreună. Acum se tăvălea cu vârcolacul ăsta tinerel, probabil

---

2 În religia iudaică, eveniment care celebrează trecerea la vârsta adultă.

plănuind să facă pui împreună.

Am încetat să mai gândesc în felul ăsta. Să-mi fie ruşine! Nu avea nici un sens să fiu o căţea. (Ceea ce, dacă mă gândesc bine, Maria-Star chiar era cel puţin trei nopţi pe lună.)

Să-mi fie *de două ori* ruşine!

— Sper că sunteţi fericiţi împreună.

Fără nici un cuvânt, îmi întinse un alt album, pe care era scris: confidenţial. Când l-am deschis, am văzut că personajele dinăuntru erau fiinţe supranaturale. Existau aici fotografii ale unor ceremonii pe care oamenii nu le vor vedea niciodată... o pereche de vampiri îmbrăcaţi în costume sofisticate, pozând în faţa unei cruci egiptene uriaşe; un tânăr surprins în momentul în care se transforma în urs, probabil pentru prima dată; imaginea unei haite de vârcolaci, cu toţi membrii în forma lor de lupi. Al Cumberland, fotograful ciudaţilor. Nici nu era de mirare că fusese prima opţiune pentru Claude ca să-i facă fotografiile despre care credea că-l vor lansa într-o carieră de model.

— Următoarea acţiune! strigă Al, în timp ce ieşea valvârtej din biroul său, închizându-şi telefonul. Maria-Star, tocmai am fost solicitaţi pentru o nuntă dublă în colţul de pădure al domnişoarei Stackhouse.

M-am întrebat dacă fusese solicitat pentru nunta obişnuită a unor fiinţe umane sau pentru un eveniment supranatural, dar mi s-a părut nepoliticos să întreb.

Claude şi cu mine am devenit din nou apropiaţi. Urmând instrucţiunile lui Al, mi-am ridicat puţin fusta ca să-mi arăt picioarele. În epoca pe care rochia mea o reprezenta, nu prea cred că femeile se bronzau sau că se epilau pe picioare, iar eu eram arămie şi catifelată ca funduleţul unui bebeluş. Dar, la naiba! Probabil că nici bărbaţii nu umblau descheiaţi la cămaşă.

— Ridică piciorul ca şi cum ai vrea să-l încolăceşti în jurul lui, mă dirija Alfred. Claude, acum e momentul să străluceşti. Să arăţi de parcă eşti gata să-ţi dai jos pantalonii într-o secundă. Vrem ca toţi cititorii să gâfâie când se vor uita la tine!

Portofoliul de imagini al lui Claude avea să fie folosit când se va înscrie la concursul Mister Roman de dragoste, organizat de revista *clubul cărților romantice.*

Când îi împărtăşisem dorința lui Al (am înțeles că se întâlniseră la o petrecere), acesta îl sfătuise pe Claude să facă vreo câteva fotografii cu genul de femeie care apărea deseori pe copertele romanelor de dragoste. Îi spusese că genul său brunet ar fi fost pus în evidență de o blondă cu ochi albaştri. Se întâmpla ca eu să fiu singura cunoştință blondă şi cu sâni a lui Claude care era dispusă să-l ajute gratis. Bineînțeles, Claude cunoştea câteva stripteuze care ar fi făcut-o, dar s-ar fi aşteptat să fie plătite. Cu tactul său obişnuit, Claude îmi povestise asta în drum spre studioul fotografului. Claude ar fi putut păstra aceste detalii pentru sine, ceea ce m-ar fi făcut să mă simt bine că-l ajutam pe fratele prietenei mele – dar, în stilul său, el îmi spusese toată povestea.

— Bine, Claude, acum dă-ți cămaşa jos, strigă Alfred.

Claude era obişnuit să i se ceară să-şi scoată hainele. Avea un piept lat, fără păr, o musculatură impresionantă, aşa că arăta într-adevăr foarte bine fără cămaşă. Nu mă impresiona. Poate deveneam imună.

— Fustă, picior, îmi aminti Alfred, iar eu mi-am spus că trebuia să-i urmez indicațiile.

Al şi Maria-Star erau cu siguranță profesionişti şi impersonali, iar ceva mai rece şi mai mecanic decât atitudinea lui Claude nu putea exista. Dar nu eram obişnuită să-mi ridic fusta în fața oamenilor şi mie mi se părea că asta era ceva destul de personal. Deşi îmi arătam la fel de mult din picioare şi când purtam pantaloni scurți, şi asta fără să clipesc, să-mi ridic fusta lungă primea cumva conotații sexuale clare. Am strâns din dinți şi am mai ridicat din material, adunându-l din când în când ca să nu lunece.

— Domnişoară Stackhouse, ar trebui să arăți ca şi cum ți-ar plăcea să faci asta, zise Al.

Se uită la mine din spatele aparatului său, cu fruntea încruntată şi cu o expresie categoric nefericită.

Am încercat să nu mă bosumflu. Îi spusesem lui Claude că-i fac un serviciu, iar serviciile trebuie să fie făcute de bunăvoie. Am ridicat piciorul astfel încât coapsa să-mi fie paralelă cu solul, şi am îndreptat degetele spre podea, în ceea ce speram să fie o poziție grațioasă. Am pus ambele mâini pe umerii dezgoliți ai lui Claude şi am privit în sus către el. Avea pielea caldă şi catifelată la atingere, dar nu într-un mod erotic sau incitant.

— Arăți plictisită, domnişoară Stackhouse, comentă Alfred. Ar trebui să arăți ca şi cum ai vrea să sari pe el. Maria-Star, fă-o să arate mai... mai...

Aceasta se repezi să-mi coboare şi mai mult mânecile bufante. Era puțin cam entuziastă şi m-am bucurat că aveam un corset strâns.

Realitatea era că la fel de bine Claude ar putea să stea dezbrăcat toată ziua, şi tot nu l-aş vrea. Era morocănos şi nu avea maniere. Chiar dacă ar fi fost heterosexual, tot nu ar fi fost pe gustul meu, după zece minute de discuții cu el.

Ca şi Claude mai devreme, trebuia să fac apel la imaginație.

M-am gândit la vampirul Bill, prima mea iubire, şi la propriu, şi la figurat. Dar în loc de plăcere, am simțit furie. Bill ieşea cu altă femeie, şi asta de câteva săptămâni.

Bine, atunci poate Eric, şeful lui Bill, fost viking? Câteva zile, în ianuarie, împărțisem patul cu vampirul Eric. Nu, asta era o direcție periculoasă. Eric ştia un secret pe care voiam să-l protejez pentru tot restul vieții mele; deşi, din moment ce atunci când stătuse la mine suferise de amnezie, nu-şi dădea seama că era ascuns undeva în mintea lui.

Alte câteva persoane îmi apărură în minte – şeful meu, Sam Merlotte, proprietarul barului Merlotte. Nu, nici în direcția asta, e *rău* să te gândeşti la şeful tău dezbrăcat. Bine, Alcide Herveaux? Nu, şi ăsta era un drum interzis, mai ales că mă aflam în compania actualei sale iubite... În regulă, rămăsesem fără combustibil pentru fanteziile mele; eram nevoită să mă întorc la unul dintre favoriții mei imaginari.

Dar starurile de cinema păreau fade după lumea

supranaturală în care trăisem de când Bill venise la Merlotte’s. La ultima experiență oarecum erotică pe care o avusesem, destul de ciudat, cineva îmi linsese piciorul. Asta mă... destabilizase. Dar chiar şi aşa, făcuse ca ceva înăuntrul meu să se cutremure. Mi-am amintit cum capul chel al lui Quinn se mişca în timp ce-mi curăța zgârietura într-un mod foarte personal, strângerea fermă a degetelor sale mari şi calde pe piciorul meu...

— Aşa mai merge, zise Alfred, şi începu să tragă cadru după cadru.

Claude îşi puse mâna pe coapsa mea dezgolită când am simțit că muşchii încep să-mi tremure din cauza efortului de a sta nemişcată. Din nou, un bărbat mă apucase de picior. Claude îmi ținea coapsa suficient de strâns cât să-mi ofere sprijin. Mă ajuta destul de mult, dar nu era deloc erotic.

— Acum, câteva fotografii în pat, zise Al, chiar când hotărâsem că nu mai puteam suporta.

— Nu, am răspuns în cor, Claude şi cu mine.

— Dar face parte din pachet, explică Al. Nu trebuie să vă dezbrăcați, să ştiți. Nu fac genul ăsta de poze. Nevastă-mea m-ar omorî. Vă întindeți în pat aşa cum sunteți. Claude se ridică într-un cot şi priveşte în jos către dumneavoastră, domnişoară Stackhouse.

— Nu, am răspuns ferm. Faceți-i nişte poze stând singur în apă. Ar fi mult mai bine.

Văzusem că exista un iaz de decor într-un colț, iar imaginea lui Claude, aparent dezbrăcat, turnându-şi apă peste pieptul dezgolit, ar fi fost extrem de atrăgătoare (pentru orice femeie care nu-l întâlnise niciodată).

— Cum ți se pare, Claude? întrebă Al. Narcisismul lui Claude îl făcu să se declare de acord.

— Cred că ar fi grozav, Al, spuse, încercând să nu pară prea entuziast.

Am pornit spre vestiar, nerăbdătoare să scap de costum şi să revin la blugii mei obişnuiți. Am aruncat o privire în jur, după un ceas. Trebuia să ajung la muncă la cinci şi jumătate, dar

trebuia să mă întorc în Bon Temps şi să-mi iau uniforma de lucru înainte să merg la Merlotte's.

Claude îmi strigă:

— Mulțumesc, Sookie.

— Cu plăcere, Claude. Succes cu contractele de model.

Dar el se admira deja în oglindă. Maria-Star mă conduse spre uşă.

— La revedere, Sookie. Mă bucur că te-am văzut din nou.

— Şi eu, am mințit.

În ciuda căilor roşietice şi întortocheate din mintea vârcolacului, mi-am dat seama că Maria-Star nu putea înțelege de ce renunțasem la Alcide. În fond, vârcolacul era chipeş, într-un fel aspru, un tovarăş plăcut şi un bărbat cu sânge fierbinte, de orientare heterosexuală. În plus, acum avea propria sa companie de supraveghere şi era un bărbat bogat, aşa cum şi merita.

Răspunsul îmi apăru în minte şi am vorbit înainte să mă gândesc.

— O mai caută cineva pe Debbie Pelt? am întrebat cam în acelaşi fel în care zgândări un dinte care te doare.

Debbie fusese pentru multă vreme iubita cu care Alcide ba se certa, ba se împăca. Era o ciudată.

— Nu aceiaşi oameni, zise Maria-Star. Expresia ei se întunecă. Nici Mariei-Star nu-i plăcea să se gândească la Debbie mai mult decât îmi plăcea mie, deşi, fără îndoială, din motive diferite.

— Detectivii pe care familia Pelt i-a angajat au renunțat, spunând că ar lua banii degeaba familiei dacă ar continua. Asta am auzit. Poliția nu a recunoscut, dar şi ei au ajuns într-un punct mort. I-am întâlnit pe cei din familia Pelt doar o dată, când au venit în Shreveport, chiar după ce Debbie a dispărut. Sunt un cuplu destul de sălbatic.

Am clipit. Asta era o afirmație cam drastică venind din partea unui vârcolac.

— Sandra, fiica lor, e cea mai rea. Era nebună după Debbie şi de dragul ei încă mai consultă oameni, nişte ciudați. Eu,

personal, cred că Debbie a fost răpită. Sau poate s-a sinucis. Când Alcide a renegat-o, probabil că şi-a pierdut minţile.

— Poate, am murmurat fără convingere.

— E mai bine că a plecat. Sper că nu se mai întoarce, zise Maria-Star.

Eram de aceeaşi părere, dar, spre deosebire de Maria-Star, eu ştiam exact ce păţise Debbie; asta ne îndepărtase pe mine şi pe Alcide.

— Sper că el nu o va mai vedea niciodată, declară Maria-Star, cu drăguţa ei faţă întunecată şi arătându-şi puţin din latura sălbatică.

S-o fi întâlnind Alcide cu Maria-Star, dar nu avea totală încredere în ea. Alcide ştia limpede că nu o va mai vedea niciodată pe Debbie. Şi asta era din vina mea, clar?

O împuşcasem mortal.

M-am împăcat mai mult sau mai puţin cu ceea ce făcusem, dar momentul acela dezolant îmi tot apărea în cale. Nu se poate să omori pe cineva şi să rămâi neschimbat de această experienţă. Consecinţele unui asemenea act îţi vor schimba viaţa.

Doi preoţi intrară în bar.

Aşa pot începe un milion de bancuri. Dar preoţii nu aveau un cangur cu ei, şi la bar nu stătea vreun rabin sau vreo blondă. Văzusem destule blonde, un cangur la grădina zoologică, nici un rabin. Oricum, îi mai văzusem de multe ori pe aceşti doi preoţi. Aveau stabilită o întâlnire pentru a lua cina împreună, o dată Ia două săptămâni.

Părintele Dan Riordan, proaspăt bărbierit şi roşu la faţă, era preotul catolic care venea în micuţa biserică din Bon Temps o dată pe săptămână, duminica, pentru a ţine mesa, iar părintele Kempton Littrell, palid şi cu barbă, era preotul episcopal, care ţinea sfânta împărtăşanie în minuscula biserică episcopală din Clarice, o dată la două săptămâni.

— Bună, Sookie, zise părintele Riordan.

Era irlandez; chiar irlandez, nu la a nu ştiu câta spiţă. Îmi plăcea să-l aud vorbind. Purta ochelari groşi cu rame negre şi

avea în jur de patruzeci de ani.

— Bună seara, părinte. Şi bună seara şi dumneavoastră, părinte Littrell. Ce vă pot oferi?

— Aş vrea un scotch cu gheaţă, domnişoară Sookie. Şi tu, Kempton?

— Oh, eu o să iau doar o bere şi o porţie de pui. Mulţumesc.

Preotul episcopal purta ochelari cu rame aurii şi era mai tânăr decât părintele Riordan. Avea o inimă devotată.

— Desigur.

Le-am zâmbit amândurora. Din moment ce le puteam citi gândurile, ştiam că amândoi erau oameni cu adevărat buni şi asta mă făcea fericită. E întotdeauna tulburător să descoperi gândurile care trec prin mintea preoţilor şi să afli că nu sunt mai buni ca tine, şi nu numai asta, ci că nici nu încearcă să fie.

Din moment ce era complet întuneric afară, nu am fost surprinsă când a intrat Bill Compton. Nu am putut spune acelaşi lucru şi despre preoţi. Bisericile din America nu reuşiseră să se acomodeze cu realitatea vampirilor. Să spui despre politica lor că era confuză, însemna să fii blând. Biserica Catolică ţinea un consiliu în acest moment, ca să decidă dacă Biserica va declara toţi vampirii damnaţi şi va arunca anatema asupra lor, sau dacă-i va accepta în rândurile ei ca potenţiali credincioşi. Biserica Episcopală votase împotriva acceptării vampirilor ca preoţi, deşi li se permitea să se împărtăşească – dar o bună parte din credincioşi susţinea că asta se va întâmpla doar peste cadavrele lor. Din nefericire, marea lor majoritate nu înţelegeau cât de posibil era asta.

Amândoi preoţii urmăriră nefericiţi cum Bill mă sărută rapid pe obraz şi se aşeză la masa lui favorită. Bill abia dacă le aruncă o privire, îşi deschise ziarul şi începu să citească. Întotdeauna avea un aer serios, ca şi cum ar fi studiat paginile financiare sau ştirile din Irak; dar eu ştiam că mai întâi citea sfaturile, apoi glumele, deşi deseori pe acestea din urmă nu le înţelegea.

Bill era singur, ceea ce era o schimbare plăcută. De obicei, o aducea pe drăguţa de Selah Pumphrey. O detestam. Din

moment ce Bill fusese prima mea dragoste şi primul meu bărbat, probabil că nu o să mă desprind niciodată complet de el. Probabil că nici nu-şi dorea să o fac. Se părea că o târa pe Selah la Merlotte's la fiecare întâlnire pe care o aveau. Mi-am imaginat că o flutura prin fața ochilor mei. Nu e exact ceea ce ai face dacă nu ți-ar păsa, nu-i aşa?

Fără să trebuiască să întreb, i-am dus băutura favorită, Sânge Adevărat, grupa O. L-am pus frumos în fața lui, pe un şervețel, şi m-am întors să plec, când o mână rece mă atinse pe braț. Atingerea lui mă înfiora întotdeauna; poate aşa va fi întotdeauna. Bill îmi explicase clar că-l excitam mereu, şi după o viață întreagă fără relații şi sex, am început să merg țanțoşă când Bill mi-a spus că mă găseşte atrăgătoare. Şi alți bărbați se uitau la mine, ca şi cum aş fi devenit mai interesantă. Acum ştiam de ce oamenii se gândesc atât de mult la sex; Bill îmi făcuse o educație temeinică.

— Sookie, rămâi o clipă.

Am privit în jos către ochii căprui ai lui Bill, care păreau cât se poate de închişi la culoare pe chipul alb. Părul său e castaniu, drept şi mătăsos. E un tip suplu şi lat în umeri, cu brațele musculoase, ca un adevărat fermier ce fusese.

— Ce mai faci?

— Bine, am răspuns, încercând să nu par surprinsă.

Nu era stilul lui Bill; conversația nu era punctul său forte. Chiar şi când formam un cuplu, nu fusese ceea ce s-ar putea numi vorbăreț. Şi chiar şi un vampir poate deveni dependent de muncă; Bill devenise ahtiat după computer.

— Ție ți-au mers bine treburile?

— Da. Când te duc la New Orleans să-ți revendici moştenirea?

Acum eram cu adevărat uimită. (Asta e posibil pentru că nu pot citi mintea vampirilor. De asta îmi şi plac atât de mult vampirii. E minunat să fiu cu cineva care e un mister pentru mine.) Verişoara mea fusese omorâtă cu şase săptămâni în urmă în New Orleans, iar Bill fusese cu mine când emisarul reginei Louisianei venise să-mi spună despre asta... şi să-mi

aducă ucigaşul ca să-l pedepsesc.

— Cred că o să trec pe la apartamentul lui Hadley luna viitoare, cam aşa. Nu l-am întrebat pe Sam când îmi pot lua liber.

— Îmi pare rău că ți-ai pierdut verişoara. Ai suferit?

Nu o mai văzusem pe Hadley de ani buni şi ar fi fost mai ciudat decât aş putea spune să o văd după ce devenise vampir. Dar, fiindcă eram o persoană cu puține relații în viață, detestam să pierd fie şi numai una.

— Puțin, am răspuns.

— Nu ştii când te duci?

— Nu m-am hotărât. Ți-l aminteşti pe avocat, domnul Cataliades? El mă va contacta după ce testamentul va fi verificat. A promis să păstreze pentru mine locul aşa cum era, şi când consilierul reginei îți spune că locul va fi intact, trebuie să crezi că nu va fi atins. Nu am fost cu adevărat interesată, ca să-ți spun adevărul.

— S-ar putea să merg cu tine când porneşti spre New Orleans, dacă nu te deranjează să ai un tovarăş de călătorie.

— Ei, am spus, cu o notă de sarcasm, n-o să se supere Selah? Sau o iei şi pe ea?

Urma să fie o călătorie veselă.

— Nu.

Şi cu asta închise discuția. Pur şi simplu nu puteai obține ceva atunci când Bill îşi ținea gura aşa, ştiam din experiență. Bine, acum chiar eram nedumerită.

— O să te anunț, am spus, încercând să-l deslușesc.

Deşi era dureros să fiu în compania lui Bill, aveam încredere în el. Bill nu mi-ar face niciodată rău. Şi nici nu va lăsa pe altcineva să-mi facă rău. Dar sunt mai multe feluri în care poți face rău cuiva.

Părintele Littrell mă strigă şi m-am grăbit spre el. Am privit înapoi, ca să-l surprind pe Bill zâmbind, un zâmbet abia schițat, dar plin de satisfacție. Nu ştiam precis ce înseamnă, dar îmi plăcea să-l văd zâmbind. Poate spera să reînnoade relația noastră? Părintele Littrell zise:

— Nu eram siguri dacă îți doreai sau nu să fiți întrerupți.
Am privit în jos către el, nedumerită.
— Eram puțin îngrijorați să te vedem stând de vorbă atât de mult şi atât de intens, zise părintele Riordan. Creatura aceea a iadului încerca să te prindă în vraja sa?
Brusc, accentul său irlandez nu mai era simpatic deloc. Am privit întrebătoare către părintele Riordan:
— Glumiți, nu-i aşa? Ştiți că m-am întâlnit cu Bill o bună bucată de vreme. Evident, nu prea ştiți multe despre creaturile iadului dacă puteți crede că Bill face parte dintre ele.
Văzusem chestii *mult* mai întunecate decât Bill în drăguțul nostru oraş Bon Temps. Unele dintre acestea fuseseră ființe umane.
— Părinte Riordan, îmi înțeleg viața. Înțeleg natura vampirilor mult mai bine decât o veți face dumneavoastră vreodată. Părinte Littrell, vreți muştar cu miere sau ketchup la pui?
Oarecum buimăcit, părintele Littrell alese muştarul cu miere. M-am îndepărtat, străduindu-mă să trec cu vederea micul incident, întrebându-mă ce ar face cei doi preoți dacă ar şti ce se întâmplase în acest bar cu vreo două luni în urmă, când clienții barului se uniseră ca să mă scape de cineva care încercase să mă omoare.
Din moment ce respectivul era vampir, probabil că ar fi aprobat acțiunea.
Înainte să plece, părintele Riordan a venit „ca să schimbe două cuvinte cu mine".
— Sookie, ştiu că nu eşti deloc încântată de mine în acest moment, dar trebuie să te întreb ceva în contul altcuiva. Dacă prin comportamentul meu anterior te-am făcut să fii mai puțin dispusă să mă asculți, te rog ignoră asta şi acordă-le acestor oameni aceeaşi considerație pe care le-ai fi oferit-o în mod normal.
Am oftat. Cel puțin părintele Riordan încerca să fie un om bun. Am încuviințat împotriva voinței mele.
— Eşti o fată bună. O familie din Jackson m-a contactat…

Toate alarmele mele au pornit. Debbie Pelt era din Jackson.

— Familia Pelt, ştiu că ai auzit de ei. Încă mai încearcă să afle veşti despre fiica lor care a dispărut în ianuarie. O chema Debbie. M-au sunat pe mine, pentru că preotul lor mă cunoaşte, ştie că mă ocup de congregația din Bon Temps. Familia Pelt ar dori să vină să te vadă, Sookie. Vor să stea de vorbă cu oricine le-a văzut fiica în noaptea în care a dispărut, şi se tem că dacă ar apărea pur şi simplu la uşă, nu i-ai primi. Se tem că eşti supărată că detectivii lor privați te-au interogat, şi că poliția a vorbit cu tine, şi că poate eşti indignată de toate acestea.

— Nu vreau să-i văd, am spus. Părinte Riordan, am spus tot ce ştiu.

Asta era adevărat. Doar că nu spusesem nici poliției, nici familiei Pelt.

— Nu vreau să mai vorbesc despre Debbie. Şi asta era adevărat, cât se poate de adevărat.

— Spuneți-le cu tot respectul că nu a mai rămas nimic despre care să vorbim.

— O să le spun, zise. Dar, trebuie să-ți mărturisesc, Sookie, că sunt dezamăgit.

— Ei, păi înseamnă că una peste alta a fost o noapte proastă pentru mine, am spus. V-am stricat opinia bună pe care o aveați despre mine, şi tot tacâmul.

A plecat fără să mai spună vreun cuvânt, ceea ce era exact ce-mi doream.

Capitolul 2

ERA APROAPE DE ORA ÎNCHIDERII, în seara următoare, când se întâmplă un alt lucru ciudat. Chiar când Sam ne dădu semnalul să începem să le spunem clienților că era ultima comandă, cineva pe care nu mai crezusem să-l văd vreodată intră în bar.

Se mişca repede pentru un bărbat atât de masiv. Se opri imediat ce trecu de uşă, uitându-se în jur după o masă liberă, iar eu l-am observat din cauza sclipirii luminii barului pe pielea proaspăt rasă a capului său. Era foarte înalt şi foarte lat în spate, cu un nas mândru şi dinți albi şi mari. Avea buze pline şi o piele măslinie, şi purta un fel de jachetă sport de culoarea bronzului peste o cămaşă şi pantaloni negri. Deşi ar fi arătat mai natural în cizme de motociclist, purta mocasini lustruiți.

— Quinn! zise Sam în şoaptă. Tocmai amesteca un Tom Collins, când mâinile îi înțepeniră. Ce face aici?

— Nu ştiam că-l cunoşti, am spus simțind cum mă înroşesc când mi-am dat seama că mă gândisem la bărbatul chel doar cu o zi înainte.

El fusese cel care-mi curățase cu limba sângele de pe picior – o experiență interesantă.

— Toți cei din lumea mea îl cunosc pe Quinn, zise Sam cu o expresie neutră. Dar sunt surprins că l-ai întâlnit şi tu, din moment ce nu eşti teriantrop.

Spre deosebire de Quinn, Sam nu e un bărbat masiv, dar e foarte puternic, aşa cum teriantropii au tendința să fie, iar părul său cârlionțat şi auriu-roşcat îi înconjoară capul ca un halou, într-un mod angelic.

— L-am întâlnit pe Quinn la concursul pentru postul de lider al haitei, am spus. Era… ăăă… maestrul de ceremonii.

Bineînțeles, Sam şi cu mine am vorbit despre schimbarea liderului haitei din Shreveport. Shreveport nu este departe de Bon Temps, iar ceea ce făceau vârcolacii era foarte important

dacă erai orice fel de teriantrop.

Un teriantrop adevărat, ca Sam, se poate schimba în orice, deşi fiecare are un animal favorit. Şi pentru ca lucrurile să fie şi mai confuze, toţi cei care-şi pot schimba forma din om în animal îşi spun teriantropi, deşi puţini au versatilitatea lui Sam. Teriantropii care-şi pot schimba forma doar într-un singur fel de animal sunt vârcolaci-animale: vârcolaci-tigru (aşa cum era Quinn), vârcolaci-urs, vârcolaci-lup. Lupii sunt cei care-şi spun simplu vârcolaci şi care se consideră superiori în cultură şi în duritate faţă de orice alt teriantrop.

Vârcolacii sunt cea mai numeroasă subspecie de teriantropi, deşi în comparaţie cu populaţia totală de vampiri sunt foarte puţini. Există mai multe cauze. Natalitatea este scăzută, mortalitatea infantilă este mai ridicată decât în cazul oamenilor, şi doar primul născut al unui cuplu de vârcolaci puri este vârcolac. Asta se întâmplă la pubertate – ca şi cum pubertatea nu ar fi şi aşa destul de dificilă.

Teriantropii sunt foarte secretoşi. Este un obicei la care le este greu să renunţe, chiar şi în preajma fiinţelor umane sensibile şi ciudate, ca mine. Teriantropii nu au apărut încă în faţa opiniei publice, iar eu învăţ despre lumea lor cu paşi mici.

Chiar şi Sam are multe secrete pe care nu le ştiu, şi îl consider prieten. Sam se transformă în collie şi mă vizitează deseori în această formă. (Uneori doarme pe covoraşul de la picioarele patului meu.) Pe Quinn l-am văzut doar în forma sa umană. Nu l-am amintit pe Quinn când i-am povestit lui Sam despre lupta dintre Jackson Herveaux şi Patrick Furnan pentru locul de lider al haitei din Shreveport. Sam se încrunta acum la mine, supărat că ascunsesem asemenea lucruri de el, dar n-o făcusem intenţionat. Am aruncat o privire către Quinn. Îşi ridicase puţin nasul. Adulmeca aerul, urmărind un miros. Pe cine urmărea?

Când Quinn s-a îndreptat fără ezitare către o masă din zona mea, în ciuda mulţimii de mese goale din zona mult mai apropiată de care se ocupa Ariene, am ştiut că mă urmărea pe mine.

Bine, recunosc, am simțit oarecare emoție legat de asta.
Am aruncat o privire în lateral, către Sam, ca să văd ce reacție avea. Am încredere în el deja de cinci ani şi nu m-a dezamăgit niciodată.
Acum, Sam mişca uşor din cap spre mine. Cu toate astea, nu părea fericit.
— Du-te şi vezi ce vrea, spuse cu o voce atât de joasă, încât era aproape un mârâit.
Deveneam tot mai nervoasă pe măsură ce mă apropiam de noul client. Simțeam că mi se înroşesc obrajii. De ce eram atât de tulburată?
— Bună, domnule Quinn, am spus. Ar fi fost o prostie să mă prefac că nu-l cunosc. Ce îți pot oferi? Mi-e teamă că suntem aproape de închidere, dar am timp să-ți aduc o bere sau altceva de băut.
Închise ochii şi trase adânc aer în piept, ca şi cum m-ar fi respirat.
— Te-aş recunoaşte şi într-o cameră întunecată ca noaptea, zise, şi-mi zâmbi.
Era un zâmbet larg şi frumos.
Am privit în altă parte încercând să-mi reprim rânjetul involuntar care-mi venea pe buze. Mă purtam ca şi cum eram oarecum... timidă. Nu fusesem niciodată timidă. Sau poate ruşinoasă era un termen mai potrivit, dar care îmi displăcea.
— Cred că ar trebui să-ți mulțumesc, am îndrăznit precautā să spun. Ăsta era un compliment?
— Asta era intenția mea. Cine e câinele din spatele barului care-mi aruncă privirea aia care spune clar „stai la distanță"?
Când spunea *câine* se referea la constatarea unui fapt, nu la un termen peiorativ.
— Este şeful meu, Sam Merlotte.
— E interesat de tine.
— Sper că aşa e. Lucrez pentru el de aproape cinci ani.
— Hm. Ce-ai zice de-o bere?
— Desigur. De care?
— Bud.

— Imediat, am spus şi m-am întors să plec. Ştiam că s-a uitat după mine până am ajuns la bar, pentru că i-am simțit privirea. Iar din mintea lui, deşi gândurile sale de teriantrop erau păzite cu atenție, am ştiut că o făcea cu admirație.
— Ce vrea?
Sam părea aproape... țepos. Dacă ar fi fost în forma sa de câine, probabil că părul de pe spate i-ar fi fost zbârlit.
— Un Bud, am răspuns. Sam se încruntă la mine.
— Nu asta am vrut să spun, şi ştii prea bine. Am ridicat din umeri. Habar nu aveam ce voia Quinn.
Sam trânti paharul plin pe bar chiar lângă degetele mele, făcându-mă să tresar. I-am aruncat o privire fixă ca să fiu sigură că a înțeles că nu-mi plăcuse, apoi i-am dus lui Quinn berea.
Quinn îmi plăti berea şi adăugă un bacşiş generos – nu unul ridicol de mare, care m-ar fi făcut să mă simt cumpărată – pe care l-am băgat în buzunar. Am început să fac turul celorlalte mese de care mă ocupam.
— Eşti în vizită la cineva din zonă? l-am întrebat pe Quinn când am trecut pe lângă el după ce curățasem o masă.
Majoritatea clienților plăteau şi se îndreptau spre ieşirea barului. Exista un bar cu program prelungit, despre care Sam se prefăcea că nu ştie, mult mai departe, dar majoritatea clienților obişnuiți de la Merlotte's se duceau acasă să se vâre în paturile lor. Dacă un bar putea să fie în beneficiul familiei, atunci Merlotte's era acela.
— Da, răspunse. La tine. Asta mă lăsă fără replică.
Mi-am văzut de treabă şi am luat paharele de pe tavă atât de absentă încât aproape că am scăpat unul. Nu-mi puteam aminti de când nu mai fusesem atât de tulburată.
— În interes de afaceri sau personal? am întrebat a doua oară când am fost aproape de el.
— Amândouă, răspunse.
Puțin din încântare s-a evaporat când am auzit de partea de afaceri, dar îmi atrăsese atenția şi asta era un lucru bun. Trebuie să ai toate simțurile treze când ai de-a face cu ființele

supranaturale. Acestea au scopuri şi dorinţe la care oamenii obişnuiţi nici nu visează. Ştiam asta, pentru că întreaga mea viaţă fusesem un depozit involuntar pentru dorinţele şi scopurile „normale", umane.

Când Quinn rămase printre ultimele persoane din bar – în afara celorlalte chelneriţe şi a lui Sam – se ridică şi privi către mine aşteptând. M-am îndreptat către el, zâmbind larg, aşa cum fac atunci când sunt încordată. Mi s-a părut interesant să descopăr că şi Quinn era aproape la fel de încordat. Simţeam tensiunea în tiparul din mintea sa.

— Te aştept la tine acasă, dacă eşti şi tu de acord. Se uită cu seriozitate în jos către mine. Dacă asta te face să fii nervoasă, ne putem întâlni în altă parte. Dar vreau să stau de vorbă cu tine în seara asta, dacă nu eşti prea obosită.

Asta sunase destul de politicos. Ariene şi Danielle încercau din răsputeri să nu se holbeze – mă rog, încercau să nu se holbeze când Quinn se uita la ele –, dar Sam se întorsese cu spatele, ca să moşmondească ceva în spatele barului, ignorându-l pe celălalt teriantrop. Se purta foarte urât.

Rapid, am procesat cererea lui Quinn. Dacă venea la mine acasă aş fi fost la mâna lui. Locuiesc într-un loc izolat. Cel mai apropiat vecin este fostul meu iubit, Bill, care trăieşte de cealaltă parte a cimitirului. Pe de altă parte, dacă Quinn ar fi fost cineva cu care ieşeam periodic, l-aş fi lăsat să mă conducă acasă fără să mă gândesc de două ori. Din ceea ce putusem prinde din gândurile sale, nu voia să-mi facă nici un rău.

— În regulă, am spus în cele din urmă. Se relaxa şi îmi zâmbi din nou.

I-am luat paharul gol şi mi-am dat seama că trei perechi de ochi se uitau dezaprobatoare către mine. Sam era nemulţumit, iar Ariene şi Danielle nu puteau înţelege cum putea cineva să mă prefere pe mine în locul lor, deşi Quinn le dădea de gândit chiar şi celor două barmaniţe experimentate. Quinn avea un aer ciudat, evident chiar şi pentru cel mai prozaic dintre muritori.

— Sunt gata într-un minut, am spus.

— Nu te grăbi!

Am terminat de umplut micul pătrat de porțelan de pe fiecare masă cu pachețele de zahăr şi îndulcitor. M-am asigurat că suporturile pentru şervețele erau pline şi am verificat recipientele de sare şi piper. Curând, terminasem. Mi-am luat geanta din biroul lui Sam şi i-am spus la revedere.

Quinn mă urmă într-o camionetă verde-închis. La lumina din parcare, camioneta părea strălucitor de nouă, având cauciucuri şi jante lucioase, o cabină de patru locuri şi portbagajul acoperit. Puteam să pariez că era plină de tot felul de comenzi opționale. Camioneta lui Quinn era cel mai pretențios vehicul pe care-l văzusem de multă vreme. Fratele meu, Jason, ar fi salivat; el avea vârtejuri roz şi turcoaz pictate pe camioneta sa.

Am condus spre sud, către Hummingbird Road, şi am făcut stânga pe aleea mea. După ce am urmat drumul prin doi acri de pădure, am ajuns în luminişul unde se afla vechea casă a familiei mele. Aprinsesem luminile exterioare înainte să plec, iar pe stâlpul electric exista o lumină de siguranță care se aprindea automat, aşa că poiana era bine luminată. Am tras în spatele casei, iar Quinn a parcat chiar lângă mine.

A ieşit din maşină şi a privit în jur. Lumina de siguranță lăsa să se vadă o curte ordonată. Aleea era într-o stare excelentă, iar de curând revopsisem magazia de unelte din spate. Aveam un rezervor cu propan, pe care nici un element de peisaj nu l-ar fi putut ascunde, dar bunica mea plantase destule straturi cu flori, care se adăugaseră celor pe care familia mea le realizase în cei peste o sută cincizeci de ani cât trăise aici. Locuiam în casa asta şi pe pământul ăsta încă de când aveam şapte ani, şi îmi plăcea la nebunie.

Casa mea nu avea nimic grandios. La început, fusese o casă de fermă a unei familii; fusese lărgită şi restructurată de-a lungul anilor. O țineam curată şi încercam să păstrez curtea în stare bună. Reparațiile majore îmi depăşeau posibilitățile, dar uneori mă ajuta Jason. Nu fusese fericit când bunica îmi lăsase casa şi pământul, dar el se mutase în casa părinților

noştri când împlinise douăzeci şi unu de ani, şi nu-i cerusem niciodată să-mi plătească jumătatea mea de proprietate. Testamentul bunicii mi se păruse cinstit. Lui Jason îi luase ceva vreme până înțelesese că ea făcuse un lucru corect.

Deveniserăm mai apropiați în ultimele luni.

Am descuiat uşa din spate şi l-am lăsat pe Quinn să intre în bucătărie. Privi curios în jurul lui, în timp ce eu îmi puneam haina pe unul din scaunele aflate sub masa din centrul bucătăriei, cea la care mâncam întotdeauna.

— Nu e terminat, zise Quinn.

Dulapurile se aflau pe podea, gata să fie montate. După asta, întreaga cameră ar fi trebuit zugrăvită şi apoi hiaturile puse la locul lor. După care puteam să mă odihnesc.

— Vechea mea bucătărie a ars acum câteva săptămâni, i-am explicat. Constructorului i s-a anulat o lucrare şi a făcut-o pe asta cât ai zice peşte, dar pentru că dulapurile nu au ajuns la timp, şi-a trimis echipa la o altă comandă. Până când au venit dulapurile, aproape că au terminat acolo. Cred că la un moment dat se vor întoarce.

Intre timp, măcar mă puteam bucura că eram înapoi în casa mea. Sam fusese nemaipomenit de drăguț şi mă lăsase să stau într-unui din apartamentele sale de închiriat (Doamne, ce mă mai bucurasem de podelele fără denivelări şi de instalațiile noi şi de vecini), dar nicăieri nu era mai bine decât acasă.

Noua plită era la locul ei, aşa că puteam găti, şi pusesem o foaie de furnir peste dulapuri, ca să am un blat de lucru atunci când găteam. Noul frigider strălucea şi bâzâia liniştit, ceea ce nu se putea spune despre frigiderul pe care bunica îl avea de treizeci de ani. De fiecare dată când treceam de veranda din spate – acum mai mare şi închisă – ca să deschid uşa nouă şi mai grea, cu vizor şi zăvor, eram şocată de noua mea bucătărie.

— Aici începe vechea casă, am spus, mergând din bucătărie spre hol.

Doar câteva scânduri trebuiseră înlocuite în restul casei; totul era curățat şi proaspăt zugrăvit. Nu numai că pereții şi

tavanele fuseseră pătate de fum, dar trebuise să scap de mirosul de ars. Am înlocuit câteva perdele, am aruncat un covor sau două şi am curăţat, am curăţat şi iar am curăţat. Ocupaţia asta îmi răpea de o bună bucată de vreme fiecare moment în care eram trează.

— O treabă bună, comentase Quinn, studiind felul în care fuseseră unite cele două părţi.

— Vino în living, am spus, încântată.

Mă bucuram să arăt cuiva casa acum, că ştiam că tapiţeria era curată, nu se vedeau ghemotoace de praf, iar geamurile fotografiilor străluceau pur şi simplu. Perdelele din living fuseseră înlocuite, lucru pe care îmi doream să-l fac de cel puţin un an.

Domnul să binecuvânteze asigurarea, Domnul să binecuvânteze banii pe care-i câştigasem ascunzându-l pe Eric de duşmani. Făcusem o gaură în economiile mele, dar bine că le avusesem la nevoie – pentru acest lucru sunt recunoscătoare.

Şemineul era aranjat ca şi cum ar fi fost gata să fie aprins, dar era deja prea cald ca să mai fie nevoie să fac focul. Quinn se aşeză într-un fotoliu, iar eu m-am aşezat în faţa lui.

— Pot să-ţi aduc ceva de băut – o bere, nişte cafea, un ceai cu gheaţă? am întrebat, conştientă de rolul meu de gazdă.

— Nu, mulţumesc, zise. Îmi zâmbi. Voiam să te revăd încă de când te-am întâlnit la Shreveport.

Am încercat să-mi ţin privirea aţintită asupra lui. Impulsul de a privi în jos către mâinile sau picioarele mele era aproape copleşitor. Ochii săi aveau cu adevărat violetul intens-intens pe care mi-l aminteam.

— A fost o zi grea pentru Herveaux, am spus.

— Te-ai întâlnit cu Alcide pentru o vreme, remarcă pe un ton neutru.

M-am gândit la o serie de răspunsuri posibile. M-am hotărât la:

— Nu l-am mai văzut de la întrecerea pentru postul de lider al haitei.

Zâmbi.
— Nu e o relație stabilă? am clătinat din cap.
— Atunci eşti liberă?
— Da.
— Nu calc pe nimeni pe bătături?
Am încercat să zâmbesc, dar rezultatul nu a fost dintre cele mai fericite.
— N-am spus asta.
Erau unii care aveau bătături. Şi acest lucru nu-i va face deloc fericiți. Dar nu aveau nici un drept să ne stea în cale.
— Cred că mă pot descurca cu nişte „foşti", nemulțumiți. Ai să te întâlneşti cu mine?
L-am privit pentru o secundă sau două, căutând în minte diverse pretexte. Din creierul său nu percepeam nimic în afară de speranță: nu am văzut înşelăciune sau egoism. Când mi-am analizat rezervele, acestea s-au topit.
— Da, am spus. O să mă întâlnesc cu tine. Zâmbetul său minunat mă făcu să-i zâmbesc şi eu, iar de data aceasta zâmbetul era sincer.
— Gata, zise. Am negociat partea cu distracția. Acum să ajungem şi la cea de afaceri, care nu are nimic de-a face cu prima.
— Bine, am spus, şi am renunțat la zâmbet. Speram să am ocazia să revin la el mai târziu, dar orice afacere ar fi avut cu mine urma să fie legată de supranatural, şi din acest motiv îmi provoca teamă.
— Ai auzit de summitul regional? Întâlnirea vampirilor: regii şi reginele dintr-un grup de state se vor întâlni ca să discute despre... chestii legate de vampiri.
— Eric a pomenit ceva de asta.
— Te-a angajat pentru summit?
— A pomenit că ar putea avea nevoie de mine.
— Pentru că regina Louisianei a aflat că eram prin zonă şi mi-a cerut să-ți solicit serviciile. Cred că oferta ei o va anula pe a lui Eric.
— Va trebui să-l întrebi pe Eric.

— Cred că tu va trebui să-i spui. Dorințele reginei sunt ordine pentru Eric.

Am simțit cum îmi cade fața. Nu voiam să-i spun nimic lui Eric, şeriful Districtului 5. Sentimentele pe care Eric le avea față de mine erau confuze. Vă asigur că vampirilor nu le plac sentimentele confuze. Şeriful îşi pierduse memoria pentru o scurtă perioadă, pe care şi-o petrecuse ascunzându-se în casa mea. Acel gol de memorie îl înnebunise pe Eric; lui îi place să dețină controlul, şi asta înseamnă să fie conştient de fiecare acțiune a sa pe durata întregii nopți. Aşa că a aşteptat până a putut să-mi facă un serviciu, iar ca recompensă mi-a cerut să-i spun ce se întâmplase în perioada în care stătuse cu mine.

Poate că am dus sinceritatea puțin cam departe. Eric nu a fost chiar surprins că făcuserăm sex; dar a rămas mut când i-am spus că se oferise să renunțe la poziția câştigată cu greu în ierarhia vampirilor ca să vină să trăiască alături de mine.

Dacă l-ați cunoaşte pe Eric, ați şti că aşa ceva e foarte greu de tolerat pentru el.

Nu mai vorbeşte cu mine. Se holbează la mine când ne întâlnim, ca şi cum ar încerca să-şi învie propriile amintiri din acea perioadă, ca să-mi dovedească faptul că greşesc. Mă întrista să văd că relația pe care o avuseserăm – nu fericirea secretă a celor câteva zile pe care le petrecuse cu mine, ci relația plăcută dintre un bărbat şi o femeie care au destul de puține în comun în afara simțului umorului – părea să fi dispărut.

Ştiam că se pregătea să-mi spună că regina avea prioritate, dar cu siguranță nu voiam.

— Ți-a dispărut zâmbetul, observă Quinn. Şi el părea serios.

— Păi, Eric e... Nu ştiam cum să termin propoziția. E un tip complicat, am spus cu voce slabă.

— Ce ar trebui să facem la prima noastră întâlnire? întrebă Quinn.

Aşadar, se pricepea să schimbe subiectul.

— Am putea merge la film, am spus, ca să continui discuția.

— Am putea. Apoi, am putea cina în Shreveport. Poate la

Ralph and Kacoo's, sugeră el.
— Am auzit că racii înăbuşiţi sunt buni, am continuat păstrând direcţia discuţiei.
— Şi cui nu-i plac racii înăbuşiţi? Sau am putea merge la bowling.
Străunchiul meu era un pasionat jucător de bowling. Îi puteam vedea picioarele încălţate în pantofi de bowling chiar în faţa mea. M-am cutremurat.
— Nu ştiu să joc.
— Am putea încerca hochei.
— Ar fi distractiv.
— Am putea găti împreună în bucătăria ta, apoi ne-am putea uita la un film sau la un DVD.
— Mai bine lăsăm asta pe mai târziu.
Părea puţin cam prea intim pentru o primă întâlnire, nu că aş fi avut prea multe experienţe legate de prima întâlnire. Dar ştiam că apropierea unui dormitor nu e niciodată o idee bună decât dacă eşti convins că nu te deranjează dacă acţiunile din acea seară te vor purta în direcţia lui.
— Am putea vedea *The Producers*[3]. Rulează la Strand.
— Serios?
OK, acum eram chiar încântată. Teatrul Strand din Shreveport prezenta producţii itinerante, de la balet la piese de teatru. Nu mai văzusem niciodată o piesă de teatru. Nu avea să fie îngrozitor de scump? Cu siguranţă, nu ar fi pomenit de asta dacă nu şi-ar fi putut permite.
— Putem?
A dat din cap aprobator, încântat de reacţia mea.
— O să fac rezervări pentru sfârşitul ăsta de săptămână. Cum stai cu programul de lucru?
— Sunt liberă vineri seara, am spus. Şi… aş fi fericită să-mi plătesc biletul.
— Eu te-am invitat. E din partea mea, zise ferm Quinn.

---

3 Film de Mel Brooks, transformat mai apoi în musical *(Producătorii).*

Puteam citi în mintea lui că fusese surprins că m-am oferit. Şi că i se părea drăguț. Hm. Asta nu-mi plăcea.

— În regulă atunci. Rămâne stabilit. Când ajung înapoi la laptopul meu fac rezervările ordine. Ştiu că au mai rămas nişte bilete bune, pentru că am verificat opțiunile pe care le aveam, înainte să vin încoace.

Bineînțeles, am început să mă întreb care erau cele mai potrivite haine, dar am lăsat-o pe mai târziu.

— Quinn, unde stai de fapt?

— Am o casă la periferia Memphisului.

— Oh, am spus, gândindu-mă că părea o distanță prea mare pentru o relație.

— Sunt partener într-o companie numită Evenimente Speciale. Suntem un fel de filială secretă la Evenimente Extreme (Elegante). Ai văzut logoul bănuiesc, EE (E)?

A marcat parantezele cu un gest. Am încuviințat. EE (E) se ocupa de o mulțime de evenimente la nivel național.

— Suntem patru parteneri care lucrează cu normă întreagă la Evenimente Speciale, şi fiecare dintre noi avem oameni pe care-i folosim tot timpul sau din când în când. Din moment ce călătorim foarte mult, avem în toată țara locuințe pe care le folosim; unele dintre ele sunt pur şi simplu camere în locuințele prietenilor sau asociaților, iar altele sunt apartamente propriu-zise. Locuința din Shreveport este o cabană pentru oaspeți, în spatele conacului unui teriantrop.

Aflasem o groază despre el în mai puțin de două minute.

— Aşadar, te ocupi de evenimente din lumea supranaturală, cum a fost întrecerea pentru postul de lider al haitei.

Aceea fusese o misiune periculoasă, care necesitase o mulțime de echipamente.

— Dar ce altceva mai faci? o astfel de întrecere poate apărea doar din când în când. Cât de mult călătoreşti? Ce alte evenimente speciale mai poți organiza?

— În general, mă ocup de Sud-Est, din Georgia până-n Texas. Se aplecă în scaunul pe care stătea, cu mâinile odihnindu-i-se pe genunchi. Din Tennessee până-n Sud, spre

Florida. În statele astea dacă vrei să pui la cale o luptă pentru şefia haitei, un ritual de ascensiune pentru un şaman sau o vrăjitoare, sau o nuntă ierarhică între vampiri – şi vrei să o faci cum trebuie, cu tot dichisul –, vii la mine.

Mi-am amintit imaginile extraordinare din albumul foto al lui Alex Cumberland.

— Deci există destule treburi care să te țină ocupat?

— Oh, da, răspunse. Bineînțeles, unele dintre ele sunt legate de sezon. Vampirii se căsătoresc iama, pentru că nopțile sunt mult mai lungi. Am organizat o nuntă ierarhică în New Orleans în ianuarie, anul trecut. Şi apoi unele ocazii sunt legate de calendarul Wicca sau de pubertate.

Nici măcar nu-mi puteam imagina ceremoniile pe care le aranja, dar o descriere a lor trebuia să aştepte o altă ocazie.

— Şi ai trei parteneri care se ocupă de asta cu normă-ntreagă?! îmi pare rău. Se pare că te descos. Dar e un mod atât de interesant de a-ți câştiga existența!

— Mă bucur că ți se pare aşa. Trebuie că ai o sumedenie de calități şi o minte bine organizată şi atentă la detalii.

— Trebuie să fii cu adevărat tare dur, am murmurat, gândind cu voce tare.

Zâmbi – un zâmbet relaxat.

— Asta nu-i o problemă.

Da, se părea că a fi dur nu era o problemă pentru Quinn.

— Şi trebuie să te pricepi să apreciezi oamenii, ca să-ți poți îndrepta clienții în direcția bună, să-i faci fericiți cu munca pe care o depui, continuă el.

— Îmi poți spune mai mult? Sau slujba ta implică şi vreo clauză de confidențialitate?

— Clienții semnează un contract, dar niciunul dintre ei nu a cerut vreodată o clauză de confidențialitate, zise. La Evenimente Speciale, nu prea ai ocazia să vorbeşti despre ceea ce faci, evident, din moment ce clienții nu se desfăşoară la vedere în lumea obişnuită. De fapt, e un fel de uşurare să vorbesc despre asta. De obicei, trebuie să le spun fetelor că sunt consultant sau altă minciună de genul ăsta.

— Şi pentru mine e o uşurare să pot vorbi fără să-mi fie teamă că dezvălui cine ştie ce secret.

— Atunci suntem norocoşi că ne-am găsit unul pe celălalt? Din nou zâmbetul larg. Mai bine te las să te odihneşti, din moment ce abia ai venit de la muncă.

Quinn se ridică în picioare şi se întinse. Era un gest impresionant pentru cineva atât de musculos cum era el. Foarte posibil ca uriaşul Quinn să ştie cât de bine arăta când se întindea. Am privit în jos ca să-mi ascund zâmbetul. Nu mă deranja deloc că încerca să mă impresioneze.

Se întinse spre mâna mea şi mă ridică în picioare cu o mişcare uşoară. ÎI simțeam cum se concentrează asupra mea. Mâna îi era caldă şi fermă. Mi-ar fi putut rupe oasele cu ea.

O femeie obişnuită nu ar evalua niciodată cât de repede ar putea-o ucide cel cu care se întâlneşte, dar eu nu voi fi niciodată o femeie obişnuită. Înțelesesem asta încă de când devenisem suficient de mare ca să pricep că nu toți copiii ştiau ce crede familia lor despre ei. Nu orice fetiță ştia când profesorii o plăceau, sau le era milă de ea, sau o comparau cu fratele ei (Jason era fermecător încă de pe-atunci). Nu orice fetiță avea un unchi ciudat care încerca să o prindă singură la fiecare reuniune de familie.

Aşa că l-am lăsat pe Quinn să mă apuce de mână, am privit în ochii lui violeți ca panseluțele şi pentru un minut m-am răsfățat lăsând admirația sa să mă învăluie.

Da, ştiam că e tigru. Şi nu mă refeream la momentele când era în pat, deşi voiam să cred că era feroce şi puternic şi acolo.

Când mi-a urat noapte bună, buzele lui mi-au atins obrazul şi am zâmbit.

Îmi plăcea un bărbat care ştia când e cazul să grăbească lucrurile, şi când nu.

Capitolul 3

ÎN SEARA URMĂTOARE, am primit un telefon la Merlotte's. Bineînțeles, nu e un lucru bun să primeşti telefoane la serviciu; Sam nu este de acord cu asta decât dacă e vorba despre vreo urgență. Din moment ce dintre barmanițe eu eram sunată cel mai rar – de fapt, puteam număra pe degetele de la o mână telefoanele pe care le primisem la serviciu –, am încercat să nu mă simt vinovată când i-am făcut semn lui Sam că preluam apelul de pe telefonul din biroul său.

— Alo, am spus precaută.

— Sookie, zise o voce cunoscută.

— Oh, Pam. Bună!

Am fost uşurată, dar numai pentru o clipă. Pam era adjuncta lui Eric, şi copilul său, în sensul pe care-l dau vampirii acestui lucru.

— Şeful vrea să te vadă, zise. Te sun din biroul lui. Biroul lui Eric, din spatele clubului său, Fangtasia, era bine izolat fonic. Abia dacă reuşeam să aud în fundal KDED, stația de radio pentru toți vampirii, difuzând versiunea lui Clapton pentru *After Midnight*[4].

— Ei, nu mai spune. Acum e prea mândru ca să mă sune singur?

— Da, răspunse Pam.

Asta-i Pam – că lua lucrurile *ad litteram* era cea mai bună descriere a ei.

— Despre ce e vorba?

— Eu îi urmez instrucțiunile, zise. Îmi spune să o sun pe „telepată", eu te sun. Eşti convocată.

— Pam, am nevoie de ceva mai multe explicații. Nu țin în mod special să-l văd pe Eric.

---

4 Cântec compus de JJ. Cale. Cea mai cunoscută versiune este cea cântată de Eric Clapton pe albumul cu acelaşi nume, lansat în 1970 (*După miezul nopții).*

— Eşti recalcitrantă?

Aoleu! Nu avusesem cuvântul ăsta în calendarul meu cu „Un cuvânt pe zi".

— Nu sunt sigură că înțeleg.

E mai bine să-ți mărturiseşti ignoranța decât să încerci să te prefaci. Pam oftă lung.

— Te pui de-a curmezişul, mă lămuri ea, accentul său britanic făcându-se simțit. Şi nu ar trebui să o faci. Eric se poartă bine cu tine.

Părea uşor neîncrezătoare.

— Nu renunț la muncă *sau* la timpul meu liber ca să conduc până la Shreveport pentru că domnul Mare şi Tare vrea să sar de câte ori are el chef, am protestat – rezonabil, am considerat eu. Poate să-şi mişte fundul până aici dacă vrea să-mi spună ceva. Sau poate să apuce telefonul cu mânuța lui. Aşa.

— Dacă ar fi vrut să apuce telefonul cu „mânuța lui", aşa cum ai spus tu, ar fi făcut-o. Să fii aici vineri seara, la opt, aşa m-a însărcinat să-ți spun.

— Îmi pare rău, nu pot.

O tăcere plină de înțelesuri.

— Nu vii?

— Nu pot. Am o întâlnire, am spus, încercând să nu răzbată în vorbele mele nici o urmă de îngâmfare.

A urmat din nou tăcere. Apoi, Pam a pufnit.

— Oh, marfa! zise, trecând brusc la argou. Oh, o să-mi facă o deosebită plăcere să-i spun asta.

Reacția ei mă făcu să mă simt stânjenită.

— Păi... Pam, am început întrebându-mă dacă ar trebui să dau înapoi, auzi...

— Oh, nu, zise, aproape râzând cu hohote, ceea ce nu semăna deloc cu Pam.

— Transmite-i mulțumiri pentru calendar, am spus.

Eric se gândea întotdeauna cum să procedeze, ca Fangtasia să producă mai mult, şi îi venise ideea unui calendar cu vampiri pe care să-l vândă în magazinul de suveniruri. Eric însuşi era Mister Ianuarie. Pozase lângă un pat, plus o mantie

lungă din blană albă. Eric şi patul se găseau pe un fundal gri-deschis, pe care pluteau fulgi de zăpadă sclipitori şi uriaşi. Nu purta mantia, oh, nu. Nu purta nimic. Avea un genunchi îndoit pe patul şifonat, iar celălalt picior era pe podea; Eric privea direct în aparat, plin de pasiune. (Ar fi putut să-i dea lecții lui Claude.) Părul blond îi cădea ca o coamă pe umeri, iar cu mâna dreaptă ținea mantia aruncată pe pat, astfel încât blana albă se ridica atât cât să-i acopere arsenalul. Corpul era întors doar puțin, pentru a-i flata linia feselor grozave. O linie fină de păr blond-închis conducea în jos sub buric. Aproape că striga „înarmat"!

Întâmplarea făcea să ştiu că pistolul lui Eric era mai degrabă un Magnum 357, şi nu un revolver cu țeava scurtă.

Cumva, nu reuşisem să mă uit mai departe de ianuarie.

— Oh, o să-i spun, zise Pam. Eric spune că multor oameni nu le-ar plăcea dacă aş apărea în calendarul pentru femei... aşa că sunt în cel pentru bărbați. Vrei să-ți trimit şi eu unul cu mine?

— Mă surprinde, i-am declarat. Chiar mă surprinde. Adică, vreau să zic, că nu te-a deranjat să pozezi.

Mi-era greu să mi-o imaginez participând la un proiect care ar trafica astfel de gusturi umane.

— Dacă Eric mi-a spus să pozez, am pozat, explică ea, realistă.

Deşi Eric avea o putere considerabilă asupra lui Pam, din moment ce aceasta era creația lui, trebuie să spun că nu ştiam ca Eric să-i fi cerut vreodată lui Pam să facă ceva pentru care ea nu era pregătită. Fie o cunoştea foarte bine (ceea ce bineînțeles că era cazul), fie Pam era dispusă să facă aproape orice.

— În poză, am un bici, zise Pam. Fotograful spune despre calendar că se va vinde de milioane.

Pam avea nişte gusturi vaste în materie de sex. După un moment în care am contemplat imaginea mentală care îmi apăruse, am spus:

— Sunt sigură că aşa va fi. Dar eu mă lipsesc.

— O să avem cu toții un procentaj, toți cei care am fost de acord să pozăm.
— Dar Eric va avea un procentaj mai mare decât ceilalți.
— Păi, el e şeriful, zise rezonabilă Pam.
— Corect. Pa, pa, am dat eu să închid.
— Stai, ce-i spun lui Eric?
— Spune-i adevărul.
— Ştii că va fi furios.
Pam nu părea deloc speriată. De fapt, părea chiar încântată.
— Păi, asta e problema lui, am spus, poate puțin cam infantil, după care chiar am închis.
Un Eric furios va fi cu siguranță şi problema mea.
Aveam un sentiment neplăcut că făcusem un pas important în a-l contrazice pe Eric. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ceea ce avea să se întâmple acum. Când îl cunoscusem pe şeriful Districtului 5, mă întâlneam cu Bill. Eric dorise să folosească talentul meu neobişnuit. Pur şi simplu, mă amenințase că-i face rău lui Bill, ca să accept. Când mă despărțisem de Bill, Eric nu mai avusese metode de constrângere până când avusesem nevoie de o favoare din partea lui, şi atunci îi furnizasem cea mai puternică muniție – faptul că ştia că o împuşcasem pe Debbie Pelt. Nu conta că el îi ascunsese cadavrul şi maşina, şi nu-şi amintea unde; acuzația ar fi fost suficientă ca să-mi distrugă viața; chiar dacă nu ar fi fost dovedită niciodată. Chiar dacă aş fi ajuns să o neg.
În timp ce-mi îndeplineam datoria în bar, în restul serii, m-am trezit întrebându-mă dacă Eric mi-ar da la iveală secretul. Dacă Eric ar spune poliției ce făcusem, ar trebui să admită că luase şi el parte, nu-i aşa?
În drum spre bar am fost abordată de detectivul Andy Bellefleur. Îi ştiam de o viață pe Andy şi pe sora lui Portia. Sunt cu câțiva ani mai mari decât mine, dar am trecut prin aceleaşi şcoli, am crescut în acelaşi oraş. Ca şi mine, fuseseră crescuți mai ales de bunica lor. Detectivul şi cu mine avuseserăm şi momente mai bune, şi momente mai proaste. De câteva luni deja, detectivul se întâlnea cu o tânără profesoară, Halleigh

Robinson.

În seara aceasta, avea să-mi împărtăşească un secret şi să-mi ceară o favoare.

— Auzi, ea o să ceară o porție de pui, îmi zise fără nici o introducere Andy.

Am privit către masa lor, ca să mă asigur că Halleigh stătea cu spatele la mine. Aşa era.

— Când aduci mâncarea la masă, ai grijă ca asta să fie ascunsă înăuntru.

Îmi îndesă în mână o cutie mică îmbrăcată în catifea, sub care se afla o bancnotă de zece dolari.

— Sigur, Andy, nu-i nici o problemă, am spus, zâmbind.

— Mulțumesc, Sookie, zise, şi îmi zâmbi şi el, un zâmbet simplu, fără ascunzişuri, şi speriat.

Andy avusese dreptate. Când m-am dus la masa lor, Halleigh a comandat pui.

— Pune o porție extra de cartofi, i-am spus noii bucătărese când i-am dat comanda.

Voiam să am camuflaj din belşug. Bucătăreasa se întoarse de la grătar să se uite la mine. Avuseserăm o varietate de bucătari de toate vârstele, culorile, sexele şi orientările sexuale. Cândva avuseserăm şi un vampir. Bucătăreasa noastră actuală era o femeie de culoare, de vârstă mijlocie, care se numea Callie Collins. Callie era masivă, atât de masivă încât nu ştiam cum reuşea să reziste să stea atâtea ore în picioare.

— Portie extra? întrebă Callie, ca şi cum nu ar mai fi auzit niciodată de aşa ceva. Oho! Oamenii primesc aşa ceva când plătesc, nu pentru că sunt prieteni de-ai tăi.

Se poate că era atât de colțoasă pentru că era suficient de bătrână încât să-şi amintească de zilele rele de demult când albii şi negrii aveau şcoli separate, săli de aşteptare separate, cişmele separate. Nu-mi aminteam niciunul dintre aceste lucruri şi nici nu voiam să port acest bagaj al lui Callie de fiecare dată când vorbeam cu ea.

— Plătesc în plus, am mințit, nevrând să dau o explicație prin ferestruica ghişeului, astfel încât oricine era suficient de

aproape să o poată auzi.
În schimb, am pus în casă un dolar din bacşişul meu, ca să se facă suma. În ciuda certurilor dintre noi, le doream să aibă parte numai de bine. Oricine avea să fie nora bunicii Caroline Bellefleur merita un moment romantic.
Când Callie m-a strigat să iau comanda, m-am grăbit să o preiau. Să strecor cutia sub cartofi a fost mai greu decât îmi imaginasem, şi necesita şi o mică rearanjare a acestora. M-am întrebat dacă Andy a realizat că materialul acesteia va ajunge unsuros şi plin de sare. Oh, la naiba, era gestul lui romantic, nu al meu.
Am dus tava la masă cu nerăbdare şi încântare. De fapt, Andy a trebuit să-mi atragă atenția (cu o privire severă) să adopt o expresie mai neutră în timp ce le serveam mâncarea. Andy avea deja o bere în fața lui, iar ea avea un pahar de vin alb. Halleigh nu era o mare băutoare, aşa cum îi stă bine unei profesoare din ciclul primar. M-am întors imediat ce mâncarea a fost pe masă, uitând chiar să-i întreb dacă mai aveau nevoie de ceva, aşa cum ar trebui să facă o chelneriță bună.
Era peste puterile mele să încerc să fiu detaşată după asta. Deşi am încercat să nu fie evident, am supravegheat cuplul cât de îndeaproape am putut. Andy stătea ca pe ace şi-i puteam auzi gândurile, care erau pur şi simplu agitate. Nu ştia dacă ea va accepta sau nu, iar mintea îi alerga prin lista de lucruri la care ea ar putea obiecta: faptul că Andy era mai mare cu aproape zece ani, că meseria sa era plină de riscuri.
Am fost pe fază când ea a zărit cutia. Poate că nu era drăguț din partea mea să trag cu urechea mental într-un moment atât de special, dar ca să spun cinstit, nici prin cap nu-mi trecea să ratez. Deşi de obicei mă păzesc bine, sunt obişnuită să intru în mințile oamenilor dacă prind ceva interesant. Sunt obişnuită şi să cred că abilitatea mea e un defect şi nu o calitate, aşa că mă simt îndreptățită să mă distrez atunci când pot profita de ea.
Eram cu spatele la ei, curățând o masă, pe care ar fi trebuit să i-o las unui picolo. Aşa că eram suficient de aproape ca să

aud.
A rămas nemişcată un lung moment.
— E o cutie în mâncarea mea, zise în cele din urmă, pe un ton scăzut, deoarece credea că l-ar supăra pe Sam dacă ar fi făcut scandal.
— Ştiu, răspunse el. E de la mine.
Atunci ea îşi dădu seama; totul în creierul ei începu să se accelereze, iar în graba lor, gândurile năvăleau pur şi simplu unele peste altele.
— Oh, Andy, şopti.
Probabil că deschisese cutia. M-am străduit să nu mă întorc şi să nu mă uit în acelaşi timp cu ea.
— Îți place?
— Da, e minunat.
— O să-l porți?
A urmat un moment de tăcere. Gândurile ei erau atât de confuze! Jumătate dintre ele strigau „Uraa!", iar cealaltă jumătate erau tulburate.
— Da, cu o singură condiție, zise încet. Mi-am dat seama că-l şocase. Andy se aştepta la orice, dar nu la asta.
— Şi care ar fi condiția? o întrebă pe un ton care brusc aducea mai mult cu cel al unui polițist decât cu al unui iubit.
— Trebuie să avem casa noastră.
— Ce?
Din nou îl luase prin surprindere pe Andy.
— Am înțeles tot timpul că ai presupus că vei sta în casa familiei, alături de bunica şi sora ta, chiar şi după ce te vei căsători. Este o casă veche minunată, iar bunica ta şi Portia sunt nişte femei minunate.
Dădea dovadă de tact. Bravo ei!
— Dar mi-ar plăcea să am casa mea, zise ea blând, câştigându-mi admirația.
Şi după asta, chiar a trebuit să-mi mişc fundul; aveam mese de care trebuia să mă ocup. Dar în timp ce umpleam halbe cu bere, strângeam farfurii goale şi duceam şi mai mulți bani către Sam la casă, eram plină de admirație pentru decizia lui

Halleigh, din moment ce conacul Bellefleur era cea mai bună reşedinţă din Bon Temps. Multe tinere şi-ar fi dat un deget sau două ca să trăiască acolo, mai ales de când uriaşa casă veche fusese renovată şi împrospătată cu banii proveniţi de la un străin misterios. Acest străin era de fapt Bill, care descoperise că familia Bellefleur era urmaşa sa. Ştia că ei nu ar fi acceptat bani de la un vampir, aşa că aranjase toată treaba cu „moştenirea misterioasă", iar Caroline Bellefleur sărise să cheltuie banii cu aceeaşi uşurinţă cu care Andy ar fi mâncat un cheeseburger.

Andy m-a prins din urmă, câteva minute mai târziu. M-a agăţat în drumul meu spre masa lui Sid Matt Lancaster, aşa că bătrânul avocat a trebuit să aştepte ceva mai mult pentru hamburgerul său cu cartofi prăjiţi.

— Sookie, trebuie să ştiu, zise grăbit, dar pe un ton scăzut.

— Ce, Andy?

Eram alarmată de agitaţia lui.

— Mă iubeşte?

În mintea sa se zăreau urme că se simţea umilit că trebuia să mă întrebe. Andy era mândru şi voia un fel de asigurare că Halleigh nu urmărea numele său sau casa familiei, aşa cum descoperise că-şi doreau alte femei. Păi, despre casă aflase. Halleigh nu o voia, iar el s-ar fi mutat cu ea într-o casă mică şi prăpădită dacă femeia îl iubea cu adevărat.

Nimeni nu-mi mai ceruse aşa ceva. După toţi anii în care îmi dorisem ca oamenii să mă creadă, să-mi înţeleagă talentul ciudat, descoperisem că, în fond, nu-mi plăcea să fiu luată în serios. Dar Andy aştepta un răspuns şi nu-l puteam refuza. Era unul dintre cei mai încăpăţânaţi oameni pe care-i cunoscusem.

— Te iubeşte la fel de mult pe cât o iubeşti şi tu pe ea, am spus, iar el îmi dădu drumul braţului.

Mi-am continuat drumul către masa lui Sid Matt. Când m-am uitat din nou la el, se holba încă la mine.

Gândeşte-te la asta, Andy Bellefleur, am zis în sinea mea. Apoi m-am simţit puţin ruşinată. Dar nu ar fi trebuit să

întrebe, dacă nu voia să ştie răspunsul.

Era ceva în pădurea din jurul casei mele.

Mă pregătisem să mă bag în pat imediat ce am ajuns acasă, pentru că unul dintre momentele mele favorite, la fiecare douăzeci şi patru de ore, este să-mi pun cămaşa de noapte. Era destul de cald încât să nu am nevoie de un halat, aşa că mă învârteam în tricoul meu vechi, albastru şi lung până la genunchi în care dormeam. Mă gândeam să închid fereastra de la bucătărie, căci noaptea de martie devenea puțin cam rece. Ascultasem sunetele nopții în timp ce spălam vasele; corul de broaşte şi gâze umpluse aerul.

Dintr-odată, zgomotele care făceau noaptea să pară la fel de prietenoasă şi agitată ca ziua se opriră, retezate brusc.

Am făcut o pauză ținând mâinile în apa cu detergent. Să mă holbez în întuneric nu-mi era de nici un folos, şi mi-am dat seama cât de vizibilă trebuia să fiu, stând în dreptul unei ferestre deschise, cu perdelele date la o parte. Curtea era luminată de lămpile de securitate, dar dincolo de copacii care împrejmuiau luminişul, pădurea era întunecată şi tăcută.

Ceva era acolo. Am închis ochii şi am încercat să aflu concentrându-mă la asta; şi am descoperit un fel de activitate. Dar nu era suficient de clară ca să-mi dau seama ce reprezintă.

M-am gândit să-l sun pe Bill, dar îl mai sunasem şi înainte când fusesem îngrijorată pentru siguranța mea. Nu puteam să fac din asta un obicei. Hopa, poate urmăritorul din pădure era însuşi Bill? Uneori se învârtea prin preajmă noaptea, şi din când în când trecea să vadă ce fac. Am privit cu poftă la telefonul aflat pe perete, la capătul blatului de lucru. (Mă rog, acolo unde va fi blatul de lucru atunci când toate vor fi la locul lor.) Noul meu telefon era fără fir.

Puteam să-l iau, să mă retrag în dormitor şi să-l sun pe Bill cât ai zice peşte, din moment ce era trecut pe apelare rapidă. Dacă răspundea la telefon, ştiam că orice ar fi fost acolo în pădure era ceva de care trebuia să mă tem.

Dar dacă era acasă, ar fi venit în goană până aici. Ar înțelege

telefonul meu cam aşa:
— Oh, Bill, te rog, vino şi salvează-mă! Nu pot să mă gândesc la altceva decât să chem un vampir mare şi tare care să mă ajute!
M-am decis să admit că ştiam că, orice ar fi fost în pădure, nu era Bill. Primisem un semnal cerebral oarecare. Dacă cel ce aştepta ascuns ar fi fost un vampir, nu aş fi simțit nimic. Doar de două ori primisem o sclipire a unui semnal din creierul unui vampir, şi fusese un fel de fulger electric, ca atunci când se întrerupe curentul.
Şi chiar lângă telefon era uşa din spate – care nu era încuiată.
Nimic pe lumea asta nu m-ar fi putut ține la chiuvetă după ce-mi trecuse prin minte gândul la uşa deschisă. Pur şi simplu, am alergat la ea. Am ieşit pe veranda din spate, am pus cârligul la uşa de-acolo, am sărit înapoi în bucătărie şi am încuiat uşa masivă din lemn, pe care o prevăzusem cu o yală şi un zăvor.
După ce am încuiat bine uşa, m-am sprijinit de ea. Ştiam mai bine decât orice persoană care-mi trecea prin minte cât de inutile erau uşile şi încuietorile. Pentru un vampir, bariera fizică nu însemna nimic – dar un vampir trebuia invitat să intre. Pentru un vârcolac, uşile erau ceva mai importante, dar nu puneau mari probleme; cu forța lor incredibilă, vârcolacii puteau ajunge oriunde aveau chef. Acelaşi lucru era valabil şi pentru ceilalți teriantropi.
De ce nu țin pur şi simplu o casă deschisă tuturor?
Oricum, m-am simțit mult mai bine cu două uşi încuiate între mine şi ceea ce era în pădure. Ştiam că uşa din față era încuiată şi cu zăvorul pus, din moment ce nu fusese deschisă de zile-ntregi. Nu aveam atât de mulți vizitatori, iar eu intram şi plecam prin spate.
M-am târât înapoi la fereastră, am închis-o şi am încuiat-o. Am tras şi perdelele. Am făcut tot ceea ce puteam pentru ca locuința mea să fie şi mai sigură. M-am întors la vase. M-am ales cu o pată rotundă, udă, pe fața tricoului meu de dormit pentru că fusesem nevoită să mă sprijin de marginea chiuvetei

ca să aştept să nu-mi mai tremure picioarele. Dar m-am străduit să continui până ce toate vasele erau la locul lor în scurgător, iar chiuveta era curățată şi ştearsă.

După aceea am ascultat concentrată. Pădurea era încă tăcută. Indiferent cât am ascultat, cu fiecare simț pe care-l aveam, semnalul vag nu mai ajunse la creierul meu. Dispăruse.

Am rămas o perioadă în bucătărie, cu creierul în alertă maximă, după care m-am străduit să-mi văd mai departe de ocupațiile de rutină. Ritmul inimii mi-a revenit la normal până când m-am spălat pe dinți, iar în timp ce mă aşezam în pat, aproape că m-am convins că nimic nu se întâmplase acolo, în întunericul tăcut. Dar sunt grijulie când vine vorba să fiu cinstită cu mine însămi. Ştiu că în pădurea mea fusese o creatură; iar acea creatură era ceva mai mare şi mai înspăimântătoare decât un raton.

Destul de curând, după ce am stins lumina de la capul patului, am auzit gâzele şi broaştele reluându-şi cântecul. În cele din urmă, când acesta a continuat fără întrerupere, am adormit.

Capitolul 4

CÂND M-AM TREZIT a doua zi dimineață, am format numărul telefonului mobil al fratelui meu. Nu avusesem o noapte foarte bună, dar măcar dormisem puțin. Jason a răspuns după al doilea târâit. Când a zis „alo", părea puțin preocupat.

— Bună, frățioare. Cum îți merge?

— Auzi? Trebuie să vorbesc cu tine. Nu pot acum. O să vin la tine probabil în vreo două ore.

Închise fără să spună la revedere şi părea destul de îngrijorat de ceva. Bun. Mai aveam nevoie de încă o complicație.

Am aruncat o privire spre ceas. Vreo două ore însemnau că aveam suficient timp să mă spăl şi să dau o fugă în oraş la magazinul alimentar. Jason va ajunge aici în jurul prânzului, şi dacă-l cunoşteam bine se aştepta să-i dau să mănânce ceva. Mi-am adunat părul într-o coadă de cal şi apoi am strâns elasticul de două ori în jurul ei făcând un fel de coc. Vârfurile îmi stăteau ca un mic evantai în creştetul capului. Deşi am încercat să nu o recunosc față de mine, găseam că acest stil neîngrijit era amuzant şi destul de drăguț.

Era una din acele dimineți proaspete şi răcoroase de martie, genul care promite o după-amiază caldă. Cerul era atât de strălucitor şi însorit, încât m-am înveselit şi am condus spre Bon Temps cu geamurile coborâte, cântând din răsputeri împreună cu radioul. Aş fi cântat şi cu Weird Al Yankovic[5] în dimineața asta.

Am trecut de pădure, de casele răzlețe şi de un câmp plin cu vaci (şi vreo doi bivoli; niciodată nu ştii ce cresc oamenii).

DJ-ul pusese *Blue Hawaii*[6] şi m-am întrebat unde era Bubba

---

5 Cântăreț, muzician şi producător american, cunoscut mai ales pentru parodiile sale după cântece celebre.

6 Titlul unui film din 1961 cu Elvis Presley, şi al unei melodii din coloana sonoră a acestui film *(Hawaii trist).*

– nu fratele meu[7], ci vampirul cunoscut cu numele de Bubba. Nu-l mai văzusem de vreo trei sau patru săptămâni. Poate vampirii din Louisiana îl mutaseră într-o altă ascunzătoare sau poate hoinărea aşa cum mai făcea din când în când. Atunci vedeai în ziare articole lungi despre regele rockului.

Deşi aveam un moment binecuvântat în care eram veselă şi fericită, am avut o idee rătăcită – din acelea care-ți vin în cele mai ciudate momente. M-am gândit: cât de drăguț ar arăta Eric dacă ar fi acum cu mine, în maşină! I-ar sta atât de bine cu părul fluturând în vânt şi s-ar bucura de clipele acestea. Da, bine, înainte să se facă scrum.

Dar mi-am dat seama că m-am gândit la Eric pentru că era genul de zi pe care vrei să o împărți cu persoana a cărei companie îți făcea cea mai mare plăcere. Şi această persoană ar fi fost Eric, aşa cum era în perioada în care fusese blestemat de vrăjitoare: Eric cel care nu era dur din cauza secolelor de politică în lumea vampirilor, Eric cel care nu disprețuia oamenii şi treburile lor, Eric cel care nu era la conducerea multor afaceri şi responsabil pentru viețile a multor vampiri şi oameni. Cu alte cuvinte, Eric aşa cum nu va mai fi vreodată.

Bing-bang, vrăjitoarea murise, iar Eric îşi recăpătase personalitatea. Eric cel regăsit era precaut față de mine, era topit după mine şi nu avea încredere în mine (sau în sentimentele sale) nici cât negru sub unghie.

Am oftat adânc, iar cântecul a pierit de pe buzele mele. Aproape că pierise şi din inima mea, până ce mi-am spus că nu e cazul să fiu o idioată melancolică. Eram tânără, eram sănătoasă. Ziua era minunată. Şi chiar aveam o întâlnire programată pentru vineri seara. Mi-am promis că o să mă răsfăț. În loc să mă duc direct la magazinul alimentar, m-am dus la Tara's Togs, magazin deținut şi condus de prietena mea Tara Thornton.

Nu o mai văzusem pe Tara de ceva vreme. Fusese plecată în vacanță la o mătuşă în Texas, şi de când se întorsese lucra

---

7 În dialectele din sudul SUA, *Bubba* înseamnă şi „frate".

peste program la magazin. Cel puțin asta îmi spusese când o sunasem să-i mulțumesc pentru maşină. Când îmi luase foc bucătăria, arsese şi maşina mea odată cu ea, iar Tara îmi împrumutase maşina ei, un Malibu vechi de doi ani. Îşi luase o maşină nou-nouță (nu contează cum) şi încerca să o vândă pe cea veche.

Spre surprinderea mea, cu o lună în urmă, Tara îmi trimisese prin poştă actele alături de o scrisoare prin care-mi spunea că acum maşina era a mea. Am sunat-o ca să protestez, dar nu a vrut să audă, aşa că, în cele din urmă, se părea că nu mai era nimic de făcut decât să accept politicoasă cadoul.

O considera ca pe o răsplată, pentru că o scosesem dintr-o situație teribilă. Dar ca să o ajut pe ea fusesem nevoită să mă îndatorez față de Eric. Nu mă deranjase. Tara era prietena mea de când mă ştiam. Acum era în siguranță şi era suficient de inteligentă să se țină departe de lumea supranaturală.

Deşi eram recunoscătoare şi uşurată pentru că aveam o maşină atât de nouă – cum nu mai avusesem niciodată –, aş fi fost mai fericită să am parte de o prietenie constantă cu ea. M-am retras, presupunând că-i aminteam de prea multe lucruri rele. Dar eram în dispoziția în care puteam încerca să schimb asta. Poate că Tara avusese destul timp să se gândească.

Tara's Togs era într-un complex de magazine în partea sudică a oraşului Bon Temps. Mai era o maşină parcată în fața magazinului. M-am gândit că era bine să mai fie prezentă o persoană neutră acolo; va depersonaliza întâlnirea.

Când am intrat, Tara se ocupa de sora lui Andy Bellefleur, Portia, aşa că am început să mă învârt printre hainele de mărimea zece, apoi opt. Portia stătea la masa dedicată mărcii Isabelle, ceea ce era extrem de interesant. Tara era reprezentantul local pentru Isabelle's Bridal, o companie națională care produce un catalog devenit un fel de biblie a tot ceea ce era legat de o nuntă. Poți să încerci rochii pentru domnişoare de onoare la magazinul local, ca să poți comanda mărimea potrivită, şi fiecare rochie e disponibilă în vreo

douăzeci de culori. Rochiile de mireasă sunt la fel de populare. Isabelle are douăzeci şi cinci de modele. Compania mai oferă şi invitații pentru petrecerile de dinaintea nunții, decorațiuni, jartiere, cadouri pentru domnişoarele de onoare şi orice accesoriu pentru nunți pe care ți-l poți imagina. Cu toate astea, Isabelle era mai degrabă un fenomen care se adresa clasei medii, iar Portia era categoric o femeie din clasa superioară.

Din moment ce trăia cu bunica şi fratele ei în conacul Bellefleur de pe strada Magnoliei, Portia crescuse într-un fel de splendoare gotică decadentă. Acum, după ce conacul fusese reparat şi bunica ei mai preocupată, Portia arăta categoric mai fericită atunci când o zăream prin oraş. Nu prea venea la Merlotte's, dar când apărea la bar avea mai mult timp pentru ceilalți şi uneori zâmbea. Portia era o femeie nu prea frumoasă, care abia trecuse de treizeci de ani, iar cea mai atrăgătoare parte a ei era părul des, strălucitor, de culoarea alunei.

Portia se gândea la *nuntă,* iar Tara se gândea la *bani.*

— Trebuie să vorbesc din nou cu Halleigh, dar cred că vom avea nevoie de patru sute de invitații, zicea Portia, iar eu am simțit că-mi cade falca.

— Bine, Portia, dacă nu te deranjează să plăteşti taxa de urgență, cred că le vom avea în zece zile.

— Oh, grozav! Portia era categoric încântată. Bineînțeles, Halleigh şi cu mine vom purta rochii diferite, dar am încerca să alegem acelaşi model pentru domnişoarele de onoare. Poate culori diferite. Ce crezi?

Eu credeam că o să mor de curiozitate. Şi Portia avea să se mărite? Cu slăbănogul ăla de contabil cu care se întâlnea, tipul din Clarice? Tara zări expresia de pe chipul meu, peste rândul cu rochii. Portia se uita în catalog, aşa că Tara îmi făcu cu ochiul. Era, categoric, încântată să aibă un client bogat şi eram categoric de acord una cu cealaltă. Mă cuprinse un val de uşurare.

— Cred că acelaşi model în culori diferite – culori care se asortează, bineînțeles – va fi cu adevărat original, zise Tara.

Câte domnişoare de onoare vor fi?

— Cinci de fiecare, zise Portia atentă la pagina din fața ei. Pot să iau un exemplar al catalogului acasă? Halleigh şi cu mine ne-am putea uita la el în seara asta.

— Nu am decât un exemplar în plus; ştii, una dintre modalitățile prin care Isabelle face bani este să ia şi pielea de pe tine pentru afurisitul de catalog, zise Tara cu un zâmbet încântător.

Tara poate să exagereze când e cazul.

— Te las să-l iei acasă, dacă juri pe roşu că mi-l aduci înapoi mâine!

Portia făcu gestul copilăresc şi-şi luă catalogul gros la subraț. Purta unul dintre „costumele de avocat", o fustă dreaptă şi un sacou, maronii, dintr-un material ca tweedul, şi o bluză de mătase. Avea ciorapi bej şi pantofi cu toc jos, şi o geantă asortată. Plictisitor.

Portia era încântată, iar creierul ei jongla cu imagini fericite. Ştia că va părea o mireasă cam bătrână, mai ales în comparație cu Halleigh; dar, slavă cerului, avea să fie în cele din urmă mireasă. Portia îşi va lua partea de distracție, de cadouri, de atenție şi de haine, ca să nu mai vorbim de legalizarea faptului că avea să aibă un soț. Ridică privirea din catalog şi mă zări strecurându-mă pe lângă haine. Fericirea ei era suficient de mare încât să mă includă şi pe mine.

— Bună, Sookie! zise, cu un zâmbet de la o ureche la alta. Andy mi-a spus cum i-ai fost de ajutor cu pregătirea micii sale surprize pentru Halleigh. Îți sunt recunoscătoare.

— A fost distractiv, am spus cu propria mea versiune de zâmbet amabil. E adevărat că trebuie să te felicit şi pe tine?

Ştiu, se presupune că nu feliciți mireasa ci doar mirele, dar nu credeam că Portia va fi deranjată. Bineînțeles că nu a fost.

— Păi, mă mărit, mărturisi. Şi ne-am decis pentru o ceremonie dublă, alături de Andy şi Halleigh. Recepția va fi acasă.

Bineînțeles. De ce să ai un conac dacă nu poți da o recepție acolo?

— Asta înseamnă o groază de muncă să pregăteşti o recepţie până... când? am spus încercând să par interesată şi înţelegătoare.

— Aprilie. Mie-mi spui? zise Portia râzând. Bunica aproape că a înnebunit deja. A sunat fiecare firmă de catering pe care o ştia ca să încerce să facă o rezervare pentru al doilea sfârşit de săptămână, şi în cele din urmă a ajuns la Evenimente Extreme (Elegante), pentru că ei aveau o anulare. Plus, tipul care deţine Pădurea Sculpturală, în Shreveport, vine să o vadă în după-amiaza asta.

Pădurea Sculpturală era cel mai important centru de arhitectură peisagistică şi cea mai importantă pepinieră din zonă, cel puţin dacă te luai după reclamele lor omniprezente. Angajarea celor două firme, Pădurea Sculpturală şi Evenimente Extreme (Elegante), însemna că această nuntă dublă va fi cel mai important eveniment social al anului, din Bon Temps.

— Ne gândim la o ceremonie în aer liber, acasă, cu corturi în curtea din spate, zise Portia. În caz că plouă, va trebui să ne mutăm la biserică şi să ţinem recepţia la Centrul comunitar al districtului Renard. Dar sperăm să avem noroc.

— Sună minunat! am spus, nefiind în stare să găsesc altă replică. Cum o să te descurci cu serviciul, cu toate lucrurile pe care le ai de făcut pentru nuntă?

— O să reuşesc eu cumva.

M-am întrebat care era graba. De ce fericitele cupluri nu mai aşteptau până la vară, când Halleigh nu ar fi lucrat? De ce nu aşteptau ca Portia să aibă un program mai lejer, pentru o nuntă cum se cuvine şi o lună de miere? Iar tipul cu care se întâlnea nu era contabil? Cu siguranţă, o nuntă în sezonul declaraţiilor de impozit era cea mai proastă programare cu putinţă.

Oooo... poate că Portia era însărcinată. Dar, dacă era în sensul acela, nu se gândea la asta, şi cu greu puteam crede că ar fi făcut altfel. La naiba, dacă aş descoperi că sunt însărcinată, aş fi atât de fericită! Dacă tipul m-ar iubi şi m-ar

lua de nevastă, şi asta pentru că nu sunt suficient de puternică să cresc un copil de una singură, iar bunica s-ar răsuci în mormânt dacă aş fi o mamă necăsătorită. Gândirea modernă pe această temă o depăşise complet pe bunica mea, fără ca măcar să o atingă.

În timp ce toate aceste gânduri îmi zumzăiau prin minte, mi-a luat cam un minut să înţeleg cuvintele Portiei.

— Aşa că încearcă să fii liberă în a doua duminică din aprilie, zise străduindu-se să simuleze un zâmbet încântător.

Am promis că aşa voi face, încercând să nu-mi muşc limba de uimire. Probabil că era euforică din cauza febrei mariajului. De ce ar fi fost prezenţa mea dorită la nuntă? Nu eram prietenă cu niciunul din familia Bellefleur.

— L-am rugat pe Sam să se ocupe de băuturi la recepţie, continuă ea, şi lumea mea mi-a redevenit familiară.

Voia să fiu acolo ca să-l ajut pe Sam.

— O nuntă după-amiaza? am întrebat.

Sam mai accepta slujbe de genul acesta în afara barului, dar de obicei duminica era cea mai plină zi la Merlotte's.

— Nu, noaptea, zise, dar am vorbit deja cu Sam în dimineaţa asta şi a acceptat.

— Bine, am zis.

A citit mai multe în tonul meu decât intenţionasem eu să exprim, şi s-a înroşit.

— Glen are nişte clienţi pe care vrea să-i invite, zise, deşi nu cerusem nici o explicaţie. Pot veni doar după lăsarea întunericului.

Glen Vicks era contabilul. Eram bucuroasă că-mi amintisem numele său de familie. Apoi mi-a căzut fisa şi am înţeles stânjeneala Portiei. Portia voia să spună că acei clienţi ai lui Glen erau vampiri. Măi, măi, măi. I-am zâmbit.

— Sunt sigură că va fi o nuntă minunată şi abia aştept să fiu acolo, am spus, din moment ce ai fost atât de amabilă să mă inviţi.

Intenţionat i-am dat impresia că nu pricepusem şi, aşa cum prevăzusem, s-a făcut şi mai roşie. Apoi îmi veni o idee legată

de asta, una atât de importantă încât am încălcat una dintre regulile personale.
— Portia, am spus încet ca să mă asigur că înțelegea exact ce voiam să spun, ar trebui să-l inviți pe Bill Compton.
În prezent, Portia îl detesta pe Bill – îi displăceau toți vampirii –, dar când îi servise unuia dintre scopurile ei, se întâlnise pentru scurt timp cu el. Ceea ce fusese ciudat, pentru că după aceea Bill descoperise că Portia era stră-stră-stră-stră-stră-strănepoata sa sau ceva de genul ăsta.
Bill susținuse interesul ei prefăcut pentru el. La vremea respectivă, voia să vadă care era scopul ei. A realizat că o făcea pe Portia să i se zbârlească pielea, atunci când era prin preajma lui. Dar când descoperise că cei din familia Bellefleur erau singurii săi urmaşi care supraviețuiseră, le dăduse anonim o uriaşă sumă de bani.
Puteam „auzi" în gândurile Portiei că eu îi aminteam intenționat de cele câteva dați când se întâlnise cu Bill. Nu voia să i se amintească de ele şi era furioasă că făcusem asta.
— De ce sugerezi asta? întrebă rece, şi i-am acordat o bilă albă pentru că nu ieşise pur şi simplu din magazin.
Tara era ocupată cu studiul la masa Isabelle, dar ştiam că aude conversația noastră. Nu era nimic în neregulă că Tara auzea totul.
Aveam o dispută internă, cumplită. În cele din urmă, ceea ce-şi dorea Bill a avut câştig de cauză față de ceea ce-mi doream eu pentru el.
— Nu contează, am spus împotriva voinței mele. E nunta ta, invitații tăi.
Portia se uita la mine ca şi cum m-ar fi văzut pentru prima oară.
— Te mai întâlneşti cu el? întrebă.
— Nu, se întâlneşte cu Selah Pumphrey, am spus păstrând un ton egal şi lipsit de emoție.
Portia îmi aruncă o privire de nepătruns. Fără nici un alt cuvânt, se îndreptă către maşina ei.
— Ce-a fost toată chestia asta? întrebă Tara. Nu-i puteam

explica, aşa că am fost fericită să schimb subiectul cu unul mai apropiat de problemele Tarei.

— Sunt fericită că ai obținut afacerea, i-am spus.

— Tu şi cu mine, amândouă. Dacă nu ar trebui să rezolve totul într-un timp atât de scurt, poți pune pariu că Portia Bellefleur nu ar alege niciodată Isabelle, zise directă Tara. Ar conduce către Shreveport şi înapoi de un milion de ori, dacă ar avea timp la dispoziție. Halleigh nu face decât să-i țină trena Portiei, biata de ea. O să vină în după-amiaza asta şi o să-i arăt aceleaşi lucruri pe care i le-am arătat Portiei, şi va trebui să accepte chiar dacă nu are chef. Dar totul e bine pentru mine. Iau tot tacâmul, pentru că sistemul Isabelle poate livra totul la timp. Invitații, note de mulțumire, rochii, jartiere, cadouri pentru domnişoarele de onoare, chiar şi rochii pentru soacrele mici – Miss Caroline va cumpăra una, şi mama lui Halleigh de asemenea; iau totul de-aici, fie din stocul meu, fie din catalogul Isabelle. Mă privi din cap până-n picioare. Şi ce te-a adus pe-aici?

— Am nevoie de o ținută ca să merg la o piesă de teatru în Shreveport, am zis, şi trebuie să mă duc la alimentară şi apoi să ajung înapoi acasă ca să pregătesc prânzul lui Jason. Aşa că ai să-mi arăți ceva?

Zâmbetul Tarei o făcu să semene cu un animal de pradă.

— Oh, zise, am câteva chestii.

Capitolul 5

AM FOST BUCUROASA că Jason a întârziat puțin. Terminasem cu baconul şi pusesem hamburgerii în tigaie când a venit el. Deschisesem deja pachetul de chifle şi am pus două pe farfuria lui Jason, apoi am adus pe masă şi o pungă de chipsuri din cartofi. I-am turnat un pahar cu ceai pe care l-am aşezat în dreptul farfuriei sale.

Jason a intrat fără să bată, aşa cum făcea mereu. Nu se schimbase atât de mult, cel puțin nu la nivelul ochilor, de când se transforma în panteră. Era încă blond şi atrăgător, şi când spun atrăgător mă refer la sensul clasic al cuvântului; era plăcut să te uiți la el, dar era şi genul de bărbat pe care toată lumea îl privea atunci când intra într-o încăpere. În plus, întotdeauna avusese o înclinație spre răutate. Dar de când se schimbase, parcă se comporta ca o persoană mai bună. Nu aflasem încă de ce era aşa. Poate că transformarea într-un animal sălbatic îi satisfăcea anumite porniri pe care nu ştiuse că le are.

Din moment ce fusese muşcat şi nu se născuse aşa, nu se transforma complet; devenea un fel de hibrid. La început, fusese dezamăgit. Dar trecuse peste asta. Se întâlnea de câteva luni cu Crystal, care era vârcolac-panteră pur. Crystal trăia într-o comunitate mică la câteva mile depărtare, la țară – şi dați-mi voie să vă spun că departe, la țară, față de Bon Temps Louisiana, chiar înseamnă *departe, la ţără.*

Am spus o rugăciune scurtă şi am început să mâncăm. Jason nu prea hăpăia cu pofta lui obişnuită. Din moment ce mie hamburgerul mi se părea bun, mi-am imaginat că îl preocupa ceva important. De când fratele meu devenise vârcolac, gândurile lui nu-mi erau la fel de clare.

În general, asta era o uşurare.

După ce muşcă de două ori din hamburger, Jason îl lăsă jos şi-şi schimbă poziția corpului pe scaun. Era gata să vorbească.

— Trebuie să-ți spun ceva, zise. Crystal nu vrea să spun

nimănui, dar chiar sunt îngrijorat pentru ea. Ieri, Crystal... a pierdut o sarcină.

Am închis ochii pentru câteva secunde. Am avut cam douăzeci de gânduri în acest timp scurt şi nu am putut duce niciunul până la capăt.

— Îmi pare aşa de rău, am zis. Sper că totul e în ordine cu Crystal.

Jason se uită la mine peste farfuria cu mâncare de care uitase complet.

— Nu vrea să meargă la doctor. M-am uitat la el fără expresie.

— Dar trebuie să meargă, am spus raţională. Are nevoie de un D&C.

Nu ştiam sigur ce însemna D&C, dar ştiam că dacă ai un avort spontan te duci la un spital şi asta îţi făcea acolo. Prietena şi colega mea Ariene făcuse un D&C după un avort, şi îmi povestise despre asta de multe ori. *De multe ori.*

— Intră şi..., am început, dar Jason mă întrerupse la jumătate.

— Hei, nu trebuie să aflu toate amănuntele, zise, părând foarte stânjenit. Ştiu doar că, din moment ce Crystal este un vârcolac-panteră, nu vrea să meargă la spital. A trebuit să meargă atunci când a fost sfâşiată de porcul mistreţ, cum a trebuit să meargă şi Calvin când a fost împuşcat, dar amândoi s-au vindecat atât de repede că s-au făcut nişte comentarii în camera medicilor, pe care ea le-a auzit. Aşa că nu va merge acum. E la mine acasă, dar... nu se simte bine. Situaţia ei se înrăutăţeşte în loc să se îmbunătăţească.

— Aoleu! am spus. Deci, ce s-a întâmplat?

— Sângerează prea puternic, iar picioarele... nu se poate baza pe ele. Înghiţi un nod. Abia poate sta în picioare, de mers nici nu poate fi vorba.

— L-ai sunat pe Calvin? am întrebat.

Calvin Norris, unchiul lui Crystal, este liderul micii comunităţi de pantere din Hotshot.

— Nu vrea să-i spun lui Calvin. E speriată că el o să mă omoare pentru că i-am tras-o. Crystal nu voia să-ţi spun nici

ție, dar am nevoie de ajutor.
Deşi mama ei nu mai trăia, Crystal avea rude de sex feminin în Hotshot. Nu avusesem niciodată un copil, nu fusesem nici măcar însărcinată, şi nu eram teriantrop. Oricare dintre ele ar fi ştiut mai multe decât mine despre situația în care se afla. I-am spus lui Jason asta.
— Nu vreau să stea ridicată atât de mult, cât durează până să ajungem în Hotshot, mai ales în camioneta mea.
Fratele meu părea încăpățânat ca un catâr.
Pentru un minut îngrozitor am crezut că principala preocupare a lui Jason era ca ea să nu sângereze pe tapițeria maşinii lui. Eram pe cale să sar la gâtul lui, când a adăugat:
— Amortizoarele trebuie înlocuite, aşa că mi-e teamă că zdruncinăturile camionetei pe drumul acela prost vor înrăutăți starea lui Crystal.
Atunci neamurile lui Crystal puteau veni la ea. Dar ştiam înainte să deschid gura că Jason va găsi ceva şi împotriva acestei situații. Avea el un plan.
— Bine, ce pot face eu?
— Nu mi-ai spus tu că, atunci când ai fost rănită, vampirii au chemat o doctoriță ciudată să se uite la spatele tău?
Nu-mi plăcea să mă gândesc la acea noapte. Spatele meu încă mai purta semnele atacului. Otrava de pe ghearele menadei aproape că mă omorâse.
— Da, am spus încet, pe dr. Ludwig. Doctoriță pentru tot ce era ciudat şi rar, dr. Ludwig era ea însăşi o ciudățenie. Era extrem de scundă – foarte, foarte scundă. Şi nici trăsăturile ei nu erau prea regulate. Ar fi fost o mare surpriză pentru mine dacă dr. Ludwig ar fi fost câtuşi de puțin umană. Am văzut-o pentru a doua oară la concursul pentru şefia haitei. Ambele dați o întâlnisem în Shreveport, aşa că erau mari şanse ca dr. Ludwig chiar să trăiască acolo.
Din moment ce nu voiam să trec cu vederea evidența, am scos din sertarul aflat sub telefonul de pe perete cartea de telefoane din Shreveport. Era menționată o doctoriță pe nume Amy Ludwig. Amy? Mi-am înghițit un hohot de râs.

Eram destul de agitată că trebuia să o abordez direct pe dr. Ludwig, dar am văzut cât de îngrijorat era Jason şi nu am putut să protestez că trebuia să dau un amărât de telefon.
A sunat de patru ori. A răspuns un robot. O voce mecanică m-a informat:
— Ați sunat la dr. Amy Ludwig. Dr. Ludwig nu acceptă pacienți noi, asigurați sau neasigurați. Dr. Ludwig nu vrea mostre farmaceutice şi nu are nevoie de nici un fel de asigurare. Nu este interesată să-şi investească banii sau să-i doneze unor opere de binefacere pe care nu le-a selectat personal.
A urmat o tăcere lungă, în timpul căreia probabil cei mai mulți dintre cei care sunau închideau. Eu nu am făcut-o. După o clipă, am auzit un alt clic pe linie.
— Alo? a întrebat o voce mică şi răguşită.
— Dr. Ludwig? am întrebat precaută.
— Da? Nu accept pacienți noi, să ştii! Prea ocupată!
Părea în acelaşi timp nerăbdătoare şi precaută.
— Sunt Sookie Stackhouse. Sunteți doctor Ludwig, cea care m-a tratat în biroul lui Eric, de la Fangtasia?
— Eşti femeia otrăvită de ghearele menadei?
— Da. Ne-am întâlnit din nou acum două săptămâni, vă amintiți?
— Şi unde s-a întâmplat asta?
Îşi amintea destul de bine, dar voia o altă dovadă a identității mele.
— Într-o clădire goală dintr-un parc industrial.
— Şi cine conducea distracția acolo?
— Un tip mare şi chel pe nume Quinn.
— Oh, în regulă. Oftă. Ce doreşti? Sunt destul de ocupată.
— Am o pacientă pentru dumneavoastră. Vă rog, veniți să o vedeți.
— Aduceți-o la mine.
— E prea bolnavă ca să călătorească.
Am auzit-o pe doctoriță bombănind, dar nu am putut înțelege cuvintele.

— Of, zise doctorița. Oh, prea bine, domnişoară Stackhouse. Spune-mi care-i problema.

I-am explicat cât de bine am putut. Jason se învârtea prin bucătărie pentru că era prea agitat să stea locului.

— Idioți. Nebuni, zise dr. Ludwig. Spune-mi cum ajung la tine acasă. Apoi mă poți duce la fată.

— S-ar putea să trebuiască să plec la muncă înainte să ajungeți dumneavoastră aici, am spus uitându-mă la ceas şi calculând cât îi va lua doctoriței să vină de la Shreveport. O să vă aştepte fratele meu.

— El e cel responsabil?

Nu ştiam dacă vorbeşte despre factura pentru serviciile ei sau despre sarcină. Oricum, i-am spus că în mod categoric Jason era responsabilul.

— Vine, i-am spus fratelui meu după ce i-am explicat doctoriței cum să ajungă şi am închis. Nu ştiu ce tarif are, dar i-am spus că vei plăti.

— Sigur, sigur. Cum o s-o recunosc?

— Nu poți să o confunzi cu nimeni din cei pe care-i cunoşti. A spus că are şofer. Nu este suficient de înaltă ca să vadă peste volan, aşa că ar fi trebuit să-mi imaginez asta.

Am spălat vasele, în timp ce Jason se fâțâia de colo-colo. A sunat-o pe Crystal să vadă cum se simte, şi părea mulțumit de ceea ce auzise. În cele din urmă, i-am cerut să se ducă afară şi să dărâme vechiul cuib de viespi din magazia de scule. Nu părea să se poată linişti, aşa că măcar să se facă util.

M-am gândit la toată situația în timp ce umpleam o maşină de spălat rufe şi mă schimbam în costumul de chelneriță (pantaloni negri, tricou alb cu decolteu bărcuță şi cu *Merlotte's* brodat deasupra sânului stâng, pantofi sport Adidas, negri). Nu eram lipsită de griji. Eram îngrijorată pentru Crystal – şi ea nici măcar nu-mi plăcea. Îmi părea rău că pierduse copilul, pentru că ştiam că asta era o experiență tristă, dar eram fericită pentru că nu voiam ca Jason să se însoare cu ea şi eram destul de sigură că ar fi făcut-o dacă nu ar fi pierdut sarcina. Am căutat în jur ceva care să mă facă să mă simt mai

bine. Am deschis dulapul ca să mă uit la noile mele haine, cele pe care le luasem de la Tara's Togs ca să le port la întâlnire. Dar nici măcar asta nu m-a făcut fericită.

În cele din urmă, am făcut ceea ce plănuisem să fac înainte să aud noutățile lui Jason: am luat o carte şi m-am aşezat pe un scaun pe veranda din față, citind din când în când câte o propoziție şi între ele admirând pomul din fața casei, un păr, care era plin de flori albe printre care zumzăiau albinele.

Soarele strălucea, narcisele erau pe trecute, iar eu aveam o întâlnire vineri. Şi deja făcusem o faptă bună în această zi, sunând-o pe dr. Ludwig. Ghemul de teamă din stomac se mai micşoră puțin.

Din când în când, auzeam un sunet vag ce ajungea până la mine din curtea din spate; Jason găsise ceva care să-l țină ocupat după ce terminase cu cuibul de viespi. Poate smulgea buruienile din straturile de flori. M-am luminat. Asta ar fi drăguț, din moment ce eu nu aveam acelaşi entuziasm pentru grădinărit pe care-l avusese bunica mea. Admiram rezultatele, dar nu mă bucuram de întregul proces aşa cum făcea ea.

După ce m-am uitat de mai multe ori la ceas, am fost uşurată să văd că un Cadillac metalizat, mai degrabă mare, a tras în zona de parcare din fața casei. În față, pe scaunul pasagerului, se afla o umbră mică. Uşa şoferului se deschise şi se dădu jos un vârcolac; numele său era Amanda. Avusesem cândva ceva de împărțit, dar în cele din urmă totul se încheiase cu bine. Am fost uşurată să văd pe cineva cunoscut. Amanda, care arăta exact ca o mamă de fotbalist din clasa de mijloc, avea în jur de treizeci de ani. Părul ei roşu părea natural spre deosebire de cel al prietenei mele, Ariene.

— Bună, Sookie, zise ea. Când doctorița mi-a spus unde mergem, am fost uşurată, întrucât ştiam deja cum să ajung aici.

— Nu eşti şoferul ei obişnuit? Ascultă, îmi place tunsoarea ta.

— Oh, mulțumesc.

Părul Amandei era mai nou scurt, tuns într-un stil neîngrijit,

aproape băiețesc, care în mod ciudat i se potrivea. Am spus „ciudat", pentru că trupul Amandei era categoric feminin.
— Încă nu m-am obişnuit cu ea, admise, trecându-şi mâna peste ceafă. De fapt băiatul meu cel mare este şoferul doctoriței Ludwig, dar azi e la şcoală, bineînțeles. Cumnata ta este pacienta?
— Logodnica fratelui meu, am spus, încercând să creez o impresie bună. Crystal. E panteră.
Amanda păru aproape respectuoasă. Deseori vârcolacii au doar dispreț față de ceilalți teriantropi, dar ceva atât de formidabil ca o panteră le va atrage atenția.
— Am auzit că e o comunitate de pantere pe-aici, pe undeva. Nu am mai întâlnit niciodată una.
— Trebuie să plec la muncă, dar fratele meu te va conduce la el acasă.
— Aşadar, nu eşti prea apropiată de logodnica fratelui tău?
Am fost luată prin surprindere de ideea că nu aş fi preocupată de sănătatea lui Crystal. Poate ar fi trebuit să mă grăbesc să stau lângă ea şi să-l las pe Jason aici, să o conducă pe doctoriță? Brusc, am văzut bucuria momentelor mele de linişte ca pe o lipsă de respect față de Crystal. Dar acum nu era momentul să-mi caut vină.
— Sincer, am spus, nu, nu sunt atât de apropiată de ea. În plus, Jason nu a părut să creadă că pot face ceva pentru ea, iar prezența mea nu ar fi chiar liniştitoare din moment ce ea nu mă place mai mult decât o plac eu.
Amanda ridică din umeri.
— Bine, unde e?
Jason apăru chiar atunci de după colțul casei, spre uşurarea mea.
— Oh, grozav, zise. Tu eşti medicul?
— Nu, răspunse Amanda. Medicul e în maşină. Eu sunt şoferul azi.
— O să te conduc. Am vorbit cu Crystal şi nu se simte mai bine.
Am simțit un alt val de remuşcare.

— Sună-mă la muncă, Jason, şi dă-mi de ştire cum se simte, bine? o să trec pe la tine după serviciu şi pot să rămân peste noapte dacă ai nevoie de mine.

— Mulțumesc, surioară. Mă îmbrățişa rapid, apoi păru jenat. Ştii… mă bucur că nu am păstrat secretul, aşa cum ar fi vrut Crystal. Nu credea că o s-o ajuți.

— Îmi place să cred că sunt o persoană suficient de bună încât să ajut pe cineva la nevoie, indiferent dacă suntem apropiați sau nu. Cu siguranță, Crystal nu-şi imaginase că voi rămâne indiferentă sau că-mi va face plăcere faptul că e bolnavă?

Îngrozită, am privit cele două maşini foarte diferite, care porneau pe alee înapoi către Hummingbird Road. Am încuiat uşa casei şi am urcat în maşina mea într-o dispoziție nu foarte veselă.

În aceeaşi notă a unei zile pline de evenimente, când am intrat în după-amiaza aceea pe uşa din spate de la Merlotte's, Sam mă strigă din biroul său.

Am intrat să văd ce voia, ştiind încă dinainte că acolo mai erau câțiva oameni. Spre disperarea mea, am descoperit că părintele Riordan îmi organizase o ambuscadă.

În afara lui Sam, în biroul său mai erau patru oameni. Sam era nefericit, dar încerca să păstreze aparențele. Spre surprinderea mea, nici părintele Riordan nu era fericit cu cei care-l însoțiseră acolo. Am bănuit cine erau. Rahat! Nu numai că părintele Riordan îi adusese cu el pe cei doi Pelt, ci şi o tânără înjur de şaptesprezece ani, care probabil era sora lui Debbie, Sandra.

Cele trei persoane noi se uitară intens la mine. Cei doi adulți Pelt erau înalți şi slabi. El purta ochelari şi începuse să chelească, şi avea urechi care-i ieşeau din cap ca nişte foi de varză. Femeia era atrăgătoare, chiar dacă puțin cam prea aranjată. Purta un costum cu pantaloni semnat Donna Karan şi avea o geantă cu un logo faimos pe ea. Şi tocuri. Sandra Pelt era îmbrăcată mai lejer, blugii şi tricoul mulându-i-se pe liniile trupului suplu.

Abia l-am auzit pe părintele Riordan prezentându-i pe cei din familia Pelt, căci eram atât de copleşită de iritare că se băgau în aşa hal în viața mea. Îi spusesem părintelui Riordan că nu voiam să-i întâlnesc, şi totuşi iată-i aici. Cei doi adulți mă mâncau din ochi. *Sălbatici,* îi definise Maria-Star. *Disperați,* era cuvântul care-mi veni în minte.

Sandra era o cu totul altă mâncare de peşte; din moment ce era al doilea copil, nu era – nu putea fi – teriantrop ca părinții ei, dar nici în totalitate umană. Dar ceva îmi apăru în minte şi mă făcu să mă opresc. Sandra Pelt era teriantrop. Auzisem că familia Pelt era descrisă ca fiind mult mai atentă cu cea de-a doua fiică decât fuseseră cu Debbie. Acum, adunând de la ei informații disparate, am văzut de ce se întâmpla asta. Poate că Sandra Pelt nu era majoră, dar era formidabilă. Era un vârcolac adevărat.

Dar asta nu era posibil decât dacă…

Bine. Debbie Pelt, vârcolac-vulpe, fusese adoptată. Aflasem că vârcolacii sunt predispuşi la probleme de fertilitate şi am presupus că familia Pelt renunțase la a avea micul lor vârcolac şi adoptaseră un copil care măcar era teriantrop, dacă nu propriul lor copil. Chiar şi o vulpe cu sânge pur părea de preferat unei ființe umane obişnuite. Apoi, familia Pelt adoptase o altă fată, un vârcolac.

— Sookie, zise părintele Riordan, cu accentul său irlandez fermecător, dar pe un ton nefericit. Barbara şi Gordon au apărut astăzi la uşa mea. Când le-am spus că ai zis tot ce aveai de zis despre dispariția lui Debbie, nu au fost mulțumiți. Au insistat să-i aduc cu mine.

Furia mea intensă față de preot s-a mai domolit. Dar un alt sentiment i-a luat locul. Eram destul de agitată de această întâlnire ca să simt cum mi se întipăreşte pe față zâmbetul meu nervos. Am zâmbit frumos către familia Pelt şi am simțit dezaprobarea lor.

— Îmi pare rău pentru situația în care vă aflați, am spus. Îmi pare rău că ați rămas fără răspuns la întrebarea „ce s-a întâmplat cu Debbie?" Dar nu ştiu ce altceva să mai adaug.

O lacrimă se prelinse pe obrazul Barbarei Pelt, iar eu am deschis geanta ca să scot un şervețel. I l-am întins femeii, iar aceasta îşi tampona fața cu el.

— Credea că i-l furi pe Alcide, zise Barbara. Se presupune că nu trebuie să-i vorbeşti pe morți de rău, dar în cazul lui Debbie acest lucru era pur şi simplu imposibil.

— Doamnă Pelt, voi fi foarte sinceră, i-am spus. Dar nu chiar de tot, mi-am zis în gând.

— Debbie era logodită cu altcineva la momentul dispariției sale, cu un bărbat pe nume Clausen, dacă mi-aduc bine aminte.

Barbara Pelt încuviință fără chef.

— Această logodnă îl lăsa pe Alcide liber să se întâlnească cu oricine-i plăcea, şi am petrecut împreună o perioadă scurtă.

Nu era nici o minciună până aici.

— Nu ne-am văzut de săptămâni întregi, iar acum se întâlneşte cu cineva. Aşadar, Debbie se înşela.

Sandra Pelt îşi muşcă buza de jos. Era slabă, cu pielea deschisă la culoare şi păr şaten-închis. Era foarte puțin machiată, iar dinții îi erau uimitor de albi şi de uniformi. Cerceii ei ca nişte cercuri ar fi fost un suport bun pentru un papagal, atât erau de mari. Avea un corp suplu şi haine scumpe: tot ce se găsea mai bun la mall.

Expresia ei era de furie. Nu-i plăcea ceea ce spuneam, nu-i plăcea deloc. Era adolescentă şi-i simțeam izbucnirile puternice de emoție. Mi-am amintit cum era viața mea când eram de vârsta Sandrei şi mi-a fost milă de ea.

— Din moment ce-i cunoşti pe amândoi, zise cu grijă Barbara Pelt, nedând importanță celor spuse de mine, probabil că ştii că aveau – că au – o relație de iubire şi ură foarte puternică, indiferent de ceea ce făcea Debbie.

— Oh, da, *asta-i* adevărat, am răspuns şi probabil că nu am avut un ton suficient de respectuos.

Dacă exista cineva căruia îi făcusem o mare favoare omorând-o pe Debbie Pelt, acela era Alcide Herveaux. Altfel, el şi ea s-ar fi sfâşiat unul pe celălalt ani în şir, dacă nu toată

viața lor.
Sam se întoarse când sună telefonul, dar am zărit un zâmbet pe fața lui.
— Pur şi simplu simțim că trebuie să fie ceva ce tu ştii, vreun amănunt oricât de mic, care ne-ar ajuta să descoperim ce a pățit fiica noastră. Dacă... dacă şi-a găsit sfârşitul, vrem ca ucigaşul ei să ajungă în fața justiției.
M-am uitat îndelung la familia Pelt. Am auzit vocea lui Sam în fundal, reacționând cu uimire la ceva ce auzea la telefon.
— Domnule şi doamnă Pelt, Sandra, am spus. Am vorbit cu poliția când Debbie a dispărut. Am cooperat fără rezerve cu ei. Am vorbit cu detectivii particulari pe care i-ați trimis aici, la locul meu de muncă, aşa cum ați cooperat şi voi. I-am lăsat să intre în casă. Le-am răspuns la întrebări.
Doar că nu prea sincer.
(Ştiu, tot discursul meu era o minciună, dar făceam şi eu ce puteam.)
— Îmi pare rău pentru pierderea voastră; sunt la fel de nerăbdătoare să descopăr ce i s-a întâmplat lui Debbie, am continuat vorbind încet ca să-mi pot alege cuvintele. Am tras adânc aer în piept. Dar asta trebuie să înceteze. E deja destul. Nu vă mai pot spune nimic în plus.
Spre surprinderea mea, Sam trecu pe lângă mine şi se duse în bar mişcându-se repede. Nu spuse nici un cuvânt nimănui din cameră. Părintele Riordan aruncă o privire în urma lui, uimit. Eram şi mai nerăbdătoare ca familia Pelt să plece. Se întâmpla ceva.
— Înțeleg ce spuneți, zise sumbru Gordon Pelt. Era prima dată când bărbatul vorbea. Nu părea fericit că se afla unde se afla sau că făcea ceea ce făcea. Îmi dau seama că nu am făcut asta aşa cum era corect, dar sunt sigur că ne veți ierta când vă veți gândi prin ce am trecut.
— Oh, bineînțeles, am spus, şi chiar dacă ăsta nu era adevărul gol-goluț, nu era nici întru totul o minciună.
Mi-am închis geanta şi am aruncat-o în sertarul biroului lui Sam, unde toate chelnerițele îşi păstrau gentile, şi m-am

grăbit spre bar.
Am simțit cum mă cuprinde agitația. Ceva era în neregulă; aproape fiecare creier din bar transmitea un semnal în care agitația se combina cu o teamă ce friza panica.
— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Sam, trecând în spatele barului.
— I-am spus lui Holly că au sunat de la şcoală. Băiețelul ei a dispărut.
Am simțit un fior pe şira spinării.
— Ce s-a întâmplat?
— Mama lui Danielle îl ia de obicei pe Cody de la şcoală când o ia şi pe fata cea mică a lui Danielle, Ashley.
Danielle Gray şi Holly Cleary fuseseră prietene bune tot liceul, iar prietenia lor a continuat şi după eşecul căsătoriilor lor. Le plăcea să lucreze în acelaşi schimb. Mama lui Danielle, Mary Jane Jasper, îi salvase viața acesteia, şi din când în când generozitatea ei se răsfrângea şi asupra lui Holly. Ashley avea probabil în jur de opt ani, iar fiul lui Danielle, Mark Robert, înjur de patru. Singurul copil al lui Holly, Cody, avea şase ani. Era în clasa întâi.
— Cei de la şcoală au lăsat pe altcineva să-l ia pe Cody?
Auzisem că profesorii erau atenți la soții care nu aveau autorizație să-şi ia copiii.
— Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu micuțul. Profesoara de serviciu, Halleigh Robinson, era afară şi îi supraveghea pe copiii care se urcau în maşini. Spune că, brusc, Cody şi-a amintit că lăsase pe bancă un desen pentru mama lui, şi a alergat înapoi în şcoală să-l ia. Nu-şi aminteşte să-l fi văzut ieşind, dar nici nu l-a găsit când a intrat să-l caute.
— Aşadar, doamna Jasper era acolo şi-l aştepta pe Cody?
— Da, doar ea rămăsese, stând în maşină alături de nepoții ei.
— Asta este înspăimântător. Bănuiesc că David nu are nici un amestec.
Fostul soț al lui Holly, David, trăia în Springhill şi se recăsătorise. Am înregistrat plecarea familiei Pelt: mai puțin

enervantă.

— Aparent, nu. Holly l-a sunat la serviciu, şi era acolo; lucrase toată după-amiază, fără urmă de îndoială. El a sunat-o pe actuala lui soţie, iar aceasta abia se întorsese cu copiii ei de la şcoala din Springhill. Poliţia locală s-a dus la ei acasă şi a căutat, doar ca să se asigure. Acum, David e pe drum încoace.

Holly stătea la una dintre mese şi, deşi nu plângea, avea privirea cuiva care văzuse iadul. Danielle era ghemuită pe podea lângă ea, ţinând-o de mână şi vorbindu-i rapid, dar cu calm. Alcee Beck, unul dintre detectivii locali, stătea la aceeaşi masă. Avea în faţă un carnet şi un creion şi vorbea la telefon.

— Au căutat la şcoală?

— Da, Andy e acolo acum. Şi Kevin şi Kenya. Kevin şi Kenya erau cei doi ofiţeri în uniformă care formau patrula.

— Bud Dearborn e la telefon, anunţă Alerta Amber[8].

Mi-am permis un gând şi pentru felul în care se simţea Halleigh; avea doar douăzeci şi trei de ani sau cam aşa ceva, şi aceasta era prima ei slujbă de profesoară. Nu făcuse nimic greşit, cel puţin din câte îmi dădeam seama, dar atunci când dispare un copil, nimeni nu scapă de vină.

Am încercat să mă gândesc cum puteam fi de folos. Aceasta era o ocazie unică pentru micul meu handicap să lucreze în favoarea binelui comun. Îmi ţinusem gura ani întregi despre tot felul de lucruri. Oamenii nu vor să ştie ce ştiu eu. Oamenii nu vor să fie în preajma cuiva care poate face ce fac eu. Modul în care am supravieţuit a însemnat să-mi ţin gura închisă, pentru că era uşor pentru oamenii din jurul meu să uite sau să nu creadă, atunci când dovezile ciudatului meu talent nu le erau puse în faţă.

Aţi vrea să fiţi în preajma unei femei care ştie că vă înşelaţi soţul şi cu cine? Dacă aţi fi tip, aţi vrea să fiţi în preajma unei femei care ştie că în secret vă doriţi să purtaţi lenjerie de

---

8 Numită după Amber Hagerman, o fetiţă de 9 ani răpită în Texas şi găsită moartă câteva zile mai târziu; această alertă se dă atunci când se suspectează răpirea unui copil.

dantelă? Ați vrea să vă întâlniți cu o puicuță care ştie cele mai ascunse păreri pe care le aveți despre alții şi toate slăbiciunile voastre?

Nu, mă gândeam eu că nu.

Dar dacă era implicat un copil, cum aş fi putut sta deoparte?

Am privit spre Sam, iar el mi-a întors trist privirea.

— E greu, nu-i aşa, *scumpo*? zise. Ce-o să faci?

— Ce e nevoie. Dar trebuie să o fac acum, am spus.

Era şi el de acord cu asta.

— Du-te la şcoală, spuse, iar eu am plecat.

Capitolul 6

NU ŞTIAM CUM VOI FACE ASTA. Nu ştiam cine va recunoaşte că pot ajuta.

Bineînțeles că la şcoala primară erau adunați mulți oameni. Vreo treizeci de adulți stăteau pe iarba de lângă trotuarul din fața şcolii, iar Bud Dearborn, şeriful, vorbea cu Andy pe peluză. Şcoala Elementară „Betty Ford" era şcoala la care mersesem şi eu. Clădirea era destul de nouă pe-atunci, era din cărămidă, cu un singur etaj, cu un hol principal unde erau birourile, grădinița, sălile de curs pentru cei de clasa întâi şi cantina. Apoi mai era o aripă în partea dreaptă pentru clasa a doua, şi una la stânga pentru cei de-a treia. O clădire mică pentru activități recreative se afla în spatele şcolii, în curte. Se ajungea la ea pe o alee acoperită. Era folosită pentru orele de sport atunci când era vreme rea.

Bineînțeles, în fața şcolii, erau catarge pentru steaguri, unul pentru drapelul american şi unul pentru cel al statului Louisiana. Îmi plăcea să trec pe lângă ele atunci când erau fluturate de briză, ca cea de astăzi, îmi plăcea să mă gândesc la toți copiii aceia care se aflau înăuntru, ocupați să fie copii. Dar steagurile fuseseră date jos astăzi, şi doar corzile se mai agitau în bătaia vântului. Peluza verde a şcolii era punctată de câte un ambalaj de bomboane sau de câte un ghemotoc de hârtie. Îngrijitoarea şcolii, Madelyn Pepper (căreia dintotdeauna i se spunea „domnişoara Maddy"), stătea pe un scaun din plastic afară, chiar lângă intrarea principală. Alături de ea se afla coşul pe roți în care-şi ținea ustensilele. Domnişoara Maddy era îngrijitoare de mulți ani. Domnişoara Maddy era o femeie înceată la minte, dar muncea din răsputeri şi era de încredere. Arăta cam la fel ca pe vremea când fusesem eu la şcoală: înaltă, solidă şi albă, cu o coamă lungă de păr vopsit platinat. Fuma o țigară – directoarea, doamna Garfield, dusese ani în şir o luptă continuă cu acest obicei al domnişoarei Maddy, luptă pe care domnişoara Maddy o

câştigase întotdeauna. Fuma afară, dar fuma. Astăzi, doamna Garfield era total indiferentă la obiceiul prost al domnişoarei Maddy. Doamna Garfield, soția unui pastor metodist-episcopal, era îmbrăcată într-un costum de culoarea muştarului, cu pantaloni drepți, şi purta pantofi negri. Era la fel de tensionată ca şi domnişoara Maddy, şi mult mai puțin atentă să n-o arate.

Mi-am croit drum spre intrare prin mulțime, neştiind ce trebuia să fac.

Andy mă văzu primul şi-l atinse pe umăr pe Bud Dearborn. Bud avea un telefon la ureche. Bud se întoarse să se uite la mine. I-am salutat cu o mişcare a capului. Şeriful Dearborn nu era prietenul meu.

Fusese prieten cu tatăl meu, dar nu avusese niciodată aceleaşi sentimente pentru mine. Pentru şerif, oamenii se împărțeau în două categorii: oameni care încălcaseră legea şi puteau fi arestați şi oameni care nu încălcaseră legea. Iar majoritatea acestora din urmă erau oameni care încă nu fuseseră prinşi încălcând legea; asta credea Bud. Eu eram undeva la mijloc. Era sigur că eram vinovată de ceva, dar încă nu-şi dădea seama de ce.

Nici Andy nu mă plăcea prea mult, dar el mă credea. Făcu un semn cu capul spre stânga, aproape imperceptibil. Nu-i puteam vedea bine fața lui Bud Dearborn, dar umerii săi erau rigizi din cauza furiei; se aplecă puțin în față, întreaga sa postură transmițând că era nervos pe detectivul său.

Mi-am croit drum ca să ies din grupul de cetățeni temători şi curioşi, şi m-am strecurat pe lângă aripa claselor a treia către spatele şcolii. Terenul de joacă, cât o jumătate de teren de fotbal american, era înconjurat cu un gard, iar poarta era de obicei închisă cu un lanț asigurat cu lacăt. Fusese deschisă probabil ca să le fie la îndemână celor care-l căutau pe băiat. L-am văzut pe Kevin Pryor, un tânăr ofițer de patrulare care a câştigat întotdeauna cursa 4K la Festivalul Azaleea [9],

9 Festival care are loc în Carolina, în luna aprilie; cursa 4K este fie o

aplecându-se ca să privească într-un canal chiar peste drum. Iarba din şanț era înaltă, iar pantalonii uniformei sale închise la culoare erau pudrați cu galben. Partenera sa, Kenya, care era tot atât de grasă pe cât era Kevin de slab, se afla de cealaltă parte a străzii, la capătul cvartalului, iar eu îi vedeam capul cum se mişcă dintr-o parte în cealaltă în timp ce studia curțile din jur.

Şcoala ocupa un cvartal întreg în mijlocul zonei rezidențiale. Toate locuințele din jur erau case modeste pe terenuri modeste, genul de vecinătate unde existau panouri de baschet şi biciclete, câini care latră şi alei cu pavele de calcar strălucitor.

Astăzi totul era acoperit de un praf galben; începea sezonul polenului. Dacă îți spălai maşina pe alee, aveai să vezi un inel galben în jurul scurgerii. Burțile pisicilor erau pătate cu galben, iar câinii mai înalți aveau şosete galbene. Una din două persoane cu care stăteai de vorbă avea ochii roşii şi un pachet cu şervețele.

Am observat mai multe aruncate pe jos în jurul terenului de joacă. Erau acolo zone cu iarbă proaspătă, verde, şi zone cu noroi uscat, acolo unde copiii se adunau mai mult. O hartă mare a Statelor Unite fusese pictată pe bucata de ciment din fața uşilor şcolii. Numele fiecărui stat fusese pictat cu grijă şi citeț. Louisiana era singurul stat colorat în roşu strălucitor, iar între contururile sale era desenat un pelican. Cuvântul Louisiana era prea lung ca să se ia la întrecere cu pelicanul, şi fusese marcat pe pavaj acolo unde ar fi trebuit să fie Golful Mexic.

Andy ieşi pe uşile din spate cu chipul rigid şi dur. Părea cu zece ani mai în vârstă.

— Cum se simte Halleigh? am întrebat.

— E în şcoală, plânge de-i sar ochii din cap, răspunse. Trebuie să-l găsim pe băiat.

— Ce a zis Bud? m-am interesat. Am păşit dincolo de poartă.

---

cursă de alergare, fie o întrecere între maşini, în funcție de regiune.

— Nu întreba, zise. Dacă e ceva ce poţi face pentru noi, avem nevoie de tot ajutorul.

— Eşti într-o situaţie delicată.

— La fel ca şi tine.

— Unde sunt oamenii care erau în şcoală când a alergat înapoi, înăuntru?

— Sunt toţi aici, cu excepţia directoarei şi îngrijitoarei.

— Le-am văzut afară.

— O să le aduc înăuntru. Toţi profesorii sunt în cafenea. Există o platformă la un capăt. Aşează-te acolo, în spatele perdelei. Vezi dacă prinzi ceva.

— Bine.

Nu aveam o idee mai bună. Andy s-a dus în faţa şcolii ca să le ia pe directoare şi pe îngrijitoare.

Am păşit la capătul culoarului claselor a treia. Pe pereţii exteriori ai fiecărei clase se vedeau desene strălucitoare. M-am holbat la desenele rudimentare cu oameni care mergeau la picnicuri şi pescuiau, şi lacrimile mi-au înceţoşat privirea. Pentru prima dată, mi-am dorit să fiu clarvăzătoare în loc de telepată. Atunci aş fi putut vedea ce i se întâmplase lui Cody, în loc să aştept ca o persoană să se gândească la asta. Nu am întâlnit niciodată un clarvăzător adevărat, dar am înţeles că era un talent foarte dificil, unul care uneori nu era suficient de specific, iar alteori era prea specific. Micul meu atu era mult mai de încredere, şi m-am convins pe mine însămi că-l puteam ajuta pe acest copil.

În timp ce mergeam spre cantină, mirosul şcolii îmi trezea un val de amintiri. Majoritatea erau dureroase; unele erau plăcute. Când eram mică, nu aveam nici un control asupra telepatiei mele şi nici o idee despre ce era în neregulă cu mine. Părinţii mei m-au făcut să trec prin mai multe teste de sănătate mintală încercând să-şi dea seama ce se întâmplă, ceea ce m-a făcut şi mai altfel decât cei din jurul meu. Dar cei mai mulţi dintre profesorii mei au fost buni. Au înţeles că mă străduiam cât puteam să învăţ – că într-un fel eram în mod constant distrasă, dar nu era alegerea mea. Mirosul de cretă,

de soluție de curățat, de hârtie şi cărți îmi trezi toate amintirile.

Mi-am amintit toate coridoarele şi intrările, ca şi cum abia aş fi plecat de aici. Pereții aveau acum culoarea piersicii, în loc de albul murdar pe care mi-l aminteam, podeaua era gri cu picățele în loc de linoleum maro; dar structura şcolii rămăsese neschimbată. Fără ezitare, m-am strecurat pe uşa din spate către mica scenă, care era la unul din capetele sălii de mese. Dacă îmi aminteam corect, spațiul era numit „camera multifuncțională". Zona în care se servea masa putea fi închisă cu uşi pliante, iar mesele care umpleau camera puteau fi pliate şi date la o parte. Acum, acestea ocupau podeaua în rânduri ordonate, iar oamenii care stăteau la ele erau cu toții adulți, cu excepția câtorva copii ai unor profesoare, care fuseseră în sala de clasă cu mamele lor când se dăduse alarma.

Am găsit un scăunel din plastic şi l-am pus în spatele cortinei, în stânga scenei. Am închis ochii şi am început să mă concentrez. Mi-am pierdut percepția propriului corp când am oprit toți stimulii şi am început să-mi las mintea să se plimbe liberă.

E vina mea, a mea, a mea! De ce nu am observat că nu a ieşit din nou? Sau s-a strecurat pe lângă mine? Se poate să se fi urcat în vreo maşină fără să bag de seamă?

Biata Halleigh! Stătea de una singură, iar mormanul de şervețele de lângă ea arăta cum îşi petrecuse timpul. Era nevinovată, aşa că am renunțat să o mai ascult.

Oh, Doamne, mulțumescu-Ți Ție Doamne că nu lipseşte băiatul meu...

... să merg acasă şi să mănânc nişte fursecuri...

Nu pot să merg la magazin să iau nişte came pentru hamburgeri, poate reuşesc să-l sun pe Ralph, şi el să se ducă la Sonic...[10] dar am mâncat fast-food şi aseară, nu e bine...

Mama lui e chelneriță, câți nemernici cunoaşte? Probabil e unul dintre ei.

---

10 Lanț de fast-fooduri de tip *drive-in.*

Şi aşa a continuat iar şi iar, o litanie de gânduri nevinovate. Copiii se gândeau la gustări şi televizor, şi erau şi speriaţi. Adulţii, în marea lor majoritate, erau foarte speriaţi pentru copiii lor, şi de efectul pe care-l va avea dispariţia lui Cody asupra familiilor şi claselor lor.

Andy Bellefleur zise:

— Într-un minut, şeriful Dearborn va fi aici, şi atunci vă vom împărţi în două grupuri.

Profesorii s-au relaxat. Acestea erau instrucţiuni familiare, aşa cum dăduseră şi ei deseori.

— O să vă punem întrebări fiecăruia, pe rând, după care puteţi pleca. Ştiu că sunteţi cu toţii îngrijoraţi, iar noi avem ofiţeri de patrulă care cercetează zona, dar poate aflăm nişte informaţii care să ne ajute să-l găsim pe Cody.

Doamna Garfield intră. Simţeam teama care-o însoţea, ca un nor negru, plin de tunete. Domnişoara Maddy era chiar în spatele ei, auzeam roţile căruciorului său, cu pubela în dungi şi plin cu cele necesare pentru curăţenie. Toate mirosurile care o înconjurau erau familiare. Bineînţeles, a început să cureţe imediat ce orele s-au terminat. Ar fi fost probabil într-una din sălile de clasă, şi probabil că nu a văzut nimic. Doamna Garfield poate că era în biroul ei. Directorul de pe vremea mea, domnul Heffeman, ar fi stat afară cu profesorul de serviciu până ce ar fi plecat toţi copiii, astfel încât părinţii să poată vorbi cu el dacă aveau întrebări despre progresele copiilor lor sau despre lipsa acestora.

Nu puteam să mă aplec în afara perdelei prăfuite, ca să mă uit, dar puteam să-mi dau seama uşor de deplasarea celor două. Doamna Garfield era un ghem de tensiune atât de mare, încât umplea aerul din jurul ei, iar domnişoara Maddy era de asemenea înconjurată de mirosul produselor de curăţat şi de zgomotul căruţului ei. Şi ea se simţea mizerabil, dar mai presus de orice voia să se întoarcă la rutina ei. Poate că Maddy Pepper era o femeie cu o inteligenţă limitată, dar îşi iubea slujba, pentru că era bună în ceea ce făcea.

Am aflat o mulţime de chestii stând acolo. Am aflat că una

dintre profesoare era lesbiană, în ciuda faptului că era măritată şi avea trei copii. Am aflat că altă profesoară era însărcinată dar nu spusese nimănui încă. Am aflat că majoritatea femeilor (nu existau bărbați care să predea la şcoala elementară) erau stresate de nenumăratele obligații față de familiile lor, slujbele lor şi bisericile la care mergeau. Profesoara lui Cody era foarte nefericită, pentru că îi plăcea băiețelul, deşi credea că mama lui e ciudată. Chiar credea că Holly se străduia din răsputeri să fie o mamă bună, iar asta compensa dezgustul pentru hainele gotice ale lui Holly.

Dar nimic din ceea ce am aflat nu m-a ajutat să descopăr ce se întâmplase cu Cody, până ce nu m-am aventurat în mintea lui Maddy Pepper.

Când Kenya veni în spatele meu, stăteam ghemuită, cu mâna pusă la gură încercând să plâng în linişte. Nu eram în stare să mă ridic să-l caut pe Andy sau pe oricine altcineva. Ştiam unde se afla băiatul.

— M-a trimis aici în spate să aflu ce ştii, şopti Kenya.

Era foarte nefericită de sarcina ei, şi, deşi întotdeauna mă plăcuse, nu credea că pot face ceva să ajut poliția. Credea că Andy era un nebun pentru că-şi periclita cariera cerându-mi să stau acolo în spate, ascunsă.

Apoi am prins altceva, ceva slab, slab.

Am sărit în picioare şi am apucat-o pe Kenya de umeri.

— Uită-te în pubelă, în cea pusă pe căruț, chiar acum! am spus pe un ton scăzut dar (speram eu) suficient de grăbit ca să o pun pe Kenya pe jar. E în pubelă, încă mai trăieşte!

Kenya nu era suficient de rapidă încât să țâşnească din spatele draperiei, să sară jos de pe scenă şi să se repeadă la căruțul îngrijitoarei. Mă privi intens. Am ieşit de după cortină ca să văd cum Kenya cobora pe scara mică din fața scenei şi se îndrepta spre locul unde stătea Maddy Pepper, bătând darabana pe picior. Domnişoara Maddy voia o țigară. Apoi realiză că cineva se apropia de ea, şi o alarmă surdă sună în creierul ei. Când îngrijitoarea o văzu pe Kenya că atinge marginea pubelei, sări în picioare şi strigă:

— N-am vrut! N-am vrut!

Toţi cei din cameră se întoarseră spre sursa agitaţiei, iar feţele tuturor aveau aceeaşi expresie de oroare. Andy se îndreptă spre ea cu o expresie împietrită. Kenya se aplecase peste pubelă, răscolind, aruncând peste umărul ei ca o ninsoare de şerveţele folosite. Îngheţă o secundă când descoperi ceea ce căuta. Se apleca, cât pe ce să cadă în pubelă.

— Trăieşte, strigă către Andy. Sună la 911!

— Spăla podeaua când el a alergat înapoi în şcoală să ia desenul, zise Andy.

Stăteam la cantină doar noi doi.

— Nu ştiu dacă ai auzit totul, era atât de mult zgomot în cameră.

Am încuviinţat. Fusesem capabilă să-i aud gândurile în timp ce vorbea. Toţi anii aceştia petrecuţi la slujbă, şi nu avusese niciodată vreo problemă cu vreun elev care să nu fie rapid rezolvată cu câteva cuvinte dure din partea ei. Apoi, astăzi, Cody a intrat alergând în clasă, cu polen pe pantofi şi pe manşetele pantalonilor, lăsând urme pe podeaua proaspăt spălată de Maddy. A strigat la el, iar el a fost atât de uimit încât picioarele i-au alunecat pe podeaua udă. Băieţelul a căzut pe spate şi s-a lovit cu capul de podea. Pe coridor erau covoare, pentru atenuarea zgomotelor; dar în clase nu erau, iar el s-a izbit cu capul de linoleum.

Maddy a crezut că l-a omorât şi i-a ascuns corpul în grabă în cel mai apropiat container. Şi-a dat seama că-şi va pierde slujba dacă băieţelul murise, şi dintr-un impuls a încercat să-l ascundă. Nu avea nici un plan şi nici o idee despre ce avea să se întâmple. Nu se gândise cum va scăpa de cadavru şi nu pusese la socoteală cât de îngrozitor se va simţi după toate astea, cât de vinovată.

Ca rolul meu să fie trecut sub tăcere, ceea ce şi eu şi poliţia credeam că era cea mai bună idee, Andy a sugerat Kenyei că ea şi-a dat brusc seama că singurul container din şcoală în care nu căutase era pubela lui Maddy Pepper.

— Exact la asta m-am gândit, zise Kenya. Ar trebui să o cercetez, măcar să arunc un ochi să văd dacă nu cumva răpitorul nu a aruncat ceva în ea.

Fața rotundă a Kenyei era de necitit. Kevin se uită la ea, cu sprâncenele încruntate, simțind ceva dincolo de cuvinte. Kevin nu era prost, mai ales în ceea ce o privea pe Kenya.

Gândurile lui Andy erau clare pentru mine.

— Să nu-mi mai ceri vreodată să fac asta, i-am spus.

Dădu din cap în semn de încuviințare, dar mințea. Vedea în fața lui un lung şir de cazuri rezolvate, de răufăcători după gratii; ce curat ar fi orăşelul Bon Temps dacă eu i-aş spune unde erau toți infractorii, iar el ar găsi o cale să-i prindă.

— Nu o să fac asta, am spus. Nu o să te ajut tot timpul. Eşti detectiv. Trebuie să descoperi lucrurile pe cale legală pentru a putea susține cazul în fața instanței. Dacă mă foloseşti pe mine tot timpul, o să devii neglijent. Cazurile vor fi respinse. O să ai o reputație proastă.

Am vorbit cu disperare, neajutorată. Nu credeam că vorbele mele vor avea vreun efect.

— Nu e globul magic de cristal, zise Kevin. Kenya păru surprinsă, iar Andy era mai mult decât uimit; se gândea că asta era de-a dreptul o erezie. Kevin era ofițer de patrulă; Andy era detectiv. Iar Kevin era un tip liniştit, ce-şi asculta toți colegii, dar rareori făcând un comentariu personal. Se ştia că era dominat de mama sa; probabil că lângă aceasta învățase să nu-şi dea cu părerea.

— Nu poți s-o scuturi şi să obții răspunsul corect, continuă Kevin. Trebuie să găseşti singur răspunsurile. Nu e corect să intervii în viața lui Sookie ca să-ți poți tu face slujba mai bine.

— Corect, zise Andy lipsit de convingere. Dar aş fi crezut că unii cetățeni şi-ar dori ca oraşul lor să scape de hoți, şi violatori, şi ucigaşi.

— Ce zici de cei ce comit adulter şi oamenii care iau ziare în plus fără să plătească? Ar trebui să-i torn şi pe ăştia? Dar pe copiii care trişează la examene?

— Sookie, ştii ce vreau să spun, zise, alb la față şi furios.

— Da, ştiu ce vrei să spui. Nici să nu te gândeşti. Te-am ajutat să-i salvezi viața acestui copil. Nici măcar să nu te gândeşti să mă faci să regret.

Am plecat pe unde am venit, am ieşit pe poarta din spate şi am luat-o pe lângă curtea şcolii către locul unde-mi lăsasem maşina. Am condus cu foarte multă grijă înapoi către serviciu, pentru că încă mă mai cutremuram de intensitatea emoțiilor trăite în şcoală, în acea după-amiază.

La bar am descoperit că Holly şi Danielle plecaseră – Holly la spital, ca să fie alături de fiul ei, iar Danielle ca să o însoțească, pentru că Holly era prea zguduită.

— Poliția ar fi mers bucuroasă cu Holly, zise Sam. Dar ştiam că Holly nu are pe nimeni în afară de Danielle, aşa că m-am gândit că ar putea la fel de bine să o las pe Danielle cu ea.

— Bineînțeles, asta înseamnă că eu rămân singură, am spus acră, gândindu-mă că eram pedepsită de două ori pentru că o ajutasem pe Holly.

El îmi zâmbi, şi pentru o secundă nu m-am putut abține şi i-am întors zâmbetul.

— Am sunat-o pe Tanya Grissom. A zis că i-ar plăcea să ne ajute, ca înlocuitoare.

Tanya Grissom abia se mutase în Bon Temps, şi venise imediat la Merlotte's ca să depună o cerere de angajare. I-a spus lui Sam că se întreținuse la colegiu făcând pe chelnerița. Primea peste două sute de dolari pe noapte bacşiş. Asta nu avea să se întâmple în Bon Temps, şi îi spusesem cinstit.

— Le-ai sunat mai întâi pe Ariene şi Charlsie? Am realizat că am depăşit limitele, pentru că eram doar o chelnerița, nu proprietarul localului. Nu era treaba mea să-i amintesc lui Sam că trebuia să sune mai întâi pe cineva care muncea de mai multă vreme, înainte să sune o nou-venită. Nou-venita era categoric teriantrop, şi mi-e teamă că pentru Sam asta era în favoarea ei.

Sam nu părea iritat, ci doar realist.

— Da, le-am sunat întâi pe ele. Ariene mi-a spus că are o întâlnire, iar Charlsie stă cu nepoțelul. Mi-a dat de înțeles

destul de clar că nu va mai lucra prea multă vreme. Cred că se va ocupa ea de copil când nora ei se va întoarce la lucru.

— Oh, am făcut, tulburată.

Va trebui să mă obişnuiesc cu cineva nou. Bineînţeles, barmaniţele vin şi pleacă, şi în cei… la naiba, se făcuseră cinci ani de muncă de când eram la Sam, văzusem destule trecând pe uşa angajaţilor de la Merlotte's. Barul e deschis până la miezul nopţii în timpul săptămânii şi până la ora unu vinerea şi sâmbăta. Sam a încercat un timp să deschidă şi duminica, dar nu merita. Aşadar, acum Merlotte's era închis duminica, asta dacă nu era închiriat pentru vreo petrecere privată.

Sam încerca să ne programeze prin rotaţie, astfel încât fiecare dintre noi să aibă ocazia să lucreze în mult mai profitabilul schimb de noapte, aşa că în unele zile lucram de la unsprezece la cinci (sau şase treizeci, dacă eram foarte aglomeraţi) şi uneori lucram de la cinci până la ora închiderii. Experimentaserăm cu programul şi zilele până ce căzuserăm cu toţii de acord asupra celei mai bune variante. Se aştepta la flexibilitate din partea noastră, iar în schimb el fusese de acord să ne lase libere în caz de înmormântări şi nunţi şi alte evenimente importante.

Mai avusesem vreo două slujbe înainte să încep să lucrez pentru Sam. Era de departe persoana cu care era cel mai uşor de colaborat. La un moment dat, devenise mai mult decât angajatorul meu; era prietenul meu. Când am descoperit că era teriantrop, nu m-a deranjat nici un pic. Auzisem zvonuri în comunitatea teriantropilor că vârcolacii se gândeau să-şi facă publică existenţa, la fel cum făcuseră vampirii. Eram îngrijorată pentru Sam. Eram îngrijorată că oamenii din Bon Temps vor avea probleme în a-l accepta. Vor simţi că îi dezamăgise în toţi anii ăştia sau vor trece peste asta? De când vampirii ieşiseră la lumină într-un mod organizat cu grijă, viaţa aşa cum o ştiam se schimbase, peste tot în lume. Unele ţări, după ce şocul iniţial se estompase, începuseră să aibă în vedere includerea vampirilor în cursul normal al vieţii; altele îi declaraseră fiinţe non-umane şi le ceruseră imperios

cetățenilor să omoare orice vampir pe care-l vedeau (mai uşor de zis decât de făcut).

— Sunt sigură că Tanya se va descurca, am spus, dar a sunat fals chiar şi pentru mine.

Dintr-un impuls – şi pot să presupun că valul uriaş de emoție pe care-l încercasem astăzi avea ceva de-a face cu asta – l-am îmbrățişat pe Sam. Am simțit mirosul de piele şi păr curate şi vagul miros dulce al unui aftershave, un iz de vin, o adiere de bere… mirosul lui Sam. L-am tras în piept, ca pe oxigen.

Surprins, Sam m-a îmbrățişat şi el, şi pentru o clipă căldura îmbrățişării sale m-a făcut să mă simt aproape amețita de plăcere. Apoi, amândoi ne-am îndepărtat, pentru că, în fond, acesta era locul nostru de muncă şi erau şi câțiva clienți prin preajmă. Intră Tanya, aşa că a fost bine că nu mai eram îmbrățişați, nu voiam ca ea să creadă că ăsta era obiceiul.

Tanya era mai scundă decât mine (eu am 1, 68 m) şi era o femeie atrăgătoare, care se apropia de treizeci de ani. Părul ei era scurt şi drept şi strălucitor, un castaniu mediu, aproape aceeaşi culoare cu ochii ei. Avea o gură mică, un nas cârn, şi un chip drăguț. Nu aveam absolut nici un motiv să-mi fie antipatică, şi totuşi nu mă bucuram s-o văd. Îmi era ruşine de mine. Ar fi trebuit să-i dau Tanyei o şansă să-mi arate caracterul ei adevărat.

În fond, aveam să-l descopăr mai devreme sau mai târziu. Nu poți să ascunzi ceea ce eşti cu adevărat, nu de mine – nu dacă eşti o ființă umană obişnuită. Am încercat să nu ascult, dar nu pot bloca totul. Când mă întâlneam cu Bill, el mă ajuta să învăț să-mi închid mintea. De atunci, viața mea era mai uşoară – mai plăcută, mai relaxată.

Tanya era o femeie zâmbitoare, trebuia să recunosc asta. Îi zâmbea lui Sam, îmi zâmbea mie şi le zâmbea clienților. Nu era un zâmbet nervos, ca al meu, o grimasă care spunea că „aud un zgomot în capul meu şi încerc să arăt normal pe dinafară"; zâmbetul Tanyei era mai degrabă „sunt cu adevărat drăguță şi plină de viață şi mă fac iubită de toți". Înainte să ia o tavă şi să se apuce de lucru, Tanya a pus o serie de întrebări delicate,

din care mi-am dat seama că avea experiență.
— Ce s-a întâmplat? întrebă Sam.
— Nimic, am răspuns. Eu doar...
— Pare destul de drăguță, zise. Crezi că e ceva în neregulă cu ea?
— Nimic de care eu să ştiu, am spus încercând să par energică şi veselă. Ştiam că am un zâmbet nervos. Uite, Jane Bodehouse mai cere un rând. Va trebui să-l sunăm din nou pe fiul ei.
Chiar atunci, Tanya se întoarse şi se uită la mine ca şi cum mi-ar fi simțit privirea ațintită spre spatele ei. Zâmbetul îi dispăruse, înlocuit de o expresie atât de calmă, încât părerea mea despre capacitatea ei de acțiune a crescut brusc. Am rămas un moment uitându-ne liniştite una la alta, apoi ea îmi zâmbi frumos şi trecu la următoarea masă, întrebându-l pe bărbatul de-acolo dacă mai voia o bere.
Brusc, mi-a trecut prin minte dacă Tanya nu era interesată de Sam. Nu mi-a plăcut felul în care m-am simțit atunci când m-am gândit la asta. Am decis că ziua fusese suficient de obositoare fără să mai am o grijă în plus. Şi nici un telefon de la Jason.
După muncă, m-am dus acasă cu o groază de lucruri în minte: părintele Riordan, familia Pelt, Cody, avortul lui Crystal.
Am condus pe aleea acoperită cu pietriş, prin pădure, şi când am ajuns în poiană şi m-am îndreptat spre spatele casei, ca să parchez, gândul că locuința mea era izolată m-a izbit din nou. Faptul că trăisem în oraş câteva săptămâni făcuse ca locul acesta să-mi pară şi mai izolat, şi deşi îmi plăcea că mă întorsesem în vechea mea locuință, nu mă mai simțeam aici la fel ca înainte de incendiu.
Rareori fusesem îngrijorată că trăiam singură în pustietatea asta, dar în ultimele câteva luni vulnerabilitatea mea mă marcase. Primisem câteva telefoane de la cineva care apoi închidea, şi de două ori intruşi mă aşteptaseră în casă. Acum aveam instalate nişte încuietori cu adevărat bune, aveam vizor

şi la uşa din față şi la cea din spate, iar fratele meu îmi dăduse de tot puşca lui, marca Benelli.
Aveam nişte lumini puternice instalate în colțurile casei, dar nu-mi plăcea să le las aprinse toată noaptea. M-am gândit să achiziționez un sistem cu detector de mişcare. Reținerea mea a venit de la faptul că din moment ce trăiam într-o poiană mare în mijlocul pădurii, vietăți traversau deseori curtea în timpul nopții, iar lumina s-ar fi aprins când cel mai mic oposum s-ar fi strecurat prin iarbă.
Al doilea motiv legat de lumina care se aprindea era... Şi ce dacă se aprindea? Genul de chestii care mă speriau pe mine nu ar fi fost intimidate de o lumină. Aş fi putut doar să le văd mai bine înainte să mă atace. Mai mult, nu aveam vecini pe care o lumină să-i poată surprinde sau să-i poată trezi. Ciudat, m-am gândit, că rareori avusesem vreun moment de spaimă atunci când bunica mea fusese în viață. Fusese o doamnă micuță şi dură pentru cineva care se apropia de optzeci de ani, dar nu m-ar fi putut apăra nici de un purice. Cumva, simplul fapt de a nu fi singură mă făcea să mă simt mai în siguranță.
După toate aceste gânduri legate de pericol, eram tensionată când am coborât din maşină. Trecusem pe lângă o camionetă parcată în față, am descuiat uşa din spate şi am traversat casa ca să deschid uşa din față, cu sentimentul mizerabil că eram pe cale să am parte de o scenă dură. Era ca şi cum interludiul liniştit de pe veranda din fața casei când urmărisem albinele care zburau avusese loc cu o săptămână în urmă, nu cu câteva ore.
Calvin Norris, liderul panterelor vârcolaci din Hotshot, se dădu jos din camionetă şi urcă scările. Era un bărbat cu barbă, abia trecut de patruzeci de ani, un tip serios, care îşi asuma responsabilitățile care-i apăsau pe umeri. În mod evident, Calvin abia venise de la muncă. Purta cămaşa şi pantalonii albaştri tipici pentru şefii de echipă de la Norcross.
— Sookie, zise salutându-mă cu o mişcare a capului.
— Te rog, intră, am răspuns, deşi fără tragere de inimă.
Oricum, Calvin se purtase întotdeauna civilizat cu mine; cu

vreo două luni în urmă, când Jason fusese luat ostatic, mă ajutase să-l salvez. Puteam cel puțin să fiu politicoasă cu el.

— Nepoata mea m-a sunat când pericolul a trecut, zise apăsat, luând loc pe canapea după ce i-am făcut semn să stea. Cred că i-ai salvat viața.

— Mă bucur să aud că fata e mai bine. Nu am făcut altceva decât să dau un telefon.

M-am aşezat în vechiul meu fotoliu şi mi-am dat seama că mă prăbuşeam de oboseală. Mi-am tras umerii spre spate.

— Dr. Ludwig a putut să-i oprească hemoragia? Calvin încuviință. Se uită fix la mine, iar ochii săi ciudați aveau un aer solemn.

— O să fie bine. Femeile noastre avortează des. De asta sperăm... Bine.

Am tresărit, cu umerii apăsați de greutatea speranțelor lui Calvin că mă voi împerechea cu el. Nu pricepeam de ce mă simțeam vinovată; cred că din cauza dezamăgirii sale. În fond, nu prea era vina mea dacă ideea asta nu mă atrăgea.

— Cred că Jason şi Crystal se vor lua, zise Calvin ca o constatare. Trebuie să spun că nu mă înnebunesc după fratele tău, dar nu eu sunt cel care se va căsători cu el.

Eram perplexă. Nu ştiam dacă această nuntă era ideea lui Jason, sau a lui Calvin, sau a lui Crystal. Cu siguranță, Jason nu se gândise la căsătorie în dimineața asta, decât dacă era ceva ce uitase să menționeze în agitația cu grija pentru Crystal. Am spus:

— Ca să fiu cinstită, nici eu nu mă înnebunesc după Crystal, dar nu eu sunt cea care se căsătoreşte cu ea. Am tras adânc aer în piept. O să fac tot ce-mi stă în putință ca să-i ajut, dacă se hotărăsc să... facă asta. Jason e tot ce am, după cum ştii.

— Sookie, zise, iar vocea îi era brusc mai puțin sigură. Vreau să mai vorbim despre ceva.

Bineînțeles că voia. Nu era nici o cale prin care să evit asta.

— Ştiu că ți s-a spus ceva când ai venit la mine acasă, ceva care te-a îndepărtat de mine. Aş vrea să ştiu despre ce a fost vorba. Nu pot să repar dacă nu ştiu ce este stricat.

Am tras din nou adânc aer în piept, în timp ce mi-am ales cu mare atenție cuvintele.
— Calvin, ştiu că Terry e fiica ta.
Când mă dusesem să-l văd pe Calvin la ieşirea lui din spital, după ce fusese împuşcat, mă întâlnisem cu Terry şi cu mama ei, Maryelizabeth, la Calvin acasă. Deşi era evident că nu locuiau acolo, era la fel de vizibil că acel loc era privit ca o extensie a propriei lor case. Apoi, Terry mă întrebase dacă o să mă mărit cu tatăl ei.
— Da, zise Calvin. Ți-aş fi spus dacă m-ai fi întrebat.
— Mai ai alți copii?
— Da. Mai am trei copii.
— Cu femei diferite?
— Au trei mame diferite. Avusesem dreptate.
— De ce? am întrebat ca să fiu sigură.
— Pentru că eu sunt un vârcolac pursânge, spuse, ca şi cum ar fi fost de la sine înțeles. Din moment ce doar primul copil al unui cuplu pursânge va fi o panteră, trebuie să ne schimbăm partenera.
Eram foarte bucuroasă că nu luasem niciodată serios în considerare să mă mărit cu Calvin, pentru că dacă aş fi făcut-o aş fi renunțat chiar atunci. Ceea ce suspectasem după ce urmărisem ritualul de succesiune la şefia haitei era adevărat.
— Aşadar, cel care va deveni teriantrop… nu e primul copil al femeii şi gata, este vorba de primul copil cu un anume bărbat.
— Exact.
Calvin păru surprins că nu ştiam asta.
— Primul copil al oricărui cuplu pursânge adevărat. Aşa că, dacă populația scade prea mult, un mascul pursânge trebuie să se cupleze cu câte femei poate, ca să sporească haita.
— Bine.
Am aşteptat un minut ca să mă adun.
— Crezi că, dacă ne căsătorim, aş fi de acord ca tu să însămânțezi alte femei?
— Nu, nu m-aş aştepta la asta din partea cuiva din afară, a răspuns pe un ton cât se poate de convins. Cred că e vremea

să mă opresc la o singură femeie. Mi-am făcut datoria ca lider.

Am încercat să nu-mi dau ochii peste cap. Dacă ar fi fost altcineva, aş fi râs pe înfundate, dar Calvin era un tip onorabil şi nu merita o astfel de reacție.

— Acum vreau să mă împerechez pe viață şi ar fi bine pentru haită dacă aş putea să aduc sânge proaspăt în comunitate. Se vede că ne-am înmulțit între noi prea multă vreme. Ochii mei pot trece cu greu drept umani, iar lui Crystal îi ia o veşnicie să se schimbe. Trebuie să mai aducem ceva nou în bagajul nostru genetic, cum îi spun oamenii de ştiință. Dacă tu şi cu mine am avea un copil, ceea ce şi sper, copilul nu ar fi niciodată un vârcolac adevărat; dar el sau ea s-ar putea reproduce în comunitate, aducând sânge proaspăt şi noi abilități.

— De ce m-ai ales pe mine? zise aproape timid:

— Îmi placi, eşti cu adevărat drăguță. Apoi îmi zâmbi – o expresie rară şi plăcută. Ani întregi te-am urmărit la bar. Eşti drăguță cu toată lumea şi munceşti din greu, şi nu ai pe nimeni care să aibă grijă de tine aşa cum meriți. Şi ştii care e treaba cu noi; nu ar fi un şoc pentru tine.

— Şi alte feluri de teriantropi fac acelaşi lucru? am întrebat atât de încet, încât abia m-am putut eu auzi.

Mi-am privit fix mâinile, strânse în poală, şi abia puteam să respir în timp ce aşteptam răspunsul. Ochii verzi ai lui Alcide îmi umpleau gândurile.

— Când haita începe să fie prea mică, este de datoria lor să facă asta, zise el rar. La ce te gândeşti, Sookie?

— Când am fost la concursul pentru postul de lider al haitei, cel care l-a câştigat – Patrick Furnan – a făcut sex cu o tânără vârcolac, deşi era căsătorit. Am început să-mi pun întrebări.

— O să am vreodată vreo şansă cu tine? întrebă Calvin.

Părea să fi tras singur concluziile.

Calvin nu putea fi învinovățit că voia să-şi păstreze modul de viață. Dacă mijloacele mi se păreau dezgustătoare, asta era problema mea.

— Categoric, mă interesezi, am spus. Dar sunt prea umană ca să mă gândesc să am în jurul meu copiii soțului meu. Aş fi

prea... m-ar face să-mi piară cheful, să ştiu că soțul meu a făcut sex cu aproape toate femeile pe care le văd zilnic.

Dacă mă gândesc la asta, Jason s-ar fi potrivit la fix în comunitatea din Hotshot. Am făcut pauză o secundă, dar el a rămas tăcut.

— Sper că fratele meu va fi bine-venit în comunitatea voastră, indiferent de răspunsul meu.

— Nu ştiu dacă înțelege ce facem, zise Calvin. Dar Crystal a mai pierdut o sarcină cândva. Acum a pierdut copilul fratelui tău. Cred că asta înseamnă că pentru Crystal e mai bine să nu mai încerce să aibă o panteră. S-ar putea să nu reuşească să aibă un copil cu fratele tău. Te vei simți obligată să-i pomeneşti despre asta?

— Nu ar trebui să fie treaba mea să vorbesc cu Crystal despre asta... ar trebui să fie treaba lui Crystal.

I-am întâlnit privirea lui Calvin. Am deschis gura să spun că dacă Jason ar fi vrut doar copii, nu ar fi trebuit să se căsătorească pentru asta; dar apoi mi-am dat seama că era un subiect sensibil şi m-am oprit.

Când a plecat, Calvin mi-a strâns mâna într-un mod ciudat, formal. Cred că asta marca sfârşitul perioadei în care îmi făcuse curte. Nu am fost niciodată profund atrasă de Calvin Norris, şi nu m-am gândit niciodată serios să-i accept oferta. Dar nu aş fi cinstită dacă nu aş recunoaşte că am visat cu ochii deschişi la un soț stabil, cu o slujbă bună şi alte avantaje, un soț care vine direct acasă după serviciu, iar în zilele lui libere repară diverse lucruri prin casă. Existau bărbați care făceau asta, bărbați care nu se schimbă în altceva ci rămân mereu ei înşişi, bărbați care sunt vii şapte zile pe săptămână. Ştiu asta pentru că am citit-o în mințile de la bar.

Mi-e teamă că ceea ce m-a izbit la mărturisirea lui Calvin – sau mai bine zis la explicația dată de el – este ceea ce mi-ar putea revela asta despre Alcide.

Alcide mi-a trezit afecțiunea şi dorința. Gândul la el mă făcea să mă întreb cum ar fi căsătoria cu el, să mă întreb într-un mod foarte personal, spre deosebire de speculațiile

impersonale pe care le trezise asigurarea de sănătate a lui Calvin. Aproape că am abandonat speranța secretă pe care mi-o dăduse Alcide, după ce fusesem obligată s-o împuşc pe fosta sa logodnică; dar ceva în mine m-a făcut să mă agăț de această idee, ceva ce țineam secret inclusiv față de mine însămi, chiar şi după ce descoperisem că se întâlnea cu Maria-Star. Până astăzi, negasem față de cei din familia Pelt că Alcide era interesat de mine. Dar ceva timid din interiorul meu nutrea această speranță.

M-am ridicat încet, simțindu-mă de două ori mai bătrână decât eram, şi m-am dus în bucătărie să scot ceva din frigider pentru cină. Nu mi-era foame, dar aş fi mâncat neînțelept mai târziu dacă nu-mi pregăteam ceva acum, mi-am spus hotărâtă.

Dar nu mi-am pregătit nici o cină în seara aceea.

În schimb, m-am sprijinit de uşa frigiderului şi am plâns.

Capitolul 7

A DOUA ZI ERA VINERI; nu numai că era ziua mea liberă din săptămâna aceasta, dar aveam şi o întâlnire, aşa că era practic o zi trecută cu roşu în calendar. Am refuzat să o distrug dând cu mopul prin casă. Deşi era încă frig pentru o astfel de activitate, am făcut unul dintre lucrurile mele favorite: mi-am pus un costum de baie, mi-am dat cu cremă şi m-am întins la soare pe şezlongul reglabil pe care îl luasem la reduceri de la Wal-Mart la sfârşitul verii trecute. Am dus o carte, un radio şi o pălărie în curtea din faţă unde erau mai puţine plante înflorite care să atragă insecte care ciupesc. Am citit, am cântat în acelaşi timp cu radioul şi mi-am dat cu ojă pe unghiile de la mâini şi de la picioare. Deşi la început mi se cam făcuse pielea de găină, m-am încălzit repede la soare; în acea zi nu se simţea nici o adiere care să mă îngheţe.

Ştiu că nu e bine, că e nociv să stai la soare şi că o să plătesc pentru asta mai târziu etc, etc, dar este una dintre puţinele plăceri pe care mi le permit.

Nu a venit nimeni în vizită, nu am auzit telefonul şi, din moment ce soarele era la vedere, vampirii nu existau prin preajmă. Am avut un moment plăcut, doar pentru mine. Înjur de ora unu, m-am decis să mă duc până în oraş pentru nişte alimente şi un sutien nou, şi m-am oprit la cutia poştală de la Hummingbird Road ca să văd dacă trecuse poştaşul. Da. Factura mea de cablu şi cea de electricitate zăceau în cutia de scrisori, ceea ce era deprimant. Dar, ascunsă în spatele unei broşuri de la Sears, am găsit o invitaţie la o petrecere cu cadouri pentru Halleigh. Ei... la naiba. Eram surprinsă, dar încântată. Bineînţeles, câteva săptămâni până îmi fusese reparată casa după incendiu stătusem lângă Halleigh într-unul din duplexurile lui Sam, şi în acea perioadă ne văzuserăm cel puţin o dată pe zi. Aşadar, nu era ceva forţat că mă pusese pe lista de invitaţi. Plus că poate era uşurată că problema cu băieţelul, Cody, fusese rezolvată atât de repede?

Nu primesc prea multe invitații, astfel încât aceasta a fost un plus pentru starea mea de bine. Petrecerea era organizată de trei profesoare, iar invitația menționa cadouri din sfera bucătăriei. La fix, din moment ce eram în drum spre Wal-Mart-ul din Clarice.

După ce m-am gândit bine, am cumpărat un vas Corning Ware[11] de doi litri, cu capac. Acestea erau întotdeauna de folos. (Am luat şi suc de fructe, brânză cedar iute, bacon, hârtie de împachetat cadourile şi un sutien bleu cu adevărat drăguț şi bikini asortați, dar ăsta-i deja alt subiect.)

După ce am ajuns acasă şi mi-am descărcat cumpărăturile, am înfăşurat vasul cu tot cu cutie într-o hârtie argintie şi am lipit pe pachet o fundă mare, albă. Am trecut data şi ora petrecerii în calendarul meu şi am pus invitația deasupra cadoului. Eram stăpână pe situația cu petrecerea.

Apucată brusc de un val de hărnicie, după ce mi-am luat prânzul, am şters interiorul şi exteriorul noului meu frigider. Am spălat rufe în noua mea maşină, dorindu-mi pentru a suta oară ca dulapurile să fie aşezate la locul lor, căci mă săturasem să caut lucruri în dezordinea de pe podea.

Am dat o tură prin toată casa, ca să mă asigur că arăta bine, din moment ce Quinn venea să mă ia. Fără să las astfel de gânduri să mă cuprindă, am schimbat cearşafurile şi am curățat baia – nu că aş fi avut vreo intenție să ajung în pat cu Quinn, dar e mai bine să fii pregătit, decât să nu fii, nu-i aşa? În plus, mă simțeam bine să ştiu că totul era curat şi frumos. Prosoape curate în ambele băi, ştersul prafului în sufragerie şi dormitor, o tură rapidă cu aspiratorul. Înainte să ajung la duş, am curățat chiar şi verandele, deşi ştiam că vor fi din nou acoperite de un praf galben încă înainte să mă întorc de la întâlnire.

Am lăsat soarele să-mi usuce părul, probabil umplându-l astfel de polen. M-am fardat cu grijă; nu foloseam prea mult

11 Marcă de vase din ceramică semivitroasă, foarte populare în SUA pentru că sunt oferite ca daruri la nunți.

machiaj, dar era amuzant să o fac pentru ceva mai interesant decât slujba. Puțin fard de pleoape, ceva pudră şi ruj. Apoi mi-am pus noua mea lenjerie de întâlnire. Mă făcea să mă simt specială, să nu-mi mai încap în piele: dantelă albastră-cenuşie. Am privit în oglinda mare ca să verific efectul. Am fost mulțumită. Trebuie să te lauzi singur, nu-i aşa?

Costumul pe care-l cumpărasem de la Tara's Tog era de un albastru electric, dintr-un material greu, care cădea superb. Am închis pantalonii şi mi-am pus bluza. Era fără mâneci şi era petrecută peste piept şi legată la spate. Am experimentat cu adâncimea decolteului, alegând în cele din urmă un nivel care eram sigură că era la linia dintre sexy şi provocator.

Mi-am scos din dulap şalul negru, cel pe care Alcide mi-l oferise ca să-l înlocuiesc pe cel distrus de Debbie Pelt. Avea să-mi trebuiască mai târziu, pe seară. Mi-am pus sandalele negre. Am încercat mai multe bijuterii, hotărându-mă în cele din urmă la un lanț simplu din aur (fusese al bunicii) şi nişte cercei în formă de biluțe.

Aha!

S-a auzit o bătaie la uşa din față şi m-am uitat la ceas, puțin surprinsă că Quinn ajunsese cu cincisprezece minute mai devreme. Nu-i auzisem nici măcar camioneta. Am deschis uşa, ca să descopăr că în fața mea nu stătea Quinn, ci Eric.

Sunt sigură că l-a încântat icnetul meu de surpriză.

Nu deschide niciodată uşa fără să te asiguri. Să nu presupui că ştii ce se află de cealaltă parte. De asta mi-am pus vizor! Fraiera de mine. Eric probabil că venise în zbor, din moment ce nu vedeam nici o maşină nicăieri.

— Pot să intru? întrebă Eric politicos.

M-a măsurat din priviri. După ce a apreciat ceea ce vedea, şi-a dat seama că nu la el mă gândisem când mă aranjasem aşa. Nu era prea fericit.

— Presupun că aştepți pe cineva?

— Chiar aşa şi este şi, de fapt, cred că mai degrabă rămâi de partea aia a uşii, am spus.

M-am tras în spate ca să nu poată ajunge la mine.
— I-ai spus lui Pam că nu vrei să vii la Shreveport, zise.
Oh, da, era furios.
— Aşa că iată-mă aici ca să descopăr de ce nu mi-ai răspuns la telefon.
De obicei, accentul său abia se simțea, dar am observat că în seara asta era mai pronunțat.
— Nu am timp, am răspuns. Ies în oraş în seara asta.
— Da, văd, zise, mai liniştit. Cu cine ieşi?
— Chiar e treaba ta? am întrebat, privindu-l provocator în ochi.
— Bineînțeles că este, zise. Eram tulburată.
— Şi de ce, mă rog? l-am tachinat din nou.
— Ar trebui să fii a mea. M-am culcat cu tine, am avut grijă de tine, ți-am... oferit sprijin financiar.
— Mi-ai dat banii pe care mi-i datorai pentru serviciile pe care ți le-am făcut, am răspuns. Poate că te-ai culcat cu mine, dar nu în ultimul timp, şi nu ai dat nici un semn că ai vrea să faci din nou asta. Dacă îți pasă de mine, o arăți într-un mod mai degrabă ciudat. Nu am auzit niciodată că „evitarea totală, cu excepția ordinelor care vin de la lachei" ar fi o metodă valabilă de a arăta că-ți pasă.
Da, asta era o declarație cam neclară, dar ştiam că înțelesese mesajul.
— O faci lacheu pe Pam?
Avea pe buze umbra unui zâmbet. Apoi se întoarse la starea de iritare. Mi-am dat seama pentru că începu să vorbească mai îngrijit.
— Eu nu trebuie să stau prin preajma ta ca să-ți demonstrez ceva. Eu sunt şerif. Tu... tu eşti în suita mea.
Ştiam că rămăsesem cu gura căscată, dar nu m-am putut abține. Arătam ca şi cum „aş fi prins muşte", după cum zicea bunica mea când aveam expresia asta, iar eu mă simțeam ca şi cum aş fi prins o grămadă.
— Suita ta? am reuşit să trântesc furioasă. La naiba cu tine şi cu suita ta. Nu-mi spui tu mie ce să fac!

— Eşti obligată să mergi cu mine la conferință, zise Eric, cu buzele strânse şi cu ochii scăpărând. De asta te-am chemat la Shreveport, ca să vorbesc cu tine despre perioada plecării şi aranjamente.

— Nu sunt obligată să merg nicăieri cu tine. Eşti depăşit, nene.

— Nene? Nene?

Şi de aici totul ar fi degenerat, dacă nu apărea Quinn. În loc să vină în camioneta sa, Quinn era într-un Lincoln Continental[12]. Am avut un moment de cea mai pură plăcere snoabă la gândul de a mă plimba cu ea. În parte, alesesem pantalonii pentru că am crezut că va trebui să mă urc într-o camionetă, dar eram la fel de încântată să mă strecor într-o maşină luxoasă. Quinn traversă peluza şi urcă treptele verandei cu o viteză moderată. Nu părea că s-ar fi grăbit, dar brusc era acolo, iar eu îi zâmbeam şi el arăta minunat. Purta un costum gri-închis, o cămaşă violet-închis, şi o cravată care îmbina amândouă culorile într-un model cu flori turceşti. Purta un cercel, un cerc simplu de aur.

Eric îşi arăta colții.

— Bună, Eric, zise Quinn calm.

Vocea sa profundă mă furnică pe şira spinării.

— Sookie, arăți numai bună de mâncat.

Îmi zâmbi, iar tremurul de pe şira spinării se răspândi în întregime într-o altă zonă. Nu aş fi crezut niciodată că în prezența lui Eric aş fi putut crede că un alt bărbat este atrăgător. Greşisem.

— Şi tu arăți foarte bine, am spus, încercând să nu rânjesc ca o idioată.

Eric interveni:

— Ce i-ai spus lui Sookie, Quinn?

Cei doi bărbați, amândoi înalți, se uitară unul la celălalt. Nu credeam că eu sunt sursa animozității lor. Eu eram un

---

12 Maşină de lux produsă de Ford Motor Company. Ultima a fost produsă în 2002, fiind apoi înlocuită de Lincoln LS

simptom, nu boala. Sub asta se ascundea ceva.

— I-am spus lui Sookie că regina îi solicită prezența la conferință, din partea partidului ei, iar cererea reginei are întâietate față de a ta, zise sec Quinn.

— De când dă regina ordine printr-un teriantrop? întrebă Eric, cu o voce plină de dispreț.

— De când teriantropul i-a făcut un serviciu valoros în domeniul său, răspunse Quinn fără ezitare. Domnul Cataliades i-a sugerat Maiestății Sale că aş putea fi de ajutor în domeniul diplomației, iar partenerii mei au fost bucuroşi să-mi ofere mai mult timp să-mi îndeplinesc îndatoririle pe care ea mi le-ar putea da.

Nu eram sigură că înțelesesem tot, dar prinsesem esențialul.

Eric era exasperat, ca să folosesc un cuvânt din calendarul meu „Un cuvânt pe zi". De fapt, era atât de furios, încât ochii parcă-i aruncau scântei.

— Femeia asta a fost a mea şi va fi a mea, zise, pe un ton atât de hotărât, încât m-am gândit să-mi verific posteriorul să nu am vreo etichetă.

Quinn îşi mută privirea asupra mea.

— Iubito, eşti a lui sau nu? mă întrebă.

— Nu, am răspuns.

— Atunci să mergem să ne bucurăm de spectacol, zise Quinn.

Nu părea speriat şi nici măcar îngrijorat. Asta era reacția lui adevărată sau ceva doar de fațadă? Oricum ar fi fost, era destul de impresionant.

În drumul meu spre maşina lui Quinn, a trebuit să trec pe lângă Eric. Nu m-am putut abține să nu mă uit la el. Trebuia însă să fiu foarte atentă, mă puteam aştepta la orice când se arăta atât de furios. Eric era rareori trecut cu vederea în probleme serioase, iar anexarea mea de către regina Louisianei era o problemă serioasă. Şi-i mai stătea în gât şi întâlnirea mea cu Quinn. Eric va trebui să le înghită.

Peste puțin timp, eram alături de Quinn în maşină, cu centurile fixate, iar el făcu o manevră expertă ca să îndrepte

Lincolnul către Hummingbird Road. Am expirat încet şi cu grijă. Mi-a luat câteva clipe de tăcere ca să mă simt din nou calmă. Încet-încet, mâinile mi se relaxară. Mi-am dat seama că tăceam de prea multă vreme. Am încercat să dreg situaţia.

— Mergi deseori la teatru, când călătoreşti? am întrebat ca să leg o conversaţie.

Râse, iar sunetul profund şi bogat al râsului său umplu maşina.

— Da, răspunse. Merg la film şi la teatru şi la orice eveniment sportiv care are loc. Îmi place să văd oameni făcând diverse lucruri. Nu mă uit prea mult la televizor. Îmi place să ies din camera mea de hotel sau din apartament şi să urmăresc tot ce se întâmplă sau ce fac eu să se întâmple.

— Aşadar, dansezi?

Îmi aruncă o privire scurtă.

— Da. Am zâmbit.

— Îmi place să dansez.

De fapt, eram destul de bună la dans, nu că aş fi avut multe ocazii să exersez.

— Nu sunt bună la cântat, am recunoscut, dar mă bucur cu adevărat să dansez.

— Asta sună promiţător.

M-am gândit că trebuia să vedem cum va decurge această seară înainte să stabilim întâlniri de mers la dans, dar cel puţin ştiam că există ceva ce ne place amândurora să facem.

— Îmi plac filmele, am spus. Dar nu cred că am fost vreodată la vreo manifestare sportivă, cu excepţia celor de la colegiu. Dar la astea, chiar merg. Fotbal, baschet, baseball... Merg la toate, când îmi permite slujba.

— Ai făcut sport la şcoală? întrebă Quinn.

Am mărturisit că jucasem softball, iar el mi-a spus că făcuse baschet, ceea ce, ţinând cont de înălţimea lui, nu era deloc o surpriză.

Era uşor să discuţi cu Quinn. Mă asculta atunci când vorbeam. Conducea bine; cel puţin nu-i înjura pe ceilalţi şoferi, aşa cum făcea Jason. Fratele meu făcea parte din

categoria celor nervoşi atunci când conducea.
Aşteptam să se întâmple ceva nasol. Aşteptam momentul acela – ştiţi la care mă refer – momentul când partenerul tău de întâlnire mărturiseşte brusc ceva ce tu nu poţi înghiţi: se dovedeşte a fi rasist sau homofob, admite că nu se va căsători niciodată decât cu o baptistă (sudistă, brunetă, atletă de maraton, orice), îţi spune de copiii pe care-i are cu primele trei neveste, descrie plăcerea de a fi lovit sau povesteşte experienţele din tinereţe când umfla broaşte şi chinuia pisici. După acel moment, indiferent cât de bine te simţeai, ştiai că relaţia nu va duce nicăieri. Şi eu nici măcar nu trebuia să aştept ca un tip să-mi spună astea în cuvinte; puteam să-i citesc totul direct în gând înainte să ne întâlnim.
N-am fost niciodată populară printre tipii obişnuiţi. Fie că o recunoşteau sau nu, nu puteau suporta ideea de a ieşi cu o fată care ştia exact cât de des s-au masturbat, aveau un gând necurat în legătură cu altă femeie sau se întrebau cum arăta profesoara lor dezbrăcată.
După ce parcă maşina peste drum de Strand, Quinn veni pe partea mea şi-mi deschise uşa; după care mă luă de mână când am traversat strada. Mi-a plăcut că era curtenitor.
O mulţime de oameni intrau în teatru, şi toţi păreau să se uite la Quinn. Bineînţeles, un tip chel şi atât de înalt atrage privirile. Încercam să nu mă gândesc la mâna lui; era foarte mare, şi foarte caldă, şi foarte uscată.
— Toţi se uită la tine, zise, în timp ce scotea biletele din buzunar, iar eu mi-am strâns buzele ca să nu râd.
— Oh, nu cred, am spus.
— La ce altceva s-ar putea uita?
— La tine, am zis uimită.
Râse tare – acel râs profund care mă făcea să vibrez pe dinăuntru.
Aveam locuri foarte bune, chiar pe mijloc şi spre partea din faţă a sălii. Quinn umplea scaunul, nu era nici o urmă de îndoială, şi m-am întrebat dacă cei din spatele lui puteau vedea de el. Am privit la programul meu curioasă, am

descoperit că nu recunoşteam numele nici unuia dintre actorii din piesă şi am decis că nu-mi păsa. Am privit în sus, ca să descopăr că uriaşul Quinn se holba la mine. Am simțit cum mă înroşesc. Mi-am împăturit şalul negru şi l-am pus în poală, şi am avut dorința bruscă de a-mi trage bluza mai sus şi de a acoperi fiecare bucățică a decolteului.

— Categoric la tine se uită, zise şi zâmbi. Mi-am lăsat capul în jos, încântată, dar ruşinată. O mulțime de oameni au văzut *The Producers.* Nu trebuie să spun mai mult despre subiect decât că e vorba de oameni lacomi şi de puşlamale simpatice, şi că e foarte amuzant. M-am bucurat de fiecare minut. A fost minunat să văd oameni jucând în ața mea la un nivel atât de profesionist. Vedeta spectacolului, cel pe care cei mai în vârstă păreau să-l recunoască, s-a descurcat în rolul principal cu o siguranță uimitoare. Quinn a râs şi el; după pauză m-a luat din nou de mână. Degetele mele s-au prins de ale lui aproape natural şi nu m-am simțit ruşinată de contact.

Timpul a zburat, o oră mai târziu spectacolul se terminase. Ne-am ridicat împreună cu ceilalți, deşi ne-am putut da seama că avea să dureze ceva până ce teatrul avea să se golească. Quinn mi-a luat şalul şi mi l-a aşezat pe umeri. Îi părea rău că mă acopeream – asta am aflat-o direct din mintea lui.

— Mulțumesc, am spus, trăgându-l de mânecă pentru a mă asigura că se uită la mine. Voiam să ştie cât de serios vorbeam. A fost pur şi simplu minunat.

— Şi mie mi-a plăcut. Vrei să mergem să mâncăm ceva?

— Da, am zis după un moment.

— A trebuit să stai pe gânduri?

De fapt, avusesem un fel de gânduri-fulger despre mai multe lucruri. Dacă le-aş fi înşirat ar fi fost ceva de genul: Se simte bine sau nu ar vrea să mai continuăm seara aceasta. Mâine trebuie să mă trezesc şi să merg la muncă, dar nu vreau să ratez ocazia asta. Dacă mergem să mâncăm, trebuie să am grijă să nu-mi pătez hainele cele noi. Ar fi în regulă să cheltuiesc şi mai mulți din banii săi, din moment ce biletele au costat atât de mult?

— Oh, trebuie să mă gândesc la calorii, am spus, atingându-mi posteriorul.

— Nu e nimic în neregulă cu tine nici din faţă, nici din spate, zise Quinn, iar insistenţa privirii sale mă făcu să mă simt traversată de valuri de căldură.

Ştiam că formele mele depăşesc ceea ce se cheamă tiparul ideal. De fapt, o auzisem pe Holly spunându-i lui Danielle că orice trecea de măsura 8[13] era dezgustător. Din moment ce ziua în care intram în măsura 8 era una festivă, m-am simţit destul de tristă pentru vreo trei minute. I-aş fi povestit discuţia lui Quinn, dacă nu aş fi fost sigură că suna ca şi cum aş fi cerşit un compliment.

— Lasă-mă să plătesc eu la restaurant, am spus.

— Cu tot respectul pentru mândria ta, nu o să te las, mă privi Quinn în ochi, ca să fiu sigură că vorbea serios.

Ajunseserăm deja la trotuar. Surprinsă de vehemenţa sa, nu am ştiut cum să reacţionez. Pe de-o parte, eram uşurată pentru că trebuia să fiu atentă cu banii. Pe de altă parte, ştiam că era corect din partea mea să mă ofer şi m-aş fi simţit bine dacă ar fi acceptat.

— Ştii că nu încerc să te insult, nu-i aşa? am zis.

— Am înţeles că vrei egalitate.

Am privit în sus către el, cu îndoială, dar era serios. Quinn zise:

— Cred că eşti categoric la fel de bună ca şi mine din toate punctele de vedere. Dar eu te-am invitat să ieşim, şi eu achit totul la întâlnirea noastră.

— Dacă te-aş fi invitat eu?

Părea încăpăţânat.

— Atunci ar fi trebuit să stau cuminte şi să te las să te ocupi de tot, zise.

Rostise cuvintele uşor ezitant, dar le rostise. Am privit în altă parte şi am zâmbit.

Maşinile ieşeau din parcare într-un ritm constant. Din

---

13 Echivalentul măsurii europene 36 sau XS.

moment ce nu ne grăbiserăm să plecăm de la teatru, maşina lui Quinn rămăsese singură. Brusc, alarma mea mentală se porni. Undeva în apropiere simțeam o ostilitate copleşitoare şi o mulțime de intenții rele. Am părăsit trotuarul ca să traversăm strada spre parcare. L-am apucat pe Quinn de mână, apoi i-am dat drumul ca să putem fi pregătiți de acțiune.

— Ceva e-n neregulă, am zis.

Fără să spună ceva, Quinn începu să cerceteze zona. Îşi descheie sacoul cu mâna stângă, ca să se poată mişca în libertate. Degetele i se strânseră în pumn. Din moment ce era un bărbat care simțea nevoia să fie protector, făcu un pas înainte, în fața mea.

Aşa că, bineînțeles, am fost atacați din spate.

Capitolul 8

CU O MIŞCARE SURPRINZĂTOARE, care nu putea fi percepută în secvențe pe care ochii mei să le poată recunoaşte clar, o fiară mă împinse în Quinn, care făcu un pas în față. Eram deja la pământ sub creatura jumătate om, jumătate lup, până să apuce Quinn să se întoarcă, şi imediat ce o făcu, apăru un alt vârcolac, parcă de nicăieri, ca să sară în spatele lui Quinn.

Creatura cocoțată pe mine era un semivârcolac nou-nouț, atât de proaspăt că ar fi putut fi muşcat în ultimele trei săptămâni. Era atât de agitat, încât atacase înainte să-şi încheie transformarea pe care o poate suferi un vârcolac muşcat. Fața încă i se mai lungea într-un bot, chiar în timp ce încerca să mă muşte. Nu va atinge niciodată forma minunată a unui vârcolac pursânge. Era „muşcat, nu născut", cum spuneau vârcolacii. Avea încă brațe, avea încă picioare, avea un corp acoperit cu păr şi capul unui lup. Dar era la fel de sălbatic ca un pursânge.

M-am agățat de mâinile lui, de mâinile care mă strângeau de gât cu atâta ferocitate. În seara aceasta, nu purtam lanțul de argint. Am considerat că ar fi fost de prost-gust, din moment ce partenerul meu era el însuşi un teriantrop. Prostul-gust mi-ar fi putut salva viața, m-am gândit într-o fracțiune de secundă, şi era ultimul gând coerent pe care l-am avut pentru câteva momente.

Vârcolacul stătea călare peste mine, iar eu mi-am adunat genunchii, încercând să-i dau un brânci suficient de puternic încât să-mi dea drumul. Se auzeau strigăte din partea celor câțiva pietoni care mai erau pe acolo, şi un strigăt mai puternic de la atacatorul lui Quinn, pe care l-am zărit zburând prin aer, ca şi cum ar fi fost aruncat dintr-un tun. Apoi o mână mare îl apucă de ceafă pe atacatorul meu şi-l ridică. Din nefericire, jumătatea de bestie care avea mâinile strânse în jurul gâtului meu nu-mi dădu drumul. Am început să mă ridic

şi eu, iar gâtul meu era tot mai puternic strâns.

Quinn probabil că a văzut situaţia mea disperată, pentru că l-a izbit cu mâna liberă pe vârcolacul de deasupra mea, o lovitură care i-a dat capul pe spate şi pur şi simplu l-a aruncat atât de puternic, încât a fost nevoit să-mi dea drumul.

Apoi, Quinn l-a apucat pe tânărul vârcolac de umeri şi l-a aruncat într-o parte. Băiatul a aterizat pe asfalt şi nu s-a mai mişcat.

— Sookie, zise Quinn, care aproape că nici nu gâfâia.

Mie în schimb mi se tăiase respiraţia, luptându-mă să-mi descleştez gâtul ca să pot trage aer în piept. Auzeam sirena unei maşini de poliţie şi eram profund recunoscătoare. Quinn îşi strecură mâna pe sub umerii mei şi mă ridică. În cele din urmă, am tras aer în piept, iar aerul era minunat, miraculos.

— Respiri bine? întrebă.

M-am adunat suficient, ca să confirm cu o mişcare a capului.

— Ai vreun os rupt la gât?

Am încercat să-mi ridic mâna la gât, dar mâna mea nu coopera în acel moment.

Faţa sa mi-a blocat câmpul vizual, iar în lumina slabă a felinarului din colţ am putut vedea că era plin de energie.

— Îi omor dacă te-au rănit, mârâi, şi în acel moment asta era o veste nemaipomenită.

— Muşcat, am şuierat, iar el păru îngrozit, căutând cu mâinile şi privirea după urme de muşcături. Nu eu, am dezvoltat ideea. Ei. Nu sunt vârcolaci născuţi. Am tras aer adânc în piept. Şi poate drogaţi, am continuat.

I se putea citi în priviri că înţelesese cele spuse de mine.

Asta era singura explicaţie pentru un comportament atât de nebunesc.

Un poliţist de patrulă, negru şi solid, se grăbi spre mine.

— Avem nevoie de o ambulanţă la Strand, spunea cuiva de pe umărul său.

Nu, era un mic radioemiţător. Am clătinat din cap.

— Sunt bine, am spus, cu o voce aspră şi categoric cu dureri de gât.

— Domnule, ’teți cu doamna? îl întrebă polițistul pe Quinn.

Când se întoarse, lumina străluci pe ecusonul cu numele; scria *Boling*[14].

— Da, sunt.

— Dumneavoastră… dădurăți nemernicii ăştia jos de pe ea?

— Da.

Partenerul lui Boling, o versiune caucaziană a lui Boling, veni atunci către noi. Se uită în sus la Quinn, cu oarecare reținere. Îi examinase pe agresorii noştri, care reveniseră complet la forma umană înainte să vină poliția. Bineînțeles că erau dezbrăcați.

— Unul are un picior rupt, ne spuse. Celălalt se vaită că are umărul dislocat.

Boling ridică din umeri.

— Au ce merită.

Poate că era doar imaginația mea de vină, dar şi el păru puțin mai precaut atunci când se uită la partenerul meu.

— Au primit mai mult decât se aşteptau, zise neutru partenerul său. Domnule, îl cunoaşteți pe vreunul dintre aceşti copii?

Clătină din cap către adolescenții care erau examinați de un ofițer de patrulă dintr-o altă maşină, un bărbat mai tânăr cu o constituție mai atletică. Băieții se sprijineau unul de celălalt, părând uimiți.

— Nu i-am mai văzut până acum, zise Quinn. Tu, iubito?

Se uită întrebător în jos, către mine. Am clătinat din cap. Îmi revenisem destul de bine ca să resimt ca pe un dezavantaj faptul că eram pe jos. Voiam să mă ridic şi i-am spus asta partenerului meu. Înainte ca polițiştii să-mi mai poată spune încă o dată să aştept ambulanța, Quinn reuşi să mă ridice în picioare provocându-mi cât mai puțină durere.

Mi-am privit minunatul costum nou. Era murdar tot.

— Cum arată spatele? l-am întrebat pe Quinn, şi chiar şi eu mi-am dat seama de frica ce răzbătea din vocea mea.

---

14 În engleză, o variantă a lui *bowling.*

M-am întors cu spatele la el şi l-am privit temătoare peste umăr. Quinn părea puţin uimit, dar îmi verifică plin de conştiinciozitate spatele.
— Nu e sfâşiat, raportă el situaţia. S-ar putea să fie un loc sau două unde materialul s-a frecat de asfalt.
Am izbucnit în lacrimi. Probabil că oricum aş fi început să plâng, indiferent de ce mi-ar fi zis, pentru că simţeam o reacţie puternică la adrenalina care explodase în corpul meu când fuseserăm atacaţi, dar momentul era perfect. Poliţia devenea tot mai binevoitoare cu cât eu plângeam mai tare, iar ca un bonus, Quinn mă trase în braţele sale şi eu mi-am lipit obrazul de pieptul lui. Când n-am mai suspinat, i-am ascultat bătăile inimii. Am scăpat de reacţia mea nervoasă la atac şi am dezarmat şi poliţia în acelaşi timp, deşi ştiam că încă îşi mai punea întrebări în legătură cu Quinn şi forţa sa.
Un alt poliţist strigă de lângă unul dintre agresori, cel pe care Quinn îl aruncase cât colo. Cei doi poliţişti se duseră să răspundă chemării şi am rămas singuri pentru scurt timp.
— Eşti isteaţă, murmură Quinn în urechea mea.
— Mmm, am răspuns, cuibărindu-mă în braţele sale.
Mă strânse mai tare.
— Dacă te mai apropii mult, va trebui să ne scuzăm şi să mergem să ne luăm o cameră, şopti.
— Scuze, m-am tras uşor înapoi şi am privit în sus către el. Cine crezi că i-a angajat?
Poate că a fost surprins că mi-am dat seama de asta, dar nu puteam să aflu din mintea sa. Reacţia chimică responsabilă cu lacrimile mele îi făcuse gândurile foarte complicate.
— Categoric o să aflu, zise. Ce-ţi mai face gâtul?
— Mă doare, am recunoscut cu voce aspră. Dar ştiu că nu e nimic în neregulă cu el. Şi nu am asigurare medicală. Aşa că nu vreau să merg la spital. Ar fi o pierdere de timp şi de bani.
— Atunci nu mergem.
Se aplecă şi mă sărută pe obraz. Mi-am întors faţa către el, iar următorul său sărut a aterizat exact în locul corect. După o secundă, s-a transformat în ceva mult mai intens. Simţeam

amândoi efectele valului de adrenalină.

Sunetul cuiva care-şi dregea vocea m-a adus înapoi la realitate la fel de eficient ca şi cum ofițerul Boling ar fi aruncat o găleată cu apă rece pe noi. M-am îndepărtat şi mi-am îngropat din nou fața în pieptul lui Quinn. Ştiam că nu mă puteam mişca un minut sau două, din moment ce simțeam lipit de mine rezultatul excitării sale. Deşi acestea nu erau cele mai bune circumstanțe pentru o evaluare, eram destul de sigură că dimensiunile lui Quinn erau corespunzătoare. Trebuia să rezist nevoii de a-mi freca trupul de al lui. Ştiam că asta ar fi înrăutățit lucrurile pentru el, din punct de vedere public, dar eram mult mai bine-dispusă decât fusesem până atunci şi cred că mă simțeam… neastâmpărată. Şi cu chef de joacă. Cu foarte mult chef. Să trecem prin această încercare grea împreună ne consolida probabil relația cu echivalentul a patru întâlniri.

— Mai aveți şi alte întrebări pentru noi, domnule ofițer? întrebă Quinn pe un ton care nu era perfect calm.

— Da, domnule, dacă dumneavoastră şi doamna puteți veni până la secție; trebuie să vă consemnăm declarațiile. Detectivul Coughlin va face asta în timp ce noi ducem prizonierii la spital.

— În regulă. Trebuie să mergem în seara asta? Prietena mea are nevoie de odihnă. Este epuizată. Asta a fost o încercare grea pentru ea.

— Nu va dura mult, insistă ofițerul. Sunteți sigur că nu i-ați mai văzut pe aceşti doi nemernici înainte? Pentru că pare un atac la țintă sigură, dacă nu vă deranjează că spun asta.

— Nici unul dintre noi nu-i cunoaşte.

— Şi doamna tot mai refuză îngrijirile medicale? Am încuviințat.

— Păi, bine atunci, oameni buni. Sper să nu mai aveți necazuri.

— Vă mulțumesc că ați venit atât de repede, am spus, şi mi-am întors puțin capul ca să întâlnesc privirea ofițerului Boling.

Mă privea într-un fel tulburat, şi am putut auzi în mintea sa că era îngrijorat de siguranța mea alături de un bărbat violent cum era Quinn, un bărbat care putea face praf doi băieți. Nu-şi dăduse seama, şi speram să nu-şi dea niciodată, că atacul fusese personal. Nu fusese o tâlhărie la întâmplare.

Am mers la secție cu maşina poliției. Nu ştiam sigur la ce se gândeau, dar partenerul lui Boling ne-a spus că vom fi aduşi înapoi la maşina lui Quinn, ca să ne continuăm programul. Poate nu voiau să avem ocazia să stăm singuri de vorbă. Nu ştiam de ce; cred că singurul lucru care le-ar fi putut trezi suspiciuni era mărimea lui Quinn şi experiența în lupta cu atacatorii.

În puținele secunde pe care le-am petrecut înainte ca un ofițer să se aşeze pe scaunul şoferului, i-am spus lui Quinn:

— Dacă te gândeşti la ceva anume, voi fi capabilă să te aud – dacă e nevoie să ştiu ceva urgent.

— Bună treabă, comentă el.

Violența părea să fi relaxat ceva în interiorul lui. Îşi frecă degetul mare de palma mea. Se gândea că i-ar plăcea să petreacă treizeci de minute în pat cu mine, chiar acum, sau măcar cincisprezece; la naiba, măcar zece, chiar în spatele maşinii, ar fi fantastic. Am încercat să nu râd, dar nu m-am putut abține, şi când şi-a dat seama că citisem totul clar, clătină din cap zâmbindu-mi trist.

Trebuie să mergem undeva după asta, se gândi intenționat. Speram că nu voia să spună că avea să închirieze o cameră sau să mă ducă la el acasă ca să facem sex, pentru că indiferent cât de atrăgător îl găseam, nu aveam să fac aşa ceva în seara asta. Dar din creierul său dispăruse aproape orice urmă de excitație şi mi-am dat seama că scopul său era ceva diferit. Am fost de acord.

— Aşa că nu te obosi prea tare, zise.

Am încuviințat din nou. Nu prea ştiam cum trebuia să evit extenuarea, dar o să încerc să păstrez puțină energie.

Secția de poliție era în mare măsură aşa cum îmi imaginasem. Deşi erau multe de spus despre Shreveport, are o

rată a infracționalității mai mult decât decentă. Nu am trezit prea mult interes până când ofițerii care fuseseră la locul faptei şi-au pus ideile la un loc cu cele ale polițiştilor din secție, şi atunci au existat câteva priviri aruncate pe furiş către Quinn, câteva evaluări pe ascuns. Arăta suficient de ciudat pentru ei ca să considere că puterea lui era motivul înfrângerii celor doi tâlhari. Dar existau şi destule elemente ciudate în legătură cu incidentul, destule nuanțe aparte în ochii martorilor oculari... şi apoi eu am zărit o față tăbăcită, familiară. Aoleu!

— Detectiv Coughlin, am spus, amintindu-mi acum de ce numele mi se păruse cunoscut.

— Domnişoară Stackhouse, răspunse acesta, cu la fel de mult entuziasm ca şi mine. Ce-ați mai pus la cale?

— Am fost atacați, am explicat.

— Ultima dată când ne-am întâlnit erați logodită cu Alcide Herveaux, şi tocmai descoperiserăți unul dintre cele mai dezgustătoare cadavre pe care le-am văzut vreodată, zise relaxat.

Burta sa părea să fi devenit şi mai mare în cele câteva luni de când îl întâlnisem la scena crimei, aici, în Shreveport. Ca mulți bărbați cu un abdomen disproporționat, îşi purta pantalonii de doc închişi sub burdihan, ca să zic aşa. Din moment ce tricoul său avea dungi late albastre şi albe, efectul era cel al unui cort care atârna, plin cu murdărie.

Doar am încuviințat dând din cap. Chiar nu era nimic de spus.

— Domnul Herveaux e bine după pierderea tatălui său?

Cadavrul lui Jackson Herveaux fusese găsit căzut într-un rezervor de alimentare, plin cu apă, la o fermă ce aparținea de multă vreme familiei. Deşi ziarele făcuseră ceva vâlvă în jurul unora dintre răni, era limpede că animale sălbatice muşcaseră şi din oase. Teoria era că bătrânul Herveaux căzuse în rezervor şi-şi rupsese piciorul când se lovise de fundul acestuia. A reuşit să ajungă la margine şi să se tragă pe jumătate afară, dar în acea clipă a leşinat. Din moment ce nimeni nu ştia că

vizitează ferma, nimeni nu a venit în ajutorul său, susținea teoria, şi a murit singur.

De fapt, o întreagă mulțime văzuse pieirea lui Jackson, printre ei şi bărbatul de lângă mine.

— Nu am mai vorbit cu Alcide de când a fost găsit tatăl lui, am spus, cinstită.

— Oh, Doamne, sigur, îmi pare rău că n-a mers, zise detectivul Coughlin, pretinzând că nu observase că eram cu partenerul meu din acea seară. Cu siguranță, formați un cuplu drăguț.

— Sookie este drăguță indiferent de persoana cu care se află, zise Quinn.

I-am zâmbit, iar el mi-a zâmbit înapoi. Era sigur că face toate mişcările corecte.

— Aşa că, domnişoară Stackhouse, dacă vreți să veniți cu mine un minut, vom consemna declarația şi veți putea pleca.

Quinn mă strânse de mână. Mă avertiza. Stai puțin, cine era cel ce citea gândurile aici? I-am strâns-o şi eu. Eram perfect conştientă că detectivul Coughlin credea că trebuie să fiu vinovată de ceva, şi va face tot ce-i stătea în puteri să descopere ce. Dar, de fapt, nu eram vinovată cu nimic.

Fusesem ținte clare, citisem asta în mintea atacatorilor. Dar de ce?

Detectivul Coughlin m-a condus către o masă, într-o cameră plină cu birouri, şi pescui un formular dintr-un sertar. Cei din cameră îşi continuară treburile; unele dintre birouri erau libere şi aveau acel aspect „închis până dimineața", dar altele aveau toate semnele unor activități în desfăşurare. Erau câțiva oameni care intrau şi ieşeau din cameră, şi la o distanță de două birouri, un detectiv mai tânăr, cu părul scurt, blond-alb, bătea preocupat la maşină. Eram foarte prevăzătoare şi mi-am deschis mintea, aşa că am ştiut că se uita la mine atunci când priveam în altă direcție, şi mai ştiam că fusese pus acolo de către detectivul Coughlin, sau cel puțin incitat să se uite bine la mine cât eram în cameră.

I-am întâlnit privirea direct. Şocul recunoaşterii a fost

reciproc. Îl văzusem la întrecerea pentru şeful haitei. Era un vârcolac. Era secundul lui Patrick Furnan în duel. Îl prinsesem trişând. Maria-Star mi-a spus că pedeapsa fusese să fie ras în cap. Deşi candidatul său câştigase, pedeapsa fusese pusă în aplicare, iar părul abia începuse să-i crească. Mă ura cu pasiunea celui vinovat. Se ridică pe jumătate din scaun, primul său instinct fiind să vină peste mine şi să mă bată de să-mi sară capacele, dar când şi-a dat seama că altcineva încercase deja să facă asta, rânji doar.

— Acesta este partenerul dvs.? l-am întrebat pe detectivul Coughlin.

— Ce?

Se holba la calculator cu ochelarii de citit pe nas; aruncă o privire către tânărul bărbat şi apoi înapoi către mine.

— Da, e noul meu partener. Tipul cu care eram la scena crimei când ne-am văzut ultima oară s-a pensionat luna trecută.

— Cum îl cheamă pe noul partener?

— De ce, el e următorul? Nu vă puteți hotărî la un singur bărbat, nu-i aşa, domnişoară Stackhouse?

Dacă aş fi fost vampir l-aş fi putut face să-mi răspundă, şi dacă aş fi fost cu adevărat talentată, nu ar fi ştiut niciodată că am făcut-o.

— Mai degrabă ei nu se pot mulțumi cu mine, detectiv Coughlin, am spus, iar el mi-a aruncat o privire ciudată.

A fluturat un deget către detectivul blond.

— Acesta e Cal. Cal Myers.

Părea să fi găsit formularul corect, pentru că a început să mă pună să trec din nou prin întreg incidentul, iar eu i-am răspuns la întrebări cu o reală indiferență. De data asta, aveam prea puțin de ascuns.

— Mă întreb, am spus, când am încheiat, dacă au luat droguri.

— Ştiți multe despre droguri, domnişoară Stackhouse?

Ochii săi mici mă măsurară din nou.

— Nu la prima mână, bineînțeles, dar din când în când

cineva apare la bar după ce a luat nişte substanțe pe care n-ar fi trebuit să le ia. Aceşti tineri păreau categoric… influențați de ceva.

— Păi, li se va lua sânge la spital şi vom afla.

— Va trebui să vin înapoi?

— Ca să depuneți mărturie împotriva lor? Sigur. Nu era nici o cale de scăpare.

— Bine, am spus ferm şi neutru pe cât am putut. Am terminat aici?

— Cred că da.

Mi-a întâlnit privirea, cu ochii săi mici plini de suspiciune. Nu avea nici un rost să mă simt ofensată; avea perfectă dreptate, era ceva în neregulă cu mine, ceva ce el nu ştia. Coughlin se străduia să fie un polițist bun. Mi-a părut brusc rău pentru el, că rătăcea printr-o lume despre care nu ştia mare lucru.

— Să nu aveți încredere în partenerul dvs., i-am şoptit, şi m-am aşteptat să sară de pe scaun şi să-l strige pe Cal Myers şi să mă ridiculizeze.

Dar ceva din vocea şi din privirea mea i-au înfrânat acest impuls. Cuvintele mele au exprimat un avertisment care răsunase în secret în mintea sa, poate din momentul în care-l întâlnise pe vârcolac.

Nu spuse nimic, nici măcar un cuvânt. Mintea îi era plină de teamă; teamă şi dezgust… dar simțea că îi spusesem adevărul. După o secundă, m-am ridicat şi am părăsit camera. Spre uşurarea mea, Quinn mă aştepta în hol.

Un polițist de patrulă, nu Boling, ne duse înapoi la maşina lui Quinn; am fost tăcuți pe durata călătoriei. Maşina lui Quinn stătea în toată splendoarea ei, singură, în parcarea de vizavi de Ştrand, care era închis şi întunecat. Şi-a scos cheile şi a apăsat telecomanda ca să deschidă uşile, după care ne-am urcat încet şi cu grijă.

— Unde mergem? am întrebat.

— Părul Câinelui, zise.

Capitolul 9

PĂRUL CÂINELUI se afla la ieşirea de pe autostrada King, nu prea departe de Centenary College. Era un local cu faţadă de cărămidă şi geamuri mari. În timp ce ne îndreptam spre partea stângă a clădirii ca să ne strecurăm pe o alee care ducea către zona de parcare din spate, am observat că ferestrele largi dinspre stradă erau acoperite cu draperii crem opace. Ne-am oprit în parcarea mică, plină de bălării. Deşi era slab luminată, am putut vedea că pe jos era un covor de conserve goale, sticlă spartă, prezervative folosite şi chiar mai rău. Erau câteva motociclete, câteva maşini compacte dintre cele mai puţin costisitoare, şi un SUV sau două. Pe uşa din spate era o plăcuţă pe care scria: accesul interzis – cu excepţia personalului.

Deşi picioarele mele categoric începeau să protesteze împotriva tocurilor înalte cu care nu erau obişnuite, a trebuit să ne croim drum pe alee către uşa din faţă. Fiorul rece care se strecura pe şira spinării mele crescu în intensitate pe măsură ce mă apropiam de uşă. Apoi a fost ca şi cum m-aş fi izbit de un zid, atât de brusc mă învălui vraja. M-am oprit brusc. M-am luptat să merg înainte, dar nu m-am putut mişca. Puteam să miros magia. Părul Câinelui fusese protejat. Cineva plătise o vrăjitoare foarte bună, cu o sumă frumoasă de bani, ca să înconjoare uşa cu o vrajă de îndepărtare.

Am luptat să nu cedez impulsului să mă întorc şi să plec în altă direcţie, în oricare altă direcţie.

Quinn a înaintat câţiva paşi şi s-a întors să mă privească, oarecum surprins, până şi-a dat seama ce se întâmpla.

— Am uitat, zise, cu aceeaşi surpriză în voce. Am uitat că eşti o fiinţă umană.

— Asta sună ca un compliment, am spus cu oarecare efort.

Chiar şi în noaptea rece, fruntea îmi era acoperită de sudoare. Piciorul meu drept înainta cam cu doi centimetri şi jumătate.

— Stai, zise, şi mă ridică până când am ajuns în poziția în care Rhett o ținea pe Scarlett O'Hara.

În timp ce aura lui Quinn mă învăluia, dorința neplăcută de a mă îndepărta scăzu în intensitate. Am tras adânc aer în piept, de uşurare. Magia nu mă mai putea recunoaşte ca ființă umană, cel puțin nu în mod decisiv. Deşi barul tot mai părea neatrăgător şi oarecum respingător, am putut intra fără să vreau să mai vomit.

Poate era efectul persistent al vrăjii, dar după ce am intrat, barul tot mai părea şi neatrăgător, şi respingător. N-aş spune că toate conversațiile au încetat când am intrat, dar categoric zgomotul care umplea barul a încetat o clipă. Un jukebox cânta *Bad Moon Rising,* care reprezenta un fel de imn național al vârcolacilor, iar grămada heteroclită de vârcolaci şi teriantropi păru să se reorienteze.

— Oamenii nu sunt admişi aici!

O femeie foarte tânără sări peste bar dintr-o singură mişcare şi se repezi înainte. Purta ciorapi plasă şi cizme cu toc, o bustieră din piele roşie, mă rog, o bustieră care şi-ar fi dorit să fie făcută din piele roşie, era mai degrabă vinilin – şi o bucată de cârpă neagră pe care bănuiesc că o considera fustă. Era ca şi cum şi-ar fi pus un tub pe care l-ar fi tras în jos. Era atât de strâmtă, încât m-am gândit că s-ar putea ridica brusc, cum se întâmplă cu storurile.

Nu-i plăcu zâmbetul meu, interpretându-l corect ca un comentariu la adresa costumației ei.

— Ia-ți fundul uman de-aici, zise, mârâind. Din nefericire, nu păru prea amenințătoare, din moment ce nu avea nici un antrenament în a exprima asta, iar eu am zâmbit şi mai larg. Adolescenta cu probleme vestimentare avea un control slab asupra impulsurilor sale, cum au de fapt toți vârcolacii foarte noi, şi-şi trase mâna înapoi ca să mă lovească. Atunci Quinn mârâi.

Sunetul veni adânc din stomacul său şi fu răsunător, un sunet adânc ce ajunse în fiecare colțişor al barului. Barmanul, genul motociclist cu barbă şi păr de o lungime considerabilă şi

cu tatuaje care-i acopereau brațele goale, se lăsă în jos în spatele barului. Ştiam că scoate o armă.

— Te rog, nu scoate arma, am spus zâmbind către barman.

Am zâmbit atât de larg, încât poate păream nițel nebună.

— Am venit cu gânduri paşnice, am adăugat, dintr-un impuls nebunesc, arătându-le palmele goale.

Un teriantrop care stătea la bar râse, un lătrat scurt de amuzament. Tensiunea începu să cedeze puțin. Tânăra lăsă mâna jos şi făcu un pas în spate. Privirea ei se mută de la Quinn la mine şi din nou înapoi. Ambele mâini ale barmanului erau acum la vedere.

— Bună, Sookie, am auzit o voce familiară. Amanda, vârcolacul cu părul roşu care făcuse pe şoferul pentru dr. Ludwig cu o zi înainte, stătea la masă într-un colț întunecat. (De fapt, camera părea plină de colțuri întunecate.)

Alături de Amanda mai era un bărbat solid care se apropia de patruzeci de ani. Amândoi aveau în față băuturi şi un castron cu snacksuri. Aveau şi companie la masă, un cuplu care stătea cu spatele la mine. Când s-au întors, i-am recunoscut pe Alcide şi Maria-Star. S-au întors precauți, ca şi cum orice mişcare bruscă ar fi atras violența. Creierul Mariei-Star era un amestec heteroclit de anxietate, mândrie şi tensiune. Alcide era doar plin de emoții contradictorii. Nu ştia cum să se simtă.

Asta însemna că eram doi în situația asta.

— Bună, Amanda, am spus cu o voce la fel de veselă ca şi zâmbetul afişat.

Nu era cazul să las tăcerea să se aştearnă.

— Sunt onorată să-l am în barul meu pe legendarul Quinn, zise Amanda, şi mi-am dat seama că, indiferent ce alte slujbe o fi avut, era proprietara barului Părul Câinelui. Ați ieşit pentru o seară în oraş, sau e vreun motiv special pentru vizita voastră?

Din moment ce nu aveam nici cea mai vagă idee asupra motivului pentru care ne aflam acolo, a trebuit să-l las pe Quinn să răspundă, ceea ce în opinia mea nu mă puse într-o lumină prea bună.

— Este un motiv foarte bun, deşi mi-am dorit de multă vreme să-ți vizitez barul, zise Quinn într-un stil absolut curtenitor.

Amanda îşi înclină capul, ceea ce păru să fie un semnal pentru Quinn să continue.

— În această seară, partenera mea şi cu mine am fost atacați într-un loc public, în timp ce existau oameni în jurul nostru.

Nimeni nu păru îngrozitor de supărat sau uimit de asta. De fapt, domnişoara Probleme-Vestimentare ridică din umerii săi goi şi slabi.

— Am fost atacați de vârcolaci, zise Quinn. Acum am obținut reacția adevărată. Capete şi mâini tresăriră, apoi înțepeniră. Alcide se ridică pe jumătate, apoi se aşeză din nou.

— Vârcolaci din haita Colț Lung? întrebă Amanda. Vocea ei era neîncrezătoare.

Quinn ridică din umeri.

— Atacul a fost unul ucigaş, aşa că nu m-am oprit să pun întrebări. Amândoi erau vârcolaci proaspăt muşcați, iar după comportament luaseră şi ceva droguri.

Mai multe reacții de uimire. Făceam ceva senzație.

— Eşti rănită? mă întrebă Alcide, ca şi când Quinn nu ar fi stat chiar acolo lângă mine.

Mi-am dat capul pe spate, astfel încât gâtul să fie vizibil. Nu mai zâmbeam. Mă gândeam că până la momentul de față, vânătăile lăsate de mâinile băiatului se închiseseră bine la culoare. Şi mă gândisem bine.

— Ca prietenă a haitei, nu mă aşteptam să mi se întâmple ceva în Shreveport, am spus.

Îmi imaginam că statutul meu de prietenă a haitei nu se schimbase sub noul regim, sau cel puțin speram asta. Oricum, ăsta era asul meu din mânecă şi îl jucasem.

— Colonelul Flood a declarat că Sookie e prietenă a haitei, zise neaşteptat Amanda.

Vârcolacii se uitară unul la celălalt, iar momentul păru să fie decisiv.

— Ce s-a întâmplat cu puii atacatori? întrebă motociclistul din spatele barului.

— Au supraviețuit, zise Quinn dându-le mai întâi veştile importante.

A fost un sentiment general, ca şi cum întregul bar ar fi oftat; că era de uşurare sau de regret, nu aş putea spune.

— Sunt la poliție, continuă Quinn. Din moment ce puii ne-au atacat în fața oamenilor, nu era chip să evităm implicarea poliției.

Pe drumul nostru spre bar vorbiserăm despre Cal Myers. Quinn l-a zărit doar puțin pe vârcolacul polițist, dar bineînțeles că îşi dăduse seama ce era. M-am întrebat dacă partenerul meu avea să ridice problema prezenței lui Cal Myers la sediul poliției, dar Quinn nu spuse nimic. Şi sincer, de ce să comenteze ceva ce vârcolacii ştiau deja cu siguranță? Haita vârcolacilor ar fi rămas unită în fața străinilor, indiferent cât de dezbinați erau între ei.

Evident, implicarea poliției în afacerile vârcolacilor nu era de dorit. Deşi prezența lui Cal Myers în rândul forțelor de ordine era de ajutor, orice examen minuțios ar fi ridicat posibilitatea ca oamenii să afle de existența creaturilor care preferau anonimatul. Nu ştiu cum reuşiseră să se târască (sau să înoate, sau să sară) atât de mult pe sub radare. Am convingerea că prețul în vieți omeneşti era considerabil. Alcide zise:

— Ar trebui să o duci pe Sookie acasă. E obosită. Quinn mă cuprinse cu brațul şi mă trase lângă el.

— Când vom primi asigurarea că haita va lămuri acest atac neprovocat, o să plecăm.

Frumos discurs. Quinn părea să fie un maestru al exprimării diplomate, dar ferme. Sinceră să fiu, era puțin copleşitor. Puterea se degaja din el ca un râu constant, iar prezența sa fizică era de netăgăduit.

— O să povestim toate acestea şefului haitei, spunea Amanda. El o să cerceteze. Sunt sigură. Cineva trebuie să fi angajat aceşti pui.

— Cineva i-a transformat, ca să începem cu începutul, zise Quinn. Doar dacă haita voastră nu s-a coborât până la a

muşca nemernici de pe stradă, pe care i-a trimis să caute prin gunoaie?

Bine, atmosferă ostilă acum. Am privit în sus către însoţitorul meu cel uriaş şi am descoperit că acesta era cât pe ce să-şi piardă cumpătul.

— Vă mulţumesc tuturor, i-am spus Amandei, cu cel mai strălucitor zâmbet al meu. Alcide, Maria-Star, mă bucur că v-am văzut. Acum o să plecăm. Avem drum lung până în Bon Temps.

Le-am făcut Barmanului Motociclist şi Fetei Plasă un semn de la revedere. El a dat uşor din cap, iar ea s-a încruntat. Probabil că nu ar fi fost interesată să devină cea mai bună prietenă a mea. Am ieşit de sub braţul lui Quinn şi l-am apucat de mână.

— Haide, Quinn. Să mergem.

Pentru un scurt moment neplăcut, ochii săi nu m-au recunoscut. Apoi s-au limpezit, iar el s-a relaxat.

— Sigur, iubito.

Le-a spus la revedere vârcolacilor şi ne-am întors cu spatele la ei ca să ieşim. Deşi mica adunare îl includea şi pe Alcide, în care aveam încredere aproape totală, a fost un moment foarte neplăcut pentru mine. Am putut să simt că dinspre Quinn nu venea nici o teamă, nici o anxietate. Fie avea o mare putere de concentrare şi de autocontrol, fie chiar nu era speriat de un bar plin cu vârcolaci, ceea ce era admirabil, dar oarecum… nerealist.

Răspunsul s-a dovedit a fi „mare putere de concentrare şi autocontrol". Am descoperit asta când am ajuns în parcare. Mişcându-se mai repede decât l-aş fi putut urmări, eram lipită de maşină, iar gura lui era lipită de a mea. După o secundă de uimire, eram chiar implicată. Pericolul face asta, şi era a doua oară – la prima noastră întâlnire – când fuseserăm în pericol. Era ăsta semn rău? am alungat acest gând raţional când buzele şi dinţii lui Quinn au pornit-o în jos, ca să găsească acel loc vulnerabil unde gâtul se arcuieşte spre umăr. Am gemut, pentru că, pe lângă excitarea pe care o simţeam întotdeauna

când eram sărutată acolo, mă chinuia categoric şi durerea de la vânătăile care-mi împodobeau gâtul. Era o combinație nereuşită.

— Scuze, scuze, a bombănit uriaşul, neîntrerupându-şi asaltul cu buzele.

Ştiam că, dacă mi-aş fi lăsat mâna în jos, aş fi reuşit să-l ating şi eu într-un loc sensibil. Nu spun că nu am fost tentată. Dar pe parcurs învățam să fiu precautã... probabil nu suficient, m-am gândit, deşi mintea mea era din ce în ce mai acaparată de căldura care mă invada, generată de buzele lui Quinn. Oh, la naiba. Oh, oh, oh...

M-am lipit de el. Era un reflex, bine? Dar şi o greşeală, pentru că şi-a strecurat mâna pe sânul meu, iar degetul său arătător a început să mângâie. M-am cutremurat şi am tresărit. Şi el gâfâia puțin. Era ca şi cum te-ai fi urcat din mers la bordul unei maşini când aceasta gonea deja pe un drum întunecat.

— OK, am tras aer în piept şi m-am dat puțin într-o parte. Bine, hai să ne oprim acum.

— Of, zise în urechea mea, gâdilându-mă cu limba.

Am tresărit.

— Nu fac asta, am spus, încercând să par hotărâtă. Apoi, mi-am mobilizat voința:

— Quinn! Nu fac sex cu tine în parcarea asta oribilă!

— Nici măcar puțin sex?

— Nu. Categoric nu!

— Gura ta (aici m-a sărutat) zice una, dar corpul tău (m-a sărutat pe umăr) zice alta.

— Ascultă gura, tipule.

— Tipule?

— În regulă. Quinn. Oftă, calmat.

— Bine, zise. Zâmbi liniştit. Scuze. Nu plănuisem să sar aşa pe tine.

— Să mergi într-un loc unde nu eşti chiar agreat şi să scapi teafăr, asta e cam excitant, am spus.

Expiră zdravăn.

— Corect, zise.

— Îmi placi mult, am spus.
Puteam să-i citesc destul de clar mintea, chiar în acea clipă. Şi el mă plăcea pe mine; chiar în acel moment, mă plăcea la nebunie. M-ar fi plăcut chiar şi mai mult lipită de perete.
M-am pregătit pentru dezastru.
— Dar am avut câteva experiențe care au fost un avertisment pentru mine, să o iau mai încet. Nu am luat-o încet cu tine în seara asta. Chiar şi cu circumstanțele... speciale.
Brusc, nu-mi doream decât să mă aşez în maşină. Mă durea spatele şi am simțit o mică crampă. M-am îngrijorat pentru o secundă, apoi m-am gândit la menstruația mea. Asta era categoric de ajuns ca să mă epuizeze, plus că fusese o seară excitantă, dureroasă.
Quinn se uita în jos la mine. Îşi punea nişte întrebări în legătură cu mine. Nu-mi puteam da seama care era îngrijorarea sa, dar brusc întrebă:
— Care dintre noi a fost ținta atacului, afară, la teatru?
OK, mintea lui categoric nu se mai gândea la sex. Bun.
— Crezi că pur şi simplu a fost unul dintre noi. Asta i-a oferit o pauză.
— Am presupus asta, zise.
— Trebuie să ne întrebăm cine i-a condus. Cred că au fost plătiți cumva – fie droguri, fie bani, fie amândouă. Crezi că o să vorbească?
— Nu cred că vor supraviețui nopții în închisoare.

Capitolul 10

NICI MĂCAR NU AU AJUNS pe prima pagină. Apăreau la rubrica locală în ziarul din Shreveport, în partea de jos a paginii. Crime la Închisoare, zicea titlul. Am oftat.

> Doi delincvenți juvenili care aşteptau transportul din celule către Casa de corecție au fost ucişi noaptea trecută la puțin timp după miezul nopții.

Ziarul era pus în fiecare dimineață în cutia specială de la capătul aleii mele, chiar lângă cutia poştală. Dar se făcuse întuneric până am văzut eu articolul, în timp ce mă aflam în maşina mea, pe cale să ies în Hummingbird Road, ca să mă duc la muncă. Astăzi nu mă aventurasem afară până în momentul de față. Somnul, spălatul rufelor şi puțin grădinărit îmi ocupaseră ziua. Nimeni nu sunase şi nimeni nu mă vizitase, aşa cum spuneau reclamele. M-am gândit că ar putea suna Quinn, ca să vadă ce-mi fac rănile... dar nu.

> Cei doi delincvenți juvenili, aduşi la secția de poliție pentru atac şi vătămare, au fost puşi într-una dintre celule ca să aştepte venirea dubei de dimineață, de la Casa de corecție. Celulele de tranzit pentru delincvenții minori nu pot fi văzute din celulele pentru infractorii adulți, iar cei doi erau singurii minori încarcerați în acea seară. La un moment dat, cei doi au fost strangulați de una sau mai multe persoane necunoscute. Niciun alt prizonier nu a fost rănit, şi toți neagă că ar fi văzut vreo activitate

suspectă. Amândoi tinerii aveau caziere pline. „Au avut mai multe întâlniri cu politia", a declarat o sursă de încredere.

„O să ne implicăm mult în descoperirea făptaşului", a spus detectivul Dan Coughlin, care a răspuns plângerii inițiale şi conduce acum cercetările legate de incidentul pentru care cei doi au fost reținuți – „Au fost arestați după ce se presupune că au atacat un cuplu într-un mod bizar, iar moartea lor este la fel de bizară." Partenerul său, Cal Myers, a adăugat: „Se va face dreptate."

Asta mi s-a părut cu adevărat de rău augur. Lăsând ziarul pe scaunul de lângă mine, mi-am scos teancul de corespondență din cutie şi l-am pus peste ziar. Urma să sortez scrisorile după ce-mi terminam tura la Merlotte's.

Eram într-o dispoziție meditativă când am ajuns la bar. Preocupată de soarta celor doi atacatori din noaptea anterioară, abia dacă am clipit când am descoperit că voi lucra cu noua angajată a lui Sam. Tanya era plină de energie şi eficientă, aşa cum mi se păruse de prima oară. Sam era foarte mulțumit de ea; de fapt, a doua oară când mi-a spus cât de încântat era, i-am răspuns cam tăios că mai auzisem asta o dată.

M-am bucurat să-l văd pe Bill intrând şi aşezându-se la o masă din sectorul meu. Căutam o scuză să mă îndepărtez, înainte să trebuiască să răspund la întrebarea care lua naştere în mintea lui Sam: De ce nu o placi pe Tanya?

Nu mă aştept să-i plac pe toți cei pe care-i întâlnesc, nu mai mult decât mă aştept ca toată lumea să mă placă pe mine. Dar, de obicei, am un motiv pentru care un individ nu-mi place, şi e mai mult decât o neîncredere neprecizată şi un vag dezgust.

Deşi Tanya era un fel de teriantrop, ar fi trebuit să fiu capabilă să o citesc şi să aflu dacă suspiciunile mele erau fondate sau nu. Dar nu o puteam citi pe Tanya. Prindeam câte un cuvânt ici-colo, ca un fel de frecvență radio care se pierdea. Ați putea crede că aş fi bucuroasă să găsesc pe cineva de aceeaşi vârstă şi sex cu mine, care să-mi devină prieten. În schimb, am fost tulburată când am constatat că era ca o carte închisă. Ciudat, Sam nu a spus nici un cuvânt despre adevărata ei natură. Nu a spus: „Oh, este un vârcolac-cârtiță" sau „E un teriantrop adevărat, ca mine", sau altceva de genul ăsta.

Eram destul de tulburată când m-am îndreptat spre Bill să-i iau comanda. Dispoziția mea s-a înrăutățit când am văzut-o pe Selah Pumphrey stând în pragul uşii şi cercetând mulțimea, probabil încercând să-l localizeze pe Bill. Mi-am spus câteva vorbe grele în sinea mea şi am făcut stânga-mprejur. Foarte neprofesionist.

După un timp, am aruncat o privire către masa lor, şi am surprins-o pe Selah holbându-se la mine. Ariene se dusese să le ia comanda. Pur şi simplu am ascultat-o pe Selah, pentru că nu mă simțeam în stare să fiu nepoliticoasă. Se întreba de ce Bill voia întotdeauna să se întâlnească aici cu ea, când localnicii erau evident ostili. Nu putea crede că un bărbat cu discernământ şi sofisticat, cum era Bill, s-ar fi putut întâlni vreodată cu o chelneriță. Iar după cum auzise ea, eu nu fusesem niciodată la colegiu şi, mai mult, bunica mea fusese *omorâtă.*

Asta mă făcea jalnică în ochii ei, bănuiesc.

Încerc să privesc lucrurile de genul ăsta cu o doză de scepticism. În fond, aş fi putut să blochez gândurile astea. Oamenii care trag cu urechea rareori aud lucruri bune despre ei, nu-i aşa? o vorbă rece şi adevărată. Mi-am spus (cam de vreo şase ori la rând) că nu era treaba mea să o ascult, că ar fi o reacție prea violentă să mă duc s-o pocnesc în cap. Dar furia creştea în mine şi se părea că nu o puteam ține sub control. Am pus cu o forță inutilă trei beri pe masă în fața lui Catfish, Dago şi Hoyt. M-au privit brusc cu uimire.

— Am făcut ceva rău, Sook? întrebă Catfish. Sau e doar perioada aceea a lunii?
— Nu ați făcut nimic, am răspuns.
Şi nu era nici perioada aceea a lunii... oh. Ba da, era. Fusesem avertizată de junghiul din spate, de greutatea din stomac şi de degetele umflate. Mica mea prietenă venise în vizită, şi am simțit acest lucru chiar când mi-am dat seama că asta contribuia la iritarea mea generală.
Am aruncat o privire către Bill şi l-am surprins holbându-se la mine, cu nările fremătând. Putea simți mirosul sângelui. Un val de ruşine teribilă mă copleşi, făcându-mă să mă înroşesc. Pentru o secundă, am zărit foamea pură pe chipul lui, pentru ca mai apoi să dispară orice expresie.
Dacă nu suspina de iubire neîmpărtăşită la uşa mea, măcar suferea puțin. Un zâmbet mic, încântat, plutea pe buzele mele când mi-am aruncat o privire în oglinda din spatele barului.
Un al doilea vampir, o femeie, apăru o oră mai târziu. Îl privi pe Bill o secundă, făcu un gest cu capul în direcția lui şi apoi se aşeză la o masă în sectorul lui Ariene. Ariene se grăbi să-i ia comanda. Vorbiră un minut, dar eram prea ocupată ca să fiu atentă la ele, doar am auzit femeia-vampir filtrată prin gândurile lui Ariene, căci vampirii sunt tăcuți ca un mormânt (ura!) pentru mine. Înainte să-mi dau seama, Ariene îşi croia drum prin mulțime, către mine.
— Gagica moartă vrea să-ți vorbească, zise cu glas tare, făcând mai multe capete să se întoarcă spre noi.
Ariene nu e prea subtilă – sau plină de tact, dacă tot veni vorba.
După ce m-am asigurat că toți clienții mei erau mulțumiți, m-am îndreptat către masa femeii-vampir.
— Ce pot face pentru tine? am întrebat în şoaptă. Ştiam că ea mă poate auzi; auzul vampirilor este fenomenal, iar vederea lor nu e nici ea mai prejos.
— Tu eşti Sookie Stackhouse? întrebă ea.
Era foarte înaltă – avea aproape un metru optzeci – şi părea un amestec de rase foarte reuşit. Pielea avea o culoare aurie,

iar părul îi era des şi aspru şi închis la culoare. Era împletit în codițe lipite de cap, iar brațele îi erau încărcate de bijuterii. Avea haine simple, în contrast cu restul; purta o bluză albă cu mâneci lungi şi o croială severă, colanți negri, sandale negre.

— Da, am răspuns. Cu ce te pot ajuta?

Mă privea cu o expresie pe care o puteam califica doar plină de îndoială.

— Pam m-a trimis aici, zise. Mă numesc Felicia.

Vocea îi era la fel de exotică şi veselă ca şi înfățişarea. Te făcea să te gândeşti la băuturi cu rom şi plaje însorite.

— Încântată, Felicia, am spus politicoasă. Pam e bine?

Din moment ce vampirii nu au probleme de sănătate, asta era o întrebare foarte dificilă pentru Felicia.

— Pare în regulă, zise nesigură. M-a trimis aici să mă prezint.

— Bine, acum te cunosc, am spus la fel de confuză ca şi Felicia.

— A spus că ai obiceiul să omori barmanii de la Fangtasia, explică Felicia, cu ochii săi de căprioară plini de uimire. A spus că trebuie să vin să implor îndurare. Dar mie îmi pari a fi o ființă umană.

Of, şi Pam asta...

— Te tachina doar, am spus cât de blând am putut. Nu cred că Felicia era cea mai deşteaptă creatură de pe aici. Un auz super şi o forță super nu înseamnă neapărat şi o inteligență super.

— Pam şi cu mine suntem prietene, oarecum, şi-i place să mă pună în situații jenante. Cred că îi place să-ți facă şi ție acelaşi lucru, Felicia. Nu am nici o intenție să fac rău cuiva. Felicia părea sceptică.

— E adevărat, am nişte antecedente neplăcute cu barmanii de la Fangtasia, dar asta-i doar... aşa, o coincidență, am bălmăjit. Şi sunt cu adevărat şi pe de-a-ntregul o ființă umană.

După ce a rumegat asta câteva clipe, Felicia păru uşurată, ceea ce o făcu şi mai drăguță. Pam avea deseori o mulțime de motive să facă ceva, şi m-am trezit întrebându-mă dacă o

trimisese pe Felicia aici doar ca să văd eu cât era de atrăgătoare – ceea ce bineînțeles ar fi fost evident pentru Eric. Pam încerca probabil să provoace necazuri. Detesta o viață plictisitoare.

— Întoarce-te la Shreveport şi distrează-te cu şeful tău, am spus încercând să par amabilă.

— Eric, zise drăgălaşa creatură. Părea uimită. E bine să lucrezi pentru el, dar eu nu sunt atrasă de bărbați.

Am aruncat o privire către mesele mele, nu numai ca să verific cine avea nevoie de băuturi, ci ca să văd cine auzise partea asta a discuției. Lui Hoyt îi atârna limba de-un cot, iar Catfish arăta ca şi cum ar fi fost prins asupra faptului. Dago era plăcut şocat.

— Aşadar, Felicia, cum ai aterizat în Shreveport, dacă nu te deranjează că te întreb? Mi-am întors din nou atenția către ea.

— Oh, prietena mea, Indira, mi-a cerut să vin. A spus că vasalitatea față de Eric nu e aşa de rea.

Felicia ridică din umeri, ca să arate cum era „nu aşa de rea".

— Nu cere servicii sexuale dacă femeia nu e atrasă, şi nu cere în schimb decât câteva ore la bar şi câte ceva mai aparte din când în când.

— Aşadar are reputația unui şef bun?

— Oh, da. Felicia păru aproape surprinsă. Nu e prea delicat, bineînțeles.

Delicat nu prea era un cuvânt prin care să-l poți descrie pe Eric.

— Şi nu-l poți păcăli. Nu iartă asta, continuă gânditoare. Dar câtă vreme îți îndeplineşti obligațiile față de el, şi el va face acelaşi lucru față de tine.

Am fost de acord. Asta se potrivea mai mult sau mai puțin cu impresia mea despre Eric, şi îl cunoşteam bine sub anumite aspecte... deşi sub altele nu-l cunoşteam mai deloc.

— Aici o să fie mult mai bine decât în Arkansas, zise Felicia.

— De ce ai plecat din Arkansas? am întrebat pentru că nu m-am putut abține.

Felicia era cel mai naiv vampir pe care-l întâlnisem.

— Peter Threadgill, zise. Regele. S-a căsătorit de curând cu regina ta.

Sophie-Anne Leclerq de Louisiana nu era în nici un caz regina mea, dar, din curiozitate, voiam să continui conversația.

— Ce e în neregulă cu Peter Threadgill?

Asta era o întrebare problematică pentru Felicia. S-a gândit mult înainte să-mi răspundă.

— E invidios, zise încruntându-se. Nu e niciodată mulțumit cu ce are. Nu e suficient că e cel mai bătrân şi cel mai puternic vampir din stat. Odată ce a devenit rege – şi a plănuit ani întregi ce trebuie să facă pentru a ajunge la asta – tot nu e mulțumit. Era ceva în neregulă cu statul, înțelegi?

— Ceva de genul: „Orice stat care mă are drept rege nu e un stat suficient de bun al cărui rege să fiu"?

— Exact, zise Felicia, ca şi cum aş fi fost foarte deşteaptă să mă gândesc la o astfel de frază. A negociat cu Louisiana luni şi luni de zile, şi chiar şi Floare de Jad a obosit să tot audă despre regină. Apoi aceasta a acceptat în sfârşit alianța. După o săptămână de celebrare, regele a devenit din nou ursuz. Brusc, nu mai era suficient de bine. Ea trebuia să-l iubească. Trebuia să renunțe la tot pentru el.

Felicia clătină din cap la extravaganțele capetelor încoronate.

— Aşadar, nu era o căsătorie din dragoste?

— Asta e ultimul lucru pentru care regii şi reginele vampirilor se căsătoresc, zise Felicia. Acum se vizitează în New Orleans cu regina şi sunt bucuroasă că se află la celălalt capăt al statului.

Nu am prins ideea cu vizitele unui cuplu căsătorit, dar eram sigură că o să înțeleg mai devreme sau mai târziu.

Aş fi fost interesată să aflu mai multe, dar era vremea să mă întorc în sectorul meu, la treabă.

— Mulțumesc pentru vizită, Felicia, şi nu-ți face griji. Mă bucur că lucrezi pentru Eric, am spus.

Felicia îmi zâmbi – o experiență uimitoare, căci tipa avea dinți remarcabili.

— Sunt bucuroasă că nu plănuieşti să mă ucizi, zise.

I-am zâmbit şi eu, oarecum ezitantă.

— Te asigur că acum, când ştiu cine eşti, nu o să ai nici o şansă să te furişezi în apropierea mea, continuă Felicia.

Brusc, vampirul adevărat privi prin ochii Feliciei şi m-am cutremurat. Ar putea fi fatal să o subestimez pe Felicia. Deşteaptă, nu. Sălbatică, da.

— Nu plănuiesc să mă strecor în apropierea nimănui, cu atât mai puțin a unui vampir.

M-a salutat cu o mişcare hotărâtă din cap şi apoi s-a strecurat pe uşă afară la fel de repede cum intrase.

— Despre ce a fost vorba? mă întrebă Ariene, când s-a întâmplat să ne aflăm la bar în acelaşi timp, aşteptând comenzi.

Am observat că şi Sam asculta. Am ridicat din umeri.

— Lucrează la Fangtasia, în Shreveport, şi voia doar să facem cunoştință.

Ariene se holbă la mine.

— Acum trebuie să se consulte cu tine? Sookie, trebuie să te ții departe de morți şi să te implici mai mult cu cei vii.

M-am holbat din nou la ea.

— De unde ți-a venit o astfel de idee? Te porți ca şi cum n-aş putea gândi singură.

Ariene nu avusese vreun gând ca ăsta toată viața ei. Lui Ariene i se mai spunea şi *toleranta,* mai ales pentru că era atât de uşor dispusă să treacă cu vederea lucrurile morale.

— Sunt surprinsă, am spus, foarte conştientă de cât de aspru tocmai evaluasem pe cineva pe care-l privisem mereu ca pe un prieten.

— Păi, am fost la biserică cu Rafe Prudhomme. Îmi plăcea Rafe Prudhomme, un bărbat foarte liniştit care avea în jur de patruzeci de ani, şi care lucra pentru Pelican State Title Company[15]. Dar nu avusesem niciodată şansa să ajung să-l cunosc bine, nu-i ascultasem niciodată gândurile. Poate că

---

15 Companie de asigurări din Louisiana.

asta fusese o greşeală.

— La ce fel de biserică merge? am întrebat.

— Se duce la biserica aia nouă, Frăția Soarelui. Inima îmi sări din piept, aproape la propriu. Nu m-am deranjat să explic că Frăția era o adunătură de bigoți care erau aduşi laolaltă de ură şi frică.

— Ştii că nu e cu adevărat o biserică, nu-i aşa? E vreo filială a Frăției prin apropiere?

— Minden.

Ariene privi în altă parte, părea imaginea însăşi a vinovăției.

— Ştiam că nu-ți va plăcea asta. Dar l-am văzut şi pe preotul catolic, părintele Riordan, acolo. Aşa că şi cei hirotonisiți cred că e în regulă. Am fost în ultimele două duminici, seara.

— Şi crezi chestiile alea?

Dar unul dintre clienții lui Ariene o strigă şi ea se arătă foarte bucuroasă să plece.

Privirea mea o întâlni pe a lui Sam; şi amândoi arătam la fel de tulburați. Frăția Soarelui era o organizație intolerantă, împotriva vampirilor, iar influența ei se întindea. Unele dintre enclavele Frăției nu erau militante, dar multe dintre ele propovăduiau ura şi frica în formele lor extreme. Dacă Frăția avea o listă neagră secretă, cu siguranță eram pe ea. Fondatorii Frăției, Steve şi Sarah Newlin, fuseseră alungați de la cea mai *lucrativă* biserică din Dallas pentru că mă amestecasem eu în planurile lor. De atunci, supraviețuisem la vreo două încercări de asasinat, dar exista întotdeauna posibilitatea ca Frăția să dea de mine şi să mă prindă la înghesuială. M-au văzut în Dallas, m-au văzut în Jackson şi, mai devreme sau mai târziu, aveau să-şi dea seama cine eram şi unde trăiam.

Aveam o mulțime de lucruri de care să-mi fac griji.

Capitolul 11

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ, Tanya apăru la mine acasă. Era duminică şi eram liberă, şi m-am simțit destul de veselă. În fond, Crystal se vindeca, Quinn părea să mă placă, iar eu nu mai auzisem nimic de Eric, aşa că poate avea să mă lase în pace. Încercam să fiu optimistă. Bunica mea avea un citat favorit din Biblie: „Ajunge zilei răutatea ei." [16] îl explica spunând că nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu ziua de mâine sau cu lucrurile pe care nu le poți schimba. Am încercat să aplic filosofia asta, deşi de cele mai multe ori era greu. Azi era uşor.

Păsările cântau şi ciripeau, gâzele zumzăiau, iar aerul încărcat de polen era plin de pace, ca şi cum ar fi fost emanat de plante. Stăteam în fața verandei în halatul meu roz, savurându-mi cafeaua, ascultând *Car Talk*[17] la Red River Radio[18], simțindu-mă cu adevărat bine, când un micuț Dodge Dart apăru pârâind pe aleea mea. Nu am recunoscut maşina, dar l-am recunoscut pe şofer. Toată liniştea mea a dispărut măturată de suspiciune. Acum, că ştiam de o nouă adunare a Frăției, prezența inchizitorială a Tanyei părea şi mai suspicioasă. Nu eram fericită să o văd la mine acasă. Bunul-simț mă împiedica să o gonesc, fără alte provocări, dar nu i-am adresat nici un zâmbet de bun-venit când m-am ridicat în picioare.

— Bună dimineața, Sookie! strigă dându-se jos din maşină.

— Tanya, am zis, fără să răspund la salut.

Se opri la jumătatea drumului până la trepte.

— Hm, totul e în regulă? Nu am zis nimic.

— Ar fi trebuit să sun, nu-i aşa? Încerca să pară drăguță şi

---

16 Matei, 6:34.

17 Show de radio popular, difuzat la nivel național de NPR.

18 Radioul public regional pentru nord-vestul Louisianei.

tristă.
— Ar fi fost mai bine. Nu-mi plac vizitatorii neanunțați.
— Îmi pare rău, data viitoare o să dau un telefon, își reluă drumul pe alee spre trepte.
— Ai o cană de cafea în plus?
Am violat una dintre cele mai importante reguli ale ospitalității.
— Nu, nu în dimineața asta, am spus.
M-am dus să mă așez în vârful scărilor ca să-i blochez drumul spre verandă.
— Păi... Sookie, zise, cu voce nesigură. Chiar că ești morocănoasă dimineața.
Am privit-o fix.
— Nu-i de mirare că Bill Compton se întâlnește cu altcineva, zise Tanya cu un hohot scurt.
Își dădu seama imediat că făcuse o greșeală.
— Scuze, zise grăbită, probabil că nu am băut nici eu suficientă cafea în dimineața asta. Nu ar fi trebuit să spun asta. Selah Pumphrey e o ticăloasă, nu-i așa?
Prea târziu, acum, Tanya, mi-am zis în gând. I-am răspuns la întrebare cu voce tare:
— Cel puțin de la Selah știi la ce să te aștepți. Asta era suficient de clar, corect?
— Ne vedem la lucru.
— Bine. Data viitoare te sun, m-ai auzit?! îmi oferi un zâmbet strălucitor și gol.
— Te-am auzit.
Am urmărit-o cum urca în mașinuță. Îmi făcu veselă un semn cu mâna și, cu o mulțime de manevre inutile, întoarse Dart-ul și se îndreptă spre Hummingbird Road.
Am urmărit-o cum se îndepărtează, așteptând până când sunetul motorului dispăru complet, înainte să-mi reiau locul. Mi-am lăsat cartea pe masa din plastic de lângă șezlong și mi-am băut restul cafelei fără plăcerea care acompaniase primele înghițituri.
Tanya punea la cale ceva.

Practic purta un anunț luminos deasupra capului. Mi-am dorit ca semnul să fie destul de amabil ca să-mi spună ce era ea, pentru cine lucra şi care ar fi putut fi scopul ei, dar cred că trebuia să aflu asta singură. Aveam să-i ascult gândurile de fiecare dată când aveam ocazia, şi dacă asta nu funcționa – şi uneori nu funcționa, nu numai pentru că ea era teriantrop, dar nu-i poți face pe oameni să se gândească la ce vrei tu, la comandă – va trebui să iau măsuri mai drastice.
Nu că aş fi ştiut care ar fi fost acestea.
Anul trecut, cumva mi-am asumat rolul de gardian al ciudățeniilor în colțişorul meu din statul nostru. Eram fata-model pentru toleranța între specii, învățasem o mulțime de chestii despre celălalt univers, cel care se afla înjurai celui mai vizibil – rasa umană. Eram oarecum deşteaptă, ştiind lucruri pe care alți oameni nu le ştiau. Dar îmi complicau existența mea şi-aşa destul de dificilă şi mă implicau în situații periculoase printre ființe care voiau cu disperare să-şi păstreze secretă existența.
Telefonul sună în casă, iar eu m-am smuls din gândurile mele nefericite ca să răspund.
— Bună, iubito, am auzit o voce caldă la celălalt capăt.
— Quinn, am zis, încercând să nu par prea veselă. Nu că aş fi investit emoțional în acest bărbat, dar cu siguranță aveam nevoie de ceva pozitiv care să se întâmple chiar acum, iar Quinn era şi formidabil, şi atrăgător.
— Ce faci?
— Oh, stau pe veranda din fața casei, în halat, şi beau cafea.
— Aş vrea să fiu acolo să beau o cană cu tine. Hm. O dorință gratuită sau un „invită-mă" serios?
— E destulă în filtru, am spus precautā.
— Sunt în Dallas, că altfel aş fi acolo într-un minut, zise.
M-am dezumflat.
— Când ai plecat? am întrebat, pentru că asta părea cea mai sigură, mai puțin impertinentă întrebare.
— Ieri. Am primit un telefon de la mama unui tip care lucrează pentru mine din când în când. A dispărut în mijlocul

unui angajament pe care-l aveam la New Orleans, cu săptămâni în urmă. Eram destul de furios pe el, dar nu eram cu adevărat îngrijorat. Era genul de tip care se lăsa dus de curent, avea o mulțime de afaceri care-l duceau peste tot prin țară. Dar mama lui spune că tot n-a apărat pe nicăieri, şi crede că a pățit ceva. Caut prin jurul casei şi prin dosarele lui ca să-i dau o mână de ajutor, dar am ajuns într-o fundătură. Urmele se pierd în New Orleans. O să mă întorc la Shreveport mâine. Lucrezi?

— Da, primul schimb. O să scap în jur de cinci.

— Aşadar mă pot invita la cină? O să aduc fripturile. Ai un grătar?

— De fapt, am. Vechi, dar funcționează.

— Cărbuni ai?

— Trebuie să verific.

Nu mai gătisem afară de când murise bunica mea.

— Nici o problemă. O să aduc câțiva.

— Bine, am zis. O să pregătesc restul.

— Rămâne deci stabilit.

— Ne vedem la şase?

— Şase să fie.

— Bine, atunci.

De fapt, mi-ar fi plăcut să stau mai mult de vorbă cu el, dar nu prea aveam ce să spun, din moment ce nu acumulasem prea multă experiență în legătură cu discuțiile gratuite cu băieții. Repertoriul meu de întâlniri începuse cu un an în urmă când îl întâlnisem pe Bill. Aveam mult de recuperat. Nu eram, să spunem, ca Lindsay Popken, care fusese Miss Bon Temps în anul în care terminaserăm şcoala. Lindsay era în stare să-i transforme pe băieți în nişte idioți cărora la curgeau balele şi-i făcea să se țină după ea ca nişte hiene hipnotizate. Am urmărit-o de multe ori făcând asta şi tot nu puteam înțelege fenomenul. Nu mi s-a părut vreodată că ar vorbi despre ceva concret în particular. I-am ascultat chiar şi creierul, dar era în mare parte plin de zgomot alb. Am ajuns la concluzia că tehnica lui Lindsay era instinctivă şi se baza pe principiul de a

nu spune niciodată nimic serios.
Oh, bine. Gata cu amintirile. Am intrat în casă ca să văd ce am de făcut ca să mă pregătesc pentru vizita lui Quinn din seara următoare şi ca să fac o listă cu lucrurile care trebuiau cumpărate. Era un mod plăcut de a-mi petrece o duminică după-amiază. O să mă duc la cumpărături. Am intrat la duş cu perspectiva unei zile plăcute.
O bătaie la uşa din faţă mă întrerupse cam o jumătate de oră mai târziu, în timp ce-mi dădeam cu ruj. De data asta am privit prin vizor. Inima îmi tresări. Oricum, eram obligată să deschid uşa.
O limuzină neagră, cunoscută, era parcată pe aleea mea. Experienţa mea anterioară cu acea limuzină mă făcea să mă aştept la veşti neplăcute şi necazuri.
Bărbatul – fiinţa – care stătea pe veranda mea era reprezentantul personal şi avocatul reginei vampirilor din Louisiana, iar numele său era Cataliades, cu accent pe a doua silabă. L-am întâlnit prima dată când m-a anunţat că verişoara mea Hadley a murit lăsându-mi moştenire bunurile ei. Nu numai că Hadley murise, dar fusese asasinată, iar vampirul responsabil de asta îşi primise pedeapsa chiar în faţa mea. În noaptea aceea trecusem prin nenumărate şocuri: am descoperit nu numai că Hadley părăsise această lume, ci că o făcuse sub formă de vampir şi că fusese favorita reginei, în sensul biblic.
Hadley era unul dintre puţinii membri ai familiei mele şi i-am simţit pierderea; în acelaşi timp, trebuia să recunosc că Hadley, pe când era adolescentă, îi provocase multe supărări mamei ei şi multă tristeţe bunicii. Dacă ar fi trăit, probabil că ar fi încercat să se revanşeze pentru asta – sau poate că nu. Nu avusese şansa.
Am tras adânc aer în piept. Am deschis uşa.
— Domnule Cataliades, am spus, simţind cum zâmbetul meu temător încerca să-mi lumineze clipul.
Avocatul reginei era un bărbat compus din cercuri, avea o faţă rubicondă şi un abdomen perfect rotund, cu ochii ca nişte

mărgele rotunde şi închise la culoare. Nu cred că era uman, sau cel puțin nu în totalitate, dar nu eram sigură ce putea fi. Nici vampir; iată-l aici, la lumina zilei. Nici vârcolac sau teriantrop, nu era nici un zumzet roşu care să-i înconjoare creierul.

— Domnişoară Stackhouse, zise, tot numai un zâmbet. Ce plăcere să vă văd din nou!

— Şi pentru mine, am spus, mințind.

Am ezitat simțindu-mă brusc jenată şi iritată. Eram sigură că acest Cataliades, la fel ca şi celelalte creaturi supranaturale pe care le întâlnisem, ştia că sunt în acea perioadă a lunii. Nemaipomenit!

— Nu intrați?

— Mulțumesc, draga mea, zise, iar eu m-am dat la o parte, plină de presimțiri negre pentru că lăsam creatura asta să-mi intre în casă.

— Vă rog, luați loc, am spus, hotărâtă să fiu politicoasă. Doriți ceva de băut?

— Nu, mulțumesc. Se pare că te pregăteşti să pleci undeva.

Se încrunta la geanta pe care o aruncasem pe un scaun în drum către uşă.

Bine, aici era ceva ce nu înțelegeam.

— Da, am spus ridicând sprâncenele a nedumerire. Voiam să mă duc la magazinul alimentar, dar mai pot amâna asta o oră sau două.

— Nu ai făcut bagajele ca să mergi cu mine la New Orleans?

— Ce?

— Mi-ai primit mesajul?

— Ce mesaj?

Ne-am uitat unul la celălalt, amândoi panicați.

— Ți-am trimis un mesager cu o scrisoare de la biroul meu de avocatură, explică domnul Cataliades. Ar fi trebuit să ajungă aici cam acum patru nopți. Scrisoarea era pecetluită cu magie. Nimeni în afară de tine nu ar fi putut-o desface.

Am clătinat din cap, expresia mea lăsându-l să înțeleagă situația, fără să mai fie nevoie de cuvinte.

— Zici că Gladiola nu a ajuns aici? M-am aşteptat să ajungă cel mai târziu miercuri noaptea. Nu a vrut să vină cu maşina. Îi place să alerge.

Zâmbi înțelegător preț de o secundă. Dar apoi zâmbetul îi dispăru.

— Miercuri noapte, îmi repetă.

— Asta e noaptea în care am auzit pe cineva afară, am spus.

M-am cutremurat, amintindu-mi cât de tensionată fusesem în acea noapte. Nimeni nu venise la uşă. Nimeni nu încercase să intre. Nu mă strigase nimeni. Era doar senzația că ceva se mişca în jurul casei şi că toate animalele amuțiseră.

Era imposibil pentru cineva atât de puternic ca avocatul supranatural să pară uimit, dar păru foarte gânditor. După un moment se ridică cu grijă şi-mi făcu semn cu capul, gesticulând spre uşă. Am ieşit din nou afară. Ajuns pe veranda din față, se întoarse către maşină şi făcu un semn.

O femeie foarte suplă alunecă din spatele volanului. Era mai tânără decât mine, probabil abia împlinise douăzeci de ani. Ca şi domnul Cataliades, era doar parțial umană. Avea un păr roşu-închis, țepos, machiajul era pus cu mistria. Chiar şi ținuta țipătoare a fetei de la Părul Câinelui pălea în comparație cu cea a tinerei din fața mea. Purta ciorapi în dungi roz puternic şi negre, iar ghetele până la gleznă aveau tocuri extrem de înalte. Avea o fustă transparentă, neagră şi încrețită, iar maioul roz era singurul veşmânt în partea de sus.

Aproape că mi-a tăiat răsuflarea.

— Hei, ce faci? zise zâmbind, arătându-şi dinții albi, foarte ascuțiți, de care orice dentist s-ar fi îndrăgostit, chiar înainte să-şi piardă un deget.

— Bună, i-am răspuns eu, întinzându-i mâna. Sunt Sookie Stackhouse.

Parcurse distanța dintre noi foarte repede, chiar şi pe acele tocuri ridicol de înalte. Avea o mână micuță şi osoasă.

— ’cântată să te cunosc, zise. Diantha.

— Drăguț nume, am spus, când mi-am dat seama că nu mai urma nici o altă propoziție.

— 'Țumesc.
— Diantha, zise domnul Cataliades, am nevoie să cauți ceva pentru mine.
— Ca să găsesc ce?
— Mi-e foarte teamă că trebuie să căutăm rămășițele lui Glad.
Zâmbetul dispăru de pe chipul fetei.
— Rahat, glumești, zise destul de clar.
— Nu, Diantha, zise avocatul. Rahat, nu glumesc. Diantha se așeză pe scări și-și scoase pantofii și ciorapii în dungi. Nu părea să o deranjeze faptul că, fără ciorapi, fusta ei transparentă nu mai lăsa loc imaginației. Din moment ce expresia domnului Cataliades nu s-a schimbat, am decis că puteam fi suficient de mondenă ca să o ignor și eu.
Imediat ce s-a făcut comodă, fata s-a lăsat în jos, mișcându-se la nivelul solului, adulmecând într-un fel care-mi spunea că era încă și mai puțin umană decât crezusem. Dar nu se mișca la fel ca vârcolacii pe care-i observasem, sau ca teriantropii-panteră. Corpul ei părea să se îndoaie și să se răsucească într-un fel care pur și simplu nu caracteriza nici un mamifer.
Domnul Cataliades o urmărea, cu mâinile strânse la piept. El era tăcut, așa că am rămas și eu tăcută. Fata țâșnea dintr-o parte într-alta a curții, ca o mierlă dementă, vibrând, aproape invizibil, cu o energie nepământeană.
Cu toată mișcarea, nu am auzit-o scoțând nici un sunet.
Nu a durat mult până s-a oprit la marginea pădurii. Rămase aplecată privind solul, absolut nemișcată. Apoi, fără să privească în sus, a ridicat mâna ca un școlar care găsise răspunsul corect.
— Hai să vedem, sugeră domnul Cataliades, și în felul său hotărât traversă aleea, apoi gazonul, îndreptându-se către niște tufișuri de lemn-câinesc de la marginea pădurii.
Diantha nu a privit în sus în timp ce ne apropiam, dar rămase concentrată la ceva de pe sol, de lângă tufișuri. Fața îi era brăzdată de lacrimi. Am tras adânc aer în piept și am privit

în jos la ceea ce îi atrăsese atenția.

Fata fusese puțin mai tânără decât Diantha, dar şi ea era slabă şi mică. Părul îi fusese vopsit blond strălucitor, într-un puternic contrast cu pielea ei ciocolatie. Când murise, buzele îi încremeniseră într-o grimasă care dezvelea dinți la fel de ascuțiți şi de albi ca ai Dianthei. Destul de ciudat, nu arăta atât de rău pe cât mă aşteptasem, dat fiind faptul că stătuse afară mai multe zile. Erau doar câteva furnici care umblau pe ea, nici vorbă de colcăiala obişnuită a insectelor… şi nu arăta deloc rău pentru o persoană care fusese tăiată în două în zona taliei.

Capul îmi vâjâi un minut, şi mi-a fost puțin frică să nu cad în genunchi. Mai văzusem eu câteva lucruri nasoale, inclusiv două masacre, dar nu mai văzusem pe nimeni tăiat în două cum era fata asta. Îi puteam vedea măruntaiele, nu arătau deloc ca măruntaiele umane, şi se părea că fusese tăiată dintr-o lovitură. Erau foarte puține scurgeri.

— Tăiată cu o sabie de oțel, zise domnul Cataliades. O sabie foarte bună.

— Ce facem cu rămăşițele ei? am întrebat. Pot să aduc o pătură veche.

Ştiam fără să întreb că nu va chema poliția.

— Va trebui să o ardem, zise domnul Cataliades. Aici, pe pietrişul din zona dumitale de parcare, domnişoară Stackhouse, ar fi cel mai sigur. Nu aştepți musafiri?

— Nu, am zis, şocată din mai multe motive. Îmi pare rău, dar de ce trebuie să fie… arsă?

— Nimeni nu va mânca un demon, nici măcar un semidemon, cum sunt Glad şi Diantha, zise, ca şi cum ar fi explicat că soarele răsare de la est. Nici măcar insectele, după cum poți vedea. Pământul nu o va înghiți, aşa cum face cu oamenii.

— Nu vreți să o duceți acasă? La ai ei?

— Diantha şi cu mine suntem ai ei. Nu e obiceiul nostru să ducem morții înapoi în locurile unde au trăit.

— Dar ce a omorât-o?

Domnul Cataliades ridică o sprânceană.

— Înțeleg că a fost omorâtă de ceva ce a tăiat-o în două, văd asta! Dar cine sau ce a mânuit lama?

— Diantha, ce crezi? întrebă domnul Cataliades, ca şi cum ar fi fost în fața unei clase.

— Ceva foarte, foarte puternic, şi care se strecoară, zise Diantha. Eram apropiată de Gladiola şi nu era o proastă. Nu suntem uşor de omorât.

— Nu am văzut nici o urmă a scrisorii pe care o avea la ea, se aplecă domnul Cataliades cercetând solul. Apoi se îndreptă. Ai lemne de foc, domnişoară Stackhouse?

— Da, domnule, am nişte bucăți de stejar tăiat în spate, lângă magazia cu scule.

Jason tăiase câțiva copaci pe care-i dărâmase ultimul viscol.

— Trebuie să-ți faci bagajele, dragă?

— Da, am rostit cu greu, copleşită. Ce? De ce?

— Călătoria la New Orleans. Poți merge, nu-i aşa?

— Eu... cred că da. Trebuie însă să-mi întreb şeful.

— Atunci Diantha se va ocupa de asta, cât tu împachetezi şi ceri voie şefului, zise domnul Cataliades, iar eu am clipit neputincioasă.

— Bine, am zis.

Nu păream să fiu în stare să gândesc foarte clar.

— Apoi va trebui să plecăm spre New Orleans, continuă el. M-am gândit că te voi găsi pregătită. Am crezut că Glad a rămas să te ajute.

Mi-am luat privirea de la cadavru, ca să mă uit la avocat.

— Nu înțeleg asta, am zis. Dar mi-am amintit ceva. Prietenul meu Bill voia să meargă la New Orleans când am fost la apartamentul lui Hadley, am spus. Dacă poate, dacă reuşeşte să aranjeze, ar fi vreo problemă?

— Vrei să meargă Bill? întrebă el, şi în vocea lui apăru o notă de surpriză. Bill este în grațiile reginei, aşa că nu m-ar deranja să meargă.

— Bine, va trebui să iau legătura cu el când se întunecă, am spus. Sper că e în oraş.

L-aş fi putut suna pe Sam, dar voiam să mă duc undeva departe de ciudata înmormântare de pe aleea mea. Când am plecat, domnul Cataliades căra micul corp afară din pădure. Doar jumătatea de jos, deocamdată.

O Diantha tăcută umplea o roabă cu lemne.

Capitolul 12

— SAM, AM SPUS, aproape în şoaptă, am nevoie de câteva zile libere.

Când am bătut la uşa rulotei sale am fost surprinsă să descopăr că avea musafiri, deşi văzusem celelalte vehicule parcate lângă camioneta lui. JB du Rone şi Andy Bellefleur stăteau pe canapea, cu bere şi chipsuri la îndemână pe măsuța de cafea. Sam era implicat într-un proces de relaționare masculin.

— Vă uitați la sport? am adăugat, încercând să nu par uimită.

Peste umărul lui Sam le-am făcut cu mâna lui JB şi lui Andy, iar ei mi-au răspuns: JB entuziast, iar Andy mai puțin fericit. Dacă poți spune că o fluturare a mâinii este ambivalență, atunci asta a făcut.

— Oh, da, baschet. Joacă LSU…[19] ei bine… ai nevoie de zile libere chiar acum?

— Da, am zis. E un fel de urgență.

— Îmi poți spune despre ce e vorba?

— Trebuie să mă duc la New Orleans să golesc apartamentul verişoarei mele, Hadley, am răspuns.

— Şi trebuie să faci asta chiar acum? Ştii că Tanya e nouă, iar Charlsie şi-a dat demisia, zice ea că definitiv. Pe Ariene nu te mai poți baza ca până acum, iar Holly şi Danielle sunt încă zdruncinate de la evenimentul petrecut la şcoală.

— Îmi pare rău, am spus. Dacă vrei să plec şi să aduci pe altcineva, înțeleg.

Mi se rupea inima să spun aşa ceva, dar ca să fiu cinstită față de Sam am făcut-o.

Sam închise uşa rulotei în spatele său şi ieşi pe verandă. Părea rănit.

— Sookie, zise după o secundă, ai fost o persoană de bază cel

---

19 Louisiana State University.

puțin cinci ani. Ai cerut zile libere de două sau de trei ori în total. Nu o să te concediez pentru că ai cerut nişte zile libere.

— Oh, atunci e bine.

Am simțit că mă îmbujorez. Nu eram obişnuită cu laudele.

— Fata lui Liz ar putea să vină să dea o mână de ajutor.

— O să verific lista, zise blând. Cum ajungi la New Orleans?

— Mă duce cineva.

— Cine? întrebă cu o voce blajină. Nu voia să mă înfurii că se amesteca în treburile mele. (îmi puteam da seama măcar de atâta lucru.)

— Avocatul reginei, am spus, cu o voce încă şi mai joasă.

Deşi în general sunt toleranți cu vampirii, cetățenii din Bon Temps ar fi putut deveni cam nervoşi dacă ar fi ştiut că statul lor avea o regină şi că guvernul ei secret îi afecta în multe feluri. Pe de altă parte, dată fiind reputația proastă a politicii din Louisiana, ar putea să creadă că aşa merg lucrurile.

— O să goleşti apartamentul lui Hadley? I-am povestit lui Sam despre a doua moarte, cea definitivă, a lui Hadley.

— Da. Şi trebuie să aflu ce mi-a lăsat.

— Asta pare ceva foarte brusc...

Sam păru tulburat. Îşi trecu mâna prin părul creț roşu-auriu până când acesta i se ridică în jurul capului ca un halou sălbatic. Trebuia să se tundă.

— Da, şi pentru mine. Domnul Cataliades a încercat să mă anunțe din timp, dar mesagerul trimis de el a fost omorât.

L-am auzit pe Andy urlând la televizor când o pasă grozavă îl încântă. Ciudat, nu m-aş fi gândit niciodată la Andy ca la un tip pasionat de sport; şi nici la JB, dacă tot veni vorba. Nu am înțeles niciodată toate momentele în care bărbații se gândeau la lovituri reuşite şi puncte marcate, când femeile cu care erau vorbeau despre perdele noi la bucătărie sau despre notele proaste ale lui Rudy la algebră. Când am înțeles, m-am întrebat dacă scopul sportului nu era să le ofere bărbaților o alternativă mai sigură la chestii dificile.

— Nu ar trebui să te duci, zise Sam brusc. Ar putea fi periculos.

Am ridicat din umeri.
— Trebuie, am spus. Hadley mi l-a lăsat mie; trebuie să fac asta.
Nu eram nici pe departe la fel de calmă pe cât încercam să par, dar nu mi se părea că ar fi bine dacă aş începe să țip şi să lovesc.
Sam dădu să zică ceva, apoi se răzgândi. În cele din urmă, se hotărî:
— E vorba despre bani, Sook? Ai nevoie de banii pe care ți i-a lăsat ea?
— Sam, nu ştiu dacă Hadley avea vreun ban pe numele ei. Era verişoara mea şi trebuie să fac asta pentru ea. Pe lângă asta...
Eram pe cale să-i explic că voiajul la New Orleans era probabil important, din moment ce cineva încerca să mă împiedice să merg acolo.
Dar Sam avea întotdeauna tendința să-şi facă griji, mai ales dacă eram eu implicată, şi nu voiam să-l fac să se agite, când nimic din ceea ce mi-ar fi spus nu m-ar fi putut împiedica să merg. Nu mă gândesc la mine ca fiind o persoană încăpățânată, dar îmi imaginam că ăsta era ultimul serviciu pe care i-l puteam face verişoarei mele.
— De ce nu-l iei cu tine pe Jason? sugeră Sam, luându-mă de mână. Şi el era văr cu Hadley.
— Evident, el şi Hadley se certau tot timpul, am spus. De asta ea mi-a lăsat mie lucrurile. În plus, Jason are o groază de chestii pe cap acum.
— Ce, mai face şi altceva decât să-i dea ordine lui Hoyt şi să i-o tragă oricărei femei care stă nemişcată suficient de mult?
M-am holbat la Sam. Ştiam că nu e un mare fan al fratelui meu, dar nu ştiam că îl detesta chiar atât de mult.
— De fapt, da, mai face şi altceva, am spus cu o voce la fel de rece ca o halbă cu bere.
Nu aveam de gând să-i povestesc de avortul spontan al prietenei fratelui meu, în timp ce stăteam în pragul uşii, mai ales dată fiind antipatia lui Sam.

Sam privi în altă parte, clătinând din cap cu dezgust.
— Îmi pare rău, Sookie, îmi pare sincer rău. Doar cred că Jason ar trebui să-i acorde mai multă atenție singurei surori pe care o are. Îi eşti atât de loială!
— Păi, nu va lăsa să mi se întâmple ceva, am spus uimită. Jason m-ar ajuta.
Înainte ca Sam să spună „bineînțeles", am zărit o licărire de îndoială în mintea sa.
— Trebuie să merg să împachetez, am spus.
Detestam că trebuia să plec. Indiferent de sentimentele sale față de Jason, Sam era important pentru mine şi nu-mi plăcea să-l las nemulțumit de ceea ce se întâmplase între noi doi. Dar puteam auzi bărbații comentând zgomotos în rulotă la vreo fază palpitantă de joc, şi am ştiut că trebuia să-l las să se ducă înapoi la oaspeții săi şi la plăcerea unei după-amiezi de duminică. Mă sărută pe obraz.
— Sună-mă dacă ai nevoie de mine, zise, şi păru că vrea să spună mult mai multe.
Am dat din cap, m-am întors şi am coborât treptele către maşina mea.
— Bill, ai zis că vrei să vii cu mine la New Orleans când merg să rezolv cu apartamentul lui Hadley?
În cele din urmă, se făcuse complet întuneric şi am putut să-l sun pe Bill. Selah Pumphrey a răspuns la telefon şi l-a chemat pe Bill cu o voce foarte rece.
— Da.
— Domnul Cataliades este aici şi vrea să plecăm foarte repede.
— Ai fi putut să-mi spui mai devreme, când ai aflat că vine, dar Bill nu păru cu adevărat furios sau măcar surprins.
— A trimis un mesager, dar a fost omorât în pădure.
— Ai găsit cadavrul?
— Nu eu, o fată care a venit cu el. Se numeşte Diantha.
— Atunci a murit Gladiola.
— Da, am spus surprinsă. De unde ştii? Bill răspunse:
— Când vii într-un stat e politicos să te prezinți regelui sau

reginei dacă rămâi o perioadă. Am văzut fetele din când în când, din moment ce au rolul de mesagere ale reginei.

Am privit telefonul din mâinile mele la fel de gânditoare ca şi cum ar fi fost chipul lui Bill. Nu m-am putut abține să nu mă gândesc rapid la toate lucrurile astea. Bill hoinărea în pădurea mea... Gladiola fusese omorâtă în pădurea mea. Fusese omorâtă fără zgomot, eficient şi fără greşeală, de cineva care se pricepea la lumea supranaturalului, cineva care ştia să folosească o sabie de oțel, cineva suficient de puternic încât să-i spintece corpul.

Acestea erau caracteristicile unui vampir – dar la fel de bine un mare număr de ființe supranaturale ar fi putut face acelaşi lucru.

Ca să se apropie suficient încât să poată mânui sabia, ucigaşul trebuie să fi fost ultrarapid, sau să arate absolut inocent. Gladiola nu bănuise că avea să fie omorâtă.

Poate îl cunoscuse pe ucigaş.

Iar felul în care corpul micuț al Gladiolei fusese aruncat în tufişuri... ucigaşului nu îi pasase dacă îi găseam sau nu corpul, deşi bineînțeles lipsa de putreziciune datorată părții sale demonice a avut un rol aici. *Tăcerea* ei era tot ce voia ucigaşul. De ce fusese omorâtă? Mesajul ei – dacă avocatul cel solid îmi spusese întreaga poveste – îmi comunica pur şi simplu să mă pregătesc pentru călătoria la New Orleans. Mergeam oricum, deşi nu avusese ocazia să mi-l transmită. Aşa că ce era de câştigat din tăcerea ei? Două sau trei zile de ignoranță din partea mea? Nu mi se părea un motiv suficient.

Bill aştepta de la mine să pun capăt pauzei lungi din conversația noastră, ăsta era unul din lucrurile care-mi plăceau la el. Nu simțea nevoia să umple pauzele din conversație.

— Au incinerat-o pe alee, am spus.

— Bineînțeles. Este singurul mod în care poți scăpa de ceva cu sânge demonic, zise Bill, dar absent, ca şi cum s-ar fi gândit în sinea lui la altceva.

— Bineînțeles? De unde ar fi trebuit să ştiu eu asta?

— Cel puțin ştii acum. Gândacii nu-i muşcă, corpurile lor nu putrezesc, iar sexul cu ei este coroziv.

— Diantha pare atât de vioaie şi ascultătoare!

— Bineînțeles, când e cu unchiul ei.

— Domnul Cataliades e unchiul ei? am întrebat. E şi unchiul lui Glad?

— Oh, da. Cataliades e în mare parte demon, dar fratele său vitreg, Nergal, este demon complet. Nergal a avut mai mulți copii semiumani. Toți cu mame diferite, evident.

Nu pricepeam de ce era atât de evident, şi nici nu aveam de gând să-l întreb.

— O laşi pe Selah să asculte asta?

— Nu, e la baie, face duş.

Bine, încă mai eram geloasă. Şi invidioasă: Selah avea luxul ignoranței, în timp ce eu, nu. Ce drăguță ți se părea lumea când nu ştiai de partea ei supranaturală!

Sigur. Atunci trebuie să-ți faci griji doar în legătură cu foametea, războiul, ucigaşii în serie, SIDA, tsunami, bătrânețea şi virusul Ebola.

— Scurteaz-o, Sookie, mi-am spus pentru mine, iar Bill a intervenit:

— Poftim? m-am adunat.

— Auzi, Bill, dacă vrei să mergi la New Orleans cu mine şi cu avocatul, să fii aici în următoarele treizeci de minute. Altfel, o să presupun că ai alte lucruri de făcut.

Am închis. O să am o întreagă călătorie către Big Easy[20]ca să mă gândesc la asta.

— În următoarele treizeci de minute o să fie sau nu aici, am strigat prin uşa din față către avocat.

— Mă bucur să aud asta, strigă domnul Cataliades. Stătea lângă Diantha, în timp ce ea curăța cenuşa neagră de pe pietrişul meu.

M-am dus înapoi la mine în cameră să-mi împachetez periuța

---

20 O altă denumire a oraşului New Orleans, de fapt o poreclă, legată de faptul că aici toată viața are un ritm mai lent, mai relaxat.

de dinți. Mi-am trecut în revistă lista pe care o făcusem în gând. I-am lăsat un mesaj lui Jason, pe robot. Am întrebat-o pe Tara dacă ar deranja-o să treacă zilnic să-mi ia corespondența şi ziarele, mi-am udat cele câteva plante de interior (bunica mea credea că plantele, la fel ca pisicile şi câinii, trebuiau să stea afară; destul de ironic, după moartea ei luasem câteva plante şi încercam din răsputeri să le țin în viață).

Quinn!

Nu avea cu el telefonul mobil, sau nu răspundea, în orice caz. I-am lăsat un mesaj în căsuța vocală. Era abia a doua noastră întâlnire şi trebuia s-o anulez.

Mi s-a părut greu să-mi dau seama exact cât de mult să-i spun.

— Trebuie să merg la New Orleans să golesc apartamentul verişoarei mele, am spus. Locuia undeva pe strada Chloe şi nu ştiu dacă acolo există telefon sau nu. Aşa că bănuiesc că o să te sun când mă întorc. Îmi pare rău că a trebuit să-mi schimb planurile.

Am sperat că măcar îşi va da seama că-mi părea sincer rău că nu puteam lua cina cu el.

Bill sosi chiar când îmi căram geanta afară, la maşină. Avea un rucsac, ceea ce mi s-a părut amuzant. Mi-a pierit însă zâmbetul când i-am văzut fața. Chiar şi pentru un vampir, Bill părea palid şi tras la față. M-a ignorat.

— Cataliades, zise cu o înclinare a capului. O să merg cu voi, dacă nu te deranjează. Îmi pare rău de pierderea suferită de voi.

Înclină din cap şi spre Diantha, care alterna monologuri lungi şi furioase într-o limbă pe care nu o ştiam, cu un fel de expresie înghețată pe care o asociam cu un şoc puternic.

— Nepoata mea a murit prea devreme, zise Cataliades, în felul său calculat. Nu va rămâne nerăzbunată.

— Bineînțeles că nu, zise Bill, cu voce de gheață.

În timp ce Diantha se întindea să deschidă portbagajul, Bill se duse să-şi îndese bagajul acolo. Am încuiat uşa din față a

casei şi m-am grăbit să cobor treptele ca să-mi pun geanta lângă a lui. Înainte să-şi dea seama că vin, i-am zărit o clipă fața, iar ceea ce am văzut m-a şocat.

Bill părea pur şi simplu disperat.

Capitolul 13

ÎN CĂLĂTORIA NOASTRĂ spre sud, au fost momente când am simțit nevoia să-mi împărtăşesc toate gândurile tovarăşilor mei de drum. Domnul Cataliades a condus vreo două ore, apoi a trecut la volan Diantha. Bill şi avocatul nu prea făceau conversație, iar eu aveam prea multe lucruri în minte ca să pierd vremea cu discuții de politețe, aşa că eram un grup tăcut.

Mă simțeam mai confortabil ca niciodată într-o maşină. Stăteam singură pe scaunul care se afla cu fața spre sensul de mers, în timp ce Bill şi domnul Cataliades erau aşezați în fața mea. Limuzina era ultimul răcnet în materie de lux automobilistic, cel puțin în ochii mei. Tapițată cu piele şi dotată de nu se poate, limuzina oferea o groază de spațiu pentru picioare, sticle de apă şi de sânge sintetic şi un coş mic cu snacksuri. Domnul Cataliades avea o reală slăbiciune pentru Cheetos.

Am închis ochii şi m-am gândit puțin. Creierul lui Bill era, normal, gol pentru mine, pe când al domnului Cataliades era cam tot pe-acolo. Creierul său emitea un zumzet grav, aproape relaxant, în timp ce creierul Dianthei vibra la un nivel mai ridicat. Un gând îmi dădea târcoale încă de când vorbisem cu Sam, şi voiam să-l urmăresc înainte să-l uit. Odată ce l-am analizat suficient, m-am decis să-l împărtăşesc.

— Domnule Cataliades, am spus, iar bărbatul solid deschise ochii.

Bill se uita deja la mine. Ceva se întâmpla în mintea lui Bill, ceva ciudat.

— Ştiți că miercuri, în noaptea în care fata trimisă de dumneavoastră trebuia să apară la uşa mea, am auzit ceva în pădure.

Avocatul încuviință. Bill, de asemenea.

— Aşadar, să presupunem că e noaptea în care a fost omorâtă.

Din nou, o încuviințare dublă.

— Dar de ce? Oricine ar fi făcut asta trebuia să ştie că mai devreme sau mai târziu mă veți contacta sau veți veni să mă vedeți ca să aflați ce s-a întâmplat. Chiar dacă ucigaşul nu ar fi ştiut ce mesaj aducea Gladiola, ar fi trebuit să-şi dea seama că i se va simți lipsa la un moment dat.

— E logic, zise domnul Cataliades.

— Dar vineri noaptea, am fost atacată în parcarea din Shreveport.

Această declarație a avut efect maxim, vă zic. Dacă i-aş fi legat pe amândoi bărbații la o sursă de electroşocuri şi le-aş fi administrat o serie, reacția nu ar fi fost mai bruscă.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Bill.

Ochii îi străluceau de furie, iar colții îi ieşiseră.

— De ce ar fi trebuit? Nu mai ieşim împreună. Nu ne mai vedem regulat.

— Şi asta e pedeapsa ta pentru că ies cu altcineva, să-mi ascunzi un lucru atât de important?

Nici în cele mai nebuneşti fantezii ale mele (care au inclus scene în care Bill se despărțea de Selah la Merlotte's, iar în mărturisirea publică ce urma îmi declara că Selah nu se compara nici pe departe cu farmecul meu) nu mi-am imaginat o astfel de reacție. Deşi era foarte întuneric în maşină, am crezut că-l văd pe domnul Cataliades cum îşi dă ochii peste cap. Probabil că şi el credea că depăşise măsura.

— Bill, nu mi-am pus în gând să te pedepsesc, am spus. Cel puțin, cred că nu am făcut-o. Doar că nu ne mai împărtăşim tot ce se întâmplă în viețile noastre. De fapt, eram la o întâlnire când a avut loc atacul. Cred că m-am obişnuit cu ideea că noi doi, priviți ca un cuplu, nu mai facem parte din scenariu.

— Cine era partenerul tău?

— Nu că ar fi treaba ta, dar are relevanță pentru restul poveştii. Mă văd cu Quinn.

Avusesem o întâlnire şi ne făceam planuri pentru alta. Asta însemna că „mă văd", nu-i aşa?

— Quinn, tigrul, zise Bill lipsit de orice expresie.

— Jos pălăria, tânără domnişoară! zise domnul Cataliades. Eşti curajoasă şi inteligentă.
— Nu am nevoie de aprobare, am spus cât de neutru am putut. Şi nici de critici, dacă tot veni vorba.
Am făcut un gest cu mâna ca să arăt că nu mai doream să discut despre acest subiect.
— Iată doar ce mai vreau să ştiți: atacatorii erau vârcolaci tineri.
— Vârcolaci, repetă domnul Cataliades.
În timp ce goneam prin noapte, nu i-am putut descifra expresia.
— Ce fel de vârcolaci?
Bună întrebare. Avocatul era bine informat.
— Vârcolaci muşcați, am răspuns. Şi cred că, pe lângă asta, erau şi drogați.
Asta îl făcu să tacă.
— Ce s-a întâmplat în timpul atacului şi după aia? întrebă Bill, rupând o tăcere lungă.
Am descris atacul şi întâmplările de după.
— Aşadar, Quinn te-a dus la Părul Câinelui, zise Bill. I s-a părut că asta era o treabă potrivită?
Mi-am dat seama că Bill era furios, dar, ca de obicei, nu ştiam de ce.
— S-ar putea să fi funcționat, zise Cataliades. Gândeşte-te. Nu i s-a mai întâmplat nimic altceva, aşa că aparent amenințarea lui Quinn a funcționat.
Am încercat să nu spun „Ce?" dar cred că privirea de vampir a lui Bill a putut-o citi pe fața mea.
— I-a provocat, zise Bill, pe un ton şi mai rece decât de obicei. Le-a spus că eşti sub protecția lui şi că îți fac rău pe riscul lor. I-a acuzat că ar fi în spatele atacului, dar în acelaşi timp le-a amintit că şi dacă nu ştiau de el, erau responsabili să-l aducă în fața justiției pe cel care l-a pus la cale.
— Am înțeles asta pe loc, am spus răbdătoare. Şi cred că Quinn îi avertiza, nu-i provoca. E o mare diferență. Ceea ce nu înțeleg este... nimic nu ar trebui să se întâmple în haită fără

ştiinţa lui Patrick Furnan, nu-i aşa? Din moment ce el e marele mahăr acum. Aşa că de ce nu a mers direct la Patrick? De ce să meargă la adăpătoarea locală?

— Ce întrebare interesantă, zise Cataliades. Care ar fi răspunsul tău, Compton?

— Cel care-mi vine în minte... Quinn ar putea şti că deja se pune la cale o revoltă împotriva lui Furnan. A turnat gaz pe foc informându-i pe rebeli că Furnan încearcă să omoare un prieten al haitei.

Aici nu vorbim de armate. Probabil că sunt vreo treizeci şi cinci de membri ai haitei, poate ceva mai mulţi cu cei înrolaţi la baza Barksdale Air Force. Ar fi nevoie doar de cinci oameni pentru a pune la cale o revoltă.

— De ce nu-l dau pur şi simplu jos? am întrebat. Nu am o gândire de politician, cred că v-aţi dat seama.

Domnul Cataliades îmi zâmbea. Era întuneric în maşină, dar pur şi simplu ştiam.

— Atât de direct, atât de clasic, zise. Atât de american. Păi, domnişoară Stackhouse, lucrurile stau cam aşa. Vârcolacii or fi ei sălbatici, oh, da! Dar au reguli. Pedeapsa pentru uciderea liderului haitei, dacă nu este făcută prin înfruntare directă, este moartea.

— Dar cine... va cere pedeapsa dacă haita ţine uciderea secretă?

— Dacă haita nu-şi doreşte să omoare întreaga familie Furnan, cred că familia Furnan va fi încântată să informeze forurile superioare ale vârcolacilor de uciderea lui Patrick. Acum probabil că-i cunoşti pe vârcolacii din Shreveport mai bine decât mulţi alţii. Sunt printre ei ucigaşi fără milă, pe care nu i-ar deranja să-i măcelărească pe soţia şi pe copiii lui Furnan?

M-am gândit la Amanda, Alcide şi Maria-Star.

— Asta e o cu totul altă mâncare de peşte. Îmi dau seama.

— Acum, printre vampiri o să găseşti mult mai mulţi dispuşi la o astfel de trădare, zise avocatul. Nu crezi asta, domnule Compton?

Urmă o tăcere ciudată.

— Vampirii trebuie să plătească un preț dacă ucid un alt vampir, zise sec Bill.

— Dacă sunt afiliați unui clan, zise mai blând domnul Cataliades.

— Nu ştiam că vampirii au clanuri, am intervenit. Aşa eram eu, aflam tot timpul ceva nou.

— E un concept destul de recent. E o încercare de a regulariza lumea vampirilor ca să li se pară mai digerabilă oamenilor. Dacă modelul american prinde, lumea vampirilor va părea mai degrabă o uriaşă corporație multinațională decât o adunătură haotică de sugători de sânge răi.

— Se pierde ceva din culoare şi tradiție, în favoarea profitului, am murmurat. Ca Wal-Mart împotriva lui Dad's Downtown Hardware[21].

Domnul Cataliades râse.

— Ai dreptate, domnişoară Stackhouse. Exact. Ambele variante au partizani, iar întâlnirea la care vom merge peste câteva săptămâni are acest subiect în fruntea listei.

— Ca să lăsăm ce se va întâmpla peste câteva săptămâni şi să revenim la ceva mai apropiat de discuția noastră, de ce ar încerca Patrick Furnan să mă omoare? Nu mă place şi ştie că i-aş tine partea lui Alcide dacă ar trebui să aleg între ei, dar ce dacă? Nu sunt importantă. De ce ar plănui totul – să găsească doi băieți care ar face-o, să-i muşte, să-i trimită să pună mâna pe mine şi pe Quinn – dacă nu ar exista o recompensă mare?

— Te pricepi să pui întrebări corecte, domnişoară Stackhouse. Aş vrea ca şi răspunsurile mele să fie la fel de bune.

Ei, aş fi putut să-mi păstrez gândurile pentru mine dacă nu aveam să scot nici o informație de la tovarăşii mei de drum.

Singurul motiv ca să o omoare pe Gladiola, cel puțin singurul motiv pentru care această ființă umană directă îl putea vedea,

---

21 Denumire generică pentru magazinul de cartier, specializat în unelte.

era ca să întârzie primirea mesajului care mă anunța că trebuia să fiu gata să plec la New Orleans. De asemenea, Gladiola ar fi fost un amortizor între mine şi orice ar fi venit după mine, sau măcar ar fi fost mult mai rapidă în cazul unui atac.

În condițiile date, ea zăcea moartă în pădure când eu m-am dus la întâlnirea cu Quinn. Uau! De unde au ştiut tinerii lupi unde să mă găsească? Shreveport nu e chiar atât de mare, dar nu poți păzi toate străzile din oraş cu gândul că o să apar pe-acolo. Pe de altă parte, dacă un vârcolac ne-ar fi zărit pe mine şi pe Quinn intrând în teatru, ar fi ştiut că vom sta acolo cam două ore şi că aveau destul timp să pregătească ceva.

Dacă acest strateg ar fi ştiut şi mai devreme, ar fi fost chiar mai uşor... dacă, să zicem, cineva ştiuse dinainte că fusesem invitată la teatru de către Quinn. Cine ştiuse că aveam întâlnire cu Quinn? Păi, Tara: îi spusesem când îmi cumpărasem rochia. Şi îi spusesem şi lui Jason, cred, când îl sunasem să mă interesez de Crystal. Îi spusesem lui Pam că aveam o întâlnire, dar nu-mi aminteam să-i fi spus unde merg.

Apoi, mai era Quinn însuşi.

Eram atât de îndurerată de această idee, încât a trebuit să-mi rețin lacrimile. Nu era ca şi cum l-aş fi ştiut pe Quinn atât de bine sau i-aş fi putut judeca caracterul pe baza timpului petrecut împreună... Învățasem în ultimele câteva luni că nu puteai să cunoşti pe cineva atât de repede, că descoperirea adevăratului caracter al unei persoane îți poate lua ani. Asta m-a zguduit profund, din moment ce sunt obişnuită să cunosc lumea foarte bine, foarte repede. Îi ştiu mai bine decât îşi imaginează. Dar greşelile pe care le-am făcut în aprecierea caracterului câtorva supranaturali m-au prins pe picior greşit. Obişnuită cu aprecierile rapide pe care telepatia mea le făcea posibile, fusesem naivă şi neatentă.

Acum eram înconjurata de astfel de creaturi. M-am ghemuit într-un colț al banchetei largi şi am închis ochii. Trebuia să fiu doar cu mine însămi pentru ceva vreme, fără ca nimeni altcineva să ajungă acolo. Am adormit în maşina întunecată,

cu un semidemon şi un vampir stând vizavi de mine şi un semidemon la volan.

Când m-am trezit, stăteam cu capul în poala lui Bill. Mă mângâia cu blândețe pe păr, iar atingerea familiară a degetelor lui îmi aducea liniştea, trezind acel sentiment senzual pe care Bill fusese întotdeauna capabil să mi-l provoace.

Mi-a luat o clipă să-mi amintesc unde eram şi ce făceam, apoi m-am ridicat, clipind des. Domnul Cataliades stătea aproape nemişcat pe scaunul opus, iar eu am crezut că dormea, dar era imposibil să fiu sigură. Dacă ar fi fost o ființă umană aş fi ştiut.

— Unde suntem? am întrebat.

— Aproape am ajuns, zise Bill. Sookie...

— Hm? m-am întins, am căscat şi am tânjit după periuța de dinți.

— Dacă vrei te ajut cu apartamentul lui Hadley... Am avut impresia că s-a răzgândit în ultima clipă cu privire la ceea ce voia să spună.

— Dacă am nevoie de ajutor, ştiu unde să mă duc. Asta ar fi trebuit să fie suficient de ambiguu.

Începeam să am un puternic sentiment față de apartamentul lui Hadley. Poate că moştenirea pe care Hadley mi-o lăsase era mai degrabă un blestem decât o binecuvântare. Şi cu toate astea, îl exclusese special pe Jason, pentru că o dezamăgise când ea avusese nevoie de ajutor, aşa că probabil Hadley s-a gândit că ceea ce-mi oferea era o răsplată. Pe de altă parte, Hadley fusese vampir, nu mai era om, şi asta ar fi schimbat-o. Oh, da.

Privind pe fereastră, am văzut luminile felinarelor şi alte câteva maşini mişcându-se prin întuneric. Ploua, şi era patru dimineața. M-am întrebat dacă era vreun IHOP[22] pe undeva prin apropiere. Fusesem odată la unul. Mă simțisem minunat. Asta se întâmplase în singura călătorie pe care o mai făcusem la New Orleans pe vremea liceului. Merseserăm la acvariu, la Muzeul Sclaviei şi la biserica din Jason Square, la Catedrala

---

22 Lanț de restaurante tipic american.

St. Louis. Fusese minunat să văd ceva nou, să mă gândesc la toți oamenii care trecuseră prin aceeaşi zonă, cum trebuie să fi arătat în hainele vremii lor. Pe de altă parte, un telepat cu o protecție scăzută nu putea să se distreze de minune cu un grup de adolescenți.

Acum, tovarăşii mei erau mult mai greu de citit şi ceva mai periculoşi.

Eram pe o stradă rezidențială liniştită, când limuzina intră într-o curbă şi opri.

— Apartamentul verişoarei tale, zise domnul Cataliades când Diantha deschise uşa.

Stăteam deja afară pe trotuar când domnul Cataliades reuşi să se aşeze în poziția corectă ca să iasă, iar Bill era blocat în spatele lui.

Mă aflam în fața unui zid de doi metri, cu o intrare pentru maşini. Era greu de spus, în strălucirea nesigură a luminilor de pe stradă, ce se afla în spatele lui, dar părea să fie o curte interioară mică, cu o alee foarte îngustă pentru maşini. În mijlocul aleii vedeai o explozie de verdeață, deşi nu puteam zări plantele separat. În colțul din dreapta față se găsea o magazie de scule. Era o clădire cu două nivele care forma un L. Ca să profite de adâncimea terenului, clădirea era orientată ca un L aşezat invers. Chiar lângă ea, se afla o clădire similară, cel puțin din câte îmi puteam da seama. Cea a lui Hadley era vopsită în alb, cu obloane verde-închis.

— Câte apartamente sunt aici şi care este al lui Hadley? l-am întrebat pe domnul Cataliades, care venea în spatele meu.

— La primul nivel stă proprietarul, iar următorul este al tău când vrei tu. Regina a plătit chiria până când testamentul va fi validat. Nu a crezut corect ca moştenitoarea lui Hadley să facă asta.

Chiar şi pentru domnul Cataliades acesta era un discurs formal.

Reacția mea a fost amuțită de oboseală, şi am putut spune doar:

— Nu înțeleg de ce nu s-au pus pur şi simplu lucrurile lui

Hadley într-un depozit. Le-aş fi putut tria într-un depozit închiriat.

— O să te obişnuieşti cu felul în care regina rezolvă lucrurile, răspunse.

Nu că aş fi avut ceva de spus despre asta.

— Deocamdată, îmi poți arăta pur şi simplu cum să intru în apartamentul lui Hadley, ca să despachetez şi să dorm puțin?

— Bineînțeles, bineînțeles. Se apropie zorii, aşa că domnul Compton trebuie să meargă la cartierul general al reginei ca să-şi caute adăpost pentru zi.

Diantha pornise pe scările pe care puteam doar să mi le imaginez. Se ridicau pe latura scurtă a L-ului, care clădea spre spatele terenului.

— Aici e cheia dumitale, domnişoară Stackhouse. Imediat ce Diantha coboară, o să te lăsăm singură. O să-l poți cunoaşte pe proprietar mâine.

— Desigur, am zis, şi m-am târât ținându-mă de balustrada din fier forjat.

Nu era deloc ce-mi imaginasem. Am crezut că Hadley avea un apartament asemănător cu unul din cele de la Kingfisher Arms, singura clădire de apartamente din Bon Temps. Asta aducea mai degrabă cu un conac.

Diantha mi-a pus geanta sport şi pe cea de voiaj la una dintre cele două uşi de la etajul al doilea. Dedesubtul ferestrelor şi uşilor de la etaj se întindea o galerie acoperită, largă, ce oferea umbră celor ce stăteau la parter. Magia tremura în jurul acestor ferestre până la pământ şi al uşilor. Am recunoscut acum mirosul şi atingerea ei. Apartamentul fusese sigilat, nu doar încuiat.

Am ezitat cu cheia în mână.

— Te va recunoaşte, strigă avocatul din curte.

Aşa că am descuiat neîndemânatică uşa şi am deschis-o larg. Aerul cald mă învălui. Apartamentul ăsta stătea închis de săptămâni întregi. M-am întrebat dacă aerisise cineva. Nu mirosea urât în sensul propriu al cuvântului, doar că aerul era închis, aşa că am ştiut că sistemul de climatizare fusese lăsat

pornit. Am pipăit primprejur după întrerupătorul cel mai apropiat, cel al unei lămpi aflate pe un piedestal acoperit cu marmură, în dreapta uşii. Am aruncat o lumină aurie asupra podelelor din lemn masiv şi a câtorva piese de mobilier antichizat (cel puțin, am presupus că nu erau cu adevărat vechi). Am mai făcut un pas în apartament încercând să mi-o imaginez pe Hadley aici, Hadley care îşi dăduse cu ruj negru când îşi făcuse fotografia de absolvire şi care-şi cumpăra pantofii de la Payless[23].

— Sookie, zise Bill în spatele meu, anunțându-mă în acest fel că stătea chiar în pragul uşii.

Nu i-am spus că putea să intre.

— Trebuie să dorm, acum, Bill. Ne vedem mâine. Am numărul de telefon al reginei?

— Cataliades ți-a pus o carte de vizită în geantă în timp ce dormeai.

— Oh, bine. Păi, noapte bună atunci.

Şi i-am trântit uşa în nas. Eram nepoliticoasă, dar nu dădea semne să plece, iar eu nu aveam chef să vorbesc cu el. M-a tulburat faptul că stăteam cu capul în poala lui când m-am trezit; era ca şi cum încă am fi fost un cuplu.

După un minut, i-am auzit paşii coborând scările. Niciodată în viața mea nu fusesem mai uşurată să rămân singură. Din cauza nopții petrecute în maşină şi a somnului scurt mă simțeam dezorientată, răvăşită şi aveam nevoie disperată de o periuță de dinți. Era momentul să cercetez locul, scopul cel mai important fiind să descopăr baia.

Am privit atentă în jur. Segmentul mai scurt al L-ului întors era sufrageria, în care mă aflam acum. Zona deschisă îngloba bucătăria lângă cel mai îndepărtat perete din dreapta. La stânga mea, formând partea lungă a L-ului, era un hol cu ferestre până-n pământ care se deschideau direct la nivelul galeriei. Peretele care forma cealaltă parte era întrerupt de uşi.

Cu bagajele în mână am pornit pe hol, privind pe fiecare uşă

---

23 Lanț de magazine de încălțăminte cu prețuri mici.

deschisă. Nu am găsit întrerupătorul care ar fi luminat holul, deşi trebuia să fie unul, din moment ce pe tavan existau lămpi la intervale egale.

Dar prin ferestrele camerelor intra destul din strălucirea lunii pentru a-mi permite să văd cât aveam nevoie. Prima cameră era o baie, slavă cerului, deşi după o secundă am realizat că nu era ceea ce căutam. Era foarte mică şi foarte curată, cu o cabină de duş îngustă, un vas de WC şi o chiuvetă; nu vedeam cosmetice şi nici lucruri personale. Am trecut pe lângă ea şi m-am uitat la următoarea uşă, descoperind că dădea într-o încăpere mică, probabil gândită ca o cameră de oaspeți. Hadley pusese un birou cu un computer, lucruri care nu prea mă interesau.

Pe lângă divanul îngust, mai era acolo un corp de bibliotecă ticsit de cutii şi cărți, şi mi-am promis că voi trece prin ele mâine. Uşa următoare era închisă, dar am crăpat-o ca să arunc o privire înăuntru, pentru o clipă. Era uşa unei debarale cu rafturi pline de lucruri pe care nu am stat să le identific.

Spre uşurarea mea, uşa următoare era cea a băii principale, cu duş, cadă şi o chiuvetă mare, plus o măsuță de toaletă. Pe ea şi în jur erau o mulțime de cosmetice şi mai era şi un ondulator electric, încă în priză. Cinci sau şase sticle cu parfum erau aliniate pe un raft, iar în coş erau o mulțime de şervete mototolite, pline de pete închise la culoare. Mi-am apropiat nasul de ele; la nivelul ăsta emanau o duhoare alarmantă. Nu puteam înțelege cum de mirosul nu invadase întregul apartament. Am luat coşul cu totul, am deschis fereastra de pe cealaltă parte a holului şi l-am pus afară. Am lăsat lumina aprinsă în baie, pentru că intenționam să mă întorc acolo în scurt timp.

Ultima uşă, în unghi drept față de toate celelalte şi formând fundul culoarului, ducea în dormitorul lui Hadley. Era destul de mare, deşi nu la fel de mare ca dormitorul meu de-acasă. Conținea un alt dressing plin ochi cu haine. Patul era făcut, ceea ce nu era deloc tipic pentru verişoara mea, şi m-am întrebat cine pătrunsese în apartament de când Hadley fusese

omorâtă. Cineva intrase înainte ca locul să fie sigilat cu magie. Dormitorul, bineînțeles, era în întuneric complet. Ferestrele fuseseră acoperite cu panouri din lemn minunat pictate, iar camera avea două uşi, între care era suficient spațiu pentru o persoană.

Mi-am pus gentile pe podea lângă comoda lui Hadley, şi m-am învârtit în jurul lor până când mi-am găsit geanta cu tampoane şi cosmetice. Înapoi în baie, am scos periuța şi pasta din gentuță şi am savurat plăcerea de a mă spăla pe față şi pe dinți. După aceea m-am simțit ceva mai aproape de ceea ce înseamnă o ființă umană, dar nu prea mult. Am stins lumina din baie şi am tras cuverturile de pe patul care era jos şi lat. Cearşafurile m-au uimit atât de tare, încât am rămas cu gura căscată. Erau dezgustătoare: satin negru, pentru numele lui Dumnezeu! Şi nici măcar nu erau satin adevărat, ci material sintetic. Dați-mi oricând percal sau bumbac 100%. Oricum nu aveam să alerg după alte aşternuturi la ora asta a dimineții. Pe lângă asta, dacă erau singurele?

M-am urcat în patul king-size – mă rog, m-am strecurat în patul king-size – şi după ce m-am răsucit o dată sau de două ori ca să mă obişnuiesc cu cearşafurile, am reuşit să adorm de minune.

Capitolul 14

CINEVA MĂ CIUPEA DE UN DEGET de la picior şi spunea:

— Scoală-te! Scoală-te!

Am revenit brusc la realitate, deschizând ochii într-o cameră necunoscută, plină de soare. O femeie pe care nu o ştiam stătea la picioarele patului.

— Cine naiba eşti tu?

Eram iritată, dar nu speriată. Nu părea periculoasă. Era cam de o vârstă cu mine şi foarte bronzată. Avea părul de culoarea alunei, tuns foarte scurt, ochii de un albastru strălucitor şi purta pantaloni scurţi kaki şi o cămaşă albă care atârna peste un maiou corai. Era puţin în avans faţă de sezon.

— Sunt Amelia Broadway. Proprietara clădirii.

— Ce cauţi aici şi de ce mă trezeşti?

— Noaptea trecută l-am auzit pe Cataliades în curte şi mi-am imaginat că te-a adus înapoi, să goleşti apartamentul lui Hadley. Voiam să vorbesc cu tine.

— Şi nu puteai aştepta până mă trezeam? Şi de ce ai folosit cheia, în loc să suni la uşă? Ce e în neregulă cu tine?

Categoric, era uimită. Pentru prima dată, Amelia Broadway arăta ca şi cum realiza că ar fi putut gestiona situaţia mult mai bine.

— Păi, am fost îngrijorată, zise oarecum umil.

— Da? Şi eu, am răspuns. Bine-ai venit în club! Sunt destul de îngrijorată şi acum. Acum ieşi de-aici şi aşteaptă-mă în living, bine?

— Desigur, zise. Pot face asta.

Mi-am lăsat inima să-şi recapete ritmul normal înainte să mă dau jos din pat. Apoi mi-am făcut patul rapid şi am scos câteva haine din geantă. Am intrat în baie, aruncându-i o privire rapidă musafirului meu neinvitat pe când mergeam din dormitor spre baie. Ştergea praful din living cu o cârpă ce semăna ciudat de bine cu un tricou bărbătesc din flanel. Bii-nee.

Am făcut duş cât de repede am putut, m-am fardat puţin, în grabă, şi am ieşit desculţă, dar îmbrăcată cu o pereche de jeanşi şi un tricou albastru.

Amelia Broadway se opri din activitatea sa de curăţenie şi se holbă la mine.

— Nu semeni deloc cu Hadley, zise, iar eu nu am putut înţelege din tonul ei dacă asta era ceva bun sau ceva rău.

— Nu sunt deloc ca Hadley, am spus sec.

— Păi, asta-i bine. Hadley era îngrozitoare, zise pe neaşteptate Amelia. Aoleu! Scuze. Sunt lipsită de tact.

— Serios?

Am încercat să vorbesc pe un ton neutru, dar se poate să se fi strecurat o umbră de sarcasm.

— Deci, dacă ştii unde-i cafeaua, mă poţi conduce acolo?

Priveam zona bucătăriei pentru prima dată la lumina zilei. Avea cărămidă aparentă şi aramă, un blat de lucru din inox şi un frigider asortat, şi o chiuvetă cu o baterie care costa mai mult decât toate hainele inele.

Şi toate astea pentru un vampir care nici măcar nu avea nevoie de bucătărie.

— Filtrul lui Hadley e chiar aici, zise Amelia.

Era negru şi oarecum asortat cu restul. Hadley fusese întotdeauna înnebunită după cafea, aşa că mi-am imaginat că şi ca vampir va păstra o rezervă din băutura sa favorită. Am deschis dulapul de deasupra vasului şi am găsit două cutii de Community Coffee[24] şi nişte filtre. Sigiliul argintiu era întreg pe prima cutie deschisă, dar cealaltă cutie era deschisă şi pe jumătate plină. Am tras în piept aroma minunată a cafelei cu o plăcere de nespus. Părea uimitor de proaspătă.

După ce am umplut filtrul şi am apăsat pe buton ca să pornească, am găsit două căni şi le-am pus lângă el. Zaharniţa era chiar lângă filtru, dar când am deschis-o am găsit doar nişte resturi întărite. Am aruncat conţinutul în coşul de gunoi

---

24 Cea mai răspândită marcă de cafea din SUA; compania a fost înfiinţată în urmă cu peste optzeci de ani, în Louisiana.

în care era un sac, gol. Fusese golit după moartea lui Hadley. Poate că Hadley avea nişte lapte praf în frigider? În Sud, oamenii care nu-l folosesc constant acolo-l păstrează.
Dar când am deschis strălucitorul frigider de inox, nu am găsit în el nimic altceva decât cinci sticle de Sângeadevărat.
Nimic nu mi-a confirmat atât de puternic că verişoara mea Hadley era vampir când murise. Nu mai cunoscusem pe nimeni înainte şi după. A fost un şoc.
Aveam atâtea amintiri despre Hadley, unele dintre ele fericite, altele neplăcute – dar în toate aceste amintiri, verişoara mea respira, iar inima-i bătea. Am stat cu buzele strânse, holbându-mă la sticlele roşii, până ce mi-am revenit suficient ca să închid foarte încet uşa.
După ce am căutat zadarnic frişca vegetală Cremora prin dulapuri, i-am spus Ameliei că speram că-şi bea cafeaua amară.
— Da, e în regulă, zise afectată.
Se străduia evident să aibă un comportament mai bun, şi puteam doar să-i fiu recunoscătoare pentru asta. Proprietăreasa lui Hadley stătea cocoțată pe brațul unuia dintre fotoliile cu picioare fusiforme. Tapițeria era cu adevărat drăguță, un material galben, mătăsos, imprimat cu flori roşu-închis şi albastre, dar îmi displăcea aspectul fragil al mobilei. Îmi plac scaunele care arătă masiv, ca şi cum ar putea să țină oameni mari, persoane solide, fără să scârțâie sau să pârâie. Îmi place mobila care nu pare că ar fi distrusă dacă aş vărsa o cola pe ea, sau dacă se urcă un câine ca să tragă un pui de somn. Am încercat să mă aşez pe taburetul de vizavi de proprietăreasa. Drăguț, da. Confortabil, nu. Suspiciuni confirmate.
— Şi tu ce eşti, Amelia?
— Poftim?
— Ce eşti?
— Oh, vrăjitoare.
— Mi-am imaginat.
Nu simțisem acel supranatural care vine dinspre creaturile

ale căror celule le erau schimbate chiar prin natura ființei lor. Felul „diferit" al Amaliei era unul dobândit.

— Tu ai făcut sigiliile de vrajă pe apartament?

— Da, zise ea, mai degrabă mândră.

Îmi aruncă o privire de sinceră apreciere. Ştiusem că apartamentul fusese păzit cu vrăji; ştiusem că era un membru al celeilalte lumi, lumea ascunsă. Poate că eram o ființă umană obişnuită, dar eram în cunoştință de cauză. Am citit aceste gânduri la fel de repede ca şi cum Amelia mi le-ar fi împărtăşit direct. Era un transmițător excepțional, la fel de curat şi de limpede ca şi tenul ei.

— În noaptea în care Hadley a murit, avocatul reginei m-a sunat. Bineînțeles, dormeam. Mi-a spus să încui chestia asta, că Hadley nu se va mai întoarce, dar că regina voia să păstreze locul intact pentru moştenitorii ei. Am venit sus şi am început să fac curat a doua zi dimineața.

Purtase şi mănuşi de cauciuc; am putut să văd asta în imaginile ei mentale din dimineața de după moartea lui Hadley.

— Ai golit gunoiul şi ai făcut patul? Părea jenată.

— Da, asta am făcut. Nu am realizat că „intact" însemna neatins. Cataliades a venit şi m-a lăsat să o fac. Dar sunt fericită că am scos gunoiul de-aici, oricum. E ciudat, pentru că cineva a umblat în gunoi în noaptea aia, înainte să-l dau gunoierilor.

— Bănuiesc că nu ştii dacă au luat ceva? mi-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Nu inventariez gunoiul, zise. Adăugă apoi, împotriva voinței ei:

— A fost tratat cu o vrajă, dar nu ştiu pentru ce era vraja.

Bine, astea nu erau veşti bune. Amelia n-o recunoştea nici măcar în sinea ei; nu voia să se gândească la casă ca fiind ținta unui atac supranatural. Amelia era mândră pentru că sigiliile ei ținuseră, dar nu se gândise să păzească şi pubela.

— Oh, am luat toate ghivecele ei şi le-am mutat jos, la mine, ca să am mai uşor grijă de ele. Aşa că dacă vrei să le iei cu tine

înapoi la Cucuieţii din Deal eşti binevenită.
— Bon Temps, am corectat-o.
Amelia pufni. Avea față de oraşele mici dispreţul unui rezident născut într-un oraş mare.
— Aşadar, tu eşti proprietara acestei clădiri… când i-ai închiriat etajul lui Hadley?
— Cam acum un an. Era deja vampir, zise Amelia. Şi era iubita reginei, era deja de ceva vreme. Aşa că m-am gândit că era o bună asigurare, ştii? Nimeni nu va ataca iepuraşul reginei, corect? Şi nici nu-i va sparge nimeni casa.
Am vrut să întreb cum de Amelia îşi permitea un loc atât de drăguț, dar era prea nepoliticos ca să-mi iasă de pe buze.
— Aşadar, te întreţii din afacerea cu vrăjitoria? am întrebat în loc de altele, încercând să par doar vag interesată.
A ridicat din umeri, dar părea încântată că am întrebat. Deşi mama ei îi lăsase o groază de bani, Amelia era încântată că se întreţinea singură. Am auzit clar, ca şi cum ar fi spus-o cu voce tare.
— Da, trăiesc din asta, zise, încercând un ton modest care însă nu i-a reuşit.
Muncise din greu ca să devină vrăjitoare. Era mândră de puterea ei.
Era ca şi cum aş fi citit o carte.
— Dacă lucrurile nu merg prea bine, ajut un prieten care are un magazin de magie chiar în Jason Square. Ghicesc viitorul acolo, recunoscu. Şi uneori conduc turiştii într-un tur magic al oraşului New Orleans. Asta poate fi distractiv, şi dacă-i sperii suficient, obţii bacşişuri mari. Aşa că dintr-una-ntr-alta mă descurc.
— Faci magie adevărată, am spus, iar ea a încuviinţat fericită. Pentru cine? am întrebat. Din moment ce lumea reală nu admite că e posibil.
— Supranaturalii plătesc foarte bine, zise, surprinsă că trebuia să întreb.
Nu aveam cu adevărat nevoie, dar era mai uşor să-i dirijez gândurile dacă o întrebam cu voce tare.

— Vampirii şi vârcolacii mai ales. Vreau să zic, lor nu le plac vrăjitoarele, dar mai ales vampirii îşi doresc fiecare mic avantaj pe care-l pot avea. Restul nu sunt la fel de organizați.

Cu o mişcare a mâinii sale îi anulă pe cei mai slabi ai lumii supranaturale, vârcolacii-liliac, teriantropii şi aşa mai departe. Nu lua în calcul puterea celorlalți supra, ceea ce era o greşeală.

— Dar zânele? am întrebat curioasă.

— Lor le e suficientă magia lor, zise ridicând din umeri. Ele nu au nevoie de mine. Ştiu că cineva ca tine cu greu poate accepta că există talente care sunt invizibile şi naturale, care anulează tot ce ai fost învățată de către familie.

Am pufnit oarecum a dispreț. Cu siguranță, ea nu ştia nimic despre mine. Nu ştiam despre ce vorbiseră ea şi cu Hadley, dar cu siguranță nu fusese despre familia lui Hadley. Când ideea asta îmi trecu prin gând, un clopoțel sună în mintea mea, unul care spunea că această idee trebuia cercetată. Dar l-am dat deoparte ca să mă gândesc la el mai târziu. Chiar acum trebuia să mă descurc cu Amelia Broadway.

— Aşadar, spui că ai abilități supranaturale puternice? am întrebat.

Puteam să simt cum era invadată de un val de mândrie.

— Am nişte abilități, spuse modestă. De exemplu, am pus o vrajă de stază pe acest apartament când nu am putut să-l termin de curățat. Şi, deşi a fost închis luni întregi, nu miroase a nimic aici, nu-i aşa?

Asta explica lipsa mirosului de la şervetele pătate.

— Şi faci vrăji pentru supranaturali, ghiceşti viitorul în Jackson Square şi uneori faci pe ghidul. Nu sunt chiar nişte ocupații oarecare, am zis.

— Corect, încuviință fericită şi mândră.

— Aşadar, îți faci propriul program, am spus.

Am perceput uşurarea din mintea Ameliei, uşurarea că nu mai trebuia să meargă la birou, deşi petrecuse o perioadă de trei ani la oficiul poştal, până să devină o vrăjitoare adevărată.

— Da.

— Deci mă vei ajuta să golesc apartamentul lui Hadley? Aş fi fericită să te plătesc.

— Păi, sigur că te ajut. Cu cât scap de lucrurile ei mai devreme, cu atât mai repede pot închiria apartamentul. Cât despre plată, mai bine aşteptăm să vedem cât timp o să muncesc. Uneori primesc, să zicem… telefoane de urgență.

Amelia îmi zâmbi, un zâmbet potrivit pentru o reclamă la pastă de dinți.

— Regina nu a plătit chiria de când a murit Hadley?

— Ba da, a plătit-o. Dar mă ia cu frisoane când mă gândesc la lucrurile lui Hadley. Şi au fost câteva încercări de spargere. Ultima, doar cu vreo două zile în urmă.

Mi-a pierit orice urmă de zâmbet.

— M-am gândit la început, se bâlbâi Amelia în continuare, că atunci când moare cineva şi anunțul morții apare în ziar, în timpul înmormântării au loc spargeri. Bineînțeles că nu apar necrologuri pentru vampiri, cred că fiindcă sunt deja morți sau pentru că ceilalți vampiri nu trimit aşa ceva la ziar… ar fi interesant să vezi cum se descurcă. De ce nu încerci să trimiți câteva rânduri despre Hadley? Dar ştii cum bârfesc vampirii… sunt câteva persoane care au auzit că era categoric moartă, moartă pentru a doua oară. Mai ales după ce Waldo a dispărut de la curte. Şi toată lumea ştia că nu-i păsa de Hadley. Şi atunci, vampirii nici nu au înmormântări. Aşa că nu cred că spargerea a avut vreo legătură. Oraşul New Orleans are o rată a criminalității destul de ridicată.

— Oh, l-ai cunoscut pe Waldo, am spus, ca să o întrerup.

Waldo, cândva favoritul reginei – nu în pat, ci ca lacheu, cred –, s-a simțit ofensat ca locul să-i fie luat de verişoara mea Hadley. Când Hadley a rămas favorita reginei o perioadă fără precedent de lungă, Waldo a atras-o în Cimitirul Numărul Unu din St. Louis, pretinzând că urmau să o trezească din morți pe cunoscuta regină a voodoo-lui din New Orleans. În schimb, a omorât-o pe Hadley şi a dat vina pe Frăția Soarelui. Domnul Cataliades m-a îndreptat în direcția potrivită până mi-am dat seama de vinovăția lui Waldo, iar regina mi-a dat ocazia să-l

execut eu însămi pe Waldo – asta era ideea reginei despre ce înseamnă o mare favoare. Am renunțat la ea. Dar el era acum mort definitiv, ca şi Hadley. M-am cutremurat.

— Da, îl cunosc mai bine decât aş vrea, zise, cu sinceritatea care părea să fie caracteristica de bază a Ameliei Broadway. Dar văd că vorbeşti la trecut despre el... Să îndrăznesc să sper că Waldo şi-a atins destinația finală?

— Poți, i-am spus. Îndrăzneşte.

— Uraaa! exclamă fericită. Măi, măi, măi.

Cel puțin, înseninasem ziua cuiva. Puteam vedea în gândurile Ameliei cât de mult îi displăcea vampirul cel bătrân, şi n-o învinovățeam. Fusese dezgustător. Amelia era genul de femeie hotărâtă, ceea ce însemna că era o vrăjitoare formidabilă. Dar acum ar fi trebuit să se gândească la alte posibilități legate de mine, şi nu o făcea. E un dezavantaj să te concentrezi doar asupra unui singur lucru.

— Aşadar, vrei să goleşti apartamentul lui Hadley deoarece crezi că locuința nu va mai fi astfel o țintă? Pentru hoții care au aflat de moartea lui Hadley?

— Exact, zise, luând o ultimă înghițitură din cafea. Îmi place să ştiu şi că mai e cineva aici. Apartamentul gol îmi dă fiori. Cel puțin, vampirii nu lasă fantome în urmă.

— Nu ştiam asta, am spus.

Şi nici nu mă gândisem vreodată la aşa ceva.

— Fără fantome de vampiri, zise sec Amelia. Niciuna. Contează pe oameni ca să lase o fantomă în urmă. Hei, vrei să-ți citesc viitorul? Ştiu, ştiu, e oarecum înspăimântător, dar promit, sunt bună la asta!

Se gândea că ar fi distractiv să-mi tragă o sperietură aşa cum le făcea turiştilor, din moment ce nu voi sta în New Orleans prea mult; credea de asemenea că, cu cât va fi mai drăguță cu mine, cu atât mai repede voi curăța apartamentul lui Hadley, ca să se poată folosi din nou de el.

— Sigur, am spus încet. Poți să-mi ghiceşti viitorul acum dacă vrei.

Asta putea să constituie o evaluare a talentului Ameliei. Cu

siguranță, nu semăna deloc cu stereotipul vrăjitoarei. Amelia părea curată şi strălucitoare şi sănătoasă, ca o casnică fericită din suburbii, cu un Ford Explorer şi un setter irlandez. Dar cât ai clipi, Amelia scoase din buzunarul pantalonilor săi scurți un pachet de tarot şi-l puse pe măsuța de cafea.

Începu să aşeze cărțile într-un mod rapid şi profesionist care nu avea nici un înțeles pentru mine.

După ce se uită cam un minut la cărți, nu-şi mai plimbă privirea de la o carte la alta, ci şi-o fixă asupra mesei. Fața i se înroşi; închise ochii, ca şi cum s-ar fi simțit umilită. Bineînțeles că era.

— Bine, zise în cele din urmă, cu o voce calmă şi fără expresie. Ce eşti?

— Telepat.

— Întotdeauna fac presupuneri! De ce nu învăț odată!

— Nimeni nu crede că sunt înspăimântătoare, am spus încercând să par blajină, iar ea se cutremură.

— Păi, n-o să mai fac aceeaşi greşeală din nou, zise. Păreai să ştii mai multe despre supra decât oamenii obişnuiți.

— Şi învăț în fiecare zi tot mai mult.

Chiar şi pentru urechile mele propria-mi voce părea sinistră.

— Acum va trebui să-i spun supraveghetorului meu că am zbârcit-o, zise proprietăreasa.

Părea tristă pe cât era asta de posibil pentru ea. Nu prea mult.

— Ai un… mentor?

— Da, o vrăjitoare mai în vârstă care urmăreşte oarecum progresele noastre ca profesionişti în primii trei ani.

— De unde ştii când ajungi profesionist?

— Oh, trebuie să treci examenul, explică Amelia, ridicându-se în picioare şi îndreptându-se spre chiuvetă.

Cât ai zice peşte, spălase cana de cafea şi filtrul, le pusese în scurgător şi ştersese chiuveta.

— Aşadar, începem să împachetăm mâine? am întrebat.

— De ce nu chiar acum?

— Mi-ar plăcea să trec eu mai întâi prin lucrurile lui Hadley,

am spus încercând să nu par iritată.

— Oh. Sigur că da.

Încerca să arate ca şi cum s-ar fi gândit deja la asta.

— Şi cred că va trebui să mergi la regină în seara asta, nu?

— Nu ştiu.

— Oh, pun pariu că te aşteaptă. Aseară a fost aici cu tine un vampir înalt, brunet şi frumos? Cu siguranță, îmi pare cunoscut.

— Bill Compton, am zis. Da, a trăit în Louisiana ani buni şi a făcut câteva treburi pentru regină.

Se uită la mine uimită.

— Oh, am crezut că o cunoştea pe verişoara ta.

— Nu, am spus. Mulțumesc că m-ai trezit ca să mă pot apuca de lucru şi mulțumesc că vrei să mă ajuți.

Era încântată că pleca, pentru că nu fusesem aşa cum se aşteptase, şi voia să se gândească la mine şi să dea nişte telefoane surorilor vrăjitoare din zona Bon Temps.

— Holly Clearly, am spus. Ea e cea pe care o cunosc cel mai bine.

Amelia icni şi spuse la revedere, cu glas tremurat. Plecă la fel de brusc cum venise.

Dintr-odată, m-am simțit bătrână. Abia apărusem şi într-o oră transformasem o tânără vrăjitoare fericită într-o femeie anxioasă.

Dar în timp ce scoteam un caiet şi un creion – exact de-acolo de unde trebuiau să fie, adică din sertarul cel mai apropiat de telefon – ca să-mi schițez un plan de acțiune, m-am consolat cu gândul că Amelia avusese mare nevoie de palma mentală pe care i-o dădusem. Dacă n-ar fi venit de la mine, ar fi putut veni de la cineva care chiar îi voia răul.

Capitolul 15

AVEAM NEVOIE DE CUTII, asta era sigur. Aşadar, aveam nevoie de bandă adezivă, multă, şi un marker, şi probabil o foarfecă. Şi, în cele din urmă, aveam nevoie de o camionetă care să transporte tot ce împachetam în Bon Temps. Îl puteam ruga pe Jason să conducă, sau puteam închiria o camionetă, sau îl puteam întreba pe domnul Cataliades dacă ştia vreuna pe care să o împrumut. Dacă se adunau multe lucruri, probabil că voi închiria o maşină şi o remorcă. Nu mai făcusem niciodată asta, dar cât de greu putea să fie? Din moment ce nu aveam chiar acum un mijloc de locomoţie la dispoziţie, nu exista nici o modalitate să obţin cele necesare. Dar la fel de bine aş fi putut începe să sortez, din moment ce, cu cât terminam mai devreme, cu atât mai repede mă puteam întoarce la muncă, departe de vampirii din New Orleans. Eram bucuroasă, într-un colţ al minţii mele, că venise şi Bill. Oricât de furioasă aş fi fost uneori pe el, îmi era apropiat. În fond, era primul vampir pe care-l întâlnisem vreodată, şi încă mi se mai părea miraculos felul în care se întâmplase totul.

Intrase în bar şi fusesem fascinată de faptul că nu-i puteam auzi gândurile. Apoi, mai târziu în aceeaşi seară, îl salvasem de secătuitori. Am oftat gândindu-mă cât de bine fusese totul până când îl chemase cea care-l făcuse vampir, Lorena, acum şi ea moartă definitiv.

M-am scuturat. Nu era momentul pentru o călătorie printre amintiri. Era timpul pentru acţiune şi decizii. Am hotărât să încep cu hainele.

După cincisprezece minute, mi-am dat seama că avea să-mi fie uşor cu hainele. Pe cele mai multe dintre ele aveam să le dau. Nu numai că gusturile mele erau radical diferite de ale ei, dar ea avusese şolduri mai înguste şi sâni mai mici, iar culoarea pielii ei era diferită de a mea. Lui Hadley îi plăcuseră hainele în culori închise, dramatice, iar eu eram o persoană mai discretă. M-am întrebat în legătură cu una sau două bluze

şi fuste subţiri şi negre, dar când le-am probat arătam ca unii dintre fanii colţilor care se învârteau prin barul lui Eric. Nu era imaginea pe care mi-o doream. În grămada „de păstrat" am pus doar o mână de maiouri, vreo două perechi de pantaloni scurţi şi pantaloni de pijama.

Am găsit o cutie mare cu saci de gunoi pe care i-am folosit ca să împachetez hainele. Pe măsură ce terminam cu fiecare sac, îl scoteam pe hol ca să păstrez ordinea în apartament.

Era aproape de prânz când m-am apucat de treabă, iar orele au trecut rapid după ce am descoperit cum să pornesc CD-playerul lui Hadley. O mare parte din muzica pe care o avea era cântată de artişti care nu se număraseră niciodată printre preferaţii mei, asta nu era nici o surpriză – dar era interesant să-i ascult. Avea o grămadă de CD-uri: No Doubt, Nine Inch Nails, Eminem, Usher.

Ajunsesem la sertarele din dormitor când a început să se întunece. Am luat o pauză de un moment ca să stau în înserarea plăcută şi să urmăresc oraşul cum se pregăteşte pentru orele nopţii. New Orleans era acum oraşul nopţii. Întotdeauna fusese un oraş cu o viaţă de noapte zgomotoasă şi colorată, dar acum era un centru pentru ne-vii, astfel încât întregul său caracter se schimbase. Jazzul de pe Bourbon Street era acum interpretat, în cea mai mare parte, de mâini care văzuseră ultima dată lumina soarelui cu multe decenii în urmă. Puteam auzi sunetul pierdut al notelor, muzica plăcută a depărtărilor. Am stat pe un scaun şi am ascultat un moment, şi am sperat că voi ajunge să văd ceva din oraş cât eram aici. Acesta nu seamănă cu nici un alt oraş din America; nu semăna nici înainte de venirea vampirilor, şi nici acum, după apariţia lor. Am oftat şi mi-am dat seama că mi-era foame. Bineînţeles, Hadley nu avea nici un fel de mâncare în apartament, şi nu aveam să încep să beau sânge. Detestam să trebuiască să-i cer ceva Ameliei. În seara asta, oricine ar fi venit să mă ducă la regină poate mă ajuta să trec şi pe la magazinul alimentar. Oare nu era cazul să fac un duş şi să mă schimb?

Când m-am întors să intru în apartament, am zărit şervetele mucegăite pe care le dădusem afară seara trecută. Miroseau mult mai puternic, ceea ce m-a surprins. Aş fi crezut că mirosul mai dispăruse până acum. În schimb, mi s-a tăiat respirația de dezgust când m-am aplecat să iau coşul să-l bag înăuntru. Intenționam să le spăl. Într-un colț al bucătăriei exista unul din acele seturi cu maşină de spălat şi uscător, cu uscătorul deasupra. Ca un turn al curățeniei.

Am încercat să scutur şervetele, dar se uscaseră, formând o grămadă rigidă şi compactă. Exasperată, am tras de unul din colțurile unuia dintre şervete, şi, cu puțină rezistență, chestia care ținea şervetele la un loc şi mucegaiul albastru cedară în fața ochilor mei.

— Oh, *rahat,* am spus cu voce tare în apartamentul tăcut. Oh, *nu.*

Fluidul care se uscase şi lipise şervetele era sânge.

— Oh, Hadley, am zis. Ce ai făcut?

Mirosul era la fel de îngrozitor ca şi şocul. M-am aşezat la masa mică din bucătărie. Urme de sânge uscat căzuseră pe podea şi se lipiseră de brațele mele. Nu puteam citi gândurile unui şervet, pentru numele lui Dumnezeu. Calitatea mea nu-mi era de nici un folos. Aveam nevoie de... o vrăjitoare. Cum ar fi cea pe care o pedepsisem şi o trimisesem la plimbare. Îhî, exact ca aia.

Dar mai întâi trebuia să verific întregul apartament, ca să văd dacă-mi mai rezerva şi alte surprize.

Oh, da. Îmi rezerva.

Cadavrul era în debaraua din hol.

Nu se simțea nici un miros, deşi cadavrul, un bărbat tânăr, probabil că stătuse acolo tot timpul cât verişoara mea fusese moartă. Poate tânărul era un demon? Dar nu semăna deloc cu Diantha sau Gladiola, sau cu domnul Cataliades, că tot veni vorba. Dacă şervetele începuseră să miroasă, ai crede că... oh, poate aveam pur şi simplu noroc. Şi asta era o problemă la care trebuia să aflu răspuns, şi bănuiam că aveam să-l găsesc jos, la parterul casei.

Am bătut la uşa Ameliei. A răspuns imediat şi am văzut peste umărul ei că apartamentul, deşi, bineînțeles, era la fel ca al lui Hadley, era plin de culori vii şi de energie. Îi plăceau galbenul, şi bejul, şi coraiul, şi verdele. Mobila ei era modernă şi cu tapițerie moale, iar părțile din lemn fuseseră peste măsură de lustruite. Aşa cum bănuisem, nu găseai nici o pată în apartamentul Ameliei.

— Da? zise într-un fel oarecum supus.

— Bine, am zis ca şi cum aş fi adus o creangă de măslin. Am o problemă şi bănuiesc că şi tu ai una.

— De ce spui asta? întrebă.

Expresia ei deschisă dispăruse, ca şi cum o figură neutră m-ar fi ținut departe de mintea ei.

— Ai pus o vrajă de stază pe apartament, nu-i aşa? Ca să păstrezi totul exact cum era. Înainte să-l sigilezi împotriva intruşilor?

— Da, zise precautä. Ți-am spus asta.

— Nimeni nu a fost în apartament din noaptea în care a murit Hadley?

— Nu pot să-ți dau cuvântul meu, pentru că presupun că o vrăjitoare sau un vrăjitor foarte bun ar fi putut să împrăştie vraja mea. Dar, din câte ştiu eu, nimeni nu a fost aici.

— Aşadar, nu ştii că ai sigilat un cadavru înăuntru? Nu ştiu la ce fel de reacție mă aşteptam, dar Amelia a fost destul de relaxată.

— Bine, zise sec. Poate că a şi înghițit în sec. Bine. Cine este?

Pleoapele îi fluturară ceva mai mult. Poate nu era chiar atât de relaxată.

— Chiar nu ştiu, am spus atentă. Va trebui să mergi să vezi.

În timp ce urcam scările, am continuat.

— A fost omorât acolo, iar mizeria a fost curățată cu şervetele. Erau în coş.

I-am povestit cum găsisem şervetele.

— Holly Cleary mi-a spus că i-ai salvat viața fiului ei, zise Amelia.

Asta m-a luat pe nepregătite. Şi m-a făcut să mă simt

îngrozitor.

— Poliția l-ar fi găsit până la urmă, am spus. Eu doar am grăbit lucrurile puțin.

— Doctorul i-a spus lui Holly că dacă fiul ei nu ar fi ajuns la spital atunci, sângerarea din creier nu s-ar fi oprit la timp, zise Amelia.

— Atunci e bine, am spus cât se poate de jenată. Cum se simte Cody?

— Bine, zise vrăjitoarea. O să fie bine.

— Intre timp, avem o problemă chiar aici, i-am amintit.

— Bine, hai să vedem cadavrul.

Amelia se străduia din răsputeri să aibă un ton neutru.

Îmi plăcea oarecum vrăjitoarea asta.

Am condus-o la debara. Lăsasem uşa deschisă. A păşit înăuntru. Nu a scos un sunet. Când a ieşit, bronzul ei strălucitor avea o uşoară nuanță verzuie. Se sprijini de perete.

— Este un vârcolac, rosti încet, o clipă mai târziu. Vraja pe care o pusese peste apartament păstrase totul proaspăt. Sângele începuse să miroasă puțin înainte ca vraja să fie aruncată, iar când eu am intrat în apartament vraja fusese ruptă. Acum şervetele miroseau a putreziciune. Corpul nu avea încă nici un miros, ceea ce m-a surprins puțin, dar mi-am imaginat că va avea dintr-o clipă într-alta. Cu siguranță, corpul se va descompune rapid acum, că fusese eliberat de magia Ameliei, iar ea încerca din răsputeri să nu sublinieze cât de bine lucrase.

— Îl cunoşti?

— Da, îl cunosc, zise. Comunitatea supranaturală nu este atât de mare, nici chiar în New Orleans. E Jake Purifoy. Asigura paza la nunta reginei.

Trebuia să mă aşez. Am ieşit din debara şi am alunecat pe perete în jos în fața Ameliei. Ea stătea lipită de zidul opus. Abia dacă ştiam de unde să încep cu întrebările.

— Asta însemnând atunci când s-a căsătorit cu regele Arkansasului?

Mi-am amintit ce spusese Felicia, şi fotografia de nuntă pe

care o văzusem în albumul lui Al Cumberland. Sub acea coafură elaborată se afla regina? Când Quinn a pomenit de aranjamentele pentru o nuntă în New Orleans, la nunta asta se referea?

— Regina, după spusele lui Hadley, este bi, îmi explică Amelia. Aşa că da, s-a căsătorit cu un tip. Acum au o alianţă.

— Nu pot avea copii, am spus.

Ştiu, asta era evident, dar nu înţelegeam treaba cu alianţa.

— Nu, dar dacă nu le înfige nimeni o ţeapă în inimă, vor trăi veşnic, aşa că moştenirea nu e un subiect important, zise Amelia. Durează luni, chiar ani de negocieri, ca să se stabilească regulile pentru o astfel de nuntă. Contractul poate dura la fel de mult. Amândoi trebuie să-l semneze. Asta e o ceremonie plină de fast care are loc înaintea nunţii. De fapt, nu trebuie să-şi petreacă vieţile împreună, ştii, dar trebuie să se viziteze de vreo două ori pe an. Vizite conjugale.

Oricât de fascinantă ar fi fost toată povestea, era pe lângă subiect în acest moment.

— Aşadar, tipul ăsta din dulap făcea parte din forţele de securitate.

Lucrase pentru Quinn? Nu spusese Quinn că unul dintre angajaţii lui dispăruse în New Orleans?

— Da, nu am fost invitată la nuntă, evident, dar am ajutat-o pe Hadley să se îmbrace. El a venit să o ia.

— Jake Purifoy a venit să o ia pe Hadley la nuntă?

— Da. Era pus la patru ace în noaptea aia.

— Şi era noaptea nunţii.

— Da, în noaptea de dinaintea morţii lui Hadley.

— L-ai văzut plecând?

— Nu, eu doar... Nu. Am auzit maşina oprind. Am privit pe fereastra livingului şi l-am văzut pe Jake intrând. ÎI cunoşteam, oarecum din întâmplare. Am o prietenă care ieşea cu el. M-am întors la ce făceam în momentul ăla, cred că mă uitam la televizor, şi după un timp am auzit maşina plecând.

— Deci se poate ca el să nu fi plecat deloc. Se holbă la mine cu ochii mari.

— Se poate, recunoscu, în cele din urmă, cu o voce ca şi cum i s-ar fi uscat complet gâtul.

— Hadley era singură când a venit să o ia, corect?

— Când am coborât din apartament, am lăsat-o singură acolo.

— Eu am venit aici doar ca să golesc apartamentul verişoarei mele, am spus, privindu-mi picioarele goale. (Nu-mi plăcea prea mult de ea, oricum.) Acum, am un cadavru în brațe. Ultima dată când am scăpat de un cadavru, i-am spus vrăjitoarei, am avut un ajutor mare şi puternic şi am înfăşurat cadavrul în perdeaua de la duş.

— Aşa ai făcut? rosti pierită Amelia.

Nu părea prea fericită să intre în posesia acestei informații.

— Da, am încuviințat. Nu-l omorâserăm noi. Doar a trebuit să scăpăm de cadavru. Am crezut că vom fi acuzați de moartea lui, ba chiar sunt sigură că am fi fost.

M-am mai holbat puțin la lacul de pe unghiile mele de la picioare. Făcusem o treabă bună la început, un roz plăcut, strălucitor, dar acum trebuia fie împrospătat, fie şters. Am încetat să mă gândesc la alte lucruri şi, deprimată, am contemplat cadavrul. Zăcea în dulap întins pe podea, împins sub cel mai de jos raft. Bănuiam că Jake Purifoy fusese un bărbat frumos. Avea părul castaniu-închis şi o constituție atletică. Deşi fusese îmbrăcat pentru o nuntă formală, şi Amelia spusese că arăta foarte bine, acum era dezbrăcat. O întrebare minoră: unde-i erau hainele?

— Am putea s-o sunăm pe regină, zise Amelia. În fond, cadavrul a fost aici, şi fie Hadley l-a ucis, fie l-a ascuns. În nici un caz nu ar fi putut muri în noaptea în care s-a dus cu Waldo la cimitir.

— De ce nu?

Am avut brusc un gând îngrozitor.

— Ai un telefon mobil? am întrebat ridicându-mă în picioare în timp ce vorbeam.

Amelia îmi confirmă că avea.

— Sună la palatul reginei. Spune-le să trimită pe cineva chiar

acum.
— Ce?!
Avea o privire confuză, dar continua să formeze numerele.
Privind în dulap, am putut vedea degetele cadavrului chircindu-se.
— Se trezeşte, am spus liniştită. I-a luat doar o secundă să priceapă.
— Aici e Amelia Broadway de pe Chloe Street! Trimiteți un vampir mai vechi *imediat,* țipă în telefon. Un nou vampir se trezeşte!
Acum vampirul era în picioare şi am fugit amândouă spre uşă.
Nu am reuşit să scăpăm.
Jake Purifoy se afla pe urmele noastre şi era înfometat.
Din moment ce Amelia era în urma mea (eu aveam un pas avans), s-a aplecat să o apuce de gleznă. Ea a țipat în timp ce se prăbuşea, iar eu m-am întors să o ajut. Nu m-am gândit deloc, pentru că altfel, dacă aş fi făcut-o, aş fi continuat să merg spre uşă. Degetele noului vampir erau încleştate ca o cătuşă pe glezna dezgolită a Ameliei, iar el o trăgea pe podeaua lustruită. Ea zgâria cu degetele podeaua, încercând să găsească ceva care să-i oprească înaintarea către gura lui, larg deschisă, cu colții complet ieşiți, oh, Doamne! Am apucat-o de încheieturi şi am început să trag. Nu-l cunoscusem pe Jake Purifoy când era în viață, aşa că nu ştiam cum fusese. Şi nu puteam găsi nimic uman rămas pe chipul său, nimic la care puteam face apel.
— Jake! am strigat. Jake Purifoy! Trezeşte-te!
Bineînțeles că asta nu ne-a fost de nici un ajutor. Jake se transformase în ceva ce nu era un coşmar, ci un permanent… altceva, şi nu putea fi trezit din această stare. Scotea un sunet de genul *mrr-mrr-mrr* – era cel mai înfometat tip pe care-l văzusem vreodată, apoi muşcă din pulpa Ameliei, iar aceasta țipă.
Era ca şi cum ar fi prins-o un rechin. Dacă mai trăgeam de ea, el ar fi putut să smulgă bucata pe care dinții săi o

apucaseră. Acum sugea din rana de la picior, iar eu îl pocneam în cap cu călcâiul, blestemând lipsa pantofilor. Am lovit cu toată forța, iar pe noul vampir nu l-a deranjat deloc. A scos un sunet de protest, dar a continuat să sugă, iar vrăjitoarea țipa întruna din cauza durerii şi a şocului. Pe masa din spatele unuia dintre fotolii era un sfeşnic, un sfeşnic înalt, din sticlă, greu. Am smuls lumânarea din el, l-am apucat cu ambele mâini şi l-am lovit în cap pe Jake Purifoy cu toată forța de care eram în stare. Sângele începu să-i curgă din rană, foarte încet; aşa sângerează vampirii. Sfeşnicul se sparse cu o pocnitură, iar eu am rămas cu mâinile goale şi cu un vampir furios. Şi-a ridicat fața mânjită de sânge ca să se holbeze la mine, şi sper că nu voi mai vedea vreodată în viața mea o astfel de privire. ÎI apucase o furie nebună, parcă era un câine turbat.

Dar dădu drumul piciorului Ameliei, iar ea începu să se îndepărteze târându-se. Era evident rănită, şi se târa destul de încet, dar făcea efortul. Lacrimi îi alunecau pe față, iar respirația ei se auzea puternic, aspră în tăcerea nopții. Am auzit o sirenă apropiindu-se şi am sperat că venea spre noi. Deşi avea să fie prea târziu. Vampirul se arunca acum asupra mea ca să mă doboare, iar eu nu am avut timp să mă mai gândesc la nimic.

M-a muşcat de mână şi am crezut că dinții îmi vor intra în os. Dacă nu aş fi ridicat brațul, şi-ar fi înfipt dinții în gâtul meu şi asta mi-ar fi fost fatal. Era de preferat brațul, dar în acest moment durerea era atât de intensă încât aproape am leşinat, şi era mai bine să nu fac asta. Corpul lui Jake Purifoy zăcea greu peste al meu, iar mâinile sale îmi apăsau brațul liber pe podea. Dar un alt fel de foame se trezea în noul vampir, iar eu i-am simțit dovada apăsându-mi coapsa. Îşi eliberă o mână ca să mă tragă de pantaloni.

Oh, nu... asta era rău. O să mor în următoarele câteva minute, aici în New Orleans, în apartamentul verişoarei mele, departe de prieteni şi familie.

Fața şi mâinile noului vampir erau pline de sânge.

Amelia se târa curajoasă pe podea spre noi, cu sângele

şiroindu-i din picior. Ar fi trebuit să fugă, din moment ce nu mă putea salva. Gata cu sfeşnicele. Dar Amelia avea o altă armă, iar ea întinse o mână ce tremura violent, ca să atingă vampirul. *„Utinam hic sanguis în ignem commutet!*[25] Strigă.

Vampirul se trase în spate, ţipând şi zgâriindu-şi faţa, care fu brusc acoperită de mici flăcări şerpuitoare, albastre.

Şi poliţia intră pe uşă.

Şi ei erau tot vampiri.

Pentru un moment interesant, ofiţerii de poliţie au crezut că noi l-am atacat pe Jake Purifoy. Amelia şi cu mine, sângerând şi ţipând, stăteam lipite de zid. Dar, între timp, vraja Ameliei aruncată asupra tânărului ne-viu şi-a pierdut eficacitatea, iar acesta s-a repezit la cel mai apropiat poliţist în uniformă, care se întâmpla să fie o femeie de culoare, cu un spate drept şi mândru şi un nas acvilin. Poliţista îşi scoase bastonul şi-l folosi cu o neglijenţă dispreţuitoare faţă de dinţii noului vampir. Partenerul ei, un bărbat foarte scund, a cărui piele era de culoarea caramelei, bâjbâia să deschidă o sticlă de Sângeadevărat prinsă la centură ca orice altă unealta. Îi smulse capacul cu dinţii, şi-i puse gâtul de cauciuc în gura flămândă a lui Jake Purifoy. Brusc, se făcu linişte, în timp ce noul vampir sugea conţinutul sticlei. Noi ceilalţi am rămas gâfâind şi sângerând.

— O să fie liniştit acum, zise femeia ofiţer, ritmul vocii sale spunându-mi că era mai mult africană decât americană. Cred că l-am îmblânzit.

Amelia şi cu mine ne-am prăbuşit la podea, după ce bărbatul ofiţer ne-a făcut un semn cu capul ca să ne dea de ştire că pericolul trecuse.

— Scuze că ne-am înşelat asupra infractorului, zise cu o voce la fel de caldă ca untul topit. Doamnelor, sunteţi bine?

Era un lucru bun că vocea îi era atât de liniştitoare, căci avea colţii scoşi. Cred că plăcerea sângelui şi violenţa determinaseră această reacţie, dar era tulburătoare la un

---

25 Fie ca acest sânge să se transforme în foc (lat. În original).

ofițer de poliție.

— Cred că nu, am spus. Amelia sângerează destul de rău şi cred că şi eu la fel.

Muşcătura nu mă durea atât de rău pe cât aveam să simt mai târziu. Saliva vampirilor secretă o cantitate mică de anestezic, împreună cu un agent de vindecare. Dar agentul de vindecare era menit să sigileze înțepăturile colților, nicidecum rănile, locurile unde carnea era sfâşiată.

— O să avem nevoie de un doctor. Întâlnisem un vampir în Mississippi care putea vindeca răni grave, dar era un talent rar.

— Sunteți amândouă ființe umane? întrebă. Femeia polițist cânta ceva în şoaptă, într-o limbă străină, noului vampir. Nu ştiam dacă fostul vârcolac Jake Purifoy putea vorbi acea limbă, dar cu siguranță o recunoscu atunci când o auzi. Arsurile de pe fața sa se vindecau în timp ce stăteam acolo.

— Da, am spus.

În timp ce aşteptam să vină paramedicii, Amelia şi cu mine ne sprijineam una de cealaltă fără să scoatem o vorbă. Ăsta era al doilea cadavru pe care-l găsisem într-un dulap sau era al treilea? m-am întrebat de ce mai deschideam uşile dulapurilor.

— Ar fi trebuit să ştim, zise Amelia slab. Când nu a mirosit deloc, ar fi trebuit să ne dăm seama.

— De fapt, mi-am dat seama. Din moment ce a fost doar cu treizeci de secunde înainte să se trezească, nu ne-a făcut mare bine, am zis.

Vocea mea era la fel de slabă ca a ei.

Totul deveni foarte confuz după aceea. Mă tot gândeam că ar fi un moment potrivit să leşin dacă tot era să o fac, pentru că ăsta era un proces în care nu voiam să fiu implicată; dar pur şi simplu nu am putut leşina. Paramedicii erau nişte bărbați tineri foarte drăguți care păreau să creadă că petrecuserăm cu un vampir, iar lucrurile scăpaseră de sub control. Cred că niciunul dintre ei nu avea să ne sune prea curând pe Amelia sau pe mine, pentru o întâlnire.

— Nu vrei să ai de-a face cu vampirii, *chérie*[26], zise bărbatul care se ocupa de mine.

Pe ecuson scria Delagardie.

— Se zice că sunt atrăgători pentru femei, dar n-ai crede câte biete fete a trebuit să peticim. Şi ele au fost cele norocoase, zise Delagardie sever. Cum te numeşti, domnişoară?

— Sookie, am spus. Sookie Stackhouse.

— Mă bucur să te cunosc, domnişoară Sookie. Dumneata şi prietena dumitale păreți a fi nişte fete drăguțe. Ar trebui să aveți de-a face cu persoane mai normale, cu persoane în viață. Oraşul ăsta e copleşit de morți, acum. Era mai bine când toată lumea respira, pe bune. Acum, hai să te ducem la spital şi să-ți punem câteva copci. Ți-aş strânge mâna dacă nu ai fi plină de sânge, zise. Îmi zâmbi brusc, un zâmbet larg, alb şi încântător. Îți dau un sfat bun, pe gratis, domnişorico.

Am zâmbit, dar era ultima oară când făceam asta pentru o bună bucată de timp. Durerea începea să se facă simțită. Foarte curând, am devenit preocupată să-i fac față.

Amelia s-a dovedit o adevărată luptătoare. Dinții îi erau încleştați, lupta să-şi păstreze cunoştința şi chiar a reuşit tot drumul până la spital. Urgențele păreau a fi pline. Printr-un cumul de factori: sângeram, eram escortate de polițişti, şi prietenosul Delagardie şi partenerul său au pus o vorbă bună pentru noi, Amelia şi cu mine am fost introduse imediat în spații pentru consultații separate de perdele. Nu eram una lângă cealaltă, dar aşteptam să fim văzute de un doctor. Eram recunoscătoare. Ştiam că asta era o mare realizare pentru camera de gardă a unui oraş.

În timp ce ascultam forfota de lângă mine, am încercat să nu înjur din cauza durerii din braț. În momentele în care nu aveam accese de durere atât de violente, mă întrebam ce se întâmplase cu Jake Purifoy. Polițiştii vampiri îl duseseră într-o celulă pentru vampiri, la închisoare, sau totul fusese iertat din moment ce era un vampir nou fără experiență? Fusese emisă o

---

26 Drăguțo (fi. În original).

lege în legătură cu asta, dar nu-mi puteam aminti termenii şi pedepsele. Era greu pentru mine să mă gândesc prea mult la asta. Ştiam că tânărul era o victimă a noii sale stări; că vampirul care-l crease ar fi trebuit să fie aici să-l ghideze la prima sa trezire şi prima senzație de foame. Vampirul vinovat era cel mai probabil verişoara mea Hadley, care nu prea se aşteptase să fie omorâtă. Doar vraja de stază pusă asupra apartamentului îl împiedicase pe Jake să se trezească cu luni în urmă. Era o situație ciudată, probabil fără precedent chiar şi în analele vampirilor. Şi un vârcolac care să devină vampir! Nu auzisem niciodată despre aşa ceva. Se mai putea transforma?

M-am mai gândit şi la alte câteva lucruri, din moment ce Amelia era prea departe pentru conversație, chiar dacă ar fi fost în stare să o facă. După vreo douăzeci de minute – timp în care am fost deranjată doar de o asistentă care-şi notă câteva informații –, am fost surprinsă să-l văd pe Eric holbându-se de după perdea.

— Pot intra? întrebă încordat.

Avea ochii mari şi vorbea cu grijă. Am realizat că, pentru un vampir, mirosul sângelui din camera de gardă era încântător şi învăluitor. I-am zărit o sclipire a colților.

— Da, am spus, uimită de prezența lui Eric în New Orleans.

Nu aveam chiar dispoziția să-l văd pe Eric, dar nu avea nici un rost să-i spun fostului viking că nu putea intra în zona delimitată de perdele. Era o clădire publică şi nu depindea de dorința mea. Oricum, ar fi putut pur şi simplu să stea afară şi să vorbească cu mine prin perdea până descoperea ce venise să descopere. Despre Eric puteai spune orice, dar nu că ştia să renunțe la ce-şi pusese în gând.

— Ce naiba faci aici în oraş, Eric?

— Am venit să negociez cu regina pentru serviciile tale în timpul summitului. De asemenea, Maiestatea Sa şi cu mine trebuie să negociem câte persoane pot aduce cu mine.

Îmi zâmbi. Efectul era tulburător, cu colți şi tot tacâmul.

— Aproape că am ajuns la o înțelegere. Pot veni cu trei, dar

vreau să negociez pentru patru.
— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Eric, am izbucnit. Asta este cea mai jalnică scuză pe care am auzit-o vreodată. Ai auzit de invenția modernă cunoscută sub numele de telefon?
M-am foit agitată în patul îngust. Nu puteam găsi o poziție confortabilă. Fiecare nerv din trupul meu vibra ca urmare a spaimei provocate de întâlnirea cu Jake Purifoy, proaspătul copil al nopții. Speram ca atunci când, în cele din urmă, avea să mă consulte un doctor, să-mi dea un analgezic puternic.
— Lasă-mă în pace, bine? Nu ai nici un drept asupra mea. Sau vreo responsabilitate față de mine.
— Ba am.
Avea tupeul să pară surprins.
— Avem o legătură. Ai băut din sângele meu când ai avut nevoie de putere ca să-l eliberezi pe Bill în Jackson. Şi am făcut dragoste des, după cum ai spus tu.
— M-ai *obligat* să spun, am protestat.
Şi dacă păream puțin plângăcioasă, la naiba, consideram că era în regulă să mă smiorcăi nițel. Eric fusese de acord să salveze o prietenă de-a mea aflată în pericol, dacă îi spuneam adevărul. Fusese ăsta şantaj? Da, eu aşa credeam.
Dar nu exista nici o modalitate să-mi iau cuvintele înapoi. Am oftat.
— Oricum, cum ai ajuns aici?
— Regina urmăreşte îndeaproape ce se întâmplă cu vampirii din oraşul ei. Am crezut că e bine să vin să-ți ofer sprijin moral. Şi, bineînțeles, dacă ai nevoie să te curăț de sânge... Ochii îi străluceau în timp ce-mi inspecta brațul. Aş fi fericit să o fac.
Aproape că am zâmbit, fără voia mea. Nu renunța niciodată.
— Eric, se auzi vocea rece a lui Bill, iar acesta se strecură pe după perdea pentru a i se alătura lui Eric la capul patului meu.
— De ce nu sunt surprins să te văd aici? întrebă Eric pe un ton care exprima clar neplăcerea.
Furia lui Eric nu era ceva ce Bill putea să ignore. Eric avea un

rang superior față de Bill, şi se uita de sus la vampirul mai tânăr. Bill avea în jur de o sută treizeci şi cinci de ani; Eric avea probabil peste o mie. (Îl întrebasem cândva, dar părea cu adevărat să nu ştie.) Eric avea o personalitate de lider. Bill era mai fericit pe cont propriu. Singurul lucru pe care-l aveau în comun era că amândoi făcuseră dragoste cu mine; şi chiar în acel moment mă enervau cumplit.

— Am auzit pe frecvența poliției la cartierul general al reginei că poliția vampirilor a fost chemată să supună un vampir proaspăt, şi am recunoscut adresa, zise Bill drept explicație. Bineînțeles, am aflat unde a fost adusă Sookie şi am venit aici cât de repede am putut. Am închis ochii.

— Eric, o oboseşti, zise Bill cu o voce chiar mai rece decât de obicei. Ar trebui să o laşi pe Sookie în pace.

A urmat un moment lung de tăcere. Am fost copleşită de o emoție puternică. Am deschis ochii şi le-am privit fețele, pe rând. Odată, îmi doream să pot citi gândurile vampirilor.

Din câte îmi puteam da seama din expresia lui, Bill îşi regreta amarnic cuvintele, dar de ce? Eric se uita la Bill cu o expresie în care hotărârea se îmbina cu ceva mai puțin definit; regret, poate.

— Înțeleg oarecum de ce vrei s-o ții pe Sookie izolată cât e în New Orleans, zise Eric.

R-urile sale deveniră mai sonore, aşa cum se întâmpla când era furios. Bill privea în altă parte.

În ciuda durerii care-mi pulsa în braț, în ciuda exasperării pe care mi-o provocau amândoi, ceva din mine se trezi şi luă aminte. În tonul lui Eric exista o semnificație clară. Lipsa de răspuns din partea lui Bill era curioasă... şi de rău augur.

— Ce? am zis mutându-mi privirea de la unul la celălalt.

Am încercat să mă ridic într-un cot, în cel care nu era rănit. Am simțit un puternic junghi dureros în brațul de care fusesem muşcată. Am apăsat pe buton ca să ridic capul patului.

— Ce-i cu toată povestea asta, Eric? Bill?

— Eric nu ar trebui să-ți dea motive de agitație când ai deja

destule probleme, zise în cele din urmă Bill.

Deşi nu excela în expresivitate, fața lui Bill era ceea ce bunica mea ar fi descris drept „mai tensionată decât pielea de pe o tobă". Eric îşi încrucişa mâinile la piept şi privi în jos către ele.

— Bill? am întrebat.

— Întreabă-l de ce s-a întors în Bon Temps, Sookie, zise Eric foarte liniştit.

— Păi, bătrânul domn Compton a murit, iar el voia să-şi reclame...

Nici măcar nu puteam descrie expresia de pe fața lui Bill. Inima începu să-mi bată mai repede. Panica îmi adună un nod în stomac.

— Bill?

Eric îşi întoarse capul, dar nu înainte să văd o urmă de milă pe chipul său. Nimic nu m-ar fi putut speria mai tare. Poate că nu sunt în stare să citesc gândurile unui vampir, dar în acest caz limbajul trupului spunea totul. Eric se întorcea pentru că nu voia să vadă pumnalul înfigându-se.

— Sookie, ai fi descoperit când o vedeai pe regină... Poate aş fi reuşit să ascund totul de tine, pentru că nu ai înțelege... dar Eric a avut grijă de asta.

Bill îi aruncă lui Eric o privire care i-ar fi putut da o gaură în inimă.

— Când verişoara ta, Hadley, a devenit favorita reginei...

Şi brusc am înțeles totul, am ştiut ce avea să spună, şi m-am ridicat pe patul de spital cu un icnet, cu o mână la piept pentru că-mi simțeam inima luând-o razna. Dar Bill continuă, chiar dacă eu dădeam violent din cap.

— Se pare că Hadley a vorbit foarte mult despre tine şi despre darul tău, ca să o impresioneze pe regină şi să-i mențină interesul treaz. Iar regina ştia că eram originar din Bon Temps. În unele nopți, m-am întrebat dacă a trimis pe cineva să-l ucidă pe ultimul dintre Comptoni ca să grăbească lucrurile. Dar poate acesta chiar a murit de bătrânețe.

Bill privea în jos către podea, fără să vadă mâna mea stângă întinsă ca să-l oprească.

— Mi-a ordonat să mă întorc la casa mea, în care trăiam când eram om, să-ți ies în cale, să te seduc, dacă trebuie...

Nu puteam respira. Nu conta cât de tare îmi apăsa mâna dreaptă pieptul, nu puteam opri sfărâmarea inimii mele, înfigerea pumnalului adânc în carne.

— Voia ca darul tău de telepată să fie folosit în beneficiul ei, zise, şi deschise gura să spună mai mult.

Ochii îmi erau atât de încețoşați de lacrimi încât nu puteam vedea bine, nu puteam vedea ce expresie avea pe chip, şi nici nu-mi păsa. Dar nu puteam plânge atâta vreme cât era lângă mine. Nu aveam s-o fac.

— Ieşi, am spus, cu un efort teribil.

Orice s-ar fi întâmplat, nu puteam suporta ca el să vadă durerea pe care o provocase.

A încercat să mă privească în ochi, dar ai mei erau plini de lacrimi. Orice ar fi vrut să-mi transmită, mă pierduse.

— Te rog, lasă-mă să termin, zise.

— Nu vreau să te mai văd vreodată-n viața mea, am şoptit. Niciodată.

Nu a spus nimic. Buzele i se mişcau ca şi cum ar fi încercat să articuleze un cuvânt sau o propoziție, dar am clătinat din cap.

— Ieşi, i-am spus cu o voce atât de plină de ură şi durere, că nici nu mai semăna cu vocea mea.

Bill se întoarse şi plecă, trecând de perdea în camera de gardă. Slavă Domnului, Eric nu se întoarse să-mi vadă chipul. Se întinse ca să mă atingă uşor pe picior înainte să plece şi el.

Voiam să urlu. Voiam să omor pe cineva cu mâinile goale.

Trebuia să-mi revin. Nu puteam lăsa pe nimeni să mă vadă suferind atât de tare. Durerea se împletea cu o furie adâncă, aşa cum nu mai simțisem vreodată. De furie şi de durere, îmi era greață. Muşcătura lui Jake Purifoy nu era nimic pe lângă asta.

Nu puteam sta liniştită. Cu greutate, m-am ridicat din pat. Eram desculță, bineînțeles, şi am observat cu o parte a minții mele ciudat de detaşate că eram îngrozitor de murdară pe

picioare. M-am mişcat cu greu în afara zonei de triere, am zărit uşile către zona de aşteptare şi am pornit în acea direcție. Mersul era o problemă.

O asistentă se repezi spre mine, cu un clipboard în mână.

— Domnişoară Stackhouse, un doctor va veni la dumneavoastră imediat. Ştiu că a trebuit să aşteptați, şi-mi pare rău, dar...

M-am întors să mă uit la ea şi a tresărit, făcând un pas în spate. Am continuat să merg către uşă, cu paşi nesiguri, dar cu un scop precis. Voiam să plec de acolo. În afară de asta, nu ştiam ce vreau. Am reuşit să ajung la uşi, le-am împins şi apoi m-am târât prin sala de aşteptare ticsită de oameni. Mă potriveam perfect cu amestecul de pacienți şi rude care aşteptau să vadă un medic. Unii erau mai murdari şi mai însângerați decât mine, unii erau mai bătrâni, iar alții, cu mult mai tineri. Mă sprijineam cu o mână de perete şi am continuat să mă îndrept către uşi, către ieşire. Am reuşit să ies.

Era mult mai linişte afară şi era cald. Vântul sufla uşor. Eram desculță şi fără un chior, stând sub luminile strălucitoare de la intrare. Nu aveam nici o idee unde mă aflam față de casă, şi nici o idee dacă mă îndreptam într-acolo, dar ştiu că nu mai eram în spital.

Un cerşetor păşi în fața mea.

— Ai ceva mărunt, surioară? întrebă. Şi mie mi s-a cam sfârşit norocul.

— Arăt ca şi cum aş avea ceva? l-am întrebat, cu o voce rezonabilă.

Părea la fel de lipsit de energie ca şi asistenta. Zise:

— Scuze, şi se dădu în spate.

Am făcut un pas după el. Am țipat:

— Nu am nimic! Şi apoi am continuat cu o voce perfect calmă: Vezi, nu am avut nimic de la bun început.

Bombănea şi tremura şi l-am ignorat. Am pornit la drum. Ambulanța o luase la dreapta ca să ajungă aici, aşa că eu am luat-o la stânga. Nu-mi puteam aminti cât de lungă fusese călătoria. În timpul ei, vorbisem cu Delagardie. Fusesem o

persoană diferită. Şi am mers, şi am mers. Am mers pe sub palmieri, am auzit ritmul muzicii, m-am sprijinit de obloanele caselor aflate la stradă.

În dreptul unor baruri, câțiva tineri ieşeau exact când treceam eu, iar unul dintre ei m-a apucat de mână. M-am repezit la el cu un țipăt şi, cu un efort uriaş, l-am izbit de un perete. A rămas acolo, uimit şi frecându-şi capul, iar prietenii săi l-au tras deoparte.

— E nebună, a zis încet unul dintre ei. Las-o în pace.

Au pornit cu toții în cealaltă direcție.

După o vreme, mi-am revenit suficient cât să mă întreb de ce făceam asta. Dar răspunsul era vag. Când am căzut pe o bucată de trotuar spart, julindu-mi genunchiul destul de tare ca să înceapă să sângereze, noua durere fizică m-a făcut să-mi mai vin în fire.

— Faci asta ca să le pară rău că te-au rănit? m-am întrebat cu voce tare. Oh, Doamne, biata Sookie! A plecat de una singură din spital, înnebunită de durere, şi a rătăcit singură pe străzile periculoase din Big Easy pentru că Bill a distrus-o.

Nu voiam ca numele meu să mai ajungă vreodată pe buzele lui Bill. Când mi-am mai revenit – doar puțin –, puterea reacției mele a început să mă surprindă. Dacă am mai fi fost un cuplu când aş fi aflat ce aflasem în seara asta, l-aş fi omorât; asta mi-era cât se poate de limpede. Dar şi motivul pentru care a trebuit să plec din spital îmi era la fel de clar: nu aş fi putut să am de-a face cu nimeni de pe lumea asta, chiar atunci. Fusesem atacată cu cea mai dureroasă informație: primul bărbat care îmi spusese vreodată te iubesc nu mă iubise deloc.

Pasiunea sa fusese artificială.

Curtea pe care mi-o făcuse fusese atent regizată.

Trebuie să-i fi părut atât de uşuratică, atât de credulă, atât de dispusă să cedez în fața primului bărbat care-mi dedica puțin timp şi efort ca să mă cucerească! Să mă cucerească! Chiar şi această frază m-a făcut să mă simt mai rău. El nu s-a gândit niciodată la mine ca la un premiu.

Până când întreaga structură nu s-a prăbuşit într-un singur moment, nu am realizat cât de mult din viaţa mea, în anul trecut, fusese clădit pe premisa falsă a iubirii şi atenţiei lui Bill.

— I-am salvat viaţa, am spus, uimită. Am fost în Jackson şi mi-am riscat viaţa pentru a o salva pe a lui, pentru că mă iubea.

O parte a creierului meu ştia că asta nu era în întregime corect. O făcusem pentru că-l iubisem. Şi eram uimită, în acelaşi timp, să-mi dau seama că dorinţa creatoarei sale, Lorena, fusese chiar mai tare decât ordinele reginei. Dar nu aveam dispoziţia să despic firul emoţional în patru. Când m-am gândit la Lorena, un alt adevăr m-a izbit în stomac.

— Am omorât pe cineva pentru el, am spus, cuvintele plutind în noaptea neagră. Oh, Doamne! Am omorât pe cineva pentru *el.*

Eram acoperită de zgârieturi, julituri, sânge şi mizerie, când am privit în sus şi am văzut un semn pe care scria: Chloe Street. Aici era apartamentul lui Hadley, am realizat într-un târziu. Am luat-o la dreapta şi am început din nou să merg.

În casă era întuneric; şi sus, şi jos. Poate Amelia era încă la spital. Nu aveam nici cea mai mică idee cât era ceasul sau cât mersesem.

Apartamentul lui Hadley era încuiat. Am coborât şi am luat unul dintre ghivecele de flori pe care Amelia le aşezase în apropiere de uşa ei. L-am cărat pe scări în sus şi am spart un ochi de geam de la uşă. Am băgat mâna înăuntru, am descuiat uşa şi am intrat. Nu a pornit nici o alarmă. Eram destul de sigură că poliţia nu ar fi ştiut codul ca să o activeze la plecare, după ce făcuse ceea ce avea de făcut.

Am mers prin apartament, care era încă întors cu susul în jos de pe urma luptei noastre cu Jake Purifoy. Aveam curăţenie în plus de făcut dimineaţa sau când... când viaţa mea ar fi reînceput. Am intrat în baie şi am smuls de pe mine hainele pe care le purtam. Le-am ţinut în mână şi m-am uitat la ele un minut, la cât de groaznic arătau. Apoi am traversat holul, am

deschis cea mai apropiată fereastră şi am aruncat hainele peste balustradă. Aş fi vrut ca toate problemele să poată fi la fel de uşor eliminate, dar în acelaşi timp personalitatea mea reală era suficient de trează pentru a resimți o urmă de vină pentru că făceam mizerie şi altcineva va trebui să o curețe. Nu aşa proceda o Stackhouse. Acest gând nu era suficient de puternic pentru a mă face să cobor scările şi să recuperez hainele murdare. Nu în acel moment.

După ce am fixat cu un scaun uşa pe care o forțasem şi după ce am setat alarma cu numerele pe care le învățasem de la Amelia, am intrat la duş. Apa îmi irita numeroasele zgârieturi şi tăieturi, iar muşcătura adâncă de pe braț începu din nou să sângereze. Oh, la naiba! Verişoara mea vampir nu avusese nevoie de produse de prim ajutor, bineînțeles. În cele din urmă, am găsit nişte tampoane de bumbac pe care probabil le folosea la îndepărtarea machiajului, şi am răscolit printr-unul din sacii cu haine până am găsit o eşarfă absurd de veselă cu imprimeu care imita blana de leopard. Neîndemânatică, am pus tampoanele peste rană şi m-am legat cu eşarfa suficient de strâns.

În cele din urmă, îngrozitoarele aşternuturi erau ultima mea grijă. M-am vârât cu greu în cămaşa de noapte şi m-am întins în pat, rugându-mă pentru uitare.

Capitolul 16

M-AM TREZIT OBOSITĂ, cu acel sentiment îngrozitor că într-o clipă îmi voi aminti lucruri îngrozitoare.

Sentimentul nu mă înşela.

Dar lucrurile rele trebuiau să ia o pauză, pentru că ziua începea cu o surpriză. Claudine stătea întinsă lângă mine în pat, sprijinită într-un cot, uitându-se plină de compasiune la mine. Iar Amelia era la capul patului într-un balansoar, cu piciorul bandajat sprijinit pe un taburet. Citea.

— Cum de eşti aici? am întrebat-o pe Claudine. După ce îi văzusem pe Eric şi pe Bill cu o noapte în urmă, m-am întrebat dacă nu cumva mă urmăriseră cu toţii. Poate că şi Sam avea să intre pe uşă într-o clipită.

— Ţi-am spus: sunt naşa ta zână, zise Claudine. Claudine era de obicei cea mai veselă zână pe care o ştiu. Claudine era la fel de drăguţă ca femeie, pe cât era fratele ei ca bărbat; poate chiar mai drăguţă, deoarece personalitatea ei mai plăcută i se citea-n priviri. Avea, ca şi el, părul negru, pielea albă. Astăzi purta pantaloni trei sferturi bleu şi o tunică asortată, negru cu albastru. Era de o drăgălăşenie eterică, sau cel puţin atât de eterică pe cât poţi fi când eşti îmbrăcat în pantaloni trei sferturi.

— Poţi să-mi explici asta după ce mă duc la baie, am spus amintindu-mi de toată apa pe care o înghiţisem când ajunsesem la chiuvetă noaptea trecută.

Plimbările mele făcuseră să-mi fie sete. Claudine se dădu jos din pat cu graţie, iar eu am urmat-o neîndemânatică.

— Cu grijă, mă sfătui Amelia când am încercat să mă ridic prea brusc.

— Ce-ţi face piciorul? am întrebat-o, când lumea s-a stabilizat în jurul meu.

Claudine mă ţinea de mână, pentru orice eventualitate. M-am simţit bine să o văd pe Claudine şi eram surprinzător de bucuroasă să o văd pe Amelia, chiar şi şchiopătând.

— Mă doare, zise. Dar spre deosebire de tine, am rămas la spital, iar rana mea a fost tratată cum trebuie.

Închise cartea şi o puse pe măsuţa de lângă balansoar. Arăta ceva mai bine decât bănuiam eu că arăt, dar nu era vrăjitoarea strălucitoare şi fericită pe care o văzusem cu o zi în urmă.

— Am avut o experienţă instructivă, nu-i aşa? am spus, iar apoi respiraţia mi s-a tăiat când mi-am amintit cât de mult mă instruisem.

Claudine m-a ajutat să intru în baie, iar după de am asigurat-o că mă puteam descurca m-a lăsat singură. Am făcut cele necesare şi am ieşit de-acolo simţindu-mă mai bine, aproape uman. Claudine scosese nişte haine din geanta mea sport, iar pe noptieră era o cană din care ieşea abur. M-am sprijinit cu grijă de tăblia patului, cu picioarele încrucişate în faţa mea, şi am ţinut cana în dreptul feţei pentru a putea inspira aroma.

— Explică-mi treaba aia cu naşa zână, am zis.

Nu voiam să vorbesc despre nimic mai urgent, nu încă.

— Zânele sunt fiinţele supranaturale originale, zise Claudine. Din noi au apărut elfii şi spiriduşii casei şi îngerii şi demonii. Spiritele apei, omuleţii verzi, toate spiritele naturii… toate sunt un fel de zâne.

— Şi tu ce eşti? întrebă Amelia.

Ameliei nu-i trecuse prin minte să plece şi asta nu părea să o deranjeze pe Claudine.

— Încerc să devin înger, zise încet Claudine. Uriaşii ei ochi căprui păreau luminoşi.

— După ani în care am fost… un bun cetăţean, cred că pot spune aşa, am primit o persoană de care să am grijă. Sook, aici de faţă. Şi ea chiar mi-a dat de furcă.

Claudine era mândră şi fericită.

— Nu se presupune că ar trebui să previi durerea? am întrebat.

Dacă da, Claudine făcea o treabă îngrozitoare.

— Nu, aş vrea să pot. Expresia de pe chipul frumos al lui Claudine se umbri.

— Dar te pot ajuta să-ți revii în urma dezastrelor şi uneori le pot preveni.

— Lucrurile ar fi *mai rele* fără tine prin preajmă? Încuviință cu mişcări energice ale capului.

— Te cred pe cuvânt, am zis. Cum de m-am ales cu o naşă zână?

— Nu am voie să spun, zise Claudine, iar Amelia îşi dădu ochii peste cap.

— Nu aflăm prea multe aşa, interveni. Iar ținând cont de problemele pe care le-am avut noaptea trecută, poate nu eşti cea mai competentă naşă zână, ce zici?

— Oh, exact, domnişoară Am-sigilat-apartamentul-ca-să-rămână-proaspăt, am răspuns indignată irațional de acest atentat la competența naşei mele.

Amelia se târî din scaunul ei, roşie la față de furie.

— L-am sigilat! S-ar fi trezit oricum, indiferent când s-ar fi trezit! Eu doar am amânat puțin momentul!

— Ar fi fost de ajutor dacă am fi ştiut că e acolo!

— Ar fi fost de ajutor în primul rând dacă idioata ta de verişoară nu l-ar fi omorât!

Amândouă țipam, apoi urmă o pauză în dialog.

— Eşti sigură că asta s-a întâmplat? am întrebat. Claudine?

— Nu ştiu, zise, cu o voce fără expresie. Nu sunt omnipotentă sau omniscientă. Eu doar apar ca să intervin atunci când pot. Iți aminteşti când ai adormit la volan şi eu am ajuns la timp ca să te salvez?

Şi aproape că-mi provocase un atac de cord cu această acțiune, apărând pe scaunul din dreapta cât ai clipi.

— Da, am spus, încercând să par recunoscătoare şi umilă. Îmi amintesc.

— E foarte, foarte greu să ajungi undeva atât de repede, zise. Pot face asta doar în cazuri de urgență maximă. Adică o urgență pe viață şi de moarte.

Din fericire, am avut puțin mai mult timp când casa ți-a luat foc…

Claudine nu avea să ne explice nici o regulă, şi nici natura

celui ce stabilea regulile. Va trebui să scormonesc după ele în sistemul meu de credințe, care-mi fusese de ajutor întreaga viață. Dacă stăteam să mă gândesc, dacă era complet greşit, nu voiam să ştiu.

— Interesant, zise Amelia. Dar mai avem câteva lucruri pe care trebuie să le discutăm.

Poate era atât de arțăgoasă pentru că nu avea propria ei naşă zână.

— Despre ce vrei să vorbeşti mai întâi? am întrebat-o.

— De ce ai plecat azi-noapte din spital? Fața ei era încordată de resentimente.

— Ar fi trebuit să-mi spui. M-am târât pe scări noaptea trecută să văd dacă eşti aici, şi iată-te. Şi baricadaseşi şi uşa. Aşa că a trebuit să cobor afurisitele de scări ca să-mi iau cheile şi să intru pe o fereastră, şi să mă grăbesc – *cu piciorul ăsta* – către sistemul de alarmă ca să-l opresc. Şi apoi tembela asta stătea lângă patul tău; ar fi putut face ea toate astea.

— Nu ai putut deschide fereastra prin magie? am întrebat.

— Eram prea obosită, răspunse cu demnitate. Trebuia să-mi încarc bateriile magice, ca să zic aşa.

— Ca să zic aşa, am repetat cu voce seacă. Păi, seara trecută am aflat... Şi m-am oprit.

Pur şi simplu nu puteam vorbi despre asta.

— Ce ai aflat?

Amelia era exasperată şi nu puteam spune că o învinovățeam.

— Bill, primul ei iubit, a fost trimis în Bon Temps ca să o seducă şi să-i câştige încrederea, zise Claudine. Noaptea trecută, a recunoscut asta în fața ei şi în fața celuilalt iubit pe care-l mai avusese vreodată, un alt vampir.

Iată un rezumat absolut corect.

— Păi... asta-i de rahat, zise pierită Amelia.

— Oh, da, am spus. Este.

— Aoleu!

— Da.

— Nu pot să-l omor pentru tine, spuse Claudine. Aş regresa

prea mult.

— E în regulă, am consolat-o. Nu merită să pierzi punctele de spiriduş al casei.

— Oh, nu sunt un spiriduş al casei, explică amabilă Claudine. Am crezut că ai înțeles. Sunt o zână pursânge.

Amelia încerca să nu râdă şi m-am holbat la ea.

— Dă-i drumul, vrăjitoareo, i-am zis.

— Da, telepato.

— Şi în continuare? am întrebat, în general vorbind.

Nu mai puteam discuta despre inima mea sfărâmată şi despre stima de sine pierdută.

— Ne dăm seama ce s-a întâmplat, zise vrăjitoarea.

— Cum? Sunăm la CSI[27]?

Claudine părea pierdută, aşa că am bănuit că zânele nu se uită la televizor.

— Nu, zise Amelia cu o răbdare studiată. Facem o reconstrucție ectoplasmică.

Eram sigură că acum expresia mea semăna cu a lui Claudine.

— Bine, lasă-mă să-ți explic, zise Amelia, zâmbind. Iată ce vom face.

Amelia, aflată în al nouălea cer la demonstrația minunatelor sale puteri magice, ne explică mie şi lui Claudine pe îndelete despre acest procedeu. Consuma timp şi energie, spuse, acesta fiind motivul pentru care nu era utilizat mai des. Şi trebuia să aduni cel puțin patru vrăjitoare, estima ea, ca să acoperi o suprafață a locului implicat în uciderea lui Jake.

— Tot ce-mi trebuie sunt nişte vrăjitoare adevărate, zise Amelia. Unele care să facă treabă de calitate, nu nişte mături de Wicca.

Şi Amelia se porni împotriva vrăjitoarelor Wicca o bună bucată de timp. Le dispreţuia pe acestea (pe nedrept), le considera nişte impostoare care îmbrățişau copaci – aşa reieşea suficient de clar din gândurile ei. Îmi părea rău că

---

27 *Crime Scene Investigation* (Investigații la locul crimei).

Amelia avea prejudecăți, căci întâlnisem nişte Wicca şi într-adevăr mă impresionaseră.

Claudine privi în jos spre mine, cu o expresie de îndoială.

— Nu sunt sigură că ar trebui să fim aici şi să facem asta.

— Poți pleca dacă vrei, Claudine.

Eram gata să experimentez cu orice, doar ca să uit de durerea pe care o purtam în inimă.

— Eu o să rămân să mă uit. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat aici. Sunt prea multe mistere în viața mea în acest moment.

— Dar, în seara asta trebuie să mergi la regină, zise Claudine. Ai ratat seara trecută. Să o vizitezi pe regină este o ocazie să te pui la patru ace. Trebuie să te duc la cumpărături. Nu poți purta din hainele verişoarei tale.

— Nu că fundul meu ar intra în ele, am zis.

— Nu că fundul tău ar trebui să vrea asta, zise, la fel de brutal. Termină chiar acum cu asta, Sookie Stackhouse.

M-am uitat în sus la ea, lăsând-o să-mi vadă durerea din priviri.

— Da, am înțeles, zise, bătându-mă blând pe obraz. Şi e un mare rahat. Dar trebuie să uiți – e doar un tip.

Fusese primul meu tip.

— Bunica mea l-a tratat cu limonada, am spus, şi acest gând mi-a adus din nou lacrimile în ochii.

— Auzi? zise Amelia. Dă-l dracului, bine? M-am uitat la tânăra vrăjitoare. Era drăguță şi dură şi peste măsură de nebună, m-am gândit. Era în regulă.

— Da, am spus. Când poți face chestia aia ecto?!

Îmi explică:

— Trebuie să dau câteva telefoane, să văd pe cine pot aduna. Noaptea e întotdeauna mai bună pentru magie, bineînțeles. Când te duci în vizită la regină?

M-am gândit un moment.

— Chiar când se întunecă de tot. Poate pe la şapte.

— Ar trebui să dureze vreo două ore, zise Amelia, iar Claudine încuviință. Bine, o să le cer să fie aici la zece ca să avem o marjă de siguranță. Ştii, ar fi grozav dacă regina ar

plăti pentru asta.
— Cât vrei să taxezi?
— Eu o s-o fac gratis, ca să acumulez experiență şi să pot spune că am făcut una, recunoscu, cinstită, Amelia, dar pentru ceilalți e nevoie de ceva dolari. Să zicem, cam trei sute de căciulă, plus materialele.
— Şi mai ai nevoie de trei vrăjitoare?
— Mi-ar plăcea să mai am încă trei, deşi, dacă le pot găsi pe cele pe care le vreau într-un timp atât de scurt... mă rog, o să fac tot ce pot. Două ar putea să fie de ajuns. Iar materialele ar trebui să coste... Făcu nişte calcule rapide în gând. Undeva înjur de şaizeci de dolari.
— Ce ar trebui să fac eu? Vreau să zic, care e rolul meu?
— Să observi. Eu fac treaba grea.
— O s-o întreb pe regină. Am tras adânc aer în piept. Dacă ea nu plăteşte, plătesc eu.
— Bine, atunci. Ne-am înțeles.
Ieşi şchiopătând din dormitor, fericită, numărând ceva pe degete. Am auzit-o coborând scările. Claudine zise:
— Va trebui să-ți îngrijesc brațul. Şi apoi să mergem să căutăm ceva de îmbrăcat.
— Nu vreau să cheltuiesc bani pe o vizită de curtoazie la regina vampirilor.
Mai ales din moment ce s-ar putea să trebuiască să suport factura pentru vrăjitoare.
— Nu trebuie să o faci. E din partea mea.
— Poate oi fi tu naşa mea zână, dar nu trebuie să cheltuieşti bani cu mine.
Am avut o revelație.
— Tu ai plătit factura la spitalul din Clarice. Claudine ridică din umeri.
— Lasă asta, sunt bani care au venit de la clubul de striptease, nu din slujba mea obişnuită.
Claudine era coproprietar al clubului de striptease din Ruston, alături de Claude, care se ocupa de administrarea zilnică a acestuia. Claudine lucra la un magazin, la relații cu

clienții. Oamenii își uitau plângerile odată ce se trezeau în fața zâmbetului cald al lui Claudine.

Era adevărat că nu mă deranja la fel de tare să cheltuiesc banii de la clubul de striptease, ca atunci când aceştia ar fi provenit din economiile personale. Nu era logic, dar era adevărat.

Claudine îşi parcase maşina în curte, pe aleea circulară, şi se afla deja în ea când am coborât scările. Scosese o trusă de prim ajutor din maşină; mi-a bandajat brațul şi m-a ajutat să mă îmbrac. Brațul mă durea, dar nu părea să fie infectat. Eram slăbită, ca şi cum aş fi fost răcită sau aş avut vreo altă boală care implica febră mare şi deshidratare. Aşa că mă mişcăm încet.

Purtam blugi, sandale şi un tricou, pentru că asta aveam.

— Categoric nu poți merge la regină cu hainele astea, zise ea blând, dar hotărât.

Fie că era foarte familiarizată cu oraşul New Orleans, fie că avea noroc la cumpărături, Claudine a condus direct către un magazin din Garden District. Era genul de magazin pe care eu nu l-aş fi luat în calcul, considerându-l ca fiind pentru femei mult mai sofisticate, cu mai mulți bani decât aveam eu, dacă aş fi mers singură la cumpărături. Claudine a intrat direct în parcare şi, în patruzeci şi cinci de minute, aveam o rochie. Era din şifon, cu mâneci scurte, şi avea o mulțime de culori: turcoaz, arămiu, maro, alb-gălbui. Sandalele cu barete pe care le purtam la ea erau maro.

Nu mai aveam nevoie decât de un card de membru pentru *country club*[28].

Claudine scosese eticheta cu prețul.

— Lasă-ți părul liber, mă sfătui Claudine. Nu ai nevoie de o coafură sofisticată la rochia asta.

— Da, e destul de elaborată, am spus. Cine e Diane von

---

28 Club aflat de obicei în suburbii, oferindu-le membrilor săi diverse activități sociale şi sportive.

Furstenburg[29]? Nu e scumpă? Nu e un pic cam prea subțire pentru sezonul ăsta?

— S-ar putea să-ți fie cam frig în ea, în martie, recunoscu Claudine. Dar o s-o poți purta în fiecare vară, ani buni de-acum încolo. O să arăți minunat. Iar regina își va da seama că te-ai străduit să porți ceva special la întâlnirea cu ea.

— Nu poți merge cu mine? am întrebat, căzând puțin în melancolie. Nu, bineînțeles că nu poți. Vampirii roiesc în jurul zânelor ca fluturii în jurul lămpii.

— S-ar putea să nu supraviețuiesc, zise, reuşind să pară jenată că o astfel de posibilitate o putea ține departe de mine.

— Nu-ți face griji. În fond, ce e mai rău s-a întâmplat deja, nu-i aşa? Obişnuiau să mă amenințe, ştii? Dacă nu faci asta sau asta, o să-l luăm pe Bill. Dar, ia ghici? *Nu-mi mai pasă.*

— Gândeşte-te înainte să vorbeşti, mă sfătui Claudine. Nu poți să-i dai nici o replică reginei. Nici măcar un goblin nu i-ar răspunde reginei.

— Promit, am spus. Apreciez că ai venit atâta drum, Claudine.

Claudine mă îmbrățişa. Era ca şi cum ar fi fost o îmbrățişare cu un copac moale, din moment ce Claudine era atât de înaltă şi subțire.

— Aş fi preferat să nu ai nevoie de mine, zise.

---

29 Corect: Diane von Furstenberg — creatoare de modă americană, născută în anul 1946 în Belgia.

Capitolul 17

REGINA ERA PROPRIETARA unui grup de clădiri în centrul oraşului New Orleans, la distanţă de trei cvartale de Cartierul Francez. Asta spune câţi bani băga acolo. Am luat cina devreme – mi-am dat seama că mi-era foame – şi apoi Claudine m-a lăsat la o distanţă de două cvartale, pentru că traficul şi aglomeraţia turiştilor erau imposibile în apropierea reşedinţei reginei. Deşi publicul nu ştia că Sophie-Anne Leclerq era regină, ştia că era un vampir foarte bogat, care deţinea o groază de proprietăţi imobiliare şi care investea mult în comunitate. În plus, paznicii ei erau plini de culoare şi obţinuseră un permis special care le permitea să poarte arme în oraş. Asta însemna că birourile/locuinţa ei erau pe lista destinaţiilor turiştilor, mai ales noaptea.

Deşi în timpul zilei traficul înconjura clădirea, pe timpul nopţii străzile care o delimitau erau deschise doar pentru pietoni. Autobuzele parcau la un cvartal distanţă, iar ghizii îi conduceau pe cei din afara oraşului pe lângă clădirea veche. Tururile pietonale şi grupurile gălăgioase de turişti independenţi includeau în planurile lor ceea ce ghizii numeau Cartierul general al vampirilor.

Securitatea era la vedere. Acest cvartal era o ţintă naturală pentru bombele Frăţiei Soarelui. Câteva afaceri deţinute de vampiri în alte oraşe fuseseră atacate, iar regina nu era dispusă să-şi piardă viaţa-de-după-moarte astfel.

Gărzile formate din vampiri erau la datorie, şi arătau înspăimântătoare ca naiba. Regina avea propria ei echipă SWAT. Deşi vampirii erau letali fără ajutor, regina descoperise că oamenii le acordau mai multă atenţie dacă siluetele le păreau recognoscibile. Nu numai că toate gărzile erau bine înarmate, dar purtau veste antiglonţ negre peste uniformele negre. Ucigător de şic.

Claudine mă pregătise pentru toate astea în timpul cinei, iar când m-a părăsit mă simţeam perfect instruită. Mă simţeam şi

ca şi cum aş fi mers la petrecerea în aer liber dată de regina Angliei, în noua mea ţinută rafinată. Cel puţin nu trebuia să port pălărie. Dar sandalele mele maro, cu toc înalt, erau un pariu riscant pe pavajul denivelat.

— Priviţi cartierul general al celui mai faimos şi mai vizibil vampir din New Orleans, Sophie-Anne Leclerq, spunea un ghid grupului său.

Era îmbrăcat colorat, într-un fel de ţinută colonială: tricorn, pantaloni până la genunchi, ciorapi, pantofi cu cataramă. Oh, Doamne! Când m-am oprit să ascult, privirea lui m-a măsurat, mi-a evaluat ţinuta şi a devenit interesată.

— Dacă îi faceţi o vizită lui Sophie-Anne nu puteţi merge într-o ţinută oarecare, explică grupului şi făcu un gest către mine. Această tânără poartă o rochie potrivită pentru un interviu cu vampirul... unul dintre cei mai importanţi vampiri din America.

Rânji către grup, invitându-l să se bucure de aluzia sa[30].

Mai erau alţi cincizeci de vampiri la fel de importanţi. Poate nu la fel de orientaţi către publicitate sau la fel de plini de culoare ca Sophie-Anne Leclerq, dar publicul nu ştia asta.

Mai degrabă decât să fie înconjurat de un aer macabru exotic, „castelul" reginei era un Disneyland macabru, datorită vânzătorilor de suveniruri, ghizilor şi curioşilor. Exista chiar şi un fotograf. În timp ce mă apropiam de primul rând de gărzi, un bărbat sări în faţa mea şi-mi făcu o poză. Am fost paralizată de lumina bliţului şi m-am holbat la el – sau în partea în care am crezut că era – până când am văzut din nou. Când am putut să-l văd clar, am descoperit că era un bărbat mărunt, murdar, cu un aparat mare şi o expresie hotărâtă. A ţâşnit imediat spre ceea ce bănuiam că era locul său permanent, un colţ de pe cealaltă parte a străzii. Nu s-a oferit să-mi vândă o fotografie sau să-mi spună de unde aş putea cumpăra una, şi nu mi-a oferit nici o explicaţie.

Aveam un sentiment neplăcut legat de acest incident. Când

---

30 Aluzie la cartea lui Anne Rice, *Interviu cu un vampir.*

am vorbit cu gărzile, suspiciunea mi-a fost confirmată.

— Este un spion al Frăției, zise vampirul, făcând un semn cu capul în direcția omulețului.

Îmi găsi numele pe o listă, prinsă pe un clipboard. Paznicul era un bărbat solid, cu piele arămie şi un nas curbat ca un curcubeu. Se născuse undeva în Orientul Mijlociu, cu multă vreme în urmă. Pe ecusonul prins cu arici pe casca lui scria Rasul.

— Ni s-a interzis să-l omoram, zise Rasul, ca şi cum mi-ar fi explicat un obicei popular jenant.

Îmi şi zâmbi, ceea ce era oarecum tulburător. Casca neagră îi cobora mult pe frunte, iar cureluşa de sub bărbie îi acoperea toată barba, aşa că îi puteam vedea doar o mică parte din față. În acel moment, zăream deci mai mult nişte dinți albi, ascuțiți.

— Frăția îi fotografiază pe toți cei care intră şi ies de aici, şi se pare că nu putem face nimic, din moment ce trebuie să păstrăm atitudinea binevoitoare a oamenilor.

Rasul presupusese corect că eram un aliat al vampirilor, din moment ce eram pe lista vizitatorilor, şi mă trata cu o camaraderie care mi se părea relaxantă.

— Ar fi minunat dacă aparatul de fotografiat ar păți ceva, am sugerat. Frăția mă vânează deja.

Deşi m-am simțit destul de vinovată să cer unui vampir să aranjeze un accident al altei ființe umane, țineam destul de mult la viața mea pentru a vrea să o salvez.

Ochii săi străluciră pe când treceam pe sub felinare. Lumina se reflectă în ei astfel încât pentru o clipă părură roşii, aşa cum sunt ochii oamenilor uneori când fotograful foloseşte blițul.

— Destul de ciudat, aparatul său a pățit mereu câte ceva, zise Rasul. De fapt, două dintre aparatele sale au fost distruse şi n-au mai putut fi reparate. Ce mai înseamnă un accident în plus? Nu garantez nimic, dar ne vom strădui, drăguță doamnă.

— Vă mulțumesc foarte mult, am spus. Apreciez orice puteți face. După vizită, pot vorbi cu o vrăjitoare care s-ar putea ocupa de problema asta pentru voi. Cred că ar putea face ca

toate fotografiile să fie supraexpuse, sau ceva de genul ăsta. Ar trebui să o suni.

— Este o idee excelentă. Ea este Melanie, zise atunci când am ajuns la intrarea principală. Vă las în grija ei şi mă întorc la postul meu. Ne întâlnim când plecaţi, ca să-mi daţi numele şi adresa vrăjitoarei?

— Desigur, am zis.

— V-a spus vreodată cineva că mirosiţi minunat, ca o zână? întrebă Rasul.

— Oh, am fost cu naşa mea zână, am explicat. M-a dus la cumpărături.

— Iar rezultatul este minunat, zise el galant.

— Linguşitorule!

Nu m-am putut abţine să nu-i zâmbesc şi eu. Egoul meu încasase o lovitură cruntă noaptea trecută (dar *nu mă gândeam la asta),* şi un lucru mărunt, cum era admiraţia paznicului, era exact ce-mi trebuia, chiar dacă mirosul lui Claudine era cel care provocase complimentul.

Melanie era o femeie delicată chiar şi în echipamentul SWAT.

— Miam, miam, miroşi a zână, zise. Îşi consultă clipboardul. Tu eşti Stackhouse? Regina te aştepta seara trecută.

— Am fost rănită, mi-am ridicat braţul, arătându-i bandajele.

Mulţumită unei mari cantităţi de Advil, durerea devenise surdă.

— Da, am auzit despre asta. Noul vampir are o seară minunată. A fost instruit, are un mentor şi un donator voluntar. Când se va obişnui mai mult cu noua postură, ne-ar putea spune cum a fost transformat.

— Oh? mi-am auzit vocea şovăind când am realizat că vorbea despre Jake Purifoy. S-ar putea să nu-şi amintească?

— Dacă a fost un atac-surpriză, uneori nu-şi amintesc o vreme, zise şi ridică din umeri. Dar întotdeauna le revine memoria mai devreme sau mai târziu. Între timp, va avea o masă gratuită. Râse şi se uită la mine cercetător. Se stă la rând pentru acest privilegiu, ştiai? Oameni idioţi. Ridică din umeri. Nu e nici o distracţie, odată ce ai trecut peste emoţia

hrănitului în sine. Distracția era întotdeauna vânătoarea.

Melanie era cu adevărat nefericită de noua politică a vampirilor de a se hrăni doar de la oameni doritori sau cu sânge sintetic. Categoric simțea lipsa vechii sale diete.

Am încercat să par politicos interesată.

— Când prada face primul pas, nu e la fel, bombăni. Oamenii din ziua de azi...

Clătină din cap exasperată.

— Aşadar, se trezeşte şi voi lăsați voluntarul să intre? Ca şi cum ați da drumul unui şoarece viu în cuşca unui şarpe? am reuşit să întreb şi să păstrez în acelaşi timp o expresie serioasă.

Nu voiam ca Melanie să creadă că îmi băteam joc de ea.

După un moment de suspiciune, Melanie răspunse:

— Mai mult sau mai puțin. A fost instruit. Sunt şi alți vampiri prezenți.

— Iar voluntarul supraviețuieşte?

— Semnează o declarație pe proprie răspundere, înainte, zise Melanie, atentă.

M-am cutremurat.

Rasul m-a escortat de pe cealaltă parte a străzii până la intrarea principală a domeniului reginei. Era o clădire de birouri cu trei nivele, probabil datând din anii ’50, şi întinzându-se pe un întreg cvartal. În alte locuri, subsolul ar fi fost ascunzişul vampirilor, dar în New Orleans, cu pânza sa freatică ridicată, era imposibil. Toate ferestrele avuseseră parte de un tratament deosebit. Obloanele care le acopereau fuseseră decorate cu scene de Mardi Gras[31], aşa că imobilul anost din cărămidă era înviorat cu desene roz, violet şi verzi pe fond negru sau alb. Apăreau şi petice strălucitoare pe obloane. Efectul era tulburător.

— Ce face când dă o petrecere? am întrebat.

În ciuda obloanelor, prozaicul cub cu birouri era pur şi simplu neatrăgător.

---

31 Celebru carnaval care are loc în New Orleans.

— Oh, are o mănăstire, zise Melanie. Poți lua o broşură despre ea înainte să intri. Acolo au loc toate demersurile statului. Unii dintre cei bătrâni nu pot intra în vechea capelă, dar în afară de asta… are un zid înalt de jur împrejur, aşa că e uşor de patrulat; şi e foarte frumos decorată. Regina are apartamente acolo, dar este prea nesigur să locuiască în ele în permanență.

Nu m-am putut gândi la nimic de adăugat. M-am îndoit că voi vedea vreodată reşedința principală a reginei. Dar Melanie părea plictisită şi dispusă să stea de vorbă.

— Am auzit că eşti verişoara lui Hadley?

— Da.

— Ciudat, să te gândeşti la faptul că ai rude în viață. Pentru moment păru pierdută în depărtare şi gânditoare, în măsura în care un vampir poate arăta astfel. Apoi păru să se scuture de gânduri.

— Hadley nu era rea pentru cineva atât de tânăr. Dar părea să ia longevitatea ei ca vampir ca pe ceva absolut garantat.

Melanie clătină din cap.

— Nu ar fi trebuit să-i iasă în cale cuiva atât de bătrân şi de viclean ca Waldo.

— Asta e al naibii de clar, am zis.

— Chester, strigă Melanie.

Chester era următorul gardian din rând, şi stătea lângă cineva îmbrăcat în (aşa cum ajunsesem să mă gândesc) chestiile de la SWAT.

— Bubba! am exclamat.

Aproape în acelaşi timp cu mine, vampirul a strigat:

— Domnişoară Sookie!

Bubba şi cu mine ne-am îmbrățişat, spre amuzamentul vampirilor. Vampirii nu-şi strâng mâna, de obicei, iar îmbrățişatul este pur şi simplu bizar în cultura lor.

Eram bucuroasă să văd că nu-l lăsaseră să poarte armă, ci doar echipamentul gărzilor. Arăta bine în hainele militare şi i-am spus-o:

— Negrul se potriveşte foarte bine cu părul tău, am comentat,

iar Bubba mi-a oferit faimosul său zâmbet.

— Eşti foarte drăguță că spui asta, zise. Mulțumesc mult.

Pe vremuri, toată lumea cunoştea fața şi zâmbetul lui Bubba. Când a fost dus la morga din Memphis, un îngrijitor vampir a detectat mica scânteie de viață din el. Din moment ce îngrijitorul era un mare fan, şi-a asumat responsabilitatea de a-l transforma pe cântăreț, şi aşa s-a născut o legendă. Din nefericire, corpul lui Bubba fusese atât de plin de droguri şi afecțiuni, încât transformarea nu fusese un succes deplin, iar lumea vampirilor îl pasa pe Bubba de colo până colo ca un coşmar al relațiilor publice ce era.

— De când eşti aici, Bubba? am întrebat.

— Oh, de vreo câteva săptămâni, dar îmi place mult, zise. O mulțime de pisici vagaboande.

— Exact, am zis, încercând să nu gândesc prea mult în imagini.

Îmi plac cu adevărat pisicile. Îi plăceau şi lui Bubba, dar nu în acelaşi fel.

— Dacă oamenii îl zăresc, se gândesc că e un imitator, zise liniştit Chester.

Melanie se întorsese la postul ei, iar Chester, care fusese un puşti de la țară, cu dinții stricați, atunci când fusese transformat, se ocupa acum de mine.

— Asta e în regulă, în majoritatea cazurilor. Dar, uneori, îl strigă pe vechiul său nume. Sau îi cer să cânte.

Bubba cânta foarte rar în prezent, deşi din când în când putea fi convins să reproducă unul sau două cântece familiare. Aceea era o ocazie memorabilă. Deşi, cel mai adesea nega că ştia să cânte, şi de obicei devenea foarte agitat când era strigat pe numele său adevărat.

Veni după noi pe măsură ce Chester mă conducea tot mai adânc în clădire. Am cotit şi am urcat un etaj, întâlnind tot mai mulți vampiri – şi câțiva oameni – care se foiau de colo-colo cu un aer preocupat. Era la fel ca orice altă clădire de birouri agitată, într-o zi a săptămânii, cu excepția faptului că angajații erau vampiri, iar cerul era negru, cât de negru poate fi cerul în

New Orleans. În timp ce mergeam, am observat că unii dintre vampiri păreau a fi mai relaxați decât alții. Am observat de asemenea că vampirii prudenți aveau aceeaşi insignă prinsă la rever, insignă în forma statului Arkansas. Aceşti vampiri făceau probabil parte din anturajul soțului reginei, Peter Threadgill. Când unul dintre vampirii din Louisiana s-a ciocnit cu un vampir din Arkansas, acesta din urmă a mârâit şi, pentru o secundă, am crezut că avea să urmeze o încăierare acolo pe coridor, din cauza acestui mic accident.

Doamne, voi fi fericită să plec de-aici! Atmosfera era foarte tensionată.

Chester s-a oprit în fața unei uşi care nu părea deloc diferită de niciuna dintre celelalte uşi închise, cu excepția celor doi vampiri uriaşi care stăteau în fața ei. Cei doi probabil că fuseseră considerați uriaşi pe vremea lor, din moment ce aveau probabil în jur de un metru nouăzeci înălțime. Păreau frați, dar poate erau de vină doar mărimea şi expresia lor, precum şi culoarea părului lor castaniu care generau comparația: uriaşi ca nişte stânci, bărboşi, cu nişte cozi care le atârnau pe spate, cei doi păreau marfă de prima mână pentru circuitul profesionist de wrestling. Unul avea o cicatrice uriaşă pe față, căpătată înainte de moarte, bineînțeles. Celălalt avusese vreo boală de piele în viața inițială. Nu erau doar spectaculoşi; erau absolut letali.

(Apropo, un promoter avusese ideea unui circuit de wresling dedicat vampirilor, cu vreo doi ani în urmă, dar se renunțase repede. La primul meci, un vampir îi smulsese altuia mâna, în direct, la TV. Vampirii nu înțeleg conceptul de luptă demonstrativă.)

Aceşti doi vampiri aveau cuțite agățate la brâu, şi fiecare purta la centură un topor. Cred că îşi imaginaseră că dacă cineva a ajuns atât de departe, armele nu mai aveau nici o valoare. Plus că propriile lor corpuri constituiau o armă.

— Bert, Bert, zise Chester făcându-le pe rând câte un semn cu capul. Aceasta este femeia Stackhouse; regina vrea să o vadă.

Se întoarse şi plecă, lăsându-mă cu paznicii reginei. Să urlu nu părea o idee prea bună, aşa că am spus:

— Nu pot să cred că amândoi aveți acelaşi nume. Cu siguranță, s-a produs o greşeală?

Două perechi de ochi căprui se opriră asupra mea, privindu-mă intens.

— Eu sunt Sigebert, zise cel cu cicatrice, cu un accent puternic, pe care nu am putut să-l identific.

Îşi pronunță numele un fel de *See-ya-bairt.* Chester folosea versiunea americanizată a ceea ce trebuia să fi fost un nume foarte vechi.

— Ăst frate-miu, Wybert. *Acesta este fratele meu Way-bairt?*

— Bună, am spus, încercând să nu tresar. Sunt Sookie Stackhouse.

Nu părură impresionați. Chiar atunci, unul dintre vampirii cu insignă îşi croi drum pe lângă noi, aruncând o privire de dispreț abia ascuns către cei doi frați, iar atmosfera de pe coridor deveni ucigătoare.

Sigebert şi Wybert urmăriră cu privirea vampirul – o femeie înaltă într-un costum business –, până ce dispăru după un colț. După care atenția lor se întoarse din nou către mine.

— Regina e… ocupată, zise Wybert. Când te vrea în camera ei, lumina aia o să se aprindă.

Îmi arătă o lampă rotundă pe zid, în dreapta uşii. Aşadar eram blocată aici pentru o perioadă nedefinită – până ce… lumina aia o să se aprindă.

— Numele voastre au o semnificație? Bănuiesc că provin din engleza veche?

Vocea mi se stinse.

— Suntem saxoni. Tatăl nostru merse din Germania în Anglia, cum ziceți voi acum, zise Wybert. Numele meu înseamnă Luptă Glorioasă.

— Şi al meu, Victorie glorioasă, adăugă Sigebert. Mi-am amintit de o emisiune pe care o văzusem pe History Channel. Saxonii au devenit în cele din urmă anglo-saxoni, iar mai târziu au fost copleşiți de normanzi.

— Aşadar, ați fost crescuți să deveniți luptători, am spus încercând să par inteligentă.

Schimbară o privire.

— Nu era nimic altceva de făcut, zise Sigebert. Capătul cicatricii sale tresărea atunci când vorbea şi am încercat să nu mă holbez la el.

— Eram fiii unui conducător războinic.

Îmi veneau în minte sute de întrebări pe care aş fi putut să le pun în legătură cu viețile lor umane, dar stând în picioare în mijlocul unui coridor într-o clădire de birouri în miez de noapte, nu părea locul cel mai potrivit.

— Cum se face că ați devenit vampiri? am întrebat. Sau asta e o întrebare de prost-gust? Dacă e aşa, uitați că am spus ceva. Nu vreau să calc pe nimeni pe bătături.

Sigebert chiar se uită în jos la picioarele sale, aşa că am bănuit că engleza colocvială nu era punctul lor forte.

— Femeia aceasta... foarte frumoasă... ea a venit la noi în noaptea dinaintea bătăliei, zise Wybert ezitând. Ea a zis... noi vom fi mai puternici dacă ea... ne are.

S-au uitat întrebători la mine şi am dat energic din cap ca să arăt că am priceput că Wybert spunea că femeia asta vampir dăduse de înțeles că voia să se culce cu ei. Sau înțeleseseră că voia să-i golească de sânge? Nu-mi puteam da seama. M-am gândit că era un vampir destul de ambițios dacă se luase de aceşti doi oameni în acelaşi timp.

— Ea nu a zis că noi luptăm doar noaptea după asta, zise Sigebert, ridicând din umeri ca să arate că fusese un truc pe care nu-l înțeleseseră.

— Nu am pus prea multe întrebări. Eram prea nerăbdători!

Şi a zâmbit. Bine, nu e nimic mai înspăimântător decât un vampir căruia i-au rămas doar colții. Era posibil ca Sigebert să aibă mai mulți dinți în fundul gurii, pe care nu-i puteam vedea de la înălțimea mea, dar dantura completă, deşi cu dinții încălecați, a lui Chester arăta super prin comparație.

— Asta probabil că a fost cu foarte multă vreme în urmă, am spus, fără să mă pot gândi la altceva pentru a continua

conversația. De cât timp lucrați pentru regină?
Sigebert şi Wybert se uitară unul la celălalt.
— Din acea noapte, zise Wybert, uimit că nu înțelesesem. Suntem ai ei.
Respectul meu față de regină şi poate teama mea de regină crescură vertiginos. Sophie-Anne, dacă acesta era numele ei adevărat, fusese curajoasă, cu o gândire strategică şi o carieră plină, de lider al vampirilor. I-a transformat şi i-a ținut alături de ea, într-o legătură care – cel al cărui nume nu-l voi pomeni nici măcar în sinea mea – îmi explicase că era mai puternică decât orice altă legătură emoțională, pentru un vampir.
Spre uşurarea mea, lampa de pe perete deveni verde.
Sigebert zise:
— Poți merge acum, şi deschise uşa grea.
El şi Wybert mă salutară la fel cu o înclinare a capului, în timp ce eu treceam peste prag într-o încăpere care era ca biroul oricărui director de oriunde.
Sophie-Anne Leclerq, regina Louisianei, şi un vampir, bărbat, stăteau la o masă rotundă plină de hârtii. O mai întâlnisem o dată pe regină, când venise la mine acasă ca să-mi anunțe moartea verişoarei mele. Nu observasem atunci cât de tânără trebuie să fi fost când murise, probabil nu avusese mai mult de cincisprezece ani. Era o femeie elegantă, probabil cu vreo zece centimetri mai scundă decât mine, care aveam un metru şaizeci şi cinci, şi era pusă la patru ace. Machiaj, rochie, coafură, ciorapi, bijuterii – tot tacâmul.
Vampirul care stătea cu ea la masă era copia ei masculină. Purta un costum care mi-ar fi plătit factura la cablu un an întreg; era bărbierit şi avea manichiura făcută, dat cu parfum – aproape că nu mai avea nimic masculin în el. În colțul meu de pădure nu văzusem prea des bărbați atât de spilcuiți. M-am întrebat dacă murise într-o asemenea stare; de fapt, m-am întrebat dacă pompele funebre îl aranjaseră aşa pentru înmormântarea lui, neştiind că sejurul său sub pământ va fi doar temporar. Dacă aşa se întâmplase, era mai tânăr decât regina. Poate că vârsta nu era singurul criteriu, dacă aspirai

să devii rege.

În cameră se mai aflau încă două persoane. Un bărbat scund stătea cam la un metru în spatele scaunului reginei, cu picioarele depărtate, cu mâinile adunate în faţă. Avea părul blond tuns foarte scurt şi ochi albaştri strălucitori. Faţa era lipsită de maturitate; arăta ca un copil mare, dar cu umerii unui bărbat. Purta costum şi era înarmat cu o sabie şi o puşcă.

În spatele bărbatului de la masă stătea o femeie, tot vampir, îmbrăcată în roşu; pantaloni de trening, tricou, bascheţi Converse. Alegerea ei era nefericită, deoarece roşul nu i se potrivea. Era asiatică, şi m-am gândit că venea probabil din Vietnam, deşi poate că pe vremea aia se numea altfel. Avea unghii foarte scurte şi nedate cu ojă, şi o sabie înfricoşătoare prinsă în diagonală peste spate. Aparent, părul îi fusese tăiat la nivelul bărbiei cu o foarfecă ruginită. Nu era fardată deloc, chipul ei fiind aşa cum i-l dăduse Creatorul.

Din moment ce nu fusesem informată asupra protocolului corect, am înclinat din cap către regină, apoi am zis:

— Mă bucur să vă văd din nou, doamnă, şi am încercat să am o atitudine plăcută faţă de rege în timp ce făceam din nou mişcarea cu capul.

Către cei doi care stăteau în picioare, care probabil erau secunzi sau gărzi de corp, mi-am înclinat mai scurt capul. M-am simţit ca o idioată, dar nu voiam să-i ignor. Oricum, ei nu aveau nici o problemă în a mă ignora pe mine, odată ce mă evaluaseră ca potenţial pericol.

— Ai avut parte de ceva aventuri în New Orleans, zise regina – o introducere sigură.

Nu zâmbea, dar am avut oricum impresia că nu era genul de tipă zâmbăreaţă.

— Da, doamnă.

— Sookie, acesta este soţul meu, Peter Threadgill, regele Arkansasului.

Nu era nici urmă de afecţiune pe chipul ei. Ar fi putut la fel de bine să-mi spună numele căţeluşului ei.

— Îmi pare bine, am spus şi am repetat mişcarea cu capul, adăugând rapid: domnule.

Bine, m-am plictisit deja de asta.

— Domnişoară Stackhouse, zise el, îndreptându-şi din nou atenția asupra hârtiilor din fața sa.

Masa rotundă era mare şi acoperită complet cu scrisori, printuri şi tot felul de alte hârtii – extrase de cont?

În timp ce mă simțeam uşurată că regele nu era interesat de mine, m-am întrebat ce căutam exact acolo. Am aflat când regina a început să-mi pună întrebări despre noaptea trecută. I-am spus cât de clar am putut ce se întâmplase.

Avea o expresie foarte serioasă când îi povesteam despre vraja de stază a Ameliei şi despre efectul asupra corpului.

— Crezi că vrăjitoarea nu ştia că e acolo când a aruncat vraja? întrebă regina.

Am observat că, deşi privirea regelui era îndreptată spre hârtiile din fața lui, nu clintise niciuna de când am început să vorbesc. Bineînțeles, era posibil să citească foarte încet.

— Nu, doamnă. Când a aruncat vraja, Amelia nu ştia că el era acolo.

— Datorită abilităților tale telepatice?

— Da, doamnă.

Peter Threadgill se uită atunci la mine, şi am văzut că ochii săi erau de un cenuşiu neobişnuit de rece. Fața îi era alcătuită numai din unghiuri ascuțite: un nas ca o lamă, buze subțiri şi drepte, pomeți înalți.

Regele şi regina arătau amândoi bine, dar nu într-un fel care să facă să vibreze ceva în mine. Aveam impresia că sentimentul era reciproc. Slavă Domnului!

— Tu eşti telepata pe care draga mea Sophie vrea să o aducă la conferință, zise Peter Threadgill.

Din moment ce îmi spunea ceva ce deja ştiam, nu am simțit nevoia să răspund. Dar politețea a învins pura iritare.

— Da, eu sunt.

— Şi Stan are unul, îi zise regina soțului ei, ca şi cum vampirii colecționau telepați la fel cum amatorii de câini

colecționau springer spaniel[32].

Singurul Stan pe care îl ştiam era un vampir, şef în Dallas, şi singurul telepat pe care-l mai întâlnisem trăia tot acolo. Din cele câteva cuvinte ale reginei, am ghicit că viața lui Barry Băiatul cu Bagajele se schimbase mult de când îl cunoscusem. Aparent, acum lucra pentru Stan Davis. Nu ştiam dacă Stan era şerif sau chiar rege, căci la vremea aceea nici nu ştiam că vampirii au o astfel de ierarhie.

— Aşadar, acum încerci să-ți aranjezi anturajul după al lui Stan? îşi întrebă Peter Threadgill soția, într-un mod categoric lipsit de tandrețe.

Din multe indicii care-mi fuseseră oferite, mi-am dat seama că nu era o unire din dragoste. Dacă mi-ați cere să-mi dau cu părerea, aş spune că nu era nici măcar o uniune bazată pe sex. Ştiam că regina o plăcuse pe verişoara mea Hadley în sensul carnal, şi cei doi frați paznici îmi spuseseră despre legătura cu regina. Peter Threadgill nu era aproape de niciunul dintre capetele spectrului. Dar poate asta demonstra că regina era omnisexuală, dacă acesta era un cuvânt. Va trebui să verific când ajung acasă. Dacă ajung vreodată acasă.

— Dacă Stan vede un avantaj în a folosi o astfel de persoană, pot lua şi eu în considerare această variantă – mai ales din moment ce o astfel de persoană este atât de uşor disponibilă.

Eram pe stoc.

Regele ridică din umeri. Nu că aş fi avut multe aşteptări, dar aş fi presupus că regele unui stat drăguț, sărac, cu un peisaj atât de frumos ca Arkansasul, era mai puțin sofisticat şi mai popular, cu simțul umorului. Poate Threadgill era un *carpetbagger*[33] din New York. Accentele vampirilor par de regulă să acopere toată harta – în sens propriu –, astfel încât era imposibil să-ți dai seama din vorbirea lui.

— Aşadar, ce crezi că s-a întâmplat în apartamentul lui

---

32 Câine de aport, de talie medie, cu blană ondulată.

33 Termen peiorativ cu care sudiştii îi denumeau pe nordiştii care se mutau în Sud în perioada Reconstrucției (1865-1877).

Hadley? mă întrebă regina, şi mi-am dat seama că ne întorseserăm la subiectul inițial.

— Nu ştiu cine l-a atacat pe Jake Purifoy, am spus. Dar în noaptea în care Hadley s-a dus la cimitir cu Waldo, corpul golit de sânge al lui Jake aterizase deja în dulapul ei. Cât despre cum a ajuns acolo, n-aş putea spune. De asta Amelia face chestia aia ecto diseară.

Expresia reginei se schimbă; păru chiar interesată.

— Face o reconstrucție ectoplasmică? Am auzit de ele, dar nu am fost niciodată martoră la una.

Regele arăta mai mult decât interesat. Pentru o fracțiune de secundă, păru extrem de furios.

M-am străduit să-mi îndrept din nou atenția asupra reginei.

— Amelia se întreba dacă ați putea să... să... o finanțați?

M-am întrebat dacă trebuia să adaug „Maiestate", dar nu m-am putut hotărî să o fac.

— Asta ar fi o investiție bună, din moment ce noul nostru vampir ne-ar fi putut băga într-un necaz de toată frumusețea. Dacă ar fi scăpat printre oameni... Voi fi bucuroasă să plătesc.

De uşurare, am tras adânc aer în piept.

— Şi cred că voi şi asista, adăugă regina, înainte să apuc să dau tot aerul afară din piept.

Asta părea a fi cea mai proastă idee din lume. M-am gândit că prezența reginei o va flata pe Amelia până ce toată magia va fi inutilă. Oricum, nu aveam nici o modalitate să-i spun reginei că nu e bine-venită.

Peter Threadgill avea o privire aspră când regina a anunțat că va urmări experimentul.

— Nu cred că ar trebui să te duci, zise, cu voce calmă şi autoritară. Va fi greu pentru gemeni şi pentru André să te păzească în oraş, într-un cartier ca ăla.

M-am întrebat cum se făcea că regele Arkansasu-lui ştia cum era cartierul lui Hadley. De fapt, era o zonă liniştită, pentru clasa mijlocie, mai ales prin comparație cu grădina zoologică pe care o reprezenta Cartierul general al vampirilor, cu fluxul său continuu de turişti şi soldați şi fanatici cu aparate de

fotografiat şi de filmat.

Sophie-Anne se pregătea deja să iasă. Această pregătire consta într-o privire aruncată în oglindă ca să se asigure că fațada sa impecabilă era încă impecabilă şi în a-şi strecura picioarele în pantofii ei cu toc foarte înalt, care fuseseră sub masă. Stătuse acolo desculță. Acest detaliu o făcu brusc pe Sophie-Anne Leclerq mult mai reală pentru mine. Sub exteriorul strălucitor exista o adevărată personalitate.

— Bănuiesc că ți-ar plăcea ca Bill să ne însoțească, îmi zise regina.

— Nu, i-am tăiat-o.

Bine, era o personalitate – şi era urâtă şi crudă.

Dar regina părea sincer uimită. Soțul ei era ofensat de impolitețea mea – îşi ridică fruntea, iar ciudații săi ochi cenuşii mă fixară cu furie – dar regina era pur şi simplu uimită de reacția mea.

— Am crezut că sunteți un cuplu, zise cu o voce perfect calmă.

Mi-am înghițit primul răspuns, străduindu-mă să-mi amintesc cu cine stăteam de vorbă, şi am spus, aproape în şoaptă:

— Nu, nu suntem.

Am tras adânc aer în piept şi am făcut un mare efort să mă stăpânesc.

— Îmi cer scuze că am fost atât de tăioasă. Vă rog să mă iertați.

Regina se uită pur şi simplu la mine încă vreo câteva secunde, şi tot nu am putut avea nici cel mai mic indiciu despre gândurile, emoțiile sau intențiile ei. Era ca şi cum m-aş fi uitat la o tavă antică din argint – o suprafață strălucitoare, cu un model elaborat, şi dură la atingere. Cum de Hadley avusese suficient spirit de aventură încât să se culce cu această femeie era pur şi simplu dincolo de înțelegerea mea.

— Scuzele-ți sunt acceptate, zise ea în cele din urmă.

— Eşti prea tolerantă, spuse în cele din urmă soțul ei, iar chipul i se crispa.

Strâmbă din buze, slobozind ceva ce se apropia de un mârâit, şi am descoperit că nu mai voiam să fiu în raza vizuală a acelor ochi strălucitori nici o secundă în plus. Nu-mi plăcea nici felul în care tipa asiatică îmbrăcată în roşu mă privea. Şi de fiecare dată când mă uitam la tunsoarea ei mi se făcea pielea de găină. La naiba, chiar şi doamna în vârstă care-i făcea bunicii părul permanent de trei ori pe an ar fi făcut o treabă mai bună decât Mad Weed Whacker[34].

— Mă voi întoarce într-o oră, două, Peter, zise Sophie-Anne, foarte răspicat, pe un ton care ar fi putut tăia şi un diamant.

Bărbatul cel scund, cu fața sa copilăroasă lipsită de expresie, apăru lângă ea cât ai clipi, întinzându-şi mâna astfel încât ea să aibă sprijin atunci când se ridica. Am ghicit că era vorba de André.

Atmosfera era tensionată. Oh, îmi doream atât de mult să fiu în altă parte!

— M-aş simți mult mai relaxat dacă aş şti că Floare de Jad e cu tine, zise regele.

Se îndreptă spre femeia în roşu. Floare de Jad pe naiba: arăta mai degrabă ca Ucigaşul de Piatră. Fața asiaticei nu-şi schimbă deloc expresia la vorbele regelui.

— Dar asta înseamnă să rămâi tu singur, zise regina.

— Nici pe departe adevărat. Clădirea e plină de gărzi şi vampiri loiali, spuse Peter Threadgill.

Bine, chiar şi eu am priceput asta. Gărzile, care aparțineau reginei, erau separate de vampirii loiali, care, am bănuit, erau cei pe care Peter îi adusese cu el.

— Atunci, bineînțeles, voi fi mândră ca o luptătoare precum Floare de Jad să mă însoțească.

Câh! Nu-mi dădeam seama dacă regina vorbea serios sau încerca să-şi calmeze soțul acceptându-i oferta, sau râdea de se prăpădea de strategia jalnică prin care se asigura că spionul

---

34 Maşină de tuns iarba; posibilă aluzie la o povestire cu acelaşi titlu, în care un personaj nu putea suporta plantele şi tăia tot ce-i creştea în grădină.

său participa la reconstrucția ectoplasmică. Regina folosi interfonul ca să sune sus – sau jos, din câte ştiam – la camera sigură unde Jake Purifoy era instruit într-ale vampirilor.

— Puneți gărzi în plus lângă Purifoy, zise. Şi dați-mi de ştire dacă-şi aminteşte ceva.

O voce servilă o asigură pe Sophie-Anne că ea va fi prima care va afla.

M-am întrebat de ce Jake avea nevoie de paznici în plus. Mi se părea dificil să fiu cu adevărat preocupată de situația lui, dar, în mod evident, regina era.

Aşadar, iată-ne: regina, Floare de Jad, André, Sigebert, Wybert şi cu mine. Cred că mai fusesem într-o companie aşa de variată, dar nu aş putea spune când. După un marş pe coridoare, am intrat într-un garaj păzit şi ne-am înghesuit într-o limuzină modificată pentru a fi mai încăpătoare. André a arătat cu degetul spre una dintre gărzi, indicând că va trebui să conducă. Până acum, nu auzisem ca vampirul cu față de copil să scoată vreun sunet. Spre încântarea mea, şoferul era Rasul, care spre deosebire de ceilalți mi se părea un prieten vechi.

Sigebert şi Wybert nu se simțeau prea confortabil în maşină. Erau cei mai inflexibili vampiri pe care-i întâlnisem, şi m-am întrebat dacă apropierea lor de regină nu fusese în defavoarea lor. Nu trebuiseră să se schimbe, iar schimbarea odată cu vremurile era cheia supraviețuirii vampirilor înainte de Marea Revelație. Şi rămăsese în continuare aşa în țări care nu acceptaseră existența vampirilor cu aceeaşi toleranță de care dăduse dovadă America. Cei doi vampiri ar fi fost fericiți să poarte piei şi pânză țesută manual şi ar fi arătat perfect în cizme lucrate manual, cu scuturi pe braț.

— Şeriful tău, Eric, a venit să vorbească cu mine noaptea trecută, îmi spuse regina.

— L-am văzut la spital, am spus, sperând că părusem la fel de naturală.

— Înțelegi că noul vampir, cel care era vârcolac, nu a avut de ales, înțelegi, nu-i aşa?

— Aud deseori asta când vine vorba de vampiri, am spus, amintindu-mi toate momentele din trecut în care Bill îmi explicase diferite lucruri spunând că nu se putuse abține.

Atunci îl crezusem, dar nu mai eram la fel de sigură. De fapt, eram atât de obosită şi mă simțeam atât de mizerabil, încât abia mai aveam putere să termin cu apartamentul lui Hadley şi cu proprietatea ei, şi cu lucrurile ei. Mi-am dat seama că dacă mă duceam acasă în Bon Temps, lăsând treburile neterminate aici, o să stau şi o să mă tot gândesc la asta.

Ştiam acest lucru, dar, în clipa de față, îmi era greu să accept.

Era momentul pentru una din discuțiile acelea în sinea mea. Mi-am spus severă că deja avusesem unul sau două momente care-mi făcuseră plăcere în acea seară, şi că o să mai am câteva secunde care să-mi placă în fiecare zi, până ce aveam să mă întorc la starea mea anterioară de mulțumire. Mă bucurasem întotdeauna de viață şi ştiam că aveam să o fac din nou. Dar eram nevoită să-mi croiesc drum cu greutate printr-o mulțime de momente rele până să ajung acolo.

Nu cred că am fost vreodată o persoană care să-şi facă multe duzii. Dacă citeşti gândurile, nu ai prea multe îndoieli legate de cât de răi pot fi chiar şi cei mai buni oameni.

Dar cu siguranță nu mă aşteptam la asta.

Spre groaza mea, lacrimile începură să-mi curgă pe față. Am băgat mâna în geantă, am scos un şervețel şi mi-am tamponat obrajii în timp ce toți vampirii se uitau la mine, Floare de Jad cu cea mai uşor de identificat expresie pe care o văzusem vreodată pe fața ei: dispreț.

— Suferi? întrebă regina, arătând spre brațul meu.

Nu credeam că-i păsa cu adevărat; eram sigură că se antrenase atât de mult pentru a oferi un răspuns corect, tipic uman, încât devenise un reflex.

— Suferință sufletească, am spus, şi mai bine mi-aş fi muşcat limba.

— Oh, zise. Bill?

— Da, am spus şi am înghițit în sec, încercând să fac tot

ce-mi stătea în putință pentru a împiedica exteriorizarea emoțiilor.

— Şi eu am suferit la moartea lui Hadley, spuse ea în mod neaşteptat.

— A fost bine că a avut pe cineva căruia să-i pese. După un minut, am spus:

— M-aş fi bucurat să ştiu mai devreme că a murit, am spus pe ocolite.

Nu aflasem că verişoara mea murise decât câteva săptămâni mai târziu, după ce faptul fusese consumat.

— Am avut motive să aştept înainte de a-l trimite pe Cataliades, zise Sophie-Anne.

Fața ei netedă şi ochii deschişi la culoare erau la fel de impenetrabili ca un bloc de gheață, dar am avut impresia clară că ar fi vrut să nu deschid subiectul. Am privit către regină încercând să găsesc vreun indiciu, iar ea îmi arătă cu o scurtă mişcare a ochilor către Floare de Jad, care stătea în dreapta ei. Nu ştiam cum putea Floare de Jad să stea într-o poziție atât de relaxată cu sabia aceea lungă prinsă la spate. Dar am avut categoric impresia că în spatele chipului ei lipsit de expresie şi a ochilor de nepătruns, Floare de Jad asculta cu atenție tot ce se vorbea.

Ca să aleg varianta cea mai sigură, m-am hotărât că nu voi spune nimic, iar restul călătoriei avu loc în tăcere.

Rasul nu a vrut să intre cu limuzina în curte, şi mi-am amintit că şi Diantha parcase tot în stradă.

Rasul veni în spate ca să deschidă uşa pentru regină, iar André coborî primul, privi în jur mult timp, apoi încuviință că era sigur pentru regină să iasă. Rasul rămase pe poziție, cu puşca în mână, cercetând cu privirea zona, după atacatori. André era la fel de vigilent.

Floare de Jad ieşi următoarea de pe scaunul din spate şi privirea ei se alătură celorlalte care scanau zona. Apărând-o pe regină cu trupurile lor, intrară în curte. Sigebert fu următorul, cu toporul în mână, şi mă aşteptă pe mine. După ce m-am alăturat lui pe trotuar, el şi Wybert mă conduseră pe poarta

deschisă cu mai puțină ceremonie decât o conduseseră ceilalți pe regină.

O văzusem pe regină la mine acasă, nepăzită de nimeni în afara lui Cataliades, o văzusem pe regină în biroul ei, păzită de o singură persoană. Cred că nu mi-am dat seama până în acest moment cât era de importantă securitatea pentru Sophie-Anne, cât de precară era probabil puterea sa. Voiam să ştiu împotriva cui o păzeau aceste gărzi. Cine voia să o ucidă pe regina Louisianei? Poate toți conducătorii vampirilor se aflau într-un pericol la fel de mare – sau poate doar Sophie-Anne. Brusc, conferința vampirilor de la toamnă părea o propunere mult mai înspăimântătoare decât înainte.

Curtea era bine luminată, iar Amelia stătea pe aleea circulară, cu trei prieteni. Ca să se ştie, printre ei nu se afla nici o babă călare pe coadă de mătură. Unul era un puşti care arăta ca un misionar mormon: pantaloni negri, cămaşă albă, cravată închisă la culoare, pantofi negri lustruiți. De un copac aflat în cercul desenat de alee era sprijinită o bicicletă.

Poate *era* un misionar mormon. Părea atât de tânăr, încât m-am gândit că era încă în creştere. Femeia înaltă care stătea lângă el părea să aibă în jur de şaizeci de ani, dar avea un corp de culturist. Purta un tricou mulat, pantaloni drepți, sandale şi o pereche de cercei rotunzi, uriaşi. A treia vrăjitoare era cam de-o vârstă cu mine, înjur de douăzeci şi cinci, spre treizeci de ani, şi era de origine hispanică. Avea obraji plini, buze roşii, strălucitoare, şi păr negru, ondulat, era scundă şi avea mai multe rotunjimi decât un S. Sigebert o admira în mod special (puteam să-mi dau seama după privirea sa expresivă), dar ea ignora toți vampirii, ca şi cum nu i-ar fi putut vedea.

Se poate ca Amelia să fi fost uimită de invazia de vampiri, dar dădu dovadă de mult aplomb când făcu prezentările. Evident, regina se prezentase înainte ca eu să mă apropii.

— Maiestate, spunea Amelia, aceştia sunt colaboratorii mei.

Făcu o mişcare cu mâna spre ei, ca şi cum ar fi prezentat o maşină audienței: Bob Jessup, Patsy Sellers, Terencia Rodriguez – Terry i se spune.

Vrăjitorii se uitară unii la ceilalți înainte să o salute cu o scurtă mişcare din cap pe regină. Era greu de spus cum a luat regina această lipsă de respect, fața ei era atât de nemişcată, ca şi cum ar fi fost de sticlă – dar le întoarse salutul şi atmosfera rămase suportabilă.

— Tocmai ne pregăteam pentru reconstrucție, zise Amelia.

Părea foarte sigură pe ea, dar am observat că-i tremurau mâinile. Gândurile ei nu erau nici pe departe la fel de încrezătoare pe cât îi era vocea. Amelia îşi trecea în revistă pregătirile, în gând, luând la rând, agitată, fiecare obiect pe care-l adunase, reanalizându-şi temătoare colaboratorii ca să fie sigură că erau pregătiți pentru ritual, şi aşa mai departe. Amelia, am realizat cu întârziere, era o perfecționistă.

M-am întrebat unde era Claudine. Poate îi văzuse venind pe vampiri şi prudentă se retrăsese într-un colț întunecat. În timp ce priveam în jur după ea, am avut un moment când durerea din suflet m-a luat pe nepregătite. A fost ca în momentele de după moartea bunicii, când făceam ceva familiar, cum ar fi periatul părului, şi brusc întunericul mă copleşea. Mi-a luat un moment sau două să mă adun şi să ies din nou la suprafață.

Aşa avea să se întâmple o vreme, şi va trebui să strâng din dinți şi să suport.

M-am străduit să-i observ pe cei aflați în jurul meu. Vrăjitoarele îşi luaseră locurile în primire. Bob se instalase într-un şezlong în curte, şi l-am urmărit cu oarecare interes cum scotea nişte chestii sfărâmate dintr-o pungă, mare cât pentru un sendviş, şi un chibrit din buzunarul de la piept. Amalia țâşni pe scări, către apartament, Terry se opri la jumătatea scărilor, iar vrăjitoarea mai în vârstă, Patsy, stătea deja pe galeria exterioară privind în jos către noi.

— Dacă vreți să urmăriți, probabil aici sus va fi cel mai bine, strigă Amelia, iar regina şi cu mine o luarăm în sus pe scări.

Gărzile se adunară la poartă ca să fie cât mai departe posibil de magie; chiar şi Floare de Jad părea a arăta respect față de puterea care avea să fie pusă la lucru, chiar dacă nu respecta

vrăjitoarele ca persoane în sine.
Ca urmare, André o urmă pe regină pe scări în sus, dar mi s-a părut că poziția pe care o luaseră umerii săi nu sugera entuziasmul.
Era drăguț să mă concentrez la ceva nou, în loc să-mi plâng de milă pentru nefericirea mea, şi am ascultat cu interes cum Amelia – care arăta ca şi cum s-ar fi aflat undeva afară, pe o plajă, jucând volei – dădea indicații legate de vraja magică pe care se pregătea să o facă.
— Am stabilit timpul cu două ore înainte ca eu să-l văd venind pe Jake, zise ea. Aşa că s-ar putea să vedeți o mulțime de lucruri ciudate şi plictisitoare. Dacă se întinde prea mult, o să încerc să grăbesc lucrurile.
Brusc, am avut un gând care m-a uimit prin norocul acestei descoperiri. Aveam să-i cer Ameliei să se întoarcă în Bon Temps cu mine, şi acolo îi voi cere să repete procedura în curtea mea; atunci, aveam să ştiu ce s-a întâmplat cu biata Gladiola. M-am simțit mult mai bine odată ce mi-a venit această idee, şi m-am străduit să acord toată atenția momentului de față.
Amelia strigă:
— Începeți!
Şi imediat începu să recite cuvinte, bănuiesc că în latină. Am auzit un ecou slab venind din capătul de sus al scărilor şi din curte, pe măsură ce celelalte vrăjitoare se alăturau.
Nu ştiam la ce să ne aşteptăm, şi era ciudat de plictisitor să auzi incantația continuând şi după două minute. Am început să mă întreb ce se va întâmpla cu mine dacă regina se plictisea de-adevăratelea.
Apoi, verişoara mea, Hadley, intră în sufragerie.
Am fost atât de şocată, încât aproape că-mi venea să vorbesc cu ea. Când m-am uitat însă mai atentă, mi-am dat seama că nu era cu adevărat Hadley, avea forma ei şi se mişca la fel ca ea, dar acest simulacru era pur şi simplu acoperit cu culoare. Părul ei nu era cu adevărat negru, ci doar dădea impresia strălucitoare a negrului. Părea ca şi cum ar fi fost făcută din

apă colorată, care se mişca. Puteai vedea strălucirea de la suprafață. Am privit la ea nerăbdătoare: trecuse atâta vreme de când ne văzusem! Hadley arăta mai bătrână, bineînțeles, cu o expresie sardonică a gurii şi o privire sceptică.

Inconştientă față de prezența oricui altcuiva în cameră, reconstrucția se îndreptă către fotoliu, luă o telecomandă-fantomă şi dădu drumul la televizor. Eu chiar m-am uitat spre ecran ca să văd dacă va arăta ceva, dar bineînțeles că nu arăta.

Am simțit o mişcare lângă mine şi am aruncat o privire către regină. Dacă eu fusesem şocată, ea era pur şi simplu electrizată. Nu am crezut niciodată cu adevărat că regina ar fi putut-o iubi sincer pe Hadley, dar am văzut acum că o iubise din tot sufletul.

Am urmărit-o pe Hadley uitându-se la televizor din când în când, în timp ce-şi făcea unghiile de la picioare, bea un fantomatic pahar cu sânge şi dădea un telefon. Nu o puteam auzi. O puteam doar vedea, şi asta doar într-un spațiu limitat. Obiectul după care se întindea avea să apară doar în momentul în care mâna ei îl atingea, nu înainte, astfel încât puteai fi sigură despre ce era vorba doar când începea să-l folosească. Când se întinse ca să pună paharul cu sânge pe masă, dar încă îl mai ținea în mână, am văzut paharul, masa cu toate celelalte obiecte, şi pe Hadley, totul deodată, toate cu acea patină strălucitoare. Masa-fantomă se suprapuse cu masa adevărată, care era aproape în acelaşi loc în care fusese şi în acea noapte, doar ca lucrurile să fie şi mai ciudate. Când Hadley dădu drumul paharului, ambele, şi pahar şi masă, dispărură din peisaj.

Ochii lui André îi erau ieşiți din orbite când m-am uitat din nou la el, şi arăta cea mai expresivă grimasă pe care o văzusem pe chipul lui. Dacă regina îşi plângea pierderea, iar eu eram fascinată şi tristă, André era pur şi simplu înspăimântat.

Au mai trecut câteva minute până când Hadley a auzit în mod evident o bătaie la uşă. (întoarse capul către uşă, şi păru surprinsă.) Se ridică (fotoliul-fantomă, probabil cu vreo şase

centimetri mai încolo față de cel real, dispăru în neant) şi traversă camera. Păşi prin pantofii mei sport, care stăteau unul lângă celălalt alături de fotoliu.

Bine, asta era ciudat. Întreaga treabă era ciudată, dar fascinantă.

Probabil cei din curte îl urmăriseră pe scări în sus pe cel care bătuse la uşă, din moment ce am auzit o înjurătură puternică a unuia dintre cei doi Bert – Wybert, cred. Când Hadley a deschis o uşă-fantomă, Patsy care stătea afară, în galerie, a deschis uşa adevărată ca să putem vedea. Din expresia tristă a Ameliei, mi-am dat seama că nu se gândise dinainte la asta.

În fața uşii se afla (fantoma) Waldo, un vampir care fusese alături de regină ani întregi. Fusese mult pedepsit în anii de dinaintea morții sale, ceea ce îl făcuse să aibă o piele foarte ridată. Din moment ce Waldo fusese un albinos foarte slab înainte de pedepsirea sa, arăta îngrozitor în singura noapte când îl întâlnisem. Ca o fantomă apoasă arăta, de fapt, mai bine.

Hadley păru surprinsă să-l vadă. Expresia era suficient de puternică pentru a fi recunoscută cu uşurință. Apoi păru dezgustată. Dar se dădu înapoi ca să-l lase să intre.

Când se întoarse către masă ca să-şi ia paharul, Waldo aruncă o privire în jurul lui, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă mai era cineva acolo. Tentația să o avertizez pe Hadley era atât de puternică, încât devenise aproape irezistibilă.

După ce discutară puțin, discuție pe care noi bineînțeles nu am putut-o înțelege, Hadley ridică din umeri şi păru să fie de acord cu un oarecare plan. Probabil, asta era ideea despre care îmi povestise Waldo referitor la noaptea în care recunoscuse că o omorâse pe verişoara mea. Îmi spusese că fusese ideea lui Hadley să meargă la cimitirul St. Louis Numărul Unu ca să trezească fantoma preotesei voodoo Marie Laveau, dar aceasta îmi dovedea că Waldo fusese cel care sugerase excursia.

— Ce are în mână? zise Amelia, cât de încet putu, iar Patsy intră în casă din galerie, ca să verifice.

— O broşură, îi zise Ameliei, încercând să vorbească la fel de

încet. Despre Marie Laveau.

Hadley se uită la ceasul pe care-l avea la încheietură şi-i spuse ceva lui Waldo. Era ceva aspru, judecând după expresia lui Hadley şi după mişcarea bruscă pe care o făcu arătându-i uşa clătinând din cap. Spunea „nu" pe cât de clar o putea spune limbajul corpului său.

Şi, cu toate acestea, în noaptea următoare mersese cu el. Ce se întâmplase ca să o facă să se răzgândească?

Hadley intră înapoi în dormitorul său şi noi o urmarăm. Privind în urmă, îl văzurăm pe Waldo părăsind apartamentul, după ce pusese broşura pe o masă lângă uşă.

M-am simțit ciudat ca un *voyeur* să stau în dormitorul lui Hadley cu Amelia, regina şi André, urmărind-o pe Hadley cum îşi dădea jos halatul şi-şi punea o rochie foarte elegantă.

— A purtat asta la petrecerea de dinaintea nunții, zise calmă regina.

Era o rochie mulată, roşie, decoltată de aproape nu mai lăsa loc imaginației, cu paiete roşu-închis şi purta nişte minunați pantofi din piele de aligator. Hadley intenționa, evident, să o facă pe regină să regrete ceea ce pierdea.

Am urmărit-o pe Hadley cum se privea în oglindă, aranjându-şi părul în două feluri şi calculându-şi îndelung alegerea rujului. Noutatea dispărea din întreaga acțiune şi eram nerăbdătoare să grăbesc lucrurile, dar regina pur şi simplu nu se sătura să-şi vadă din nou iubita. Cu siguranță, nu aveam să protestez, mai ales ținând cont că regina plătea nota.

Hadley se tot învârtea în fața oglinzii sale până-n pământ, părând satisfăcută de ceea ce vedea, apoi izbucni în lacrimi.

— Oh, draga mea, zise încet regina. Îmi pare atât de rău!

Ştiam *exact* cum se simțea Hadley şi, pentru prima dată, am simțit relația de sânge pe care o aveam cu verişoara mea, pe care o pierdusem în timpul anilor cât stătuserăm despărțite. În această reconstrucție, se derula noaptea de dinaintea nunții reginei, iar Hadley trebuia să meargă la o petrecere şi să o vadă pe regină alături de logodnicul său, formând un cuplu. Iar

următorul lucru pe care trebuia să-l facă era să participe la nunta lor; sau aşa credea ea. Nu ştia că avea să fie moartă până atunci; categoric moartă, definitiv.

— Vine cineva, strigă Bob vrăjitorul.

Vocea sa trecu prin ferestrele mari, deschise spre galerie. În lumea fantomatică a spiritelor, probabil că sunase soneria, pentru că Hadley se crispa, aruncă o ultimă privire în oglindă (chiar prin noi, din moment ce stăteam chiar în fața ei) şi se adună, vizibil. Când Hadley porni pe hol, avea o unduire familiară a şoldurilor, iar fața ei plânsă era crispată într-un zâmbet rece.

Deschise uşa. Din moment ce vrăjitoarea Patsy lăsase uşa adevărată deschisă după ce Waldo „sosise", am putut vedea acum s-au desfăşurat lucrurile. Jake Purifoy era îmbrăcat în smoching şi arăta foarte bine, aşa cum spusese Amelia. I-am aruncat o privire Ameliei când el intră în apartament, iar ea privea cu regret fantoma.

Nu-i păsa că fusese trimis să o ia pe iubițica reginei, îți puteai da seama de asta, dar era prea diplomat şi prea curtenitor ca să-i arate asta lui Hadley. Aşteptă răbdător ca ea să-şi ia o poşetă minusculă şi să-şi pieptene o ultimă oară părul, apoi cei doi ieşiră.

— Vine încoace, jos, strigă Bob, iar noi am ieşit pe uşă, am traversat galeria ca să privim peste balustradă.

Cele două fantome se urcară într-o maşină strălucitoare şi ieşiră din curte. Acolo se termina zona afectată de vrajă. În timp ce maşina-fantomă ieşea pe poartă, dispăru chiar lângă grupul de vampiri adunați lângă uşă. Sigebert şi Wybert erau mirați şi solemni, Floare de Jad părea nemulțumită, iar Rasul părea uşor amuzat, ca şi cum s-ar fi gândit la poveştile grozave pe care va putea să le debiteze la postul de gardă.

— E timpul să grăbim lucrurile, strigă Amelia. Părea obosită acum şi m-am întrebat cât de mare era presiunea pe care coordonarea acestui act de vrăjitorie o exercita asupra tinerei vrăjitoare.

Patsy, Terry, Bob şi Amelia începură să rostească la unison o

altă vrajă. Dacă exista vreo verigă slabă în acest efort de echipă, aceasta era Terry. Vrăjitoarea cu chipul rotund transpira puternic şi tremura din cauza efortului pe care-l făcea ca să-şi ducă la capăt magia. Am fost puțin îngrijorată când am observat tensiunea de pe chipul ei.

— Uşurel, uşurel! îşi îndemnă Amelia echipa, văzând aceleaşi semne.

Atunci îşi reluară cu toții cântatul, iar Terry păru să se calmeze puțin; nu mai arăta atât de disperată. Amelia zise:

— Încetiniți… uşor… acum, şi cântecul se opri încet.

Maşina apăru din nou la poartă, de această dată trecând prin Sigebert, care făcuse un pas în față, ca să o vadă mai bine pe Terry, am bănuit. Se opri brusc, pe jumătate înăuntru şi pe jumătate afară.

Hadley țâşni afară din maşină. Plângea, şi după expresia de pe chipul ei plângea de ceva vreme. Jake Purifoy ieşi pe partea lui şi rămase acolo, cu mâinile peste portiera maşinii, vorbind cu Hadley peste maşină.

Pentru prima dată, garda de corp a reginei vorbi. André zise:

— Hadley, trebuie să încetezi. Oamenii vor observa, iar noul rege acționa din această cauză. E genul gelos, ştii? Nu-i pasă de…

Aici André pierdu şirul şi clătină din cap.

— Îi place să păstreze aparențele.

Ne uitarăm cu toții la el. Era medium? Paznicul reginei îşi mută privirea către Hadley cea ectoplasmatică şi zise:

— Dar, Jake, nu pot suporta. Ştiu că trebuie să facă asta din motive diplomatice, dar mă dă la o parte! Nu pot suporta.

André putea citi pe buze. Chiar şi pe buzele ectoplasmatice. A început să vorbească din nou.

— Hadley, du-te sus şi culcă-te. Nu poți merge la nuntă dacă ai de gând să faci o scenă. Ştii că asta ar pune-o într-o situație jenantă pe regină şi ar distruge toată ceremonia. Şeful meu mă va ucide dacă se întâmplă asta. Asta e cel mai mare eveniment pe care l-am avut vreodată.

Mi-am dat seama că vorbea despre Quinn. Jake Purifoy *era*

angajatul despre care Quinn îmi spunea că dispăruse.

— Nu pot să suport, repeta Hadley. Tremura, îmi dădeam seama din felul în care-şi mişca buzele, dar din fericire André nu găsi de cuviință să o imite. Era destul de ciudat să auzi cuvintele ieşind din gura lui.

— Am făcut ceva teribil!

Aceste cuvinte melodramatice sunară foarte ciudat spuse cu vocea monotonă a lui André.

Hadley alergă pe scări în sus, iar Terry se trase automat din drum, ca să o lase să treacă. Hadley descuie uşa (deja deschisă) şi năvăli în apartamentul său. Ne întoarserăm să-l urmărim pe Jake. Acesta oftă şi ieşi din maşină, care dispăru. Deschise un telefon mobil şi formă un număr. Vorbi la telefon cel puțin un minut, fără nici o pauză în care să i se răspundă, aşa că era destul de posibil să fi fost vorba de o mesagerie vocală.

André zise:

— Şefule, trebuie să-ți spun că o să avem necazuri. Iubita nu va fi în stare să se controleze în ziua cu pricina.

Oh, Doamne, spune-mi că nu Quinn a omorât-o pe Hadley! m-am gândit, simțind că mi se face rău la simplul gând. Dar chiar în timp ce ideea începu să se contureze, Jake se îndreptă spre spatele maşinii, care apăru din nou în timp ce el o atingea. Îşi trecu mâna cu afecțiune de-a lungul portbagajului, apropiindu-se tot mai mult de zona exterioară a porții, şi brusc o mână se întinse şi-l înhață. Zona vrăjitoarelor nu se întindea dincolo de ziduri, aşa că restul corpului era absent, iar efectul mâinii care apăruse din neant şi-l înhățase pe vârcolacul care nu bănuia nimic era înspăimântător, ca într-un film de groază.

Era exact ca unul dintre acele vise în care vezi pericolul apropiindu-se, dar nu poți vorbi. Nici o avertizare din partea noastră nu ar fi putut schimba ceea ce se întâmplase deja. Dar am fost cu toții şocați. Frații Bert au strigat, Floare de Jad îşi scoase sabia fără ca eu să văd măcar mâna mişcându-i-se, iar regina rămase cu gura căscată.

Am putut vedea doar picioarele lui Jake agitându-se. Apoi

rămaseră nemişcate.
Stăteam cu toţii în picioare, ne uitam unii la alţii, chiar şi vrăjitoarele, concentrarea lor slăbind până ce curtea începu să se umple de ceaţă.
— Vrăjitoarelor! strigă Amelia răguşit. Înapoi la treabă!
Într-o clipă totul se limpezi. Dar picioarele lui Jake stăteau nemişcate, iar o secundă mai târziu, conturul lor deveni tot mai slab; dispăreau din vedere ca orice alt obiect lipsit de viaţă. În câteva clipe, verişoara mea apăru în galerie, privind în jos. Expresia ei era precaută şi îngrijorată. Auzise ceva. Am înregistrat momentul când a văzut cadavrul şi a coborât scările cu viteză vampirică. A ţâşnit pe poartă şi a dispărut din vedere, dar într-o clipă era din nou înapoi, târând cadavrul de picioare. Câtă vreme îl atingea, corpul era la fel de vizibil cum ar fost şi o masă sau un scaun. Apoi se aplecă deasupra cadavrului, şi acum am putut vedea că Jake avea o rană uriaşă la gât. Rana era înfricoşătoare, deşi vampirii care o priveau nu părură înfricoşaţi, ci captivaţi.
Hadley cea ectoplasmică privi în jurul ei sperând la un ajutor, care nu veni. Părea disperat de nesigură. Degetele ei apăsau gâtul lui Jake în timp ce-i urmărea pulsul.
În cele din urmă, se aplecă asupra lui şi-i spuse ceva.
— E singura cale, traduse André. Poţi să mă urăşti, dar asta e singura cale.
Am urmărit-o pe Hadley cum îşi sfâşie încheietura mâinii cu propriii colţi şi apoi pune încheietura sângerândă la gura lui Jake, urmărind sângele cum se strecoară înăuntru, văzându-l cum îşi revine suficient cât să o apuce de mână şi să o tragă în jos către el. Când Hadley îl făcu pe Jake să-i dea drumul, ea păru extenuată, iar el arăta de parcă ar fi avut convulsii.
— Vârcolacul nu e un vampir prea bun, zise Sigebert în şoaptă. Nu am mai văzut un vârcolac transformat.
Cu siguranţă, era greu pentru Jake Purifoy. Văzându-i suferinţa, am început să-l iert pentru oroarea din seara anterioară. Verişoara mea Hadley îl ridică şi-l cără în sus pe scări, făcând din când în când câte o pauză ca să arunce o

privire în jurul ei. Am urmat-o sus încă o dată, cu regina pe urmele mele. Am văzut cum Hadley îi dădu lui Jake hainele sfâşiate jos, înfăşură nişte şervete în jurul gâtului său până ce sângerarea i se opri, şi-l puse în dulap, acoperindu-l cu grijă şi închizând uşa, astfel încât soarele dimineţii să nu-l ardă pe noul vampir, care trebuia să stea la întuneric trei zile. Hadley îndesă şervetele pline de sânge în coşul de rufe. Apoi introduse un alt şervet în spaţiul rămas sub uşă, ca să se asigure că Jake era în siguranţă.

După care se aşeză în hol şi căzu pe gânduri. În cele din urmă, luă telefonul mobil şi formă un număr.

— Cere cu Waldo, zise André.

Când buzele lui Hadley începură să se mişte din nou, André zise:

— Stabileşte o întâlnire pentru noaptea următoare. Spune că trebuie să vorbească cu fantoma lui Marie Laveau, dacă fantoma va veni cu adevărat. Are nevoie de sfaturi.

După mai multă conversaţie, Hadley închise telefonul şi se ridică. Adună hainele sfâşiate şi însângerate ale vârcolacului şi le puse într-o sacoşă.

— Ar trebui să iei şi şervetele, am sfătuit-o în şoaptă, dar vara mea le lăsă în coş, ca să le găsesc eu când aveam să sosesc.

Hadley scoase cheile de la maşină din buzunarul pantalonilor şi, după ce coborî scările, urcă în maşină şi plecă luând şi sacul de gunoi.

Capitolul 18

— MAIESTATEA VOASTRĂ, trebuie să ne oprim, zise Amelia, iar regina îşi flutură mâna, într-un fel care ar fi putut însemna un acord.

Terry era atât de extenuată, încât se sprijinea de balustrada scărilor, iar Patsy părea aproape la fel de sfârşită. Bob cel fraier părea neschimbat, dar apoi se aşeză cu înțelepciune pe un scaun, pentru început. La semnalul fără cuvinte al Ameliei, începură să desfacă vraja pe care o aruncaseră şi, încet, atmosfera ciudată se mai relaxa. Treptat, am devenit cu toții mai degrabă o amestecătură de persoane ciudate, într-o curte din New Orleans, decât martori neajutorați ai unei reconstituiri magice.

Amelia se duse în magazia din colț şi scoase nişte scaune pliante. Sigebert şi Wybert nu înțeleseră mecanismul, aşa că Amelia şi Bob desfăcură scaunele. După ce regina şi vrăjitoarele se aşezară, mai rămăsese un scaun, şi l-am luat eu, după un schimb tăcut de invitații între mine şi cei patru vampiri.

— Aşadar, ştim ce s-a întâmplat în noaptea următoare, am spus obosită.

Mă simțeam uşor caraghioasă în rochia mea elegantă şi cu sandalele cu toc. Ar fi fost minunat să-mi iau hainele obişnuite.

— Oh, scuză-mă, poate că tu ştii, dar noi restul nu, şi vrem să aflăm, zise Bob.

Părea că uitase că ar trebui să tremure în prezența reginei.

Era ceva care-l făcea plăcut pe vrăjitorul cel pămpălău. Şi toți patru munciseră din greu; dacă voiau să ştie restul poveştii, nu exista nici un motiv pentru care să nu-l poată asculta. Regina nu avu nici o obiecție. Chiar şi Floare de Jad, care-şi pusese la loc sabia, părea vag interesată.

— În noaptea următoare, Waldo a atras-o pe Hadley în cimitir cu povestea despre mormântul lui Marie Laveau şi cu tradiția

vampirilor, conform căreia morții pot trezi morții – în acest caz, pe preoteasa voodoo Marie Laveau. Hadley voia ca Marie Laveau să-i răspundă la întrebări, cum îi spusese Waldo lui Hadley că era posibil dacă se realiza ritualul corect. Deşi, în noaptea când l-am întâlnit, Waldo îmi oferise un motiv pentru care Hadley fusese de acord cu asta, acum ştiam că mințea. Dar îmi vin în minte mai multe motive pentru care ea ar fi putut accepta să meargă cu Waldo la cimitirul St. Louis, am spus.

Regina încuviință în tăcere.

— Cred că voia să afle cum va fi Jake când se va trezi, am spus. Cred că voia să afle ce să facă cu el. Nu-l putea lăsa să moară, ați văzut asta, dar nu voia să admită în fața nimănui că a creat un vampir, mai ales unul care fusese vârcolac.

Aveam ceva audiență. Sigebert şi Wybert stăteau de pază de o parte şi alta a reginei, şi erau prinşi de poveste. Probabil că pentru ei asta era ca şi cum ar fi mers la film. Toate vrăjitoarele erau interesate să audă povestea din spatele evenimentelor pe care tocmai le urmăriserăm. Floare de Jad era cu ochii pe mine. Doar André părea imun şi era ocupat să-şi facă treaba de paznic, cercetând constant curtea şi cerul, în eventualitatea unui atac.

— Este de asemenea posibil ca Hadley să fi crezut că fantoma ar fi putut-o sfătui cum să recâştige afecțiunea reginei. Nu vă supărați, doamnă, am adăugat, amintindu-mi prea târziu că regina stătea la un metru de mine, pe un scaun pliant care încă mai avea agățată pe un inel de plastic eticheta cu prețul.

Regina îşi flutură mâna cu un gest relaxat. Era cufundată în gânduri atât de adânc, încât nici nu eram sigură că mă auzise.

— Nu Waldo a fost cel care l-a golit de sânge pe Jake Purifoy, zise regina, spre uimirea mea. Waldo nu şi-ar fi putut imagina asta când a reuşit s-o omoare pe Hadley, şi mi-a povestit, dând vina pe Frăția Soarelui, că vrăjitoarea asta inteligentă va urma *ad litteram* ordinul de a sigila apartamentul, incluzând o vrajă de stază. Waldo avea deja un plan. Şi cel care l-a ucis pe Jake avea un alt plan – putea să dea vina pe Hadley pentru moartea

şi renaşterea lui Jake... ceea ce ar fi condamnat-o la închisoare într-o celulă pentru vampiri. Probabil că ucigaşul s-a gândit că Jake o va omori pe Hadley peste trei zile când avea să se scoale... şi probabil că ar fi făcut-o.

Amelia încercă să pară modestă, dar era o luptă peste puterile ei. Ar fi trebuit să fie uşor, din moment ce singurul motiv pentru care făcuse vraja fusese ca în apartament să nu miroasă urât atunci când avea să-l redeschidă. Ştia asta, şi eu ştiam asta. Dar fusese o dovadă frumoasă de vrăjitorie, şi nu intenționam să-i spulber visul.

Amelia şi-l distruse singură.

— Sau poate, zise ea fără să se gândească, cineva l-a plătit pe Waldo ca s-o dea pe Hadley la o parte într-un fel sau altul.

A trebuit să-mi ridic scuturile imediat, pentru că vrăjitoarele au început să emită semnale de panică atât de puternice, încât era insuportabil să fiu în preajma lor. Ştiau că ceea ce Amelia spusese o va supăra pe regină, iar când regina Louisianei era agitată, cei din preajma ei aveau tendința de a fi şi mai agitați.

Regina sări de pe scaunul ei, aşa că toți ne ridicarăm în picioare, grăbiți şi neîndemânatici. Amelia abia îşi strânsese picioarele sub ea, aşa că era şi mai neîndemânatică, ceea ce-i fu de folos. Floare de Jad se îndepărtă câțiva paşi de restul vampirilor, dar poate voia doar mai mult loc în caz că trebuia să mânuiască sabia. În afară de mine, André se dovedi singurul care observă asta. Rămase cu privirea fixată asupra paznicului regelui.

Nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi intrat atunci pe poartă maşina lui Quinn.

Coborî din maşina neagră şi mare, ignoră scena tensionată şi traversă aleea către mine. Îşi puse ca din întâmplare o mână pe umerii mei şi se aplecă să mă sărute uşor. Nu ştiu să fac o comparație între săruturi. Bărbații sărută diferit, nu-i aşa? Şi asta spune ceva despre caracterul lor. Quinn mă sărută ca şi cum abia ne-am fi despărțit cu puțin timp în urmă.

— Iubito, zise, când s-a terminat cu sărutul. Am ajuns la timp? Ce s-a întâmplat cu brațul tău?

Atmosfera se mai relaxa puțin. L-am prezentat persoanelor din curte. Îi cunoştea pe toți vampirii, dar nu şi pe vrăjitoare. Se îndepărtă de mine ca să se prezinte şi să salute. Patsy şi Amelia auziseră, evident, de el şi încercau din răsputeri să nu pară prea impresionate de faptul că-l întâlniseră.

Trebuia să scap de restul de ştiri legate de seara aceea.

— Am fost muşcată de braț, Quinn, am început. Quinn aşteptă, privindu-mă fix.

— Am fost muşcată de un... Mi-e teamă că ştim ce s-a întâmplat cu angajatul tău. ÎI chema Jake Purifoy, nu-i aşa? am zis.

— Ce?

În luminile strălucitoare din curte am văzut că expresia sa era precaută. Ştia că urmează ceva grav; bineînțeles, văzând adunarea din zonă, oricine ar fi ghicit asta.

— A fost golit de sânge şi lăsat aici, în curte. Ca să-i salveze viața, Hadley l-a transformat. A devenit vampir.

Quinn nu înțelese, preț de câteva secunde. Am urmărit cum i se schimba expresia pe măsură ce înțelegea enormitatea a ceea ce i se întâmplase lui Jake Purifoy. Fața lui Quinn împietri. M-am trezit gândindu-mă că speram să nu se uite vreodată la mine aşa.

— Schimbarea a avut loc fără consimțământul vârcolacului, zise regina. Bineînțeles, un vârcolac nu ar fi niciodată de acord să devină unul dintre noi.

Nu eram prea surprinsă că avea un ton oarecum iritat. Vârcolacii şi vampirii se priveau unii pe alții cu un dezgust abia mascat, şi doar faptul că erau uniți împotriva lumii normale împiedica dezgustul lor să degenereze într-un război deschis.

— Am trecut pe la tine pe-acasă, îmi spuse Quinn, pe neaşteptate. Am vrut să văd dacă te-ai întors de la New Orleans înainte să trec pe-aici ca să-l caut pe Jake. Cine a ars un demon pe aleea ta?

— Cineva a omorât-o pe Gladiola, mesagerul reginei, când aceasta a venit să-mi aducă un mesaj, am spus.

Vampirii din jurul meu au devenit agitați – Regina ştiuse despre moartea Gladiolei, bineînțeles; domnul Cataliades s-ar fi asigurat că-i spune. Dar nimeni altcineva nu aflase.
— O mulțime de oameni mor în curtea ta, iubito, zise Quinn către mine, şi deşi tonul îi era absent, nu l-am putut învinovăți că subiectul era pe lista lui de priorități
– Doar doi, am spus defensivă, după o rapidă numărătoare în gând.
Bineînțeles, dacă-i puneai la socoteală şi pe cei care muriseră în casă... Am abandonat rapid linia aceasta de gândire.
— Ştiți ceva? zise Amelia cu un ton ascuțit, artificial nonşalant. Cred că noi, vrăjitoarele, o să ne ducem la pizzeria de la colțul dintre Chloe şi Justine. Aşa că, dacă aveți nevoie de noi, ne găsiți acolo. Bine, oameni buni?
Bob, Patsy şi Terry se mişcară către poartă mai repede decât i-aş fi crezut capabili, iar când vampirii nu primiră nici un semnal de la regina lor, se dădură la o parte şi-i lăsară să treacă. Din moment ce Amelia nu se deranjase să-şi ia geanta, am sperat că avea bani într-un buzunar şi cheile în celălalt. Foarte bine.
Aproape că am vrut să o iau pe urmele lor. Stai puțin! De ce nu puteam? Am privit cu jind către poartă, dar Floare de Jad a păşit în cadrul acesteia şi m-a privit fix, cu ochii săi ca nişte găuri negre în mijlocul feței rotunde. Aceasta era o femeie care nu mă plăcea nici un pic. Lui André, lui Sigebert şi lui Wybert le eram indiferentă, iar Rasul ar fi putut crede că nu eram o companie rea pentru o oră sau două în oraş, dar Floare de Jad s-ar fi bucurat să-mi reteze capul cu sabia, şi asta era sigur. Nu puteam citi gândurile vampirilor (cu excepția unei străfulgerări din când în când, şi asta era un mare secret), dar puteam citi limbajul corpului şi expresia din ochii ei.
Nu cunoşteam motivul acestei antipatii, şi acest motiv nici nu cred că avea vreo importanță.
Regina se gândise. Zise:
— Rasul, ar trebui să mergem înapoi acasă în scurt timp.
Acesta se înclină şi porni către maşină.

— Domnişoară Stackhouse, zise ea întorcându-şi privirea către mine.

Ochii îi sclipeau ca nişte lămpi palide. Mă luă de mână şi pornirăm pe scări în sus, către apartamentul lui Hadley. André porni în urma noastră ca şi cum ar fi fost legat de piciorul lui Sophie-Anne cu o sfoară. Tot îmi venea să fac o mişcare lipsită de înțelepciune şi să-mi smulg mâna din cea a reginei, care bineînțeles era rece şi uscată şi puternică, deşi avea grijă să nu mă strângă prea tare. Să fiu atât de aproape de un vampir vechi mă făcea să vibrez ca o coardă de vioară. Nu înțelegeam cum putuse Hadley să îndure.

Mă conduse în apartamentul lui Hadley şi închise uşa în urma noastră. Cred că nici auzul excelent al vampirilor de sub noi nu putea percepe acum conversația noastră. Acesta fusese şi scopul ei, pentru că primul lucru pe care-l spuse a fost:

— Nu vei dezvălui nimănui ceea ce-ți spun acum. Am clătinat din cap, mută de teamă.

— Mi-am început viața în locul care a devenit nordul Franței, cam acum… o mie o sută de ani.

Mi s-a pus un nod în gât.

— Nu ştiam unde sunt, bineînțeles, dar cred că era Lotharingia[35]. În ultimul secol am încercat să găsesc locul în care mi-am petrecut primii doisprezece ani, dar nu am putut, chiar dacă viața mea ar fi depins de asta. Mama mea era soția celui mai bogat om din oraş, ceea ce însemna că avea cu doi porci mai mult decât oricine altcineva. Pe vremea aceea, mă numeam Judith.

Am încercat din răsputeri să nu par şocată, să par doar interesată, dar era greu.

— Când aveam doar zece sau doisprezece ani, cred, un vânzător ambulant a venit pe drum către noi. Nu mai văzusem nici un chip nou de şase luni. Eram încântate.

Dar nu zâmbi şi nici nu arătă ca şi cum şi-ar fi amintit acel

35 Regat din nord-estul Franței, care a durat doar între anii 855 şi 869, în timpul domniei regelui Lothar.

sentiment de plăcere, ci doar faptul că existase. Ridică din umeri.

— Purta o boală care nu mai fusese niciodată pe la noi. Acum cred că era un fel de gripă. În cele două săptămâni cât rămase în oraşul nostru, toată lumea muri, cu excepția mea şi a unui băiat, Clovis, puțin mai în vârstă.

A urmat un moment de linişte în timp ce ne gândeam la asta. Cel puțin eu o făceam, şi cred că regina rememora cele întâmplate. André s-ar fi putut la fel de bine gândi la prețul bananelor în Guatemala.

— Clovis nu mă plăcea, zise regina. Am uitat de ce. Tații noştri... nu-mi amintesc. Lucrurile poate că ar fi fost diferite dacă i-ar fi păsat de mine. Dar fiindcă nu era aşa, mă violă şi mă duse în oraşul următor, unde începu să mă ofere la schimb. Pentru bani, bineînțeles, sau mâncare. Deşi gripa bântuia regiunea noastră, noi nu ne-am îmbolnăvit niciodată.

Am încercat să mă uit oriunde în altă parte, dar nu la ea.

— De ce-mi ocoleşti privirea? mă întrebă. Felul în care construia propozițiile şi accentul i se schimbaseră în timp ce vorbea, ca şi cum abia ar fi învățat engleză.

— Îmi pare atât de rău pentru tine! am spus.

A oftat lung, într-un fel aparte, după care a făcut un efort ca să inspire adânc şi să expire. A sunat cam ca un: *"ffftt"*

— Nu te agita, zise regina. Pentru că ceea ce a urmat a fost cam aşa. Eram în pădure şi un vampir a pus mâna pe el.

Părea încântată de această amintire. Ce călătorie prin trecut!

— Vampirului îi era foarte foame şi a început cu Clovis, pentru că era mai mare, dar când a terminat cu el, s-a oprit un minut şi s-a uitat la mine; şi-a zis că aş fi un tovarăş bun alături de el. Îl chema Alain. Am călătorit cu Alain mai mult de trei ani. Bineînțeles, vampirii reprezentau un secret pe atunci. Ei existau doar în poveştile spuse de femeile bătrâne lângă foc. Iar Alain era bun în a păstra lucrurile aşa cum erau. Alain fusese preot şi era foarte încântat să surprindă preoții în paturile lor.

Zâmbi aducându-şi aminte. Am simțit cum simpatia mea

scade.

— Alain îmi tot promitea, şi-mi tot promitea că mă va transforma, pentru că bineînțeles voiam şi eu să fiu ce era el. Voiam forța vampirilor.

Ochii săi se îndreptară spre mine. Am încuviințat cu o mişcare a capului. Puteam înțelege asta.

— Dar când avea nevoie de bani pentru haine sau pentru mâncarea mea, făcea acelaşi lucru pe care-l făcuse şi Clovis: mă vindea pentru bani. Ştia că bărbații ar fi observat dacă eram rece, şi ştia că i-aş fi muşcat dacă m-ar fi transformat. Obosisem să tot aştept să-şi respecte promisiunea.

Am dat iar din cap, ca să-i arăt că eram atentă. Şi eram, dar în străfundul minții mele mă întrebam unde naiba ducea monologul ăsta şi de ce eram eu auditoriul acestei poveşti fascinante şi triste.

— Apoi, într-o noapte, am ajuns într-un sat unde mai-marele ştia exact ce-i cu Alain. Prostul de Alain uitase că mai trecuse pe-acolo mai devreme şi că o golise de sânge pe soția acestuia! Aşa că sătenii l-au legat cu un lanț de argint, ceea ce era incredibil într-un sat mic, îți zic... şi l-au aruncat într-o cocioabă, plănuind să-l țină acolo până ce preotul satului se întorcea dintr-o călătorie. Apoi intenționau să-l scoată la soare, cu o întreagă ceremonie în biserică. Era un sat sărac, dar peste el adunaseră toate bucățele de argint şi tot usturoiul pe care lumea le avea, într-un efort de a-l ține subjugat. Regina chicoti.

— Ştiau că sunt o ființă umană şi ştiau că el profitase de mine, zise ea. Aşa că nu m-au legat. Familia starostelui propunea să mă ia sclavă, din moment ce pierduseră o femeie din cauza vampirului. Ştiam cum ar fi fost asta.

Expresia de pe fața ei era în acelaşi timp sfâşietoare şi rigidă. Am rămas nemişcată.

— În acea noapte, am smuls câteva scânduri şubrede din spatele colibei şi m-am târât înăuntru. I-am spus lui Alain că atunci când mă va transforma îl voi elibera. Am negociat o bună bucată de vreme, apoi a fost de acord. Am săpat o gaură

în podea, destul de mare pentru corpul meu. Am plănuit ca Alain să mă golească de sânge şi să mă îngroape sub scândura pe care stătea, netezind pământul cât de bine putea. Se putea mişca suficient pentru asta. În cea de-a treia noapte, aveam să mă trezesc. Aveam să-i rup lanțurile şi să arunc usturoiul, deşi mi-ar fi ars mâinile. Am fi zburat în întuneric.

Râse cu hohote.

— Dar preotul se întoarse înainte de cele trei zile. Până când mi-am croit eu drum afară, Alain devenise cenuşă înnegrită, spulberată de vânt. Era coliba preotului cea în care-l lăsaseră pe Alain. Bătrânul preot a fost cel care mi-a spus ce s-a întâmplat.

Aveam impresia că ştiam sfârşitul poveştii.

— Bine, am zis repede, bănuiesc că preotul a fost prima ta masă.

I-am zâmbit.

— Oh, nu, zise Sophie-Anne, fostă Judith. I-am spus că eram îngerul morții şi că o să-l las în pace din moment ce fusese atât de virtuos.

Luând în calcul starea în care fusese Jake Purifoy atunci când se trezise prima dată, puteam să-mi dau seama ce efort neînchipuit însemnase pentru proaspătul vampir.

— Ce ai făcut după aceea? am întrebat.

— Câțiva ani mai târziu, am găsit un orfan ca şi mine; rătăcind prin păduri ca şi mine, zise ea şi se întoarse să-şi privească paznicul. De atunci, suntem împreună.

Şi în cele din urmă, am văzut o expresie pe fața netedă a lui André: devotament dincolo de limite.

— Fusese abuzat, aşa cum fusesem şi eu, zise ea blând. Şi am avut grijă de asta.

Am simțit un fior rece pe şira spinării. Nu aş fi putut găsi ceva de spus nici dacă mă plăteai.

— Motivul pentru care te-am plictisit cu povestea mea veche, zise regina, scuturându-se şi rămânând şi mai dreaptă, este ca să-ți explic de ce am luat-o pe Hadley sub aripa mea. Şi ea a fost molestată de străunchiul ei. Te-a molestat şi pe tine?

Am confirmat. Nici nu bănuiam că se luase de Hadley. Nu ajunsese la penetrarea propriu-zisă, doar pentru că părinții mei muriseră, iar eu mă dusesem să locuiesc cu bunica mea. Părinții mei nu mă crezuseră, dar o convinsesem pe bunica de faptul că spuneam adevărul; urma s-o facă atunci când ar fi simțit că sunt coaptă, când aveam aproape nouă ani. Bineînțeles, Hadley fusese mai mare. Aveam în comun mai multe decât aş fi crezut.

— Îmi pare rău, nu ştiam, am şoptit. Mulțumesc că mi-ai spus.

— Hadley vorbea deseori despre tine, zise regina. Da, mulțumesc, Hadley. Mulțumesc că m-ai aranjat cum e mai rău... nu, stai, asta era nedrept. Să descopăr dezamăgirea uriaşă provocată de Bill *nu* era cel mai rău lucru care mi se întâmplase vreodată. Dar nici nu era prea jos pe lista mea personală.

— Am aflat, am spus cu o voce la fel de rece şi de aspră ca o tulpină de țelină.

— Eşti supărată că l-am trimis pe Bill să cerceteze, ca să afle dacă îmi poți fi de folos, zise regina.

Am tras adânc aer în piept, străduindu-mă să-mi descleştez maxilarele.

— Nu, nu sunt supărată pe tine. Nu te poți abține să fii aşa cum eşti. Şi nici nu mă cunoşteai. Din nou, aer tras în piept. Sunt *supărată* pe Bill, care mă *cunoştea* şi a continuat cu tot programul tău într-un mod foarte calculat şi hotărât. A trebuit să alung durerea. Pe lângă asta, de ce ți-ar păsa?

Tonul meu se apropia de insolență, ceea ce nu era înțelept atunci când aveai de-a face cu un vampir puternic. Mă atinsese într-un punct foarte sensibil.

— Pentru că Hadley ținea la tine.

— Nu ți-ai fi dat seama din felul în care se purta cu mine, după ce ajunsese la adolescență, am spus, hotărâtă aparent că sinceritatea era cea mai bună politică.

— Îi părea rău pentru asta, zise regina, odată ce devenise vampir, mai ales, şi descoperise ce înseamnă să fii o

minoritate. Chiar şi aici, în New Orleans, există prejudecăți. Discutam despre viața ei deseori atunci când eram singure.

Nu ştiam ce mă făcea să mă simt mai prost: ideea că regina făcuse sex cu verişoara mea, Hadley, sau faptul că după aceea discutaseră despre mine.

Nu-mi pasă dacă adulții fac sex, indiferent în ce constă acesta, câtă vreme cele două părți au căzut de acord înainte. Dar nici nu am neapărat nevoie să aud detalii. Orice curiozitate legată de sex aş fi avut fusese ştearsă de-a lungul timpului de imaginile din mintea oamenilor de la bar.

Se dovedea a fi o conversație lungă. Voiam ca regina să treacă la subiect.

— Ideea este, zise regina, că îți sunt recunoscătoare. Prin intermediul vrăjitoarelor mi-ai oferit o perspectivă mai bună asupra morții lui Hadley. Şi m-ai anunțat că împotriva mea există un complot mai mare decât gelozia lui Waldo.

Aşa am făcut?

— Îți sunt datoare. Spune-mi ce aş putea face acum pentru tine.

— Să-mi trimiți o mulțime de cutii ca să pot împacheta lucrurile lui Hadley şi să mă pot întoarce în Bon Temps? Să trimiți pe cineva să ia lucrurile pe care nu le vreau şi să le ducă la un centru de donații?

Regina privea în jos şi jur că mustăcea.

— Da, cred că pot face asta, zise. O să trimit o ființă umană mâine ca să facă toate astea.

— Dacă cineva ar putea încărca într-un camion lucrurile pe care le vreau şi le-ar putea duce în Bon Temps, ar fi foarte bine, am spus. M-aş putea întoarce şi eu acasă cu acel camion?

— Nici asta nu-i o problemă, zise. Acum, marea favoare.

— Chiar trebuie să merg cu tine la conferința asta? am întrebat, ceea ce ştiam că înseamnă să forțez nota.

— Da, răspunse. Bine, de neclintit aici. Ea adăugă însă:

— Dar te voi plăti cu bani frumoşi.

M-am luminat la față. Ceva din banii pe care-i primisem

pentru serviciile pe care le mai făcusem vampirilor încă mai erau în contul meu de economii, şi prinsesem un adevărat respiro financiar când Tara îmi „vânduse" maşina ei pentru un dolar, dar eram atât de obişnuită să trăiesc pe muchie de cuțit cu finanțele, încât o rezervă era întotdeauna bine-venită. Eram întotdeauna speriată că mi-aş putea rupe piciorul, sau că maşinii mele i s-ar putea strica un piston, sau că îmi va lua casa foc... stai, asta s-a întâmplat deja... bine, că se va întâmpla un dezastru, cum ar fi un vânt puternic ce ar lua pe sus prostia de acoperiş de tablă pe care bunica mea insistase să-l pună, sau altceva...

— Vrei ceva ce i-a aparținut lui Hadley? am întrebat-o atunci când şirul gândurilor s-a îndepărtat de la bani. Ştii, vreo amintire?

Ceva sclipi în privirea ei, ceva ce mă surprinse.

— Mi-ai luat vorba din gură, zise regina cu un adorabil accent franțuzesc.

Oho! Nu putea fi de bine, dacă trecuse la partea cu fermecatul.

— I-am cerut lui Hadley să ascundă ceva pentru mine, zise.

Detectorul meu de vrăjeli suna ca alarma unui ceas.

— Şi dacă dai peste chestia aia în timp ce împachetezi, mi-ar plăcea să o primesc înapoi.

— Cum arată?

— E o bijuterie, îmi explică. Soțul meu mi-a dat-o drept cadou de logodnă. S-a întâmplat să o las aici înainte să mă căsătoresc.

— Te rog să priveşti în cutia cu bijuterii a lui Hadley, am spus imediat. Dacă-ți aparține, bineînțeles că o poți lua.

— Eşti foarte amabilă, zise, revenind la chipul său obişnuit, fără expresie. E vorba de un diamant, un diamant mare, fixat pe o brățară de platină.

Nu mi-am amintit de nimic de felul acesta printre lucrurile lui Hadley, dar nu privisem totul cu atenție. Plănuisem să împachetez cutia cu bijuterii a lui Hadley fără să umblu la ea, ca să o pot cerceta în linişte în Bon Temps.

— Te rog, uită-te acum, am sugerat. Ştiu că ar fi o mare gafă să pierzi un cadou de la soțul tău.

— O, zise ea blând, nici nu-ți dai seama. Sophie-Anne închise ochii o secundă, ca şi cum şi-ar fi căutat cuvintele.

— André, zise, şi la acest cuvânt el se îndreptă spre dormitor – am observat că nu avea nevoie de indicații – şi, cât timp el fu plecat, reginei păru în mod ciudat să-i lipsească ceva.

M-am întrebat de ce nu a însoțit-o la Bon Temps şi, dintr-un impuls, am întrebat-o.

S-a uitat la mine cu ochii săi limpezi, mari şi lipsiți de expresie.

— Se presupunea că nu sunt plecată, zise. Ştiam că dacă André apărea în New Orleans, toată lumea va presupune că şi eu sunt acolo.

M-am întrebat dacă şi reversul era adevărat. Dacă regina era aici, ar presupune toată lumea că era şi André? Şi asta a făcut ca prin minte să-mi treacă un gând, un gând care a dispărut înainte să-l pot prinde.

André se întoarse chiar în acea clipă, clătinând imperceptibil din cap, sugerându-i astfel reginei că nu găsise ceea ce căuta ea. Pentru o clipă, Sophie-Anne păru chiar nefericită.

— Hadley a făcut asta într-o clipă de furie, zise regina, iar eu am crezut că vorbea cu ea însăşi. Dar m-ar putea lovi de dincolo de mormânt.

Apoi, chipul i se relaxa, revenind la starea obişnuită, lipsită de expresie.

— O să fiu atentă dacă văd brățara, am spus. Bănuiam că valoarea bijuteriei nu stătea în prețul său oficial.

— Brățara a fost lăsată aici în noaptea de dinaintea nunții? am întrebat precautăă.

Bănuiam că verişoara mea Hadley a furat brățara de la regină din pură supărare că regina se căsătorea. Părea un lucru pe care Hadley l-ar fi făcut, era stilul ei. Dacă aş fi ştiut de subtilizarea brățării de către Hadley, aş fi rugat vrăjitoarele să dea ceasul înapoi în reconstituirea ectoplasmică. Am fi urmărit-o pe Hadley ascunzând-o.

Regina încuviință scurt.

— Trebuie să o recuperez, zise regina. Înțelegi că nu mă preocupă valoarea diamantelor? Înțelegi că o nuntă între vampiri nu este o uniune din dragoste în care multe pot fi iertate? Să pierzi un cadou de la soțul tău este o ofensă foarte gravă. Iar balul nostru de primăvară este programat peste două nopți. Regele se aşteaptă să port cadoul de la el. Dacă nu o fac...

Vocea i se stinse, şi chiar şi André păru aproape îngrijorat.

— Înțeleg ce vrei să spui, am zis.

Observasem tensiunea care domnea deja pe holurile cartierului general al lui Sophie. Va fi un adevărat iad, iar Sophie-Anne va fi în mijlocul lui.

— Dacă e aici, ți-o voi înapoia. Bine? mi-am deschis brațele întrebându-mă dacă mă va crede.

— Bine, zise ea. André, nu mai pot sta prea mult aici. Floare de Jad va raporta că am venit sus cu Sookie. Sookie, va trebui să pretindem că am făcut sex.

— Îmi pare rău, oricine mă cunoaşte ştie că nu o fac cu femei. Nu ştiu cui te aştepți tu ca Floare de Jad să-i dea raportul...

(Bineînțeles că ştiam, era vorba despre rege, dar mi s-a părut lipsit de tact să spun „ştiu totul despre treburile tale".)

— Dar dacă şi-au făcut temele, asta se ştie despre mine, am continuat eu.

— Atunci, poate ai făcut sex cu André, zise ea calmă. Şi m-ai lăsat să mă uit.

În minte mi-au venit câteva întrebări, prima dintre ele fiind: „Asta e procedura cu tine?" urmată de „Nu e în regulă să pierzi o brățară, dar e în regulă să te dai în bărci cu altcineva?" Dar mi-am ținut gura închisă. Dacă cineva mi-ar fi ținut un pistol lipit la tâmplă, mai degrabă aş fi făcut sex cu regina decât cu André, indiferent de preferințele mele legate de genul persoanei, pentru că André îmi dădea fiori pe şira spinării. Dar, dacă trebuia doar să ne prefacem...

Într-un fel foarte profesionist, André îşi scoase cravata, o împături, o puse în buzunar, şi-şi descheie câțiva nasturi la

cămaşă. Mi-a făcut semn cu degetul. M-am apropiat precaută de el. M-a luat în brațe, m-a strâns la pieptul lui şi şi-a aplecat capul spre gâtul meu. Pentru o secundă, am crezut că avea să mă muşte, şi am avut un atac de panică, dar el doar m-a mirosit. Acesta este un act calculat pentru un vampir.

— Pune-ți buzele pe gâtul meu, zise el, după ce mă mai mirosi o dată. Rujul tău va lăsa urme.

Am făcut aşa cum mi-a spus. Era rece ca gheața. Era ca... păi, era ciudat. M-am gândit la şedința foto alături de Claude; petrecusem o mulțime de timp în ultima vreme *pretinzând* că fac sex.

— Îmi place mirosul de zână. Crezi că ştie că are sânge de zână? o întrebă el pe Sophie-Anne, în timp ce eu eram în plin proces de a lăsa urme de ruj.

Am tras brusc capul în spate. M-am uitat fix în ochii lui, iar el s-a holbat la mine. Încă mă mai ținea strâns şi am înțeles că se asigura că voi mirosi ca el, iar el va mirosi ca mine, ca şi cum chiar am fi făcut treaba. Categoric, nu avea dispoziția să o facă în realitate, ceea ce era o uşurare pentru mine.

— Ce să ştiu?

Eram sigură că nu auzisem bine.

— Ce am?

— Are un nas bun la treburile astea André al meu, zise regina.

Părea oarecum mândră.

— Am umblat cu prietena mea Claudine, azi, mai devreme, am spus. Ea e zână. De la ea vine mirosul.

Chiar aveam nevoie să fac un duş.

— Îmi dai voie? întrebă André şi, fără să aştepte un răspuns, îmi râcâi brațul rănit cu unghia, chiar deasupra bandajului.

— Au! am protestat.

Luă un pic de sânge pe deget, şi-l gustă. Îl plimbă prin gură ca şi cum ar fi fost o înghițitură de vin, şi în cele din urmă declară:

— Nu, acest miros de zână nu este transferat. Este în sângele tău.

André se uită la mine într-un fel care voia să spună că vorbele sale erau un verdict definitiv.

— Ai ceva dintr-o zână. Poate bunica sau bunicul erau pe jumătate zâne?

— Nu ştiu nimic despre asta, am spus, ştiind că suna stupid, dar negăsind ce altceva să spun. Dacă oricare dintre bunicii mei era altceva şi nu sută la sută umani, nu mi se transmisese această informație.

— Nu, n-ar fi făcut-o, spuse regina ca o constatare. Majoritatea oamenilor descendenți din zâne ascund acest lucru, pentru că nu-l cred cu adevărat. Preferă să creadă că părinții lor sunt nebuni. Rădică din umeri: Inexplicabil! Dar acest sânge ar arăta de ce ai curtezani supranaturali şi nu admiratori umani.

— Nu am admiratori umani pentru că nu-i vreau, am spus, categoric enervată. Pot să le citesc gândurile şi asta-i scoate din competiție. Dacă nu sunt scoşi de reputația mea de ciudată, am adăugat întorcându-mă la stilul meu sincer.

— E un comentariu trist la adresa oamenilor, că niciunul dintre ei nu poate fi tolerat de cineva care îi poate citi gândurile, zise regina.

Cred că asta era concluzia asupra capacității de a citi gândurile. M-am decis că ar fi mai bine să pun capăt conversației. Aveam o mulțime de lucruri la care să mă gândesc.

Am coborât scările, cu André în frunte, regina urmându-l, iar eu în spatele lor. André insistase ca eu să-mi dau jos pantofii şi cerceii ca să se poată presupune că m-am dezbrăcat, apoi am tras din nou rochia pe mine.

Ceilalți vampiri aşteptau obedienți în curte, şi deveniră atenți când am început să coborâm. Fața lui Floare de Jad nu se schimbă deloc când zări toate indiciile a ceea ce făcuserăm noi în ultima jumătate de oră, dar cel puțin nu păru sceptică. Cei doi Bert arătau că au înțeles, dar nu erau interesați, ca şi cum scenariul lui Sophie-Anne uitându-se la garda ei de corp făcând sex (cu, teoretic, o necunoscută) devenise deja o rutină.

Cum stătea în cadrul porții așteptând mai multe instrucțiuni legate de postul său de şofer, fața lui Rasul exprima un regret moderat, ca şi cum şi-ar fi dorit să fie implicat în acțiune. Pe de altă parte, Quinn avea buzele strânse într-o linie atât de subțire, că aproape nici nu se mai vedeau. Aici era o problemă.

Dar, în timp ce ieşeam din apartamentul lui Hadley, regina mi-a cerut clar să nu povestesc nimănui ce-mi spusese, accentuând *nimănui.* Trebuia să mă gândesc la o metodă de a-l face pe Quinn să înțeleagă, fără să-i *spun* direct.

Fără alte discuții sau formalități sociale, vampirii se înghesuiră în maşina lor. Creierul meu era atât de plin de idei şi evenimente, încât mă simțeam amețită ca şi cum aş fi băut. Voiam să-l sun pe fratele meu, Jason, să-i spun că în fond nu e nici pe departe atât de irezistibil, că de vină era sângele de zână, doar ca să văd ce avea să spună. Nu, stai, André insinuase că oamenii nu erau afectați de apropierea zânelor aşa cum erau vampirii. Asta înseamnă că oamenii nu vor să consume zâne, dar le găsesc atrăgătoare din punct de vedere sexual. (M-am gândit la mulțimea care o înconjura întotdeauna pe Claudine la Merlotte's.) Iar André spusese că şi celelalte ființe supranaturale erau atrase de sângele de zână, doar că nu în felul acela în care „îmi vine să le mănânc" are sensul propriu. Eric va fi uşurat? Va fi atât de fericit să ştie că nu m-a iubit cu adevărat! Tot timpul fusese de vină sângele de zână!

Am urmărit limuzina regală îndepărtându-se. În timp ce eu mă luptam cu un val compus din şase emoții diferite, Quinn se lupta doar cu una.

Era chiar în fața mea, furios.

— Cum te-a convins, Sookie? mă întrebă. Dacă ai fi strigat, aş fi venit imediat acolo. Sau poate ai vrut să faci asta? Aş putea jura că nu ai fost violată.

— Nu am ajuns în pat cu nimeni în seara asta, am spus.

L-am privit fix în ochi. În fond, nu dezvăluiam nimic din ce-mi spusese regina, ci doar… corectam o eroare.

— E în regulă dacă restul cred asta, dar nu şi tu. Se uită în

jos la mine un lung moment, ochii săi căutându-mi privirea, ca şi cum ar fi citit ceva scris acolo.

— Dar ai *vrea* să ajungi în pat cu cineva în seara asta? mă întrebă.

Mă sărută. Mă sărută mult, mult, în timp ce stăteam lipiţi unul de altul în curte. Vrăjitoarele nu se întorseseră, vampirii plecaseră de-a binelea. Doar câte o maşină care trecea pe stradă sau o sirenă în depărtare îmi aminteau că suntem în mijlocul unui oraş. Era cât se poate de diferit faţă de cum mă simţisem lângă André. Quinn era cald, şi-i puteam simţi muşchii mişcându-i-se sub piele. Îi puteam auzi respiraţia şi-i puteam simţi bătăile inimii. Puteam urmări vârtejul gândurilor sale, care erau acum în majoritate centrate pe patul care ştia că trebuie să fie undeva sus, în apartamentul lui Hadley. Îmi iubea mirosul, atingerea, felul în care îmi simţea buzele... şi o mare parte din Quinn demonstra acest lucru. Acea mare parte era prinsă între noi, chiar în acel moment.

Mai ajunsesem în pat cu alţi doi bărbaţi, şi în niciuna dintre daţi nu ieşise prea bine. Nu ştiusem suficient despre ei. Acţionasem dintr-un impuls. Ar trebui să înveţi din greşeli. Pentru o secundă, nu m-am simţit prea deşteaptă.

Din fericire pentru capacitatea mea de a lua decizii, telefonul lui Quinn a ales să sune în acel moment. Dumnezeu să binecuvânteze acel telefon. Fusesem la un pas de a-mi arunca hotărârile înţelepte pe fereastră, pentru că fusesem speriată şi singură toată seara, iar Quinn îmi era relativ familiar şi mă dorea atât de mult.

Oricum, Quinn nu urma acelaşi fir al gândurilor – nici pe departe – şi înjură când telefonul sună a doua oară.

— Scuză-mă zise, cu o voce furioasă, şi răspunse la afurisitul de telefon. Bine, confirmă, după ce ascultă o clipă vocea de la celălalt capăt al firului. Bine, voi fi acolo.

Închise brusc minusculul telefon.

— Jake întreabă de mine, zise.

Eram atât de copleşită de o combinaţie ciudată de plăcere şi uşurare, încât mi-a luat ceva timp să adun unu cu unu. Jake

Purifoy, angajatul lui Quinn, trăia experiența celei de-a doua nopți în calitate de vampir.

Fiind hrănit de vreun voluntar era suficient de bine ca să vrea să vorbească cu Quinn. Stătuse într-un dulap câteva săptămâni şi erau multe chestii cu care trebuia să fie pus la curent.

— Atunci trebuie să te duci, am spus, mândră că vocea mea nu tremura deloc. Poate îşi va aminti cine l-a atacat. Mâine va trebui să-ți spun ce am văzut aici în noaptea asta.

— Ai fi fost de acord? mă întrebă. Dacă am fi fost lăsați în pace încă un minut?

M-am gândit un moment.

— Dacă aş fi fost de acord, mi-ar fi părut rău că am făcut-o, am recunoscut. Nu pentru că nu te doresc. Te vreau. Dar, în mamele câteva zile, am deschis mai bine ochii. Ştiu că sunt destul de uşor de prostit.

Am încercat ca asta să sune ca o constatare, nu ca şi cum mi-aş fi plâns de milă. Nimănui nu-i place o femeie plângăcioasă, şi cu atât mai puțin mie.

— Nu sunt interesată să încep o relație cu cineva care e doar înfierbântat în acest moment. Nu am fost niciodată genul de femeie adeptă a aventurilor de o noapte. Vreau să fiu sigură că, dacă fac sex cu tine, este pentru că vrei să-mi fii prin preajmă pentru o vreme şi pentru că mă placi pentru cine sunt, nu pentru ce sunt.

Probabil vreun milion de femei au ținut aproximativ acelaşi discurs. Eram la fel de sinceră ca oricare femeie din acel milion.

Iar Quinn dădu răspunsul perfect:

— Cine s-ar mulțumi doar cu o noapte când e vorba de tine? Zise, apoi plecă.

Capitolul 19

AM DORMIT SOMNUL MORȚILOR. Mă rog, probabil că nu, dar fusesem pe cât de aproape va ajunge vreodată o ființă umană. Ca într-un vis, auzisem vrăjitoarele întorcându-se cherchelite în curte, încă se mai felicitau, cu un elan plin de alcool. Am găsit nişte cearşafuri adevărate, cinstite, de bumbac, printre albituri (de ce li se mai spune încă albituri? Ați mai văzut vreun cearşaf alb în viața voastră?) şi le-am îndesat pe cele negre şi lucioase în maşina de spălat, aşa că mi-era uşor să adorm la loc.

Când m-am trezit, era trecut de zece dimineața. Se auzi o bătaie în uşă, iar eu m-am împiedicat grăbindu-mă pe hol să o deschid, după ce mi-am pus o pereche de colanți de gimnastică de-ai lui Hadley, din spandex, şi un maiou roz şi sexy. Am zărit o grămadă de cutii prin vizor şi am deschis uşa simțindu-mă cu adevărat fericită.

— Domnişoara Stackhouse? întrebă tânărul bărbat negru care ținea cutiile în brațe.

Când am încuviințat, zise:

— Am primit ordin să-ți aduc cât de multe cutii doreşti. Pentru început, ajung treizeci?

— Oh, da, am zis. Oh, va fi grozav.

— Am primit de asemenea instrucțiuni, zise, să aduc tot ce-ți trebuie pentru mutare. Am aici bandă adezivă de mai multe feluri, nişte markere, foarfeci şi etichete autoadezive.

Regina îmi dăduse, se pare, un valet personal.

— Vrei buline colorate? Unii oameni preferă să-şi pună lucrurile din living în cutii cu buline portocalii, lucrurile din dormitor în cutii cu buline verzi, şi aşa mai departe.

Nu mă mutasem niciodată, dacă nu puneam la socoteală căratul câtorva sacoşe cu lucruri şi prosoape la apartamentul mobilat al lui Sam, după ce-mi arsese bucătăria, aşa că nu ştiam care era cea mai bună metodă. Am avut o viziune încântătoare a unui rând de cutii frumoase cu buline colorate

pe fiecare parte, ca să nu poată fi confundate din nici un unghi. Apoi am revenit la realitate. Nu voi lua atât de multe lucruri la Bon Temps. Era greu să fac o estimare, din moment ce mă aflam pe un teritoriu necunoscut, dar ştiam că nu voiam prea multe piese de mobilier.

— Nu cred că voi avea nevoie de buline, mulțumesc oricum, am spus. O să încep să mă ocup de cutiile astea, apoi te sun dacă am nevoie de mai multe, bine?

— Le asamblez eu pentru tine, se oferi el. Avea părul foarte scurt şi cele mai întoarse gene pe care le văzusem vreodată la o persoană. Vacile au uneori asemenea gene. Purta o cămaşă ca pentru golf şi pantaloni din doc prinşi în talie cu o curea, pantofi sport tip gheată.

— Îmi pare rău, nu ți-am reținut numele, am spus în timp ce scotea o rolă de bandă adezivă dintr-o sacoşă mare de plastic.

Se puse pe treabă.

— Oh, scuză-mă, zise, şi pentru prima dată păru natural. Mă numesc Everett O'Dell Smith.

— Mă bucur să te cunosc, am spus, iar el a făcut o pauză ca să ne putem strânge mâinile. Cum de ai ajuns aici?

— Oh, sunt la Tulane Business School, iar unul dintre profesorii mei a primit un telefon de la domnul Cataliades, care este, se pare, *cel* mai faimos avocat din zona vampirilor. Profesorul meu e specializat în dreptul vampirilor. Domnul Cataliades avea nevoie de o persoană care să poată ieşi în timpul zilei; vreau să zic, el poate ieşi în timpul zilei, dar avea nevoie de cineva care să fie comisionarul său.

Făcuse deja trei cutii.

— Şi în schimb?

— În schimb, o să stau alături de el la tribunal pentru următoarele cinci cazuri şi o să ajung să câştig nişte bani de care am mare nevoie.

— O să ai timp în după-amiaza asta să mă duci la banca verişoarei mele?

— Desigur.

— Nu lipseşti acum de la şcoală, nu-i aşa?

— Oh, nu. Mai am două ore până la următorul curs.

Fusese deja dimineață la un curs şi adunase toate lucrurile înainte ca eu să mă scol. Mă rog, el nu stătuse treaz jumătate din noapte urmărindu-şi verişoara cum se plimba de colo-colo.

— Poți duce aceşti saci la cel mai apropiat magazin Goodwill sau Armata Salvării.

Asta ar fi eliberat galeria şi m-ar fi făcut mai productivă în acelaşi timp. Trecusem cu grijă prin haine, ca să fiu sigură că Hadley nu ascunsese nimic pe acolo, şi m-am întrebat ce avea să facă Armata Salvării cu ele. Hadley era genul care purta mulat şi scurt; ăsta era cel mai drăguț mod de-a o spune.

— Da, doamnă, zise, scoțând un carnețel şi notând în el.

Apoi aşteptă atent alte explicații.

— Altceva? mă întrebă.

— Da, în casa asta nu există mâncare. Când vii înapoi, după-amiază, îmi poți aduce ceva alimente?

Puteam bea apă de la robinet, dar nu aveam din ce să fac mâncare.

Chiar atunci, un strigăt din curte mă făcu să privesc peste balustrada. Quinn era jos, ținând în mână o pungă cu ceva unsuros. Îmi ploua în gură.

— Se pare că partea cu mâncarea e rezolvată, i-am spus lui Everett, făcându-i lui Quinn semn să urce.

— Cum te pot ajuta? întrebă Quinn. Mi-am dat seama că verişoara ta s-ar putea să nu aibă mâncare şi cafea, aşa că am adus nişte gogoşi şi nişte cafea atât de tare, că o să-ți crească păr pe piept.

Auzisem asta deja de câteva ori, dar tot mă făcea să zâmbesc.

— Oh, ăsta e scopul meu, am spus. Ad-o-ncoace. De fapt, aici există cafea, dar nu am avut timp să pregătesc pentru că Everett, aici de față, e un tip cu inițiativă.

Everett îmi zâmbi de jos, de lângă a zecea sa cutie.

— Ştii că nu e adevărat, dar îmi face plăcere că o spui, zise.

Le-am făcut cunoştință celor doi bărbați şi, după ce Quinn îmi întinse punga, începu să monteze cutiile alături de Everett. Am stat la masa acoperită cu sticlă şi am mâncat până la

ultima firimitură de gogoaşă care era în pungă şi am băut toată cafeaua. Eram plină de zahăr, dar nu-mi păsa deloc. Quinn se întoarse să se uite la mine şi încercă să-şi ascundă zâmbetul.

— Se citeşte meniul pe tine, iubito, zise. Am privit în jos către maiou.

— Cu toate astea, nu am păr pe piept, am spus. La care el s-a grăbit să răspundă:

— Pot verifica?

Am râs şi m-am dus în spate să mă spăl pe dinți şi să-mi perii părul, amândouă îndeletniciri esențiale. Am verificat hainele lui Hadley cu care eram îmbrăcată. Colanții negri din spandex veneau până la jumătatea gambei. Hadley probabil că nu îi purtase niciodată, pentru că ar fi fost prea mari pentru gustul ei. Pe mine erau strâmți, dar nu strâmți aşa cum îi plăceau lui Hadley, când puteai număra... oh, lăsați. Maioul sexy şi roz lăsa la vedere bretelele roz ale sutienului, ca să nu mai spun de vreo câțiva centimetri din abdomen, dar mulțumită lui Peck's Tan-a-Lot (aflat în cadrul lui Peck's Bunch-o-Flicks, un magazin de închirieri casete din Bon Temps), acea bucată era frumoasă şi arămie. Hadley şi-ar fi pus o bijuterie în buric. M-am uitat în oglindă, încercând să mă imaginez cu un inel în buric. Nu. Mi-am pus nişte sandale decorate cu strasuri şi m-am simțit strălucitoare timp de vreo treizeci de secunde.

Am început să vorbesc cu Quinn despre ce am plănuit să fac în ziua aceea, şi decât să țip ca să mă audă, am preferat să ies din dormitor pe hol cu peria şi elasticul. M-am aplecat, mi-am periat părul cât am stat cu capul în jos, şi l-am strâns într-o coadă în creştet. Eram sigură că era centrată, pentru că mişcările deveniseră automate după atâția ani. Am răsucit elasticul, am trecut coada prin el şi l-am strâns, coada zburând peste umăr. Quinn şi Everett se opriseră din treabă ca să se holbeze la mine. Când m-am uitat înapoi la ei, cei doi bărbați reveniră rapid la treburile lor.

Bine, nu-mi dădusem seama că făceam ceva interesant, dar aparent aşa era. Am ridicat din umeri şi am dispărut în baia

principală ca să mă fardez puțin. După o altă privire în oglindă, mi-a trecut prin minte că probabil tot ce făceam în acea costumație era destul de interesant dacă erai un tip normal.

Când am ieşit, Everett plecase, iar Quinn îmi dădu o hârtie cu numărul de telefon al acestuia.

— A zis să-l suni când o să-ți mai trebuiască alte cutii, zise Quinn. A luat toate hainele puse în saci. Se pare că nu ai deloc nevoie de mine.

— Nu se poate compara, am spus zâmbind. Everett nu mi-a adus grăsimi şi cafea în dimineața asta, dar tu ai făcut-o.

— Deci care-i planul şi cum te pot ajuta?

— Bine, planul este...

Ei bine, nu aveam niciunul mai detaliat în afară de „căutat prin lucruri şi sortat", iar Quinn nu putea face asta pentru mine.

— Ce părere ai de asta? am întrebat. Scoți totul din dulapurile din bucătărie şi aşezi lucrurile în aşa fel încât să le pot vedea pe toate, iar eu mă decid ce păstrez şi ce arunc. Tu poți împacheta ce vreau să păstrez şi pui afară în galerie ce vreau să arunc.

Sper că nu va ploua. Dimineața însorită parcă era pe terminate şi începea să se înnoreze.

— În timp ce lucrăm, îți voi povesti ce s-a întâmplat aici seara trecută.

În ciuda amenințării de vreme rea, am muncit întreaga dimineață, am comandat o pizza la prânz, şi am terminat treaba după-amiază. Lucrurile pe care nu le voiam au ajuns în sacii de gunoi, iar Quinn şi-a lucrat muşchii ducând toți sacii în curtea interioară şi punându-i în magazia mică ce adăpostise scaunele de grădină, încă înşirate pe iarbă. Am încercat să-i admir muşchii doar atunci când nu se uita, şi cred că am avut succes. Quinn era foarte interesat să audă despre reconstrucția ectoplasmică, şi am vorbit despre ce ar putea însemna totul, fără să ajungem la nici o concluzie. Jake nu avea nici un duşman printre vampiri, despre care Quinn să

fi ştiut, iar Quinn credea că Jake fusese probabil omorât mai degrabă pentru situația jenantă în care ar fi pus-o pe Hadley, decât pentru vreun păcat al său.

Nu am văzut mei picior de Amelia şi m-am întrebat dacă plecase acasă cu Bob Mormonul. Sau poate că el rămăsese cu ea, iar acum se distrau de minune în apartamentul Ameliei. Poate zăcea o adevărată flacără sub cămaşa albă şi sub pantalonii negri. Am privit de jur împrejurul curții. Da, bicicleta lui Bob era încă proptită de zidul de cărămidă. Din moment ce pe cer se tot adunau nori, am băgat şi bicicleta în magazie.

Stând toată ziua lângă Quinn, deveneam tot mai fierbinte cu fiecare moment. Era dezbrăcat în maiou şi blugi, şi m-am trezit întrebându-mă cum ar arăta fără haine. Nu cred că eram singura care făcea presupuneri despre cum ar arăta oamenii dezbrăcați. Din când în când, puteam prinde o sclipire a gândurilor lui Quinn în timp ce căra un sac în jos pe scări sau împachetând vase şi tigăi.

Aveam destulă gândire practică ca să sting lumina când am auzit prima bubuitură de tunet, în depărtare. Big Easy era pe cale să fie inundat.

Apoi m-am întors la Quinn ca să flirtăm fără cuvinte – asigurându-mă că avea o privelişte bună atunci când mă întindeam să iau un pahar din dulapuri sau mă aplecam să împachetez acel pahar în hârtie. Poate pe sfert eram jenată, dar în rest mă distram. Distracția nu fusese un factor important în viața mea în ultima perioadă – mă rog, niciodată – şi mă bucuram de mica mea călătorie extremă.

La parter, am simțit creierul Ameliei trezindu-se cu greu. Acest sentiment îmi era familiar, pentru că lucram într-un bar: Amelia era mahmură. Am zâmbit în sinea mea, în timp ce vrăjitoarea se gândea la Bob care era încă adormit lângă ea. Pe lângă obişnuitul „Cum am putut?", cel mai coerent gând al Ameliei era că avea nevoie de cafea. Avea mare nevoie de ea. Nu putea nici măcar să aprindă lumina în apartament, unde era tot mai întuneric odată cu apropierea furtunii. Lumina i-ar

fi rănit ochii prea mult.
M-am întors cu un zâmbet pe buze, pregătită să-i spun lui Quinn că vom avea curând veşti de la Amelia, doar ca să descopăr că el era chiar în spatele meu, cu o expresie care nu putea fi nicicum confundată. Era pregătit pentru ceva cu totul diferit.
— Spune-mi că nu vrei să te sărut, şi renunț, zise, apoi mă sărută.
Nu am zis nimic.
Când diferența de înălțime a devenit o problemă, Quinn m-a luat pur şi simplu pe sus şi m-a aşezat pe marginea blatului de lucru din bucătărie. O bubuitură de tunet se auzi afară când mi-am desfăcut genunchii ca să-l las să se apropie cât de mult se putea. Mi-am înfăşurat picioarele în jurul lui. Mi-a tras elasticul din păr, un gest nu chiar lipsit de durere, şi şi-a trecut degetele prin pletele mele. Mi-a strâns părul în mână şi a inspirat adânc, ca şi cum ar fi mirosit o floare.
— E bine? întrebă răguşit în timp ce degetele găsiseră marginea de jos a maioului şi se strecuraseră pe sub el.
Mi-a examinat pe pipăite sutienul şi şi-a dat seama într-un timp record cum să-l deschidă.
— Bine? am spus într-o clipă.
Nu eram sigură ce vreau să spun. „Bine? La naiba, da, grăbeşte-te!" sau „Vrei să ştii care parte din asta e bine?" dar Quinn bineînțeles luă asta ca pe o invitație. Mâinile sale dădură sutienul la o parte şi-şi trecu degetele peste sfârcurile mele, care erau deja întărite. M-am gândit că voi exploda, şi doar anticiparea sigură a unor lucruri mai bune m-a împiedicat să termin atunci şi acolo. Am alunecat chiar mai mult pe marginea dulapului, astfel încât umflătura uriaşă din pantalonii lui Quinn să fie presată de despicătura din pantalonii mei. Uimitor cum se potriveau. S-a lipit de mine, s-a tras, s-a lipit din nou, ridicătura formată de blugi peste penisul său lovea exact locul corect, atât de uşor de atins prin spandexul subțire şi elastic. Odată în plus, am țipat, agățându-mă de el în timp ce trăiam un moment orbitor de

orgasm, când aş fi putut jura că am fost catapultată într-o altă lume. Gâfâiam şi m-am înfăşurat în jurul lui ca şi cum ar fi fost marele meu erou. În acest moment, era cu siguranță.

Respirația lui era tot gâfâită, şi se apăsa de mine, căutându-şi şi el eliberarea, din moment ce a mea venise cu atâta zgomot. L-am muşcat de gât în timp ce mâna mea cobora între noi şi-l mângâiam prin blugi; brusc, scoase un strigăt la fel de puternic ca al meu, şi brațele i se strânseră în jurul meu convulsiv.

— Oh, Doamne, zise. Oh, Doamne.

Îşi închise ochii cu uşurare, mă sărută pe gât, pe obraz, pe buze, iar şi iar. Când respirația sa – şi a mea – a devenit mai echilibrată, zise:

— Iubito, nu am mai terminat aşa de când aveam şaptesprezece ani – pe bancheta din spate a maşinii tatălui meu, cu Ellie Hopper.

— Aşadar, ăsta e un lucru bun, am mormăit.

— Poți să pui pariu, zise.

Am stat îmbrățişați un moment, iar eu am devenit conştientă că ploaia se lovea în geamuri şi în uşi, iar tunetul răsuna în depărtare. Creierul meu se gândea să se închidă pentru un pui de somn, şi eram vag conştientă de faptul că şi creierul lui Quinn devenea la fel de leneş şi-mi încheie la loc sutienul la spate. Jos, Amelia făcea cafea în bucătăria ei întunecată, iar Bob, vrăjitorul, se trezea în mirosul minunat şi se întreba unde îi erau pantalonii. Iar în curte, furişându-se pe scări, inamicii se apropiau.

— Quinn! am exclamat, chiar în momentul în care auzul său ascuțit percepu paşii înfundați.

Quinn intră în alertă de luptă. Din moment ce nu fusesem acasă şi nu-mi verificasem calendarul, uitasem că eram atât de aproape de luna plină. Mâinile lui Quinn aveau acum gheare, gheare de cel puțin zece centimetri, în loc de degete. Ochii îi deveniră verticali, cu pupile negre dilatate. Schimbarea oaselor feței îl făcea să pară extraterestru. Făcusem dragoste cu acest bărbat în ultimele zece minute, iar acum cu greu l-aş

fi recunoscut dacă aş fi trecut pe lângă el pe stradă.

Dar nu mai era timp să mă gândesc la nimic, ci doar la cea mai bună apărare. Eu eram veriga slabă şi ar fi fost mai bine să mă bazez pe elementul-surpriză. Am alunecat de pe dulap, m-am repezit pe lângă el către uşă şi am ridicat lampa de pe piedestalul ei. Când primul vârcolac a țâşnit pe uşă, l-am pocnit în cap şi s-a prăbuşit, iar cel care venea în urma lui s-a împiedicat de predecesorul său; Quinn era mai mult decât pregătit pentru cel de-al treilea.

Din nefericire, mai erau încă şase.

Capitolul 20

DOI AU FOST DE AJUNS pentru a mă ține pe loc. Îi loveam, țipam, îi muşcam şi îi împingeam cu toată energia pe care o aveam. A fost nevoie de patru pentru a-l prinde pe Quinn şi trebuie spus că şi-aşa au reuşit numai pentru că aveau un pistol cu electroşocuri. Altfel, sunt sigură că Quinn ar fi scos din acțiune vreo şase sau opt dintre ei, în locul celor trei de care se ocupase înainte ca ei să-l prindă.

Ştiam că, în cele din urmă, aveam să fiu învinsă, şi mai ştiam că, dacă acceptam să mă predau fără luptă, puteam să-mi salvez pielea de julituri inutile şi un os sau două de pericolul de a fi rupte. Dar am şi eu mândria mea. Care s-a materializat în hotărârea de a face tot posibilul pentru ca Amelia să audă ce se petrecea deasupra ei. Nu eram sigură de ce avea să facă, dar, cu siguranță, avea să facă ceva.

Eram purtată în jos pe scări, fără a le putea atinge, cu mâinile legate cu bandă adezivă, de două matahale de bărbați pe care nu îi mai văzusem până atunci. Am încercat să-i încetinesc, însă îşi făcuseră bine temele.

— Mmm, miroase a sex, spuse cel scund pişcându-mă de fund.

Am hotărât să-i ignor privirea lacomă, mulțumindu-mă să-i admir vânătaia pe care i-o făcusem pe obraz când îl lovisem cu pumnul (care, apropo, mă durea îngrozitor; nu poți lovi pe cineva fără să plăteşti şi tu pentru asta).

Pe Quinn au trebuit să-l târâie şi nu s-au străduit să fie prea atenți cu el. Se lovea de scări peste tot şi, o dată, chiar l-au scăpat. Era un tip bine – acum, mai mult un tip sângerând bine, fiindcă una dintre lovituri îi spărsese arcada ochiului stâng. Îl legaseră şi pe el cu bandă adezivă şi mă întrebam cum avea să-i reacționeze blana la contactul cu banda adezivă.

Am fost puşi unul lângă altul în curtea de lângă casă şi Quinn s-a uitat în ochii mei ca şi când ar fi încercat să-mi spună ceva. Sângele îi şiroia pe obraz, iar el era puțin amețit

din cauza şocului electric. Mâinile i se preschimbau la loc în mâinile lui obişnuite. M-am aplecat înspre el, dar vârcolacii ne-au despărţit.

Pe aleea din faţa curţii au intrat două furgonete. Ambele aveau inscripţionat pe o parte BiG Easy Electric[36]. Erau albe, lungi şi fără geamuri în partea din spate, iar logourile aflate pe partea laterală fuseseră acoperite cu noroi, ceea ce le făcea să arate suspect. Din cabina fiecărei furgonete sări câte un şofer şi primul dintre ei deschise uşile din spate.

În timp ce răpitorii noştri ne împingeau pe mine şi pe Quinn înspre acea furgoneta, restul participanţilor la raid erau aduşi în jos pe scări. Bărbaţii pe care Quinn reuşise să-i rănească se aflau într-o stare mult mai proastă decât Quinn şi nu-mi pare rău să spun asta. Ghearele pot provoca nişte răni foarte grave, mai ales atunci când sunt dublate de forţa unui tigru. Tipul pe care îl lovisem cu lampa îşi pierduse cunoştinţa, iar cel care ajunsese primul la Quinn era probabil mort. Era acoperit din cap până-n picioare de sânge, iar din burta lui erau expuse la lumină chestii ce ar fi fost mult mai bine să fi rămas ascunse.

Zâmbeam cu satisfacţie, când cel care mă ţinea m-a împins înăuntru pe uşa din spate a furgonetei, care era plină de gunoi şi murdară. Lucraseră cu mare clasă. Scaunele din faţă şi partea din spate erau despărţite de o plasă cu ochiuri mari, iar rafturile din spate fuseseră golite, probabil pentru venirea noastră.

Am fost înghesuită în spaţiul îngust dintre rafturi, iar Quinn a fost aruncat înăuntru imediat după mine. Cu el au avut ceva de furcă, fiindcă era încă ameţit. Escortele mele ne închiseră uşa, în timp ce ceilalţi vârcolaci erau urcaţi în cealaltă furgonetă. Îmi imaginam că furgonetele fuseseră parcate pe stradă pentru ca noi să nu le auzim intrând în curte. Când au fost gata să ne urce în maşini, cei care ne prinseseră trăseseră maşina în curte. Chiar şi oamenii dintr-un oraş ca minunatul New Orleans ar fi remarcat nişte corpuri snopite în bătaie care

36 Compania de Electricitate din Big Easy.

ar fi fost încărcate în nişte furgonete… sub ploaia deasă.

Speram că vârcolacilor nu avea să le treacă prin cap să-i caute şi pe Amelia şi pe Bob, şi m-am rugat ca Amelia să fie inspirată şi să se ascundă, în loc să facă vreun truc impulsiv şi curajos de vrăjitoare. Ştiam că e o contradicție, nu-i aşa? Să te rogi pentru un lucru (a-i cere lui Dumnezeu o favoare) şi a spera, în acelaşi timp, că inamicii tăi vor fi omorâți.

Tot ce pot spune în apărarea mea este că am sentimentul că secole întregi creştinii au făcut acelaşi lucru – cel puțin creştinii răi, ca mine.

— Dă-i drumul, răcni omulețul mai scund, care sărise pe locul de lângă şofer.

Şoferul demară în trombă, ceea ce nu era deloc necesar, şi am ieşit din curte într-o viteză de parcă Preşedintele tocmai ce fusese împuşcat şi ar fi trebuit să-l ducem la Walter Reed[37].

Când am ieşit de pe Chloe Street pentru a ne îndrepta spre destinație, oricare ar fi fost aceasta, în curbă, Quinn se răsturnă. Avea mâinile legate la spate şi încă îi mai curgea sânge din rana de la frunte. Mă aşteptam să nu-şi revină prea curând din amețeală, însă ochii lui se opriră asupra mea şi tipul spuse:

— Iubito, te-au bătut rău. Probabil că nu arătam prea grozav.

— Ei bine, şi tu pari să fii în aceeaşi situație, am răspuns.

Ştiam că şoferul şi tovarăşul său ne-ar fi putut auzi, dar nu-mi păsa. Cu o strâmbătură în loc de zâmbet, Quinn spuse:

— Ce mai apărător m-am dovedit a fi!

După estimările vârcolacilor, eu nu eram la fel de periculoasă, astfel încât mâinile mele fuseseră legate în față. M-am mişcat până ce am reuşit să apăs pe rana de pe fruntea lui Quinn. Asta l-a durut probabil foarte tare, însă n-a protestat. Mişcarea furgonetei, efectele bătăii şi mirosul de gunoi au făcut ca următoarele zece minute să fie tare neplăcute. Dacă aş fi fost foarte deşteaptă, aş fi putut să spun încotro ne îndreptam – însă nu mă dădeam foarte deşteaptă.

---

37 Centrul medical al Armatei.

M-am minunat că, într-un oraş cu atât de multe restaurante mari cum era acesta, furgoneta noastră era plină cu hârtii de la Burger King şi pahare de plastic de la Taco Bell. Dacă aş fi avut cum să răscolesc prin acele gunoaie, ar fi fost posibil să găsesc ceva folositor.

— Când suntem împreună, ne atacă vârcolacii, a constatat Quinn.

— Este vina mea, am spus. Îmi pare atât de rău că te-am băgat în povestea asta!

— Sunt cunoscut ca fiind mereu în preajma celor în nevoie, spuse el.

Stăteam întinşi cu fața unul la altul, iar Quinn a încercat să mă atingă cu piciorul. Încerca să-mi spună ceva, însă nu-mi dădeam seama ce anume.

Cei doi bărbați din față vorbeau despre o fată drăguță care traversa strada. Era suficient să auzi acea conversație pentru a dori dintr-odată să nu mai ai de-a face cu bărbații; dar, cel puțin, ştiam că nune ascultau pe noi.

— Îți aduci aminte când am vorbit despre starea mea mentală? am spus eu în şoaptă. Mai ştii ce ți-am zis în legătură cu asta?

I-a trebuit o vreme pentru a-şi aduce aminte, fiindcă nu era tocmai în apele lui, însă prinse înțelesul. Fața i se crispa, ca şi când ar fi făcut ceva ce necesita foarte multă concentrare, apoi gândul lui îmi răsună în creier. *Telefonul este în buzunarul meu,* îmi spuse. Problema era că telefonul se afla în buzunarul lui drept, iar el stătea tocmai pe acea parte. Abia dacă ar fi avut loc să se întoarcă.

Era nevoie de o mulțime de mişcări, şi nu voiam ca răpitorii să ne vadă. Însă, în cele din urmă, am reuşit să-mi strecor mâinile în buzunarul lui şi mi-am făcut o notiță mentală pentru a-i spune mai târziu că, în aceste circumstanțe, blugii lui erau prea strâmți, (în orice altă situație nu aveam mei o problemă cu felul în care-i stăteau.) Dar să scot acel telefon, într-o maşină care ne sălta încoace şi-ncolo, în timp ce doi vârcolaci îşi aruncau câte un ochi la noi la fiecare minut, nu

era tocmai la-ndemână.

Cartierul general al reginei este pe apelare rapidă, îmi spuse el când simți că reuşisem să scot telefonul. Dar cu asta mă pierduse. Nu ştiam cum să accesez apelare rapidă. Mi-au fost necesare câteva clipe pentru a-l face pe Quinn să înțeleagă ideea şi încă nu sunt sigură cum am rezolvat asta, însă, în cele din urmă, el s-a gândit la numărul de telefon pentru mine şi eu l-am format cu atenție şi am apăsat pe tasta de apel. Însă poate că nu se gândise ce se va întâmpla până la capăt, pentru că, atunci când o voce subțirică a spus „Alo?", vârcolacii au auzit-o.

— Nu l-ai percheziționat? l-a întrebat şoferul pe celălalt, nevenindu-i să creadă.

— La naiba, nu! Am încercat să-l bag repede înăuntru şi să mă car din ploaie, îi răspunse cel care mă ciupise. Trage pe dreapta, fir-ar să fie!

A băut cineva din sângele tău? m-a întrebat Quinn în gând, deşi, de data aceasta, ar fi putut să vorbească şi, după o clipă prețioasă, memoria mi-a sărit în ajutor.

— Eric, am spus.

Vârcolacii ieşiseră deja din maşină şi alergau înspre uşile din spate.

— Quinn şi Sookie au fost capturați de nişte vârcolaci, spuse Quinn în telefonul pe care i-l țineam în dreptul gurii. Eric Nordicul poate să le ia urma.

Speram că Eric se mai afla în New Orleans şi că oricine era persoana care răspunsese la telefon la Cartierul general al reginei avea să reacționeze repede.

În clipa imediat următoare, cei doi vârcolaci deschiseră uşile din spate ale furgonetei şi ne traseră afară. Unul dintre ei mă lovi, iar celălalt îi trase un pumn în burtă lui Quinn. Îmi smulseră telefonul din degetele încleştate şi îl azvârliră pe ierburile dese de la marginea drumului. Şoferul trăsese lângă o zonă părăsită, însă de-a lungul drumului, la distanțe mari una de alta, se aflau nişte case, cufundate într-o mare de ierburi. Cerul era acoperit de prea mulți nori pentru a putea să-mi dau

seama de direcția în care o luaserăm, însă eram destul de sigură că ne îndreptasem spre sud, înspre mlaştini. Am reuşit să văd cât era ceasul şoferului şi nu mică mi-a fost mirarea când am descoperit că era trecut de ora cincisprezece.

— Clete, prostovane! Pe cine sunase? se auzi țipând o voce din cea de-a doua furgonetă, care oprise odată cu noi.

Cei doi se uitară unul la altul cu o expresie de consternare care m-ar fi făcut să râd dacă n-aş fi suferit de durere. Arătau ca şi când se antrenaseră serios pentru a face pe proştii.

De data aceasta, Quinn fu percheziționat la sânge; şi eu la fel, deşi nu aveam buzunare sau vreun alt loc în care să pot ascunde ceva, cu excepția cazului în care ar fi vrut să-mi controleze şi diferite părți ale corpului. Pentru o secundă, m-am gândit că domnul Ciupitor-de-buci, Clete, avea de gând să o facă. Degetele lui îmi îndesară pantalonii din spandex în interior. Şi Quinn gândise la fel ca mine. De frică, am scos un sunet înăbuşit, în vreme ce răcnetul care se auzi din gâtul lui Quinn avu o intensitate animalică, puternic şi amenințător.

— Clete, las-o în pace pe fată şi hai să ne întoarcem în maşină, spuse şoferul cel înalt, cu acel ton de „aici am terminat". Nu ştiu cine-i tipul ăsta, dar nu cred că se va transforma într-o nutrie.

Mă întrebam dacă Quinn avea să-i amenințe cu numele său – cei mai mulți vârcolaci îl cunoşteau, sau auziseră de el –, dar, din moment ce nu le spusese cine era, am decis să nu spun nici eu nimic.

Clete m-a îmbrâncit înapoi în furgonetă, bombănind printre dinți: „Cine a murit, ca să devii tu Dumnezeu? Ia nu o mai face tu pe şeful cu mine" şi lucruri de genul acesta. Tipul mai înalt era în mod *evident* şeful lui Clete, ceea ce era un lucru bun. Bine că existase cineva cu puțină decență care să se interpună între mine şi degetele investigatoare ale lui Clete.

Nu le-a fost însă prea uşor să-l urce pe Quinn din nou în furgonetă. Acesta se împotrivea şi, în cele din urmă, doi bărbați din cea de-a doua furgonetă se apropiară şi-l ajutară pe Clete. Îi legară picioarele lui Quinn cu o bandă de plastic,

din acelea prin care treci vârful ascuţit printr-o gaură şi apoi îl roteşti. Am folosit ceva asemănător ultima oară când am gătit curcanul de Ziua Recunoştinţei. Legătura pe care au folosit-o pentru a-l imobiliza pe Quinn era dintr-un plastic de culoare neagră şi se încuia cu ceva ce semăna cu o cheie de cătuşe.

Mie nu mi-au legat picioarele.

Mi-a făcut plăcere atunci când Quinn s-a ambalat fiindcă ei mă trataseră rău şi se smucise suficient de tare cât să se elibereze, însă rezultatul a fost că picioarele lui au fost legate, în timp ce ale mele, nu – fiindcă eu nu reprezentam o ameninţare, cel puţin în mintea lor.

Şi probabil că aveau dreptate. N-aveam idee ce aş fi putut face pentru a-i împiedica să ne ducă încotro ne duceau. Nu aveam nici o armă şi, când am încercat să-mi desfac cu dinţii banda adezivă care îmi lega mâinile, n-am reuşit să fac nici măcar o gaură, oricât de mică. Pentru un minut, am închis ochii şi mi-am tras sufletul. De la ultima încăierare, căpătasem pe obraz o rană care încă nu se oprise din sângerat. O limbă mare îmi şterse obrazul, o dată şi încă o dată.

— Nu plânge, spuse o voce ciudată, guturală, şi am deschis ochii pentru a mă asigura că într-adevăr era a lui Quinn.

Quinn avea puterea de a opri transformarea, odată ce aceasta începuse. Bănuiam că o putea şi declanşa şi remarcasem că o făcea adesea în situaţii-limită. În lupta din apartamentul lui Hadley fusese transformat în jumătatea lui cu gheare şi balanţa aproape că se înclinase în partea noastră. Fiindcă se enervase atât de tare din cauza lui Clete, în episodul de la marginea drumului, nasul lui Quinn se turtise şi se lărgise. Îi zărisem de aproape şi dinţii, care se transformaseră în nişte mici pumnale.

— De ce nu te-ai transformat de tot? l-am întrebat eu în şoaptă.

Fiindcă te-aş fi înghesuit îngrozitor în spaţiul ăsta, iubito. După transformare, am peste doi metri şi 204 kg.

Nişte dimensiuni ca acestea ar face orice femeie să dea înapoi. Îi eram recunoscătoare că se gândise la asta. L-am mai

privit o dată.

Nu eşti îngrozită?

Clete şi şoferul se acuzau unul pe celălalt în legătură cu incidentul cu telefonul.

— Vai, bunicuţo, dar ce dinţi mari ai! i-am şoptit eu. Caninii îi erau atât de lungi şi de ascuţiţi, încât deveniseră cu adevărat înspăimântători (i-am numit *canini,* fără să-mi dau seama că, pentru pisici, aceasta ar putea fi o insultă).

Ascuţiţi – erau ascuţiţi. Mi-am dus mâinile până în dreptul gurii lui, implorându-l din ochi să înţeleagă. Din câte puteam citi pe faţa lui Quinn pe jumătate transformată, mi-am dat seama că era îngrijorat. Aşa cum în situaţia precedentă i se treziseră instinctele de apărare, în cea prezentă i se trezeau alte instincte. *Îţi voi face mâinile să sângereze,* mă preveni el cu greutate. Acum era pe jumătate animal, iar gândurile animalelor nu urmează neapărat aceleaşi căi cu cele ale oamenilor.

Mi-am muşcat buza de jos, pentru a nu scoate vreun sunet atunci când dinţii lui Quinn se înfipseră în banda adezivă. Trebuia să apese puternic pentru ca dinţii lui de şase centimetri să străpungă banda, iar asta presupunea ca incisivii, mai mici şi mai scurţi, să intre puţin în pielea mea, oricât de multă grijă ar fi avut. Un şuvoi de lacrimi începu să mi se prelingă pe obraz, şi l-am simţit ezitând. Mi-am mişcat mâinile pentru a-l grăbi, iar el a continuat.

— Hei, George, tipul o muşcă, spuse Clete de pe scaunul pasagerului. Văd cum i se mişcă fălcile.

Însă noi eram suficient de apropiaţi şi lumina era slabă, astfel încât Clete nu-l putu vedea pe Quinn muşcând banda care îmi lega mâinile. Şi acesta era un lucru bun. Iar în acel moment, aveam mare nevoie de nişte lucruri bune de care să mă agăţ, fiindcă în clipele acelea lumea nu arăta prea roz. Dacă există şi o parte bună în a sta culcată într-o furgoneta şi a călători prin ploaie pe un drum necunoscut, pe undeva prin sudul Louisianei, atunci eu n-am găsit-o încă.

Eram nervoasă, deprimată, înghesuită şi sângeram, sprijinită

în mâna stângă, care mai fusese rănită. Ceea ce-mi doream, idealul meu suprem, era să ajung să fiu curată, bandajată şi să stau într-un pat moale, cu cearşafuri albe. Dar m-aş fi mulțumit şi să fiu curată, bandajată şi îmbrăcată într-o cămaşă de noapte. Iar în acelaşi pat să se mai afle şi Quinn, în forma sa umană, şi să fie şi el curat şi bandajat. Odihnit şi complet gol. Însă durerea cauzată de tăietura de pe obraz şi mâini devenea prea mare pentru a o mai putea ignora, astfel încât nu mă mai puteam concentra să visez cu ochii deschişi. Însă tocmai când eram pe punctul de a începe să scâncesc – sau poate pur şi simplu să țip –, mi-am simțit articulațiile libere.

Pentru câteva secunde, am rămas locului, țintuită de durere, încercând să-mi controlez reacția la durere. Din nefericire, Quinn nu-şi putea muşca legătura de pe propriile mâini, fiindcă erau legate la spate. În cele din urmă, reuşi să se întoarcă, astfel încât îi vedeam articulațiile.

— Ce fac acolo? întrebă George.

Clete aruncă o privire înspre noi, moment în care mi-am ținut mâinile împreunate. Era o zi întunecată, astfel încât nu putea vedea foarte bine.

— Nu fac nimic. Nici nu o mai muşcă, spuse Clete cu dezamăgire în glas.

Quinn reuşi să-şi înfigă o gheară în banda adezivă argintie. Ghearele lui nu erau ascuțite şi în partea curbată, cum ar fi, de pildă, un iatagan. Puterea lor stă în înțepătura pătrunzătoare, dublată de forța animalului. Însă Quinn nu era în postura de a-şi exercita acea forță. Astfel încât, această operațiune avea să dureze şi bănuiam că banda avea să facă zgomot atunci când ar fi reuşit să o rupă.

Nu ne mai rămăsese mult timp. În orice clipă, cineva, chiar şi un prostovan cum era Clete, putea să observe că ceva nu era în ordine.

Am început să-mi apropii mâinile de picioarele lui Quinn, străduindu-mă din răsputeri să nu se vadă că nu mai eram legată. Clete aruncă o privire când sesiză cu coada ochiului că

mă mişcăm; m-am rostogolit lângă rafturile goale, cu mâinile strânse una lângă alta, în poală. Am încercat să par disperată, ceea ce mi-a venit foarte uşor. După o clipă sau două, Clete a devenit mai interesat să-şi aprindă o ţigară, dându-mi ocazia să mă uit la fâşia de plastic care îi lega gleznele lui Quinn. Deşi îmi amintise de cea pe care o folosisem ultima oară la Ziua Recunoştinţei, aceasta era dintr-un plastic negru, gros şi foarte tare, iar eu nu aveam nici un cuţit pentru a o tăia, nici o cheie pentru a o descuia. Credeam însă că, atunci când Clete îi pusese piedica, făcuse o greşeală şi m-am grăbit să profit de pe urma acesteia. Quinn era încălţat încă, iar eu i-am desfăcut şireturile şi i-am scos pantofii. Apoi i-am ţinut un picior cu vârful în jos. Piciorul a început să alunece în cercul legăturii. După cum bănuisem, pantofii îi ţinuseră picioarele la distanţă unul de altul, ceea ce făcuse ca legătura să fie mai puţin strânsă.

Deşi din mâini şi încheieturi îmi picura sânge pe şosetele lui Quinn (pe care i le lăsasem pentru a-l proteja de zgârieturile plasticului), mă descurcam destul de bine. Iar el suporta cu stoicism manevrele mele. În cele din urmă, i-am auzit oasele protestând la faptul că fuseseră răsucite într-o poziţie nefirească, însă unul dintre picioare îi alunecă afară din strânsoare. Slavă Domnului!

Îmi luase mai mult să mă gândesc la ce trebuia să fac decât să fac efectiv. Mă simţeam de parcă trecuseră ore întregi.

I-am dat jos legăturile şi le-am aruncat într-un morman de gunoi, apoi l-am privit pe Quinn şi am încuviinţat. Gheara lui, prinsă de banda adezivă, a sfâşiat-o, făcând o gaură. Sunetul nu fusese deloc puternic, iar eu m-am întins la loc pe spate pentru a acoperi activitatea lui Quinn.

Mi-am băgat degetele în gaura făcută de Quinn şi am tras, însă n-am reuşit să fac mare lucru. Există un motiv pentru care banda adezivă este atât de folosită, iar acela este că te poţi baza pe ea că va ţine.

Trebuia să ieşim din furgoneta înainte de a ajunge la destinaţie şi mai trebuia să fugim înainte ca cealaltă furgoneta

să poată trage lângă a noastră. Am început să cotrobăi printre pungile dimprejur şi printre cutiile goale de carton de la cartofii prăjiți şi, în cele din urmă, într-un intrând dintre podea şi una dintre laturi, am găsit o şurubelniță. Era lungă şi subțire.

L-am privit şi am inspirat adânc. Ştiam ce aveam de făcut. Mâinile lui Quinn erau legate, deci el nu o putea face. Pe obraz îmi şiroiau lacrimile; mă purtam ca un copil plângăcios, dar nu mă puteam abține. M-am uitat la Quinn, iar expresia feței lui era fermă. Ştia la fel de bine ca şi mine ce trebuia făcut.

Chiar în clipa aceea, furgoneta încetini şi intră de pe un drum destul de bine pavat, probabil cu pietriş, ce ducea în pădure. Părea că ne apropiam de destinație. Era cea mai bună ocazie, poate chiar ultima pe care o aveam.

— Întinde-ți mâinile, i-am şoptit, şi am pus capătul şurubelniței în cruce în gaura făcută în banda adezivă.

Am repetat operațiunea. Cei doi bărbați, sesizându-mi mişcările frenetice, se întoarseră în clipa în care am tăiat banda pentru ultima oară. În vreme ce Quinn se străduia să înlăture bucățile perforate, eu m-am aşezat în genunchi, m-am apucat de grilaj şi am strigat: – Clete!

El s-a întors şi s-a aplecat printre scaune, apropiindu-se de grilaj, pentru a vedea mai bine. Am inspirat adânc şi, cu dreapta, am introdus şurubelnița printre zăbrelele de metal. Iar aceasta i-a pătruns în obraz. Clete a țipat îngrozit şi obrazul a început să-i sângereze, iar George abia dacă a reuşit să oprească maşina suficient de repede. Cu un răget, Quinn a reuşit să-şi rupă legăturile, apoi s-a mişcat cu viteza luminii şi, în secunda în care furgoneta s-a oprit, am țâşnit amândoi afară pe uşile negre şi nu ne-am oprit până în pădure. Slavă Domnului că era aproape de drum!

Aici aş vrea să precizez că sandalele din cureluşe, cu mărgele, nu sunt cele mai bune încălțări pentru a alerga prin pădure, iar Quinn era încălțat numai cu şosetele. Însă luasem distanță şi, până ca şoferul celei de-a doua furgonete să oprească şi pasagerii să pornească în urmărirea noastră, noi ieşiserăm

deja din raza lor vizuală. Am continuat să alergăm, pentru că ei erau vârcolaci şi ne puteau lua urma. Când scosesem şurubelniţa din obrazul lui Clete, mă gândisem că ar fi fost periculos să alerg cu un obiect ascuţit în mână. Îmi amintisem de degetul lui Clete căutându-şi dram printre picioarele mele şi nu-mi mai păru atât de rău de ceea ce făcusem. În următoarele clipe, în timp ce săream peste un copac căzut, şurubelniţa mi-a alunecat din mână şi n-am mai avut timp s-o caut.

Am mai alergat o vreme, până ce am ajuns la mlaştină. În Louisiana se găsesc o mulţime de mlaştini şi de smârcuri. Smârcurile şi mlaştinile adăpostesc o mulţime de animale sălbatice şi sunt încântătoare când le vezi de la bordul unei bărci. Însă când străbaţi zona la picior, prin ploaie, totul se schimbă.

Poate că, dintr-un anumit punct de vedere, mlaştina era un lucru bine-venit, pentru că, atâta vreme cât eram în apă, nu puteam lăsa urme. Însă din punctul meu de vedere, mlaştina era îngrozitoare, fiindcă era murdară şi prin ea mişunau şerpi, aligatori şi Dumnezeu mai ştie ce.

A trebuit să fac un efort de voinţă pentru a-l urma pe Quinn prin apa întunecată şi rece (până la urmă, încă mai era primăvară). Vara, senzaţia ar fi fost că înaintezi printr-o ciorbă caldă. Într-o zi atât de urâtă, odată ajunşi la adăpostul copacilor, am fi devenit de negăsit pentru urmăritorii noştri. Acesta era aspectul pozitiv, însă în condiţiile acestea, orice vietate ar fi putut fi observată abia atunci când am fi călcat pe ea sau ne-ar fi muşcat. Ceea ce nu-mi surâdea deloc.

Însă Quinn zâmbea şi mi-am amintit că în habitatul natural al tigrilor există o mulţime de mlaştini. Măcar unul dintre noi era fericit.

Apa devenea din ce în ce mai adâncă, iar în scurtă vreme am început să înotăm. Quinn înota cu o graţie care mă descuraja. Încercam din toate puterile să mă mişc în linişte. Ba chiar, la un moment dat, mi se făcuse atât de frig şi eram atât de speriată, încât m-am gândit, pentru o clipă, că ar fi fost mai

bine să fi rămas în maşină, însă gândul s-a dus repede.

Eram atât de obosită! Muşchii îmi tremurau ca urmare a efortului şi a adrenalinei: evadarea, alergarea prin pădure şi, înaintea lor, lupta din apartament şi, înainte... Dumnezeule, făcusem sex cu Quinn. Oarecum. Dar da, sex, cu siguranţă. Mai mult sau mai puţin.

Nu ne mai adresaserăm nici un cuvânt de când ieşiserăm din furgonetă şi mi-am amintit brusc că îi văzusem braţul sângerând când dădusem buzna afară din maşină. În timp ce-l eliberam, îl înţepasem cu capătul şurubelniţei cel puţin o dată.

— Quinn, lasă-mă să te ajut.

— Să mă ajuţi? mă întrebă.

Nu-mi puteam da seama din tonul lui ce voia să zică şi, cum înota înaintea mea, nu puteam citi nimic din expresia chipului său. Însă mintea îi era plină de confuzie şi furie oarbă, care începu să dea pe dinafară.

— Dar eu, eu te-am ajutat pe tine? Te-am eliberat? Te-am apărat de nenorociţii de vârcolaci? Nu, eu l-am lăsat pe afurisitul acela să te pipăie şi am privit neputincios.

Ei bine... mândria masculină îşi spusese cuvântul.

— Mi-ai eliberat mâinile, am ţinut să subliniez. Şi mă poţi ajuta acum.

— Cum? mă întrebă el, întorcându-se spre mine cu o expresie descurajată.

Mi-am dat atunci seama că era un tip care îşi lua rolul de protector foarte în serios. Faptul că bărbaţii sunt mai puternici decât femeile este una dintre diferenţele misterioase lăsate de Dumnezeu. Bunica îmi spunea că acesta fusese modul Lui de a echilibra ecuaţia, din moment ce femeile sunt mai rezistente şi mai diplomate. Nu sunt convinsă de adevărul acestei afirmaţii, însă ce ştiu sigur este că el, poate fiindcă era un tip bine făcut şi fiindcă se putea transforma într-o bestie fabuloasă şi foarte periculoasă, era panicat din cauza faptului că nu-i omorâse pe toţi atacatorii noştri şi nu mă salvase din situaţia de a fi umilită de atingerile lor.

Eu, una, aş fi preferat de departe acel scenariu, mai ales

luând în considerare situația noastră actuală, însă evenimentele nu se desfăşuraseră după cum ne doriserăm noi.
— Quinn, am spus, cu o voce la fel de lipsită de vlagă ca şi întreg trupul din care venea, ei trebuie să se fi îndreptat spre un loc din această zonă. Undeva prin mlaştină.
— De aceea am şi luat-o pe-aici, spuse el.
În momentul acela, am văzut un şarpe încolăcit pe o creangă aplecată deasupra apei, chiar în apropierea lui, şi probabil că expresia de pe fața mea reflecta exact nivelul de panică pe care îl resimțeam, pentru că tocmai atunci Quinn se întoarse într-o clipită, prinse şarpele şi îl izbi de două ori. Şarpele mort se îndepărtă plutind pe apa tulbure. După această întâmplare, Quinn păru să se simtă mai bine.
— Nu ştim încotro ne îndreptăm, dar, cu siguranță, mergem cât mai departe de ei. Nu? întrebă el.
— Nu simt alte creiere în aria din jurul meu, am spus după ce am verificat puțin. Dar nu am stabilit cât de mare e această arie. Asta-i tot ce pot să-ți spun. Ce-ar fi să ieşim puțin din apă, măcar un minut, în timp ce ne mai gândim? am adăugat, tremurând din toate încheieturile.
— Pune-ți brațele în jurul gâtului meu, îmi spuse, apropiindu-se de mine înot.
— Ți-ar fi mai uşor dacă te-ai transforma în tigru? l-am întrebat.
— S-ar putea să am nevoie de asta mai târziu şi deja m-am transformat parțial de două ori pe ziua de azi. Ar fi mai bine să-mi păstrez energia pentru mai târziu.
— Ce rasă eşti tu?
— Bengaleză, îmi răspunse el şi chiar atunci ploaia se opri.
Auzirăm voci strigând şi ne-am oprit, întorcându-ne către sursa sunetelor. Pe când stăteam acolo împietriți, am auzit o ființă mare mişcându-se prin apă, la dreapta noastră. Mi-am întors privirea în acea direcție, îngrozită de ceea ce aş fi putut vedea – dar apa era aproape nemişcată, ca şi cum ceva abia ar fi trecut. Ştiam că se fac tururi ale mlaştinilor din New Orleans, şi ştiam că localnicii trăiau din plimbatul turiştilor pe

apele întunecate ca să vadă aligatori. Partea bună era că aceşti localnici câştigau bani, iar cei din alte state puteau să vadă ceva ce altfel nu ar fi văzut. Partea rea era că unii dintre localnici lăsau momeli ca să atragă aligatorii. Mi-am imaginat că aligatorii asociau oamenii cu mâncarea.

Mi-am pus capul pe umărul lui Quinn şi am închis ocini. Dar vocile nu s-au apropiat şi nu am auzit lătratul lupilor, şi nimic nu mă muşcă de picior ca să mă tragă în adânc.

— Asta fac aligatorii, ştii, i-am zis lui Quinn. Te trag în adânc şi te îneacă, apoi te duc undeva unde se pot înfrupta din tine.

— Iubito, lupii nu ne vor mânca azi, şi nici aligatorii.

Râse, un mârâit adânc, din piept. Eram bucuroasă să aud acel sunet. După un moment, am început din nou să ne mişcăm prin apă. Copacii şi porțiunile de uscat se apropiară tot mai mult, canalele se îngustară şi, în cele din urmă, am ajuns pe o bucată de pământ suficient de mare cât să adăpostească o baracă.

Mai mult mă căra Quinn atunci când ne-am târât afară din apă.

Baraca nu oferea un adăpost prea grozav. Poate acea structură fusese un minunat adăpost de vânătoare, nişte pereți şi un acoperiş, nimic altceva. Acum era o ruină, pe jumătate prăbuşită. Lemnul putrezise, acoperişul de metal se îndoise, iar rugina îl găurise pe alocuri. M-am îndreptat spre grămada de materiale folosite de oameni, dar nu am găsit nimic ce ne-ar fi putut servi drept armă.

Quinn era ocupat să smulgă resturile de bandă adezivă ce-i rămăseseră pe încheieturi, fără ca măcar să clipească atunci când aceasta se mai dezlipi şi cu bucăți de piele. Eu mă purtam ceva mai blând cu încheieturile mele. Apoi, pur şi simplu am renunțat.

M-am prăbuşit la pământ, cu spatele sprijinit de coaja aspră a unui stejar. Denivelările copacului începură imediat să-mi lase semne adânci pe spate. M-am gândit la toți microbii care se împrăştiau fără urmă de îndoială prin corpul meu din momentul în care intraseră prin tăieturile de la încheieturi.

Muşcătura nevindecată, acoperită cu un bandaj de acum murdar, îşi primise fără îndoială porția de particule nasoale. Fața mi se umfla de la bătaia pe care o primisem. Mi-am amintit că mă uitasem în oglindă cu o zi înainte şi văzusem că semnele lăsate de vârcolacii muşcați din Shreveport începuseră în cele din urmă să dispară. Al naibii de grozav!

— Amelia ar fi trebuit să facă ceva până acum, am spus încercând să mă simt optimistă. Probabil că a sunat la Cartierul general al vampirilor. Chiar dacă telefonul nostru nu a ajuns la nimeni care să ştie de asta, poate ne caută cineva acum.

— Vor trebui să trimită angajați umani. E încă lumină, din punct de vedere tehnic, chiar dacă cerul e atât de întunecat.

— Măcar ploaia s-a oprit în cele din urmă, am spus. Chiar în acea clipă, a început din nou să plouă. Era cât pe ce să mă enervez, dar sincer, nu mi s-a părut necesar să irosesc energia. Din cer avea să continue să plouă, indiferent cât mă înfuriam eu.

— Îmi pare rău că ai fost amestecat în asta, am spus, gândindu-mă că aveam o mulțime de lucruri pentru care să-mi cer scuze.

— Sookie, nu ştiu dacă *tu* ar trebui să-ți ceri scuze. Quinn accentua pronumele.

— Totul s-a întâmplat în timp ce eram împreună.

Asta era adevărat, iar eu încercam să cred că pentru toate astea nu eu eram vinovată. Dar cumva eram convinsă că într-adevăr eram.

Brusc, Quinn spuse:

— Ce relație ai cu Alcide Herveaux? l-am văzut la bar săptămâna trecută cu altă fată. Dar polițistul, cel din Shreveport, a spus că ai fost logodită cu el.

— Este o minciună, am spus stând prăbuşită în noroi.

Iată-mă în inima unei mlaştini din sudul Louisianei, cu ploaia curgând şiroaie peste mine…

Hei, stai nițel. M-am holbat la gura lui Quinn mişcându-se, mi-am dat seama că spunea ceva, dar am aşteptat sfârşitul

unui gând ca să mă agăţ de ceva. Dacă aş fi avut un bec deasupra capului s-ar fi luminat cu siguranţă.

— Iisuse Hristoase, am spus pioasă. Ei fac asta. Quinn se ghemui în faţa mea.

— Ţi-ai dat seama că cineva face ce? Câţi duşmani ai?

— Cel puţin ştiu cine a trimis vârcolacii muşcaţi şi cine ne-a răpit, am spus, refuzând să fiu distrasă de la subiect.

Ghemuiţi amândoi în ploaie, ca un cuplu de oameni ai cavernelor, Quinn mă ascultă în timp ce-i povesteam.

Apoi, am discutat variantele.

Apoi, am făcut un plan.

Capitolul 21

ODATĂ CE-ŞI DĂDU SEAMA cum trebuia acţionat, Quinn deveni de neoprit. Cum nu puteam fi mai jalnici decât eram deja, el hotărî să ne punem în mişcare. Începu să umble în sus şi-n jos, încercând să adulmece vreo urmă, în timp ce mie nu-mi rămase altceva de făcut decât să mă ţin după el şi să fiu atentă să nu-i stau în cale. În cele din urmă, obosi să se tot aplece şi spuse:

— Mai bine mă transform.

Îşi scoase rapid hainele, le adună într-un sul compact (dar moale) şi mi le dădu să le ţin. Cu încântare, am remarcat că presupunerile pe care le făcusem în legătură cu trupul lui Quinn erau cât se poate de adevărate. Începuse să-şi dea jos hainele fără nici o ezitare, însă când remarcase faptul că îl priveam, rămăsese nemişcat şi mă lăsase să mă uit. Chiar şi aşa, sub ploaia neagră şi deasă, tabloul merita tot efortul. Corpul lui Quinn era o operă de artă, deşi una cam zgâriată. Din cap până-n picioare, era un singur bloc masiv de muşchi.

— Îţi place ce vezi? mă întrebă.

— Oh, Doamne! am exclamat. Arăţi mai ceva decât un Happy Meal în ochii unui copil de trei ani.

Quinn mi-a adresat un zâmbet mulţumit. Se aplecă, pentru a se ghemui la pământ. Ştiam ce avea să se întâmple. În jurul lui, aerul începu să strălucească şi să vibreze şi apoi, sub această acoperire, Quinn începu să se transforme. Muşchii începură să-i pulseze şi să se mărească, oasele îşi modificară forma şi, de undeva dinlăuntrul lui, ieşi la iveală părul de animal – ştiam că acest lucru nu putea fi adevărat, însă aceasta era impresia lăsată. Sunetul era înspăimântător. Era un vuiet cu sunete grele, ca şi când cineva ar fi târât un ulcior plin cu beţe şi pietre.

La sfârşit, în faţa mea se afla un tigru.

Quinn arăta la fel de bine şi ca bărbat, şi ca tigru. Blana era de un oranj puternic, străbătută de dungi negre, întrerupte pe

burtă şi pe faţă de pete albe. Mă privi cu ochii lui aurii. Era lung de doi metri probabil şi înalt de un metru, de la umăr până la pământ. Eram uimită de cât de mare putea fi. Labele lui erau cât două farfurii, iar urechile rotunjite erau cât se putea de simpatice. Se apropie încet, cu o graţie neobişnuită pentru un conglomerat atât de masiv. Îşi frecă imensul cap de mine, aproape dărâmându-mă, şi începu să toarcă. Suna ca un contor Geiger[38] fericit.

Blana deasă era unsuroasă la atingere, aşa că mi-am imaginat că era şi impermeabilă. Tuşi răguşit, ca şi când ar fi mârâit încet, şi mlaştina amuţi. N-aţi fi crezut că animalele sălbatice din Louisiana ar recunoaşte răgetul unui tigru, nu-i aşa? Însă l-au recunoscut, au tăcut şi s-au ascuns.

Faţă de animale, nu este neapărat nevoie să păstrezi distanţa aşa cum o faci faţă de oameni. Am îngenuncheat lângă tigrul care fusese Quinn, care, într-un mod supranatural, încă era Quinn şi mi-am petrecut braţele în jurul gâtului lui, îmbrăţişându-l. Mirosul lui de tigru era un pic stânjenitor şi a trebuit să îmi repet faptul că el devenise tigru, că înăuntru se afla Quinn. Apoi am plecat mai departe, prin mlaştină.

Am fost puţin surprinsă când am văzut tigrul marcându-şi teritoriul – nu este un lucru pe care te-ai aştepta ca prietenul tău să-l facă –, însă m-am gândit că ar fi fost ridicol să ignor scena. În plus, aveam deja destule pe cap şi trebuia să mă ţin după animal. Căuta urme, şi am acoperit o bucată bună de teritoriu. Simţeam cum, încet-încet, mă cuprindea oboseala. Nu mă mai miram de nimic şi nu-mi mai simţeam decât hainele ude, reci, foamea şi devenisem morocănoasă. Dacă ar fi putut exista cineva care să gândească în locul meu, nu sunt sigură că mintea mea ar mai fi fost în stare să facă efortul de a prelua acele gânduri.

Tigrul împietri, cu nările adulmecând aerul. Îşi întoarse capul şi-şi roti urechile, pentru a cerceta într-o direcţie

---

38 Contorul Geiger măsoară nivelul de radiaţii şi scoate un zgomot specific.

anume. Se întoarse şi mă privi. Deşi tigrii nu pot zâmbi, pot spune cu certitudine că am văzut pe chipul acelei feline mari o expresie triumfătoare. Tigrul îşi întoarse din nou capul spre est, apoi mă privi din nou, pentru ca la numai câteva clipe după aceea să privească din nou spre est. Mesajul era clar: *Urmează-mă!*

— OK, am spus şi mi-am aşezat mâna pe umărul lui.

Am început din nou să mergem. Drumul prin mlaştină a durat o eternitate, măcar că, mai târziu, am estimat că „eternitatea", în acest caz, însemnase aproximativ treizeci de minute. Pe măsură ce înaintam, pământul devenea mai tare, iar apa era din ce în ce mai greu de găsit. Acum nu mai eram în mlaştină, ci ajunseserăm într-o pădure.

Credeam că ne apropiaserăm de destinația răpitorilor, pe drumul pe care se oprise furgoneta. Aveam dreptate. Când am ajuns în vârful luminişului în care se afla casa, ne aflam în partea de vest a casei orientate spre nord. De acolo de unde stăteam, puteam vedea atât curtea din față, cât şi pe cea din spate. Furgoneta în care fuseserăm ținuți prizonieri era parcată în spate. În mica grădină din față era parcată o maşină care semăna cu un Sedan GMC.

Casa era mică şi nu se deosebea cu nimic de un milion de alte case din partea rurală a Americii. Era ca o cutie din lemn închis la culoare, cu storuri verzi la ferestre şi stâlpi verzi care susțineau acoperişul deasupra micii verande din față. Cei doi bărbați care fuseseră în furgoneta, Clete şi George, stăteau înghesuiți în acel loc îngust, fiindcă era singurul acoperit şi în acea clipă asta conta mai mult decât orice altceva.

În partea din spate, casa avea o mică platformă în dreptul uşii din spate, mare cât să încapă un grătar cu gaz şi un mop. Nu era deloc protejat de intemperiile vremii. Şi, apropo de vreme, aceasta îşi făcea de cap rău de tot. Am aşezat hainele şi pantofii lui Quinn lângă trunchiul unui copac. Buzele tigrului se ridicară când îi simți mirosul lui Clete, iar dinții lui lungi erau la fel de înspăimântători ca cei ai unui rechin.

Ploaia, care durase toată după-amiaza, răcise atmosfera. În

răcoarea umedă a serii, George şi Clete tremurau. Amândoi fumau. Cei doi vârcolaci, transformaţi în oameni şi fumând, aveau un simţ al mirosului la fel ca al oricărui alt om. Nu dădură nici un semn că şi-ar fi dat seama de prezenţa lui Quinn. Cred că ar fi reacţionat destul de prompt dacă ar fi simţit mirosul unui tigru în Louisiana de Sud.

Mi-am făcut drum printre copaci până la luminiş, în apropierea furgonetei. M-am furişat pe lângă ea şi m-am strecurat pe scaunul pasagerului. Furgoneta era descuiată şi am zărit pistolul. Ţinta era pe jumătate atinsă. Am luat o gură de aer şi am deschis uşa, sperând că lumina care se aprinsese nu stârnea interesul celui care ar fi putut să o vadă prin geamul din spate. Am luat pistolul cu şocuri din mormanul de lucruri dintre cele două scaune. Am închis uşa pe cât de încet poate fi închisă uşa unei furgonete. Din fericire, ploaia păru să acopere zgomotul. Nimic nu se mişcă, iar eu am răsuflat uşurată. Apoi am intrat în adăpostul pădurii şi am îngenuncheat lângă Quinn.

Tigrul m-a lins pe obraz. Am apreciat măcar afecţiunea pe care mi-o arăta, dacă nu şi respiraţia tigrului şi l-am mângâiat pe creştet (dintr-un motiv oarecare, nu mă trăgea deloc sufletul să-l sărut pe blană). Acestea fiind făcute, am arătat la stânga, spre fereastra dinspre vest, care ar fi trebuit să fie a sufrageriei. Quinn nu a încuviinţat, şi nici nu a bătut palma (laba), desigur, ambele fiind nişte gesturi deplasate pentru un tigru, dar aşteptam cumva o încuviinţare. Însă el doar mă privea.

Atentă la fiecare pas, am pornit pe îngustul petic de pământ dintre pădure şi casă, înspre fereastra luminată.

Nu voiam să apar la fereastră precum jucăriile care sar în sus din cutii, aşa că m-am apropiat de perete şi, cu paşi mici, m-am ridicat doar până la înălţimea colţului ferestrei. Membrii mai mari ai familiei Pelt, Barbara şi Gordon, stăteau într-un scaun american de prin secolul al XVIII-lea şi, din limbajul corpului lor, reieşea destul de clar că erau cât se putea de nefericiţi. Fiica lor, Sandra, se agita încoace şi-ncolo prin faţa

lor, deşi nu era prea mult loc pentru o asemenea paradă. Era o cameră foarte mică, în care nu era loc decât pentru o familie formată dintr-un singur membru. Cei mari arătau ca şi când s-ar fi pregătit pentru o şedinţă foto la Capătul Pământului, în timp ce Sandra se aventurase să poarte nişte colanţi kaki şi un pulover cu mâneci scurte, în dungi, deschis la culoare. Sandra era îmbrăcată mai degrabă ca pentru agăţat băieţi drăguţi în mall, decât pentru a tortura nişte oameni. Însă tortura era tocmai ceea ce-şi planificase. În cameră mai era înghesuit un scaun cu spătar, iar de el erau prinse nişte chingi şi nişte cătuşe.

Un element deja familiar era banda adezivă aflată lângă scaun.

Până la vederea benzii adezive, fusesem destul de relaxată.

Nu ştiam dacă tigrii puteau număra, însă am ridicat trei degete, pentru cazul în care Quinn mă urmărea. M-am mişcat încet, cu atenţie, ghemuită cât mai aproape de pământ, până ce am ajuns sub cea de-a doua fereastră, dinspre sud. Eram destul de mândră de abilitatea mea de a mă furişa, ceea ce ar fi trebuit să mă alerteze în faţa unui potenţial dezastru. Mândria duce la decădere.

Deşi de partea cealaltă a ferestrei era întuneric, când m-am ridicat am dat peste ochii unui om mic, cu piele neagră, ce purta mustaţă şi barbişon. Stătea la masa de lângă fereastră şi ţinea în mână o ceaşcă de cafea. Surprins, a scăpat-o pe masă, stropindu-se pe mâini, piept şi bărbie cu lichidul fierbinte.

Şuieră printre dinţi câteva cuvinte, deşi nu sunt sigură că acelea fuseseră nişte cuvinte în sensul propriu. Apoi uşa din faţă se deschise şi am auzit ceva sau pe cineva mişcându-se prin cameră.

Ei bine…

Am ocolit colţul casei şi am urcat treptele spre mica platformă mai repede decât ai zice peşte. Am deschis dintr-o smucitură uşa cu plasă pentru ţânţari, am împins şi uşa de lemn şi am intrat în bucătărie cu pistolul cu unde pornit. Omuleţul încă îşi mai ştergea faţa cu un şervet. Am îndreptat

pistolul înspre el şi am tras, iar el s-a prăbuşit ca un sac cu cartofi.

Uau!

Pistolul cu şocuri trebuia însă reîncărcat, după cum am descoperit când Sandra Pelt a dat buzna în bucătărie, arătându-şi colții. Pistolul nu i-a clintit nici măcar un fir de păr din creştet şi ea s-a năpustit spre mine ca... un lup supărat ce era.

Totuşi, rămăsese în forma umană, iar eu eram disperată şi furioasă.

Văzusem câteva zeci de lupte în baruri, mergând de la pumni dați mai cu jumătate de inimă până la oameni tăvălindu-se pe jos şi muşcându-se, şi pot să spun că ştiu cum să lupt. Iar acum eram mai mult decât dispusă să fac tot ce-mi stătea în puteri. Sandra era rea, însă era mai uşoară şi mai puțin experimentată, aşa că, după puțin wrestling, lovit cu pumnii şi tras de păr, care s-au petrecut în numai câteva secunde, ajunsesem deasupra ei şi o țintuiam la podea. Sandra urla şi se zbătea, însă nu-mi putea atinge gâtul, iar eu mă pregătisem să o lovesc cu capul, dacă ar fi trebuit.

Undeva în fundal o voce țipă „lasă-mă să intru" şi am presupus că era Quinn, în spatele vreunei uşi.

— Vino, i-am strigat. Am nevoie de ajutorul tău! Sandra se zvârcolea sub mine şi nu îndrăzneam să-mi slăbesc strânsoarea.

— Ascultă, Sandra, stai locului, fir-ai a naibii! i-am spus într-un suflet.

— La dracu! mi-a răspuns ea furioasă şi şi-a întețit atacurile.

— E chiar amuzant, spuse o voce familiară. Înălțându-mi privirea, l-am zărit pe Eric, care ne privea cu ochii lui albaştri şi mari.

Arăta impecabil: blugi albaştri şi o cămaşă cu dungi albe şi albastre. Părul lui blond strălucea minunat, fiind curat şi (aceasta este partea de invidiat) uscat. Îmi displăcea enorm tupeul lui. Mă provoca la culme.

— Nu mi-ar strica o mână de ajutor, am spus.

— Desigur, Sookie, deşi mă distra dansul ăsta al vostru. Dă-i drumul şi ridică-te, mi-a răspuns.
— Numai dacă eşti pe poziții, am spus, gâfâind din cauza efortului de a o ține pe Sandra la pământ.
— Mereu sunt pe poziție, a spus Eric cu un zâmbet strălucitor. Uită-te la mine, Sandra.
Dar ea era prea deşteaptă pentru asta. A închis ochii, strângând cât putea, şi a început să se zbată şi mai tare. Într-o clipită, şi-a eliberat unul dintre brațe şi l-a tras înapoi, pentru a aştepta momentul potrivit să lovească. Eric s-a lăsat în genunchi şi i-a prins mâna, înainte ca ea să poată ținti capul meu.
— Destul! a spus el pe un ton complet diferit şi, surprinsă, ea şi-a deschis larg ochii.
Deşi încă nu-i putuse prinde privirea, m-am gândit că o ținea acum sub controlul lui. M-am întins pe spate pe ceea ce mai rămăsese din podeaua micii bucătării. Domnul Mic şi Negru (şi Ars şi Afumat), despre care îmi imaginam că era proprietarul acestei case, stătea înghesuit lângă masă.
Eric, care avea la fel de mult de furcă cu Sandra pe cât avusesem şi eu, ocupa mult mai mult din spațiul disponibil decât o făcusem eu. Exasperat de purtarea ei, a găsit o rezolvare simplă: a strâns pumnul pe care îl prinsese, ea a țipat, apoi a tăcut şi a încetat să se mai zvârcolească.
— Nu-i deloc corect, am spus eu, luptându-mă cu un amalgam de sentimente de sfârşeală şi de durere care mă copleşise.
— Este foarte corect, a răspuns el aproape în şoaptă.
Nu-mi plăcu felul în care sunase asta.
— Despre ce vorbeşti? l-am întrebat. Eric şi-a clătinat uşor capul.
Am continuat:
— Unde este Quinn?
— Tigrul s-a ocupat de cei doi răpitori ai voştri, a spus el cu un zâmbet rău prevestitor. Ai vrea să-i vezi?
— Nu în mod special, am spus şi am închis din nou ochii.

Sunt morți?

— Ar vrea ei să fie, a spus Eric. Ce i-ai făcut omulețului de pe podea?

— Dacă ți-aş spune, nu m-ai crede, am spus.

— Pune-mă la încercare.

— L-am speriat atât de tare, încât şi-a vărsat pe el cafeaua fierbinte. Apoi am tras în el cu pistolul cu şocuri luat din furgoneta.

— Oh, spuse el, apoi am auzit o respirație şi am deschis ochii pentru a-l vedea pe Eric râzând încet.

— Familia Pelt? l-am întrebat.

— Are Rasul grijă de ei, a spus Eric. S-ar părea că ai încă un fan.

— Este din cauza sângelui de zână, am spus eu pe un ton iritat. Ştii, nu mi se pare corect. Bărbații din rasa umană nu mă plac. Ştiu cam două sute dintre ei care nu ar vrea să se întâlnească cu mine nici dacă le-aş da o camionetă Chevy. Însă, fiindcă ființele supranaturale sunt atrase de mirosul de zână, sunt acuzată că aş fi un magnet de atras bărbații. Ce poate fi mai greşit decât asta?

— Ai sânge de zână, spuse Eric ca şi când tocmai i-ar fi picat fisa. Asta explică multe.

Afirmația lui mi-a jignit sentimentele.

— Ah, nu, nu ai fi putut să mă placi pur şi simplu, am spus, obosită şi incoerentă. Nu, Doamne fereşte, trebuie neapărat să existe un *motiv.* Iar acesta nu va fi personalitatea mea minunată, în nici un caz, ci sângele meu, fiindcă este *special.* Nu eu, nu *eu* sunt cea specială…

Şi aş fi continuat mult şi bine, dacă Quinn nu ar fi spus:

— Nici mie nu-mi pasă prea mult de chestia cu zânele.

Orice spațiu disponibil din bucătărie era acum doar o amintire.

M-am ridicat în picioare.

— Eşti bine? l-am întrebat cu o voce tremurândă.

— Da, mi-a răspuns, cu un mârâit grav.

Era din nou om şi totodată din nou gol. Aş fi vrut să-l

îmbrățișez, dar, din cauza prezenței lui Eric, mi-a fost jenă să mă apropii de el.

— Ți-am lăsat hainele în pădure, i-am spus. Mă duc să ți le aduc.

— Pot să mă duc şi eu.

— Mai bine mă duc eu, ştiu deja unde sunt şi, oricum, sunt deja udă leoarcă.

În afară de asta, nu eram suficient de sofisticată pentru a mă simți bine într-o cameră în care se aflau un tip gol, unul inconştient, o fată cu adevărat îngrozitoare şi un alt tip care îmi fusese iubit.

— Du-te dracului, strigă după mine încântătoarea Sandra şi începu din nou să țipe.

— Revin imediat, am mormăit şi m-am îndreptat spre uşa deschisă prin care se vedea cum plouă.

Fiindcă, da, încă mai turna.

Încă mai meditam la chestia cu sângele de zână când am dat peste pachetul de haine ude leoarcă al lui Quinn. Ar fi fost foarte uşor să cad într-o depresie dacă m-aş fi gândit că singurul lucru pentru care cineva mă plăcuse vreodată era faptul că aveam sânge de zână. Desigur, mai era şi vampirul acela ciudat căruia i se ceruse să mă seducă... Sunt sigură că, în acel caz, sângele de zână fusese doar un bonus... nu, nu, nu, *nu aveam să încep iar cu asta.*

Privit din alt punct de vedere, sângele era doar o parte din mine, la fel cum era şi culoarea ochilor sau grosimea firului de păr. Nu-i schimbase în nici un fel viața bunicii mele jumătate zână, presupunând că moştenisem genele ei şi nu ale unuia dintre ceilalți bunici. Se căsătorise cu un om care o tratase la fel ca şi când ar fi avut sânge de grupa A. Fusese ucisă de un om care nu ştiuse despre sângele ei nimic mai mult decât că avea culoarea roşie. Urmând aceeaşi logică, sângele de zână nu a reprezentat o diferență majoră pentru tatăl meu. Nu a întâlnit în viața lui un vampir care să fie interesat de el din acest motiv – sau dacă a făcut-o, a ținut-o secret. Însă acest lucru nu părea deloc probabil. Iar sângele moştenit nu îl

salvase pe tata de viitura care le măturase, lui şi mamei, maşina de pe un pod, înghițind-o şi luând-o mai departe cu ea. Dacă moştenisem sângele de la mama, ei bine, şi ea murise tot atunci. Iar Linda murise de cancer pe la patruzeci de ani, indiferent de ce bagaj genetic ar fi moştenit.

În plus, nu credeam că acest minunat sânge de zână a făcut prea multe nici pentru mine. Poate că, într-adevăr, câțiva vampiri mi-au arătat un interes mai mare şi au fost mai prietenoşi decât în mod obişnuit, însă nu pot spune că acesta fusese cine ştie ce avantaj.

De fapt, nu puțini sunt cei care ar spune că atenția pe care mi-au acordat-o vampirii a constituit în viața mea un foarte mare factor negativ. Iar unul dintre aceşti oameni aş putea fi chiar eu. Mai ales din moment ce mă aflam în ploaie şi țineam în mână pachetul cu hainele ude ale altcuiva, întrebându-mă ce să fac cu ele.

Am dat un ocol complet şi m-am întors înapoi în casă. Dinspre curtea din față se auzeau vaiete – probabil de la Clete şi George. Ar fi trebuit să merg să verific, dar eram epuizată.

Când am ajuns în bucătărie, l-am văzut pe omulețul cel negru agitându-se puțin, închizându-şi şi deschizându-şi ochii şi strâmbându-şi gura. Avea mâinile legate la spate. Sandra era legată cu bandă adezivă, ceea ce îmi mai ridică puțin moralul. Îmi păru o minunată şi poetică mostră de justiție. Avea chiar şi un dreptunghi lipit peste gură, probabil opera lui Eric. Quinn găsise un prosop pe care şi-l petrecuse în jurul taliei, iar acum arăta ca în reclamele pentru produse de lux.

— Mulțumesc, iubito, a spus.

Şi-a luat hainele şi a început să le stoarcă deasupra chiuvetei, iar eu m-am scurs pe podea.

— Mă întreb dacă există pe-aici vreun uscător, a mai spus.

Am deschis o uşă şi am descoperit în spatele ei o cămăruță de serviciu care avea rafturi pe un perete şi un încălzitor de apă, o mică maşină de spălat şi un uscător pe celălalt perete.

— Dă-le încoace, am strigat şi Quinn şi-a adus hainele.

— Şi ale tale trebuie să ajungă tot acolo, iubito, a spus, iar eu am remarcat că vocea lui sunase la fel de obosită cum mă simţeam eu.

Trebuie să-i fi fost foarte greu să se transforme în tigru şi înapoi în om într-o noapte fără lună plină şi la un interval atât de scurt.

— Ai putea să-mi găseşti şi mie un prosop? l-am întrebat, scoţându-mi cu dificultate pantalonii uzi.

Fără să facă nici măcar o glumă sau să rostească vreo vorbă răutăcioasă, s-a dus să caute haine. S-a întors cu nişte haine, probabil din dormitorul omuleţului: un tricou, pantaloni scurţi şi şosete.

— Mai mult de-atât, n-am găsit, a spus.

— Este mai mult decât mă aşteptam, am răspuns. După ce m-am şters cu prosopul şi mi-am pus hainele uscate, aproape că mi-a venit să ţopăi de bucurie. I-am dat lui Quinn un pupic şi pe urmă am plecat să aflu ce urma să facem cu ostaticii.

Familia Pelt stătea în sufragerie, pe podea, cu cătuşele puse. Rasul îi păzea. Barbara şi Gordon păruseră atât de paşnici când veniseră la Merlotte să se întâlnească cu mine în biroul lui Sam! Acum însă nu arătau deloc blânzi. Pe feţe lor de burghezi se întipăriseră furia şi răutatea.

Eric o aduse înăuntru şi pe Sandra, pe care o aşeză lângă părinţii ei. Eric stătea în faţa unei uşi, Quinn, în faţa celeilalte (care clădea înspre dormitorul lui Mic şi Negru). Rasul, cu pistolul în mână, o lăsă puţin mai moale cu vigilenţa, acum, că avea spatele acoperit de trei formidabili.

— Unde-i tipul cel mic? întrebă el. Sookie, arăţi foarte bine, deşi aspectul general este sub standardele tale obişnuite.

Pantalonii scurţi aveau turul jos şi buzunare aplicate, tricoul era mare, iar şosetele albe erau ca de bunică.

— Tu ştii cum să faci o fată să se simtă frumoasă, Rasul, am spus eu, reuşind să schiţez un zâmbet.

M-am aşezat pe scaunul cu spătar de lemn şi am întrebat-o pe Barbara Pelt:

— Ce aveaţi de gând să faceţi cu mine?

— Să te luăm la întrebări până ce aveai să ne spui adevărul, până ce Sandra avea să fie mulțumită, a spus ea. Familia noastră nu poate avea linişte până ce nu aflăm adevărul. Iar cheia adevărului este la tine, sunt sigură de asta.

Eram încurcată. Mai bine zis, mai mult decât încurcată. Fiindcă pe moment n-am ştiut ce să-i zic, îmi mutam privirea de la Eric la Rasul.

— Numai voi? am întrebat.

— Când doi vampiri nu vor putea face față unui grup de vârcolaci, eu voi redeveni om, spuse Rasul cu o expresie atât de îngâmfată pe chip încât am fost tentată să râd.

Însă fusese cât se poate de exact (deşi, desigur, avea un tigru care d ajuta). Quinn se proptise în cadrul uşii. Arăta foarte pictural, măcar că în acel moment marea întindere de piele catifelată pe care o etala nu mă tenta câtuşi de puțin.

— Eric, am spus eu, ce ar trebui să fac?

Nu cred că-i mai cerusem lui Eric sfatul vreodată. Acesta era surprins. Însă secretul nu era numai al meu. După o clipă de gândire, Eric dădu aprobator din cap.

— Am să vă spun ce s-a întâmplat cu Debbie, am comunicat familiei Pelt.

Nu le-am cerut lui Rasul sau lui Quinn să iasă din cameră. Venise momentul să mă eliberez de sentimentul apăsător de vină şi de puterea pe care Eric o avea asupra mea.

Mă gândisem la acel moment atât de des, încât cuvintele curgeau automat. Nu am plâns, pentru că toate lacrimile mele curseseră în şuvoi acum câteva luni, în singurătate.

Când am terminat de povestit, cei trei Pelt mă priveau înmărmuriți.

— Da, Debbie a noastră ar fi putut face aşa ceva, spuse Barbara Pelt. Povestea asta are o sământă de adevăr.

— Şi avea un pistol, spuse şi Gordon Pelt. I l-am dat de Crăciun, acum doi ani.

Cei doi vârcolaci se uitară unul la altul.

— Era... proactivă, spuse Barbara după o clipă, şi se întoarse spre Sandra. Mai ştii când a trebuit să mergem la tribunal,

când era în liceu, pentru că pusese lipici în peria de păr a unei majorete? Cea care se întâlnea cu fostul ei prieten? Asta sună ca ceva ce ar fi făcut Debbie, nu-i aşa?

Sandra încuviință, însă banda adezivă nu-i permitea să vorbească. Pe obrajii ei curgea un şiroi de lacrimi.

— Şi tot nu-ți aminteşti unde ai pus-o? îl întrebă Gordon pe Eric.

— Dacă mi-aş aminti, ți-aş spune, îi răspunse Eric. *Nu că mi-ar păsa,* reieşea din tonul lui.

— Voi i-ați angajat pe cei doi care ne-au atacat în Shreveport, spuse Quinn.

— Da, Sandra a făcut-o, recunoscu Gordon. N-am ştiut despre ei decât după ce Sandra i-a muşcat. Le promisese..., continuă el, dând din cap. I-a trimis la Shreveport cu un comision, însă aveau să se întoarcă înapoi pentru a-şi lua răsplata. Haita din oraşul Jackson i-ar fi omorât. În Mississippi nu sunt acceptați vârcolacii muşcați. Îi omoară pe loc. Băieții ar fi putut spune că Sandra fusese Creatorul lor. Banda ar fi renegat-o. Barbara poate face vrăji, însă niciuna nu le-ar fi putut pecetlui buzele acelor băieți. Când am aflat, am angajat un vârcolac din afara regiunii. Nu-i putea opri, nu putea împiedica arestul lor, aşa că trebuia să fie şi el arestat şi să intre în închisoare împreună cu ei, pentru a se ocupa de problemă.

Gordon îşi ridică privirea înspre noi cu un aer sever.

— L-a mituit pe Cal Myers să-l pună în aceeaşi celulă cu ei. Desigur, Sandra a fost pedepsită pentru asta.

— Dar este fiica noastră, adăugă Barbara. Şi credea că-şi răzbuna sora moartă.

— Şi apoi i-ați angajat pe vârcolacii care se aflau în a doua furgonetă, şi pe cei doi care se află acum în curtea din față. Vor muri, Quinn?

— Dacă Pelții nu-i duc la un doctor de vârcolaci, s-ar putea să moară. Şi, cu siguranță, nu pot merge la oricare dintre spitalele pentru oameni.

Cuvintele lui Quinn avură efect.

— Ai face tu asta? l-am întrebat cu scepticism. Să-i duci pe Clete şi pe George la un doctor de vârcolaci?
Pelţii se uitară unul la altul, ridicând din umeri.
— Am crezut că o să ne omorâţi, spuse Gordon. Ne veţi reda libertatea? Cum se poate asta?
Nu mai întâlnisem pe nimeni ca Pelţii înainte, şi îmi era din ce în ce mai uşor să văd cum îşi formase Debbie acea personalitate încântătoare, moştenită sau nu.
— Cu asigurarea că nu voi mai auzi niciodată pomenindu-se despre acest subiect, am spus. Nici eu, nici Eric.
Quinn şi Rasul ascultaseră în tăcere.
— Sookie este o prietenă a haitei din Shreveport, spuse Quinn. Şi haita este foarte supărată că ea a fost atacată în propriul lor oraş, iar acum ştim că voi sunteţi responsabili pentru acel atac.
— Noi am auzit că noul conducător al haitei n-o simpatiza prea tare, spuse Barbara cu o urmă de sfidare în voce, începând să se întoarcă la purtarea ei obişnuită, acum, că nu se mai temea pentru viaţa ei.
Cu siguranţă, îi plăceam mult mai tare când erau speriaţi.
— Nu va conduce haita pentru prea mult timp, spuse Quinn cu ameninţare în voce. Chiar dacă stă în birou, nu poate respinge protecţia haitei, fiindcă este garantată de conducătorul anterior. Onoarea haitei va fi pierdută.
— Îi vom cere iertare haitei din Shreveport, spuse Gordon spăsit.
— Tu ai trimis-o pe Tanya la Bon Temps? am întrebat.
Barbara părea mândră de ea însăşi.
— Da, eu am făcut-o. Ştii că Debbie a noastră era adoptată? Era un vârcolac-vulpe.
Am încuviinţat. Eric părea buimăcit. Nu cred că o cunoscuse pe Tanya.
— Tanya este un membru al familiei naturale a lui Debbie şi voia să ne ajute. S-a gândit că, dacă se duce la Bon Temps şi începe să lucreze alături de tine, s-ar putea ca, vreodată, să-ţi scape ceva. A spus că erai prea suspicioasă în privinţa

prieteniei ei. Cred că s-ar putea să rămână în Bon Temps. Înțeleg că un proprietar al barului atât de atractiv a fost un bonus neaşteptat.

Era liniştitor să descopăr că Tanya era pe atât de nedemnă de încredere pe cât bănuisem. Mă întrebam dacă aveam dreptul să-i spun lui Sam întreaga poveste, doar ca să-l pun în gardă. Dar la acestea aveam să mă gândesc mai târziu.

— Şi proprietarul acestei case?

Îl auzeam mormăind şi văitându-se în bucătărie.

— Este un fost coleg de liceu al lui Debbie, spuse Gordon. L-am întrebat dacă ne putem folosi de casa lui în această după-amiază. Şi l-am plătit. Nu va spune nimic nici după ce vom pleca.

— Şi Gladiola? am întrebat.

Îmi reveniră în minte cele două bucăți de corp arzânde de pe alee. Mi-am amintit de chipul domnului Cataliades şi de durerea Dianthei.

Toți trei se uitau la mine cu o expresie goală.

— Gladiola? Floarea? întrebă Barbara, părând cu adevărat încurcată. Acum nici măcar nu este anotimpul lor.

Ajunsesem deci într-un punct mort.

— Sunteți de acord că ne-am reglat conturile? am întrebat. V-am făcut rău, mi-ați făcut rău. Chit?

Sandra clătina din cap, însă părinții ei o ignorară. Slavă Domnului pentru banda adezivă! Gordon şi Barbara se priviră şi încuviințară.

— Tu ai omorât-o pe Debbie, însă credem că ai omorât-o în legitimă apărare, spuse Gordon. Iar mea noastră care a rămas în viață te-a atacat prin metode extreme şi nelegitime... Nu-mi este uşor să spun asta, însă cred că trebuie să cădem de acord să te lăsăm în pace de azi înainte.

Sandra făcu o mulțime de zgomote ciudate.

— Însă cu nişte condiții, adăugă Gordon şi fața îi deveni dintr-odată impasibilă, ca săpată în piatră. Nu te vei întoarce după Sandra. Şi nu vei mai intra în Mississippi.

— S-a făcut, am spus eu instantaneu. O poți face pe Sandra

să respecte acest angajament?

Era o întrebare nepoliticoasă, însă validă.

Sandra avea destulă ambiție cât să lupte ca pentru o armată întreagă, iar eu mă îndoiam foarte tare că familia Pelt avusese vreodată vreun control asupra fiicelor lor.

— Sandra, o strigă Gordon pe fiica lor, iar aceasta îşi înfipse privirea în ochii tatălui ei. Sandra, acesta este cuvânt de lege. Îi vom da cuvântul nostru acestei femei şi peste această promisiune nu vei trece. Dacă nu o vei respecta, te voi înfrunta la următoarea lună plină. Şi am să te umilesc în fața întregii haite.

Şi mama, şi fiica erau şocate, Sandra însă mai mult decât mama ei. Sandra îl săgeta din ochi pe tatăl ei, însă după un scurt moment, încuviință.

Speram ca Gordon să trăiască mult şi să fie sănătos. Eram sigură că, dacă el s-ar fi îmbolnăvit sau ar fi murit, Sandra nu s-ar mai fi simțit legată de această promisiune. Dar, chiar şi aşa, aveam o şansă destul de mare să nu-i mai văd pe cei trei Pelt în viața mea, mi-am spus pe drumul spre ieşirea din căsuța din mlaştină.

Capitolul 22

AMELIA SCORMONEA în dulapul ei încăpător. Era chiar a doua zi, după lăsarea întunericului. Dintr-odată, zgomotul umeraşelor care se mişcau pe stativ a dispărut.

— Cred că am găsit, s-a auzit vocea ei surprinsă.

Stăteam pe marginea patului ei şi aşteptam să iasă de acolo. Dormisem cel puțin zece ore, făcusem un duş lung şi mi se acordase primul ajutor, iar acum mă simțeam de o sută de ori mai bine. Amelia strălucea de bucurie şi mândrie. Nu era aşa doar pentru că Bob vrăjitorul fusese bun la pat, dar se treziseră la timp ca să poată observa momentul în care Quinn şi cu mine fuseserăm răpiți, şi avuseseră şi minunata idee de a suna la regină acasă în loc de poliția normală. Nu-i spusesem nimic despre faptul că Quinn şi cu mine apucaserăm să telefonăm înainte, pentru că nu ştiam care dintre apeluri fusese mai eficient şi îmi făcea plăcere să o văd fericită.

Nu vrusesem să mă duc la petrecerea reginei până când nu am fost la bancă cu domnul Cataliades. Imediat ce m-am întors în apartamentul lui Hadley, am continuat să strâng lucrurile verişoarei mele, însă în timp ce puneam cafeaua în cutie am auzit un zgomot ciudat. Mi-am dat seama că dacă voiam să evit un dezastru, trebuia să mă duc la petrecerea de primăvară a reginei, evenimentul supranatural al anului. Am încercat să-l contactez pe André, la sediul central al reginei, însă o voce necunoscută mi-a spus că nu putea fi deranjat momentan. M-am întrebat cine răspundea la telefoanele de acolo în ziua respectivă. Să fi fost vreunul dintre vampirii lui Peter Threadgill?

— Da, sigur! a exclamat Amelia. Ah, şi e şi puțin îndrăzneț. Am fost domnişoară de onoare la o nuntă extremă.

A apărut dintr-odată din dulap, cu părul jumulit şi cu o licărire triumfală în privire. A rotit umeraşul ca să pot privi în ansamblu. Rochia era făcută din atât de puțin material, încât fusese nevoită să o prindă de umeraş ca să nu cadă.

— Aoleu! am spus puțin îngrijorată.

Rochia era făcută în cea mai mare parte din şifon verde-deschis, avea o despicătură în V care ajungea până aproape de talie şi o singură fâşie de material subțire ce trecea pe după gât.

— A fost nunta unei vedete de cinema, a spus Amelia cu o privire care parcă rememora evenimentul.

Din moment ce rochia nu avea nici spatele acoperit, nu m-am putut abține să nu mă întreb cum reuşeau femeile de la Hollywood să-şi țină sânii acoperiți. Scotch dublu? Vreun lipici special? Cum nu am mai văzut-o pe Claudine din momentul în care dispăruse din grădină înainte de reconstrucția ectoplasmică, am presupus că se întorsese deja la slujba şi la viața ei din Monroe. Mi-ar fi fost de ajutor serviciile ei speciale în aceste momente. Trebuia să existe vreo vrajă care să facă rochia să stea locului.

— Măcar nu ai nevoie de sutien special pentru ea, a spus Amelia.

Avea dreptate; era imposibil să porți sutien la rochia respectivă. Am şi pantofi, dacă ți se potriveşte măsura 38.

— Asta mă ajută enorm, am spus eu încercând să par mulțumită şi recunoscătoare. Bănuiesc că nu te pricepi să aranjezi şi părul, nu?

— Nicidecum, a răspuns Amelia arătându-mi printr-un gest scurt din mână propria tunsoare. ÎI spăl, îl pieptăn şi atât. Dar pot să-l sun pe Bob. Ochii îi licăreau de fericire. E stilist.

M-am străduit să nu par foarte şocată. *La o casă funerară? am* gândit în sinea mea. Bob nu arăta nicidecum ca un stilist.

După aproximativ două ore, eram mai mult sau mai puțin îmbrăcată cu rochia, şi complet aranjată.

Bob se descurcase de minune cu părul meu, deşi îmi ceruse de câteva ori să stau nemişcată, pe un ton care mă neliniştise.

Şi Quinn a apărut la timp în maşina lui. Când Eric şi Rasul m-au adus acasă pe la două dimineața, Quinn tocmai se urcase în maşină şi plecase spre locuința lui – oriunde ar fi fost ea, nu fără a mă săruta pe frunte înainte ca eu să apuc să urc

scările. Amelia a ieşit din apartamentul ei, fericită că mă întorsesem şi că eram bine şi pentru a mă anunța că trebuia să-l sun pe domnul Cataliades care se întreba dacă sunt bine şi care dorea să-l însoțesc la bancă să rezolv problemele financiare ale lui Hadley. Eram bucuroasă că dorea să merg cu el, pentru că pierdusem ocazia de a mă duce cu Everett.

Dar când m-am întors de la bancă, în apartamentul lui Hadley am găsit pe robot un mesaj prin care eram anunțată că regina dorea să ne întâlnim la petrecerea care avea loc diseară la vechea mănăstire.

— Nu vreau să părăseşti oraşul până nu ne mai întâlnim o dată, a citat-o pe regină secretara ei (umană), înainte de a-mi aduce la cunoştință faptul că ținuta obligatorie era de tip formal.

După ce am descoperit mesajul şi am realizat că trebuia să particip la petrecere, am coborât, panicată, până la Amelia.

Rochia mi-a cauzat un alt gen de panică. Deşi eram mai scundă decât Amelia, eram mai bine făcută, astfel că eram obligată să stau absolut dreaptă.

— Mor de curiozitate, spuse Quinn cu ochii fixați în decolteul meu.

Îi stătea foarte bine în smoching. Bandajele de la încheietura mâinii mele erau scoase în evidență de bronzul pielii, aşa că păreau ca nişte brățări ciudate. De fapt, una dintre ele era chiar incomodă şi abia aşteptam să o dau jos. Chiar şi aşa, încheietura mea trebuia să rămână bandajată un timp, în ciuda faptului că acelaşi lucru nu era valabil şi pentru muşcătura de la mâna stângă. Poate curiozitatea cu privire la sânii mei va distrage atenția petrecăreților suficient de mult, încât să nu observe că jumătate din față îmi era umflată.

Quinn arăta, bineînțeles, de parcă nu i s-ar fi întâmplat nimic. Nu numai că avea acea piele cu proprietăți de autovindecare rapidă, pe care o aveau cea mai mare parte a teriantropilor, dar un smoching acoperă multe răni.

— Să nu mă faci să mă simt şi mai jenată decât sunt deja, am spus eu. Pentru 10 cenți m-aş târî până la pat şi aş dormi o

săptămână.
— Subscriu, însă m-aş mulţumi şi cu mai puţin timp de somn, a spus Quinn. Dar sunt de părere că, pentru liniştea noastră, cel mai bine ar fi să terminăm cu asta întâi. Apropo, curiozitatea mea era legată de drumul tău până la bancă, nicidecum de rochie. Cu rochia îmi imaginez că e o situaţie cu două tăişuri. Dacă reuşeşti s-o ţii pe tine, e bine. Dacă nu reuşeşti, e şi mai bine.
Am întors privirea în încercarea de a controla un zâmbet involuntar.
— Drumul până la bancă.
Mi s-a părut a fi un subiect neutru.
— Păi, contul ei bancar era relativ gol, lucru de care eram oarecum sigură. Hadley nu era foarte atentă cu banii. Hadley nu era foarte atentă în general, de fapt. Dar cutia de valori...
În cutia de valori se aflau certificatul de naştere al lui Hadley, un certificat de căsătorie şi o hotărâre de divorţ veche de trei ani – ambele conţineau numele aceluiaşi bărbat, lucru care m-a bucurat, şi o copie laminată a ferparului mătuşii mele. Hadley a ştiut când a murit mama ei şi i-a păsat suficient de mult de acest lucru, încât să păstreze anunţul. Erau şi poze din perioada pe care o petrecuserăm împreună în copilărie, cu mama mea şi sora ei; mama şi Jason, Hadley şi cu mine; bunica cu soţul ei. În cutie se mai aflau şi un colier cu safire şi diamante (pe care domnul Cataliades mi-a spus că Hadley îl primise de la regină), şi o pereche de cercei din set. Mai erau şi alte câteva lucruri la care aş fi vrut să mai reflectez.
Totuşi, brăţara reginei nu se afla în cutie. Cred că acesta era motivul pentru care domnul Cataliades dorise să mă însoţească; nu era decât pe jumătate sigur de faptul că brăţara s-ar fi putut afla în cutie şi părea foarte nerăbdător când i-am arătat conţinutul cutiei de valori.
— În după-amiaza asta am terminat de împachetat lucrurile din bucătărie după ce Cataliades m-a dus înapoi la apartamentul lui Hadley, i-am spus lui Quinn urmărindu-i reacţia.

Nu voi mai considera niciodată dezinteresul companionilor mei ca pe un bun dat. Imediat ce am observat cât de calm era Quinn cu privire la ceea ce tocmai îi spusesem, am fost destul de convinsă de faptul că nu mă ajutase să împachetez, cu o zi în urmă, pentru că fusese nevoit să caute ceva.

— Asta e bine, a spus el. Îmi pare rău că nu am reuşit să vin astăzi să te ajut. Am închis afacerile lui Jake cu firma mea. A trebuit să-mi sun partenerii să-i anunț. A trebuit să o sun şi pe prietena lui Jake. El nu era foarte implicat şi e posibil ca ea să nici nu mai vrea să-l vadă. Sincer, nu e o iubitoare de vampiri.

În acel moment, nici eu nu eram. Nu înțelegeam adevăratul motiv pentru care regina dorea să iau parte la petrecere, dar găsisem unul pentru care să vreau să o văd eu pe ea. Quinn mi-a zâmbit, iar eu i-am zâmbit sperând că această după-amiază va aduce şi ceva bun. În sinea mea eram curioasă să văd cum arăta petrecerea din hambar a reginei, ca să o numesc aşa, şi mă bucuram pentru că avusesem ocazia să mă îmbrac şi să arăt bine după călătoria prin mlaştină.

Pe tot parcursul drumului, am început conversația cu Quinn de cel puțin trei ori, dar de fiecare dată când ajungeam la partea mai interesantă... eu tăceam.

— Ne apropiem, mi-a spus el când am intrat în unul dintre cele mai vechi cartiere din New Orleans, Garden District.

Casele, aşezate în locuri superbe, ajungeau să coste de câteva ori mai mult decât s-ar fi putut obține chiar şi pentru conacul Bellefleur. În mijlocul acestor minunății, se afla un perete înalt care se întindea pe o distanță de câteva case. Aici era mănăstirea renovată, pe care o folosea regina pentru petreceri.

Nu este exclus ca în spatele acestei proprietăți să se găsească şi alte puncte de acces, însă în această seară traficul era dirijat către intrarea principală. Intrarea era supravegheată de cei mai eficienți paznici din câți există: vampirii. Oare Sophie-Anne Leclerq era paranoică, precaută, sau oare pur şi simplu nu se simțea iubită (sau în siguranță) în oraşul adoptiv? Eram convinsă că regina dispunea şi de restul

arsenalului de securitate: camere de luat vederi, senzori de mişcare cu infraroşu, sârmă ghimpată şi, de ce nu, chiar şi câini. La intrare se aflau paznicii, iar înăuntru un melanj de tip ying-yang în care elitele vampirilor petreceau cu crema societății umane. În seara asta petrecerea era doar pentru ființe supranaturale şi prima mare petrecere pe care însurățeii o organizaseră de când formau un cuplu.

Trei dintre vampirii reginei păzeau intrarea împreună cu alți trei vampiri din Arkansas. Toți vampirii lui Peter Threadgill purtau uniformă, deşi bănuiam că regele o numea *ținută.* Vampirii din Arkansas, deopotrivă bărbați şi femei, purtau cu toții costume albe cu cămăşi albastre şi veste roşu. Nu aş fi putut să spun cu certitudine dacă regele era ultranaționalist sau dacă alesese culorile acelea doar pentru că se regăseau în ambele steaguri: cel al statului Arkansas şi cel al Americii. Oricare dintre variante ar fi fost cea corectă, costumele erau de prost-gust şi şi-ar fi găsit locul mai degrabă într-un top al celor mai proaste ținute. Şi Threadgill se îmbrăcase foarte conservator! Să fi fost asta vreo tradiție de care eu nu auzisem încă? Chiar şi eu îmi puteam da seama că ținutele erau nepotrivite, cu toate că cele mai multe dintre hainele mele erau cumpărate de la Wal-Mart.

Quinn le-a arătat paznicilor invitația de la regină dar, chiar şi aşa, tot au sunat să verifice. Quinn părea neliniştit, iar eu speram că şi el este la fel de preocupat ca şi mine de faptul că măsurile de securitate erau drastice şi că vampirii lui Threadgill îşi dăduseră toată silința să se deosebească de supuşii reginei. Mă gândeam intens la dorința reginei de a le oferi vampirilor din suita regelui un motiv ca să o lase să meargă cu mine până sus la Hadley. M-am gândit la îngrijorarea pe care o afişase când a întrebat de brățară. M-am mai gândit şi la prezența vampirilor din ambele tabere la intrarea principală ca la un semn că niciunul dintre soți nu credea că celălalt i-ar putea oferi aceeaşi protecție.

Mi s-a părut că a trecut o veşnicie până când ni s-a permis în sfârşit să intrăm. În tot acest timp, nici Quinn, nici eu nu am

scos vreun cuvânt. Împrejurimile erau frumos amenajate şi întreținute, şi cu siguranță foarte bine luminate.

— Quinn, ceva nu e în regulă, am spus eu. Ce se întâmplă aici? Crezi că ne vor lăsa să plecăm?

Din păcate, toate suspiciunile mele începeau să se adeverească.

Quinn nu părea să fie mai fericit decât mine.

— Nu ne vor lăsa să ieşim, a spus el. Trebuie să continuăm.

Am strâns şi mai tare gentuța mea de seară, dorindu-mi ca în ea să se fi aflat un obiect mai letal decât o oglindă, un ruj şi un tampon. Quinn a condus cu grijă pe alee, până în fața mănăstirii.

— Ce altceva ai mai făcut azi, în afara faptului că ți-ai ales ținuta? m-a întrebat Quinn.

— Am dat o mulțime de telefoane, am răspuns eu. Şi unul dintre ele nu a fost deloc în zadar.

— Ai telefonat? Unde?

— La benzinăriile care se află pe drumul dintre New Orleans şi Bon Temps.

S-a întors, holbându-se la mine, dar am apucat să-l atenționez la timp ca să poată frâna. Un leu se plimba de-a lungul aleii.

— OK, ce a fost asta? Un animal sau un teriantrop? Cu fiecare minut care trecea, simțeam că îmi pierd şi mai mult mințile.

— Animal, mi-a răspuns Quinn.

Cu ocazia asta, am renunțat la ideea că împrejurimile ar fi fost păzite de câini. Speram ca zidul să fie destul de înalt, încât leul să nu poată scăpa.

Am parcat maşina în fața a ceea ce fusese cândva o mănăstire, o clădire care se înălța pe două etaje. Nu fusese construită cu scopul de a fi frumoasă, ci utilă, deci era o structură mare, inexpresivă. Pe mijlocul fațadei se aflau o uşă mică şi o ferestruică aşezată regulamentar. Din nou, destul de uşor de apărat.

La uşă se aflau şase vampiri – trei în costume elegante, dar

care nu se asortau între ele, cu siguranță erau cei din Louisiana, şi încă trei în costumele acelea țipătoare şi de prost-gust.

— Sunt pur şi simplu oribile, am spus eu.

— Dar uşor de reperat, chiar şi în întuneric, a continuat Quinn, cu o expresie care lăsa impresia că se gândeşte profund.

— Evident, am replicat eu. Nu asta şi era ideea? Ei imediat... oh, am meditat puțin asupra ideii. Da, am spus. Nimeni nu ar purta aşa ceva sub nici o formă; nici măcar din greşeală. Decât dacă nu ar fi absolut necesar să poată fi identificat imediat.

— Este posibil ca Peter Threadgill să nu-i fie devotat lui Sophie-Anne.

Am pufnit în râs chiar în timp ce cei doi vampiri din Louisiana ne deschideau portierele maşinii cu nişte mişcări atât de bine coordonate, încât era imposibil să nu fi repetat înainte. Melanie, vampirul paznic pe care o cunoscusem la sediul din centru al reginei, mi-a întins mâna ca să mă ajute să ies din maşină şi mi-a zâmbit. Arăta mult mai bine când nu era îmbrăcată cu uniforma SWAT. Purta o rochie drăguță, galbenă, iar în picioare avea pantofi cu toc mic. Acum, că nu purta cască, am putut observa că era tunsă scurt şi că avea părul şaten, cârlionțat.

A tras adânc aer în piept când am trecut pe lângă ea, după care a exclamat cu o privire încântată:

— Miros de zână! îmi face inima să tresalte de bucurie!

Am atins-o în joacă. Aş minți dacă aş spune că a fost surprinsă. Este cunoscut faptul că vampirii nu excelează la capitolul simțul umorului.

— Drăguță rochia, spuse Rasul. Destul de îndrăzneață, nu?

Chester zise:

— Nimic nu e prea îndrăzneț pentru mine. Arăți foarte apetisant.

M-am gândit că nu putea fi o coincidență faptul că trei dintre vampirii pe care îi întâlnisem la sediu erau de serviciu în seara respectivă. Cu toate acestea, nu mi-am putut da seama care

era semnificația acestui lucru. Cei trei vampiri din Arkansas erau tăcuți, în timp ce urmăreau cu o privire rece schimbul de replici dintre noi. Nu erau la fel de zâmbitori şi relaxați ca şi colegii lor.

Cu siguranță, ceva nu era în regulă acolo. Dar cum eram înconjurați de vampiri cu un simț al auzului foarte dezvoltat, nu puteam discuta despre asta.

Quinn m-a luat de mână. Am păşit într-un hol lung care părea să se întindă pe aproape toată lungimea clădirii. Un vampir de-al lui Threadgill, o femeie, păzea uşa unei camere care părea a fi recepția.

— Doriți să vă lăsați bagajul? a întrebat ea, vizibil deranjată de faptul că primise sarcina de a se ocupa de garderobă.

— Nu, mulțumesc, am răspuns eu, deşi ea mai avea puțin şi-mi smulgea gentuța de sub braț.

— Îmi permiteți să o verific? a întrebat. Verificăm ca să fim siguri că nu intră nici o armă.

M-am holbat la ea; un lucru care ar trebui evitat în preajma vampirilor.

— Bineînțeles că nu. Nu am nici o armă.

— Sookie, a exclamat Quinn încercând să nu pară foarte alarmat. Trebuie să o laşi să-ți verifice geanta. Aşa este procedura.

M-am uitat furioasă la el.

— Ai fi putut să-mi spui, am zis eu pe un ton răspicat.

Femeia, tânără şi zveltă, cu o figură palidă care concura cu pantalonii albi, mi-a luat geanta cu un aer triumfător. A scuturat-o deasupra unei tăvi şi cele câteva obiecte din ea au zornăit când au aterizat pe tavă: o oglinjoară, un ruj, un mic tub de lipici, o batistă, o bancnotă de zece dolari şi un tampon într-un aplicator din plastic rigid, complet acoperit cu o folie de plastic.

Quinn nu era genul care să roşească, însă s-a uitat discret în altă parte. Femeia-vampir, care murise cu mult înainte ca femeile să poarte asemenea obiecte în geantă, m-a întrebat la ce folosea şi a dat din cap aprobator când i-am explicat. Mi-a

pus apoi toate obiectele înapoi în geantă şi mi-a dat-o indicându-ne cu un gest al mâinii că trebuia să ne deplasăm în continuare de-a lungul holului. Şi-a concentrat atenția către cei care veneau din spatele nostru, un cuplu de vârcolaci cam de şaizeci de ani, înainte ca noi să apucăm măcar să părăsim camera.

— Ce pui la cale? a şoptit Quinn, în timp ce înaintam pe coridor.

— Trebuie să mai trecem de multe controale de securitate? am întrebat eu, cu o voce la fel de joasă.

— Nu ştiu. Nu mai văd pe nimeni.

— Am puțină treabă. Te rog să mă scuzi un moment, până găsesc toaleta doamnelor.

Am încercat să-i comunic, cu privirea şi cu o strângere de mână, că totul va fi bine în câteva minute, şi speram sincer ca acesta să fie adevărul. Quinn nu era deloc mulțumit, dar a aşteptat lângă toaleta doamnelor (Dumnezeu ştie ce fusese acolo când clădirea încă mai funcționa ca mănăstire) cât timp eu m-am ascuns într-unui dintre separeuri şi am făcut câteva modificări. Înainte să ies, aruncasem ambalajul tamponului şi îmi rebandajasem încheietura.

Uşa de la capătul coridorului ducea către acea cameră imensă care servise cândva ca sală de mese pentru călugări. Cu toate că pereții camerei erau încă acoperiți cu piatră şi câțiva stâlpi susțineau tavanul – trei în stânga şi trei în dreapta –, restul decorului era complet schimbat. Mijlocul încăperii era liber ca să se poată dansa, iar podeaua era din lemn. Lângă masa cu băuturi se montase o platformă pentru orchestră, iar în capătul opus ei era o alta destinată capetelor încoronate.

De-a lungul camerei erau grupate scaunele astfel încât să se poată purta o conversație. Întreaga încăpere era decorată în alb şi albastru, culorile statului Louisiana. Pe unul dintre pereți erau fresce ce înfățişau diverse locații din stat: o mlaştină, care m-a făcut să mă cutremur; un colaj cu Bourbon Street; un câmp arat şi nişte stive de cherestea tăiată; un

pescar care scotea plasa din Golf Coast. În toate aceste imagini apăreau şi oameni şi nu m-am putut abține să nu mă întreb ce motiv stătea ascuns în spatele acestui fapt. Apoi, când m-am întors şi m-am uitat la peretele pe care se afla uşa prin care tocmai intrasem, am observat viața vampirilor din Louisiana: un grup de vampiri fericiți cu viori sub bărbie, cântând; un ofițer de politie vampir, care patrula pe străzile din Cartierul Francez; un vampir ghid care plimba turiştii printr-unul din Oraşele Celor Morți. Am observat că nu erau expuşi vampiri care să se înfrupte din oameni, care să bea ceva. Aceasta era ca o declarație publică. Mă întrebam dacă reuşiseră să păcălească pe cineva cu asta. Ca să-ți aminteşti cât de diferiți sunt de noi, nu trebuia decât să stai cu ei la masă.

Dar nu pentru asta eram eu aici. M-am uitat în jur după regină şi, într-un final, am zărit-o lângă soțul ei. Purta o rochie din mătase portocalie, cu mânecă lungă, şi arăta minunat în ea. Mâneca lungă ar fi putut părea ciudată într-o seară atât de caldă, însă vampirii nu simțeau schimbările de temperatură. Peter Threadgill purta smoching şi arăta la fel de impecabil. Floare de Jad se afla în spatele lui cu sabia pe spate, cu toate că purta o rochie roşie din paiete (care, apropo, îi venea oribil). André era şi el la fel de bine înarmat, în spatele reginei. Sigebert şi Wybert nu puteau fi nici ei foarte departe. I-am zărit flancând o uşă, care cel mai probabil ducea către apartamentele private ale reginei. Cei doi vampiri păreau să nu se simtă deloc bine în costumele pe care le purtau. Era ca şi cum ai fi privit doi urşi care fuseseră obligați să poarte pantofi.

Bill se afla în cameră. L-am zărit într-un colț opus locului în care se afla regina şi m-am cutremurat de scârbă.

— Ai prea multe secrete, s-a plâns Quinn urmărindu-mi privirea.

— Îți voi împărtăşi bucuroasă câteva dintre ele în curând, i-am promis în timp ce ne aşezam la capătul cozii de la recepție. Când ajungem la ei, ia-o înaintea mea. Cât vorbesc eu cu regina, tu distrage-i atenția regelui, OK? apoi îți voi spune tot.

Am ajuns întâi la domnul Cataliades. Am bănuit că era un fel de secretar de stat al reginei. Sau poate ministru de Justiție era mai potrivit.

— Mă bucur să vă văd din nou, domnule Cataliades, am spus eu cu cea mai sociabilă voce de care eram în stare. Am o surpriză pentru dumneavoastră, am adăugat.

— S-ar putea să fii nevoită să iei loc, a spus el cu o voce destul de rigidă. Regina e pe cale să danseze primul ei dans cu noul rege. Şi cu toții suntem nerăbdători să-i vedem.

M-am uitat înjur, dar nu am văzut-o nicăieri pe Diantha.

— Ce vă face nepoata? am întrebat eu.

— Cea care a supraviețuit, a spus el, înverşunat, e acasă cu mama ei.

— Păcat, am răspuns. Ar trebui să fie aici. Domnul Cataliades s-a holbat la mine. Apoi mi-a aruncat o privire plină de interes.

— Într-adevăr.

— Am aflat că cineva de-aici s-a oprit să facă plinul maşinii, miercurea trecută, în drumul către Bon Temps. Cineva cu o sabie lungă. Lăsați-mă să vă pun asta în buzunar. Eu nu mai am nevoie de ea.

Când m-am îndepărtat de el şi mă aflam cu fața la regină, țineam mâna peste încheietura rănită. Bandajul dispăruse.

Am întins mâna dreaptă, forțând-o astfel pe regină să o apuce. Mă bazam pe faptul că puteam să o oblig pe regină să dea noroc, conform obiceiului oamenilor, şi am fost uşurată când a făcut-o. Între timp, Quinn trecuse de la regină la rege spunându-i acestuia:

— Maiestate, sunt sigur că vă amintiți de mine. Am fost coordonatorul nunții. Florile au fost pe placul Maiestății Voastre?

Puțin uimit, Peter Threadgill şi-a ațintit ochii mari asupra lui Quinn, iar Floare de Jad urmărea fiecare mişcare pe care o făcea regele.

Încercând să-mi păstrez rapiditatea mişcărilor fără a fi neîndemânatică, am presat mâna stângă şi ce aveam în ea de

încheietura de la mâna reginei. Nu s-a dat înapoi, dar cred că s-a gândit la acest lucru. A aruncat o privire spre încheietura mâinii ca să vadă ce i-am pus pe ea şi a închis ochii în semn de uşurare.

— Da, dragă, vizita noastră a fost minunată, a spus ea la nimereală. André şi cu mine ne-am simțit foarte bine.

S-a uitat repede peste umăr, iar André a aprobat-o înclinându-şi capul către mine ca un semn de apreciere al presupuselor mele talente. Eram bucuroasă că scăpasem de acest coşmar şi i-am zâmbit, iar el a părut puțin amuzat. Regina a ridicat mâna pentru a-i face semn să se apropie, şi mâneca i-a alunecat. Dintr-odată, André avea un zâmbet la fel de încântător ca al meu.

Mişcarea lui André i-a atras atenția lui Floare de Jad care l-a urmărit cu privirea. Pupilele i s-au dilatat şi nu era deloc zâmbitoare. De fapt, era chiar furioasă. Domnul Cataliades se uita împietrit la sabia de pe spatele ei.

Apoi, regele i-a permis lui Quinn să se îndepărteze şi a fost rândul meu să-mi exprim respectul față de Peter Threadgill, rege al statului Arkansas.

— Am auzit că ai avut parte de o aventură, ieri în mlaştină, a spus regele cu o voce rece şi indiferentă.

— Aşa este. Dar cred că totul este în ordine acum.

— Mă bucur că ai venit. Acum că ai terminat cu proprietatea verişoarei tale, te vei întoarce la tine acasă, nu?

— Oh, da, cât de repede posibil.

Acesta era purul adevăr. Mă voi duce acasă cu condiția să scap teafără în această seară, deşi în momentul de față lucrurile nu erau tocmai roz. Am numărat cât am putut de bine prin marea de persoane, în cameră se aflau cel puțin douăzeci de vampiri care purtau costumele din Arkansas, şi probabil tot atâția acoliți ai reginei.

M-am dat la o parte şi cuplul de vârcolaci care intrase după noi mi-a luat locul. Am bănuit că el era guvernator adjunct al statului Louisiana şi am sperat că avea o asigurare de viață bună.

— Ce este? m-a întrebat Quinn.

L-am condus până lângă un perete şi l-am manevrat încet până când se afla cu spatele lipit de el. Trebuia să stau cu spatele la cei care puteau citi pe buze.

— Ştiai că brăţara reginei lipsea?

A dat din cap în semn că nu avea idee.

— Una dintre brăţările cu diamante pe care regele i le-a dat ca dar de nuntă? a întrebat Quinn cu capul în pământ, ca să-i evite pe cei care priveau.

— Da, lipsea. De când a murit Hadley.

— Dacă regele ar fi ştiut de lipsa ei, ar fi putut să o forţeze pe regină să recunoască faptul că a dat-o unui amant, şi astfel ar fi avut motiv să divorţeze.

— Şi ce ar fi primit?

— Ce *nu* ar fi primit! A fost un mariaj între vampiri de rang înalt, nu poţi fi mai legat de atât. Cred că tot contractul nunţii a avut în jur de treizeci de pagini.

Acum înţelegeam mai bine.

O femeie-vampir îmbrăcată frumos, cu o rochie de seară gri-verde acoperită cu flori sclipitoare de culoare gri, a ridicat mâna pentru a atrage atenţia publicului. Rând pe rând, toţi cei adunaţi acolo au tăcut.

— Sophie-Anne şi Peter vă urează bun-venit la primul lor eveniment organizat împreună, a spus aceasta cu vocea ei atât de blândă şi melodioasă încât ţi-ai fi dorit să o poţi asculta ore în şir.

Ar trebui să o ducă la Oscaruri. Sau la concursurile pentru Miss America.

— Sophie-Anne vă invită să mâncaţi, să beţi şi să vă distraţi în seara aceasta. Pentru a deschide seara oficial, gazdele noastre vor dansa un vals.

Chiar dacă era pus la patru ace, mi-am imaginat că Peter s-ar fi simţit mult mai confortabil dacă ar fi putut să danseze altceva, dar cu o soţie ca Sophie-Anne ori valsai, ori nu dansai deloc. S-a îndreptat către ea, cu braţele deschise, şi i-a spus cu o voce suavă:

— Dragă, arată-le brățările.

Sophie-Anne a aruncat un zâmbet mulțimii şi şi-a ridicat brațele pentru a lăsa mânecile să cadă, şi cele două brățări, una pe fiecare mână, cu câte un diamant imens care capta lumina candelabrelor, au strălucit sub privirile oaspeților.

Pentru un moment, Peter Threadgill a rămas nemişcat, de parcă înghețase. Şi-a schimbat pasul pe măsură ce înainta şi i-a apucat una dintre mâini. S-a uitat fix la brățară, apoi i-a dat drumul şi a luat cealaltă mână. Şi acea brățară a trecut testul lui tăcut.

— Minunat, a spus el; şi, dacă ar fi fost să ne luăm după colții lui, ai fi crezut că au crescut pentru că soția lui îl incita. Le porți pe amândouă.

— Bineînțeles, dragul meu. Zâmbetul ei era la fel de sincer ca şi al lui.

Şi au început să danseze, deşi ceva din felul cum dansa el mă făcea să cred că îşi dădea frâu liber temperamentului. Avusese un plan măreț, iar eu i-l stricasem... din fericire, el nu ştia de contribuția mea. Ştia doar că Sophie-Anne reuşise cumva să recupereze brățara şi să se salveze, iar acum el nu mai avea nici un motiv să-şi pună planul în aplicare. Trebuia să se retragă. După asta, cu siguranță că va mai căuta un mijloc de a-şi distruge regina, însă eu, cel puțin, nu voi mai fi prinsă în lupta lor.

Quinn şi cu mine ne-am retras la masa cu băutură, care se afla în partea sudică a imensei încăperi, lângă unul dintre stâlpi. Ospătarii aveau cuțite pentru a tăia şunca şi carnea de vită. Aveau şi platouri rotunde pe care să aşeze carnea. Mirosea minunat, dar eram prea nervoasă ca să mă pot gândi la mâncare. Quinn mi-a adus un pahar cu bere de ghimbir de la bar.

Mă uitam la cuplul care dansa şi aşteptam ca în orice moment tavanul să se prăbuşească.

— Nu-i aşa că arată minunat împreună? a spus o doamnă cu părul grizonant şi bine îmbrăcată.

Mi-am dat seama că era cea care intrase după mine.

— Da. Aşa este.
— Mă numesc Genevieve Thrash, iar acesta este soțul meu, David.
— Încântată de cunoştință. Eu sunt Sookie Stackhouse, iar acesta este prietenul meu, John Quinn.
Quinn părea surprins. M-am întrebat dacă acesta era cu adevărat numele lui.
Cei doi bărbați, tigru şi vârcolac, şi-au strâns mâinile, în timp ce Genevieve şi cu mine priveam cuplul care încă mai dansa.
— Rochia ta este foarte drăguță, a spus Genevieve lăsând să se înțeleagă că vorbea sincer. E nevoie de un corp tânăr ca să poți purta o astfel de rochie.
— Vă mulțumesc. Am expus la vedere mai mult decât o fac de obicei, dar acum că ați spus asta, mă simt ceva mai bine.
— Ştiu că partenerul tău îți apreciază ținuta. Şi la fel şi tânărul de acolo.
A dat din cap subtil, iar eu am aruncat o privire în direcția pe care mi-o indica. Bill. Arăta foarte bine în smoching, dar simplul fapt că ne aflam în aceeaşi cameră făcea ca ceva din mine să urle de durere.
— Soțul dumneavoastră este guvernatorul adjunct, nu-i aşa?
— Într-adevăr.
— Şi cum este să fiți soția lui?
Mi-a spus câteva poveşti amuzante despre oamenii pe care i-a întâlnit de-a lungul carierei lui David.
— Şi tânărul tău domn cu ce se ocupă? a întrebat ea cu acel interes nerăbdător care pare să-l fi ajutat pe soțul ei să urce în rang.
— Este coordonator de evenimente, am spus după un moment de ezitare.
— Ce interesant! Şi tu lucrezi?
— Oh, da. Sunt barmaniță.
Asta a fost puțin şocant pentru soția de politician, dar mi-a zâmbit.
— Eşti prima barmaniță pe care o cunosc, a spus veselă.
— Iar dumneavoastră sunteți prima soție de guvernator

adjunct pe care am cunoscut-o.
La naiba, acum că o cunoscusem şi îmi plăcuse, mă simţeam răspunzătoare pentru ea. Quinn şi David vorbeau puţin mai departe, şi cred că discutau despre pescuit.
— Doamnă Thrash, ştiu că sunteţi vârcolac şi că sunteţi cât se poate de puternică, dar permiteţi-mi să vă dau un sfat.
S-a uitat la mine întrebătoare.
— Sfatul acesta vă poate salva viaţa. Sprâncenele i s-au ridicat.
— Bine, a spus, încet. Te ascult.
— Ceva rău se va întâmpla aici, în curând. Va fi atât de rău, încât mulţi dintre cei prezenţi vor fi probabil ucişi. Puteţi rămâne aici să vă distraţi până când se va întâmpla, şi apoi vă veţi întreba de ce nu m-aţi ascultat, sau puteţi pleca acum prefăcându-vă că nu vă simţiţi bine, salvându-vă astfel.
Privirea ei era intensă. O puteam auzi cum se întreba dacă să mă creadă sau nu. Nu păream a fi vreo ciudată sau o nebună. Arătam ca o femeie tânără, normală şi atractivă, însoţită de un tânăr foarte chipeş.
— Mă ameninţi cumva?
— Nu, doamnă. Încerc să vă salvez pielea.
— Mai întâi vom dansa, a spus Genevieve Thrash hotărâtă. David, dragă, hai să ne mişcăm puţin pe ringul de dans şi apoi să plecăm. Am o durere de cap cumplită.
David a întrerupt, forţat, conversaţia cu Quinn pentru a-şi conduce soţia în spaţiul liber şi a dansa alături de cuplu regal de vampiri, care au părut uşuraţi de faptul că aveau companie.
Începeam să mă relaxez, când o privire aruncată de Quinn mi-a amintit că trebuia să stau dreaptă.
— Îmi place rochia asta. Dansăm?
— Ştii vals?
Speram că falca nu-mi căzuse de tot.
— Aha, a spus el.
Nu m-a întrebat totuşi dacă eu ştiam, deşi urmărisem cu atenţie paşii reginei. Pot să dansez – nu pot să cânt, dar iubesc

ringul de dans. Nu dansasem niciodată vals, dar mi-am imaginat că nu putea fi chiar atât de greu.
Era minunat să simt brațul lui Quinn în jurul meu, mişcându-ne atât de grațios pe ringul de dans. Pentru un moment am uitat de tot, şi m-am bucurat că mă puteam uita la el, simțindu-mă aşa cum se simte o fată care dansează cu tipul cu care ştie că urmează să facă dragoste, mai devreme sau mai târziu. Degetele lui Quinn care îmi atingeau spatele gol îmi provocau furnicături.
— Mai devreme sau mai târziu, a spus el, ne vom afla într-o cameră cu un singur pat, fără telefoane şi cu o uşă care se încuie.
I-am zâmbit în timp ce îi spionam pe soții Thrash care ieşeau pe uşă. Speram ca maşina să le fie adusă repede. Acela a fost ultimul gând normal pe care l-am avut o perioadă.
Un cap a zburat pe deasupra umărului lui Quinn. Totul s-a petrecut rapid, astfel că nu am avut timp să-mi dau seama al cui era, dar părea foarte familiar. Un jet de sânge forma un nor roşu în deschizătura capului.
Am scos un sunet. Nu era un țipăt sau un suspin, ci mai degrabă un „Eeeep". Quinn a încremenit, deşi muzica a mai continuat o vreme. S-a uitat în toate direcțiile, încercând să-şi dea seama ce se întâmpla şi cum am fi putut scăpa teferi de-acolo. Am crezut că puteam termina un dans, dar mi-am dat seama că poate ar fi fost mai bine dacă plecam odată cu cuplul de vârcolaci. Quinn a început să mă tragă spre partea laterală a sălii spunând:
— Spatele la perete.
Bine gândit; aşa puteam şti din ce parte venea pericolul. Cineva a fost azvârlit în noi şi strânsoarea mâinii lui Quinn asupra mâinii mele a cedat.
Erau multe țipete şi multă agitație. Țipetele porneau în cea mai mare parte de la vârcolaci şi restul de ființe supranaturale, iar agitația aparținea mai mult vampirilor care îşi căutau aliații în haosul creat. Aici intrau în joc hainele oribile pe care le purtau adepții regelui. Era uşor de remarcat cine făcea parte

dintre ei. Bineînțeles, dacă nu erai un adept al regelui, tot acest amănunt îi putea transforma în ținte destul de uşoare.

Un vampir negru şi slab cu codițe rasta scosese o sabie cu tăişul curbat, aparent din senin. Lama era plină de sânge, iar eu m-am gândit că domnul Codițe era cel care tăiase capul. Purta oribilul costum, deci făcea parte dintre cei pe care trebuia să-i evit. Dacă era să am aliați, aici, cu siguranță nu ar fi fost din rândul celor care lucrau pentru Peter Threadgill. M-am ascuns după unul dintre stâlpii care susțineau tavanul din partea vestică a sălii de mese; încercam să-mi dau seama care ar fi fost cea mai sigură cale de ieşire din cameră, când am lovit cu piciorul ceva care şi-a schimbat forma. Când m-am uitat în jos, am văzut capul. Îi aparținuse lui Wybert. Pentru o fracțiune de secundă, m-am întrebat dacă se va mişca sau dacă va începe să vorbească, dar decapitarea este un proces ireversibil, indiferent de specia căreia îi aparții.

— Oh, am murmurat eu, şi m-am decis că cel mai bine ar fi să mă adun, dacă voiam să evit să ajung ca Wybert.

Lupta începuse în întreaga cameră. Nu am văzut incidentul care a stârnit totul, dar aparent sub un fals pretext vampirul negru l-a atacat pe Wybert, decapitându-l. Cum Wybert făcea parte din suita reginei, iar Codițe din cea a regelui, decapitarea fusese un act provocator.

Regina şi cu André stăteau spate în spate în mijlocul încăperii. André avea un pistol într-o mână şi un cuțit cu lama mare în cealaltă, iar regina îşi luase un cuțit de la bufet. Erau prinşi într-un cerc format din haine albe, iar când una dintre ele cădea, o alta îi lua locul. Imaginea amintea de ultima luptă a lui Custer[39], cu regina în rolul lui Custer. Sigebert era la fel de asaltat pe platforma orchestrei, iar orchestra, formată în

---

39 George Armstrong Custer — locotenent-colonel din Regimentul 7 de cavalerie americană; ultima sa luptă a fost cea de la Litlle Bighom împotriva unei coaliții de nativi americani. Lupta în care şi-a pierdut viața este cunoscută şi sub denumirea folosită de autoare în original: *Custer's last stand.*

egală măsură din vârcolaci, teriantropi şi vampiri, se destrămase în cele trei tabere din care era compusă. Unii dintre ei se alăturau luptei, în timp ce alții încercau să fugă. Cei care încercau din răsputeri să iasă de acolo blocau uşa care ducea către coridor. Efectul era similar cu cel al unui buştean care blochează un râu.

Regele era atacat de cei trei prieteni ai mei: Rasul, Chester şi Melanie. Eram sigură că Floare de Jad se afla în spatele lui, dar ea avea propriile ei probleme, spre bucuria mea. Domnul Cataliades se străduia din răsputeri – cel puțin părea că încerca să o atingă. Ea îi para încercările cu sabia ei imensă, aceeaşi care o tăiase pe Gladiola în două, dar niciunul dintre ei nu părea că avea de gând să cedeze prea curând.

În acel moment, am fost trântită la pământ şi mi-am pierdut suflul preț de o clipă. M-am zbătut, dar mâna îmi fusese prinsă. Eram strivită sub un corp imens.

— Te-am prins, spuse Eric.

— Ce naiba faci?

— Te protejez, a răspuns el.

Zâmbea la bucuria luptei, iar ochii albaştri îi sclipeau ca două safire. Eric adora încăierările.

— Nu văd pe nimeni încercând să mă atace pe mine. Am impresia că regina are mai mare nevoie de tine decât am eu. Dar, oricum, apreciez intenția.

Lăsându-se dus de un val de bucurie, Eric m-a sărutat lung şi apăsat, iar apoi a ridicat de jos capul lui Wybert:

— Bowling cu vampiri, a spus el bucuros aruncând dezgustătorul obiect către vampirul negru cu o precizie şi o forță care l-au făcut pe cel din urmă să-şi scape sabia din mână.

Dintr-un salt, Eric a luat-o, iar sabia s-a balansat deasupra proprietarului ei cu o forță letală. Cu un strigăt de război cum nu se mai auzise de o mie de ani, Eric a atacat cercul care se formase în jurul reginei şi a lui André, cu o sălbăticie şi un abandon de sine care, în felul lor, erau chiar frumoase.

Un teriantrop care încerca să scape din cameră pe un alt

drum s-a izbit de mine cu suficient de multă forță, încât să mă arunce din locul unde eram cât de cât în siguranță. Dintr-odată, între mine şi stâlp erau prea mulți indivizi, iar drumul înapoi era blocat. La naiba! Puteam să văd uşa pe care Wybert şi fratele lui o păziseră. Uşa se afla în cealaltă parte a camerei, dar era singurul drum liber. Orice drum care m-ar fi ajutat să ies din încăpere era foarte bun. Am început să mă furişez pe lângă perete până la ieşire, ca să nu fiu nevoită să trec prin spațiile deschise şi periculoase.

Una dintre hainele albe s-a ivit în fața mea.

— Trebuie să te prindem! a zbierat.

Era un vampir tânăr; îmi dădeam seama de asta chiar şi în situația în care mă aflam. Acesta cunoscuse binefacerile vieții modeme. Existau toate indiciile – dinții superdrepți care făcuseră cunoştință cu aparatul de îndreptat, un corp voinic datorat nutriției modeme, oase mari şi o statură impozantă.

— Priveşte! am spus, trăgând în jos de corsaj.

S-a uitat, binecuvântat fie, şi l-am lovit în testicule atât de puternic, încât am crezut că îi vor ieşi pe gură. Asta pune la pământ orice bărbat, indiferent de natura lui. Vampirul ăsta nu făcea excepție de la regulă. Am trecut repede pe lângă el, ajungând la peretele estic, cel unde se afla uşa.

Mai aveam cam un metru până la uşă, când cineva m-a prins de picior şi, inevitabil, am căzut. Am alunecat într-o baltă de sânge şi am căzut în ea în genunchi. Îmi puteam da seama după culoarea părului că era vorba de o femeie-vampir blondă.

— Nenorocito, am auzit-o pe Floare de Jad. Târfă. Nu-mi aminteam să o fi auzit vorbind până atunci.

Mi-ar fi fost mai bine dacă nu apărea. A început să mă tragă de mână către colții ei. Nu se ridica să mă omoare, pentru că îşi pierduse un picior. Aproape că am început să vomit, dar a trebuit să mă concentrez mai mult asupra modului cum urma să scap decât asupra vomitatului. Ajunsesem în patru labe şi încercam să-mi reiau controlul asupra picioarelor, astfel încât să mă pot elibera din strânsoarea ei. Nu ştiam dacă Floare de Jad avea sau nu să moară în urma acelei răni. Vampirii

puteau supraviețui în numeroase situații în care un om ar fi murit, iar asta reprezenta bună parte din atracție... *Revino-ți, Sookie!* mi-am ordonat singură.

Era posibil să intru în stare de şoc.

Am întins mâna şi am reuşit să mă prind de tocul uşii. Am tras, şi iar am tras, dar nu reuşeam să mă eliberez din strânsoarea lui Floare de Jad, iar degetele ei îmi pătrundeau în carnea din gleznă. În curând va reuşi să-mi crape oasele, iar eu nu voi mai putea merge.

Cu piciorul meu liber, i-am dat un şut în față micuței asiatice. Am lovit-o, iar şi iar. Nasul îi sângera, la fel şi buzele, şi, cu toate astea, nu renunța la strânsoare. Nici nu cred că a simțit.

Apoi, Bill i-a sărit în spate, aterizând cu suficient de multă forță încât să-i rupă coloana şi să o determine să slăbească strânsoarea gleznei mele. M-am târât de acolo în timp ce el a ridicat un cuțit asemănător cu cel pe care îl avusese regina. L-a înfipt în gâtul lui Floare de Jad de câteva ori, până când capul i s-a desprins de corp, după care el s-a uitat la mine.

Nu mi-a vorbit, mi-a aruncat doar acea privire întunecată. Apoi s-a ridicat şi a dispărut, la fel trebuia să fac şi eu.

Apartamentele reginei era întunecate. Asta nu era bine. Cine ştie ce se putea ascunde acolo unde lumina din sala de bal nu ajungea?

Trebuia să existe pe undeva o uşă care să dea în exterior. Regina nu ar fi acceptat să fie închisă astfel. Ar fi trebuit să aibă o ieşire pe undeva. Şi dacă eu îmi aminteam bine felul cum era orientată clădirea, trebuia să merg tot înainte ca să ajung la peretele bun.

M-am adunat şi mi-am spus că trebuia să fac asta cu paşi mari. Gata cu pititul după pereți. La naiba cu asta!

Şi spre surprinderea mea a funcționat, până la un punct. Am trecut printr-o cameră – o cameră de zi, înainte de a ajunge în ceea ce mi-am imaginat că trebuie să fi fost dormitorul reginei. O mişcare lentă în cameră mi-a reaprins frica şi m-am furişat de-a lungul peretelui până la întrerupătorul de lumină. Când

am aprins lumina, mi-am dat seama că mă aflam în aceeaşi cameră cu Peter Threadgill. Stătea cu fața la André. Între ei doi se afla un pat, pe care era întinsă regina, destul de grav rănită. Nici André, nici Peter Threadgill nu aveau sabie la ei. André în schimb avea o armă şi, în momentul în care eu am aprins lumina, el l-a împuşcat pe rege chiar în față. De două ori.

În spatele lui Peter Threadgill se afla o uşă. Trebuia să fi fost cea care clădea afară. Am încercat să mă strecor afară din cameră cu corpul lipit de perete. Nimeni nu m-a băgat în seamă.

— André, dacă îl omori, a spus regina destul de calmă, va trebui să plătesc o amendă uriaşă.

Cu o mână presa rana, iar rochia ei portocalie era acum închisă la culoare din cauza sângelui.

— Dar nu ar merita fiecare bănuț?

Din partea reginei nu se auzi nimic, în timp ce eu deschideam cele şase zăvoare.

— Într-un fel, da, a răspuns Sophie-Anne. Până la urmă, banii nu reprezintă chiar totul.

— Vai, *ce bine,* a spus André fericit ridicând arma.

În cealaltă mană am observat că ținea un țăruş. Nu am rămas acolo să văd cum termină treaba André.

Am început să alerg de-a lungul gazonului; în pantofii mei de seară verzi. În mod uimitor, pantofii erau încă intacți. De fapt, erau într-o stare mult mai bună decât glezna pe care Floare de Jad mi-o rănise destul de rău. Până să apuc să fac zece paşi, începusem deja să şchiopătez.

— Ai grijă la leu, a strigat regina în spatele meu şi, uitându-mă în spate, l-am văzut pe André care o ducea în brațe afară din clădire.

Mă întrebam de partea cui era leul.

Apoi, uriaşa felină mi-a apărut chiar în față. Pentru o secundă, drumul meu către ieşire fusese liber, iar în următoarea era blocat de un leu. Luminile de securitate de afară erau stinse, iar în lumina lunii bestia arăta atât de fioroasă încât frica m-a lăsat fără aer în piept.

Leul a scos un sunet gutural.
— Pleacă, am spus.
Nu aveam nici o armă cu care m-aş fi putut lupta cu animalul şi eram oricum la capătul puterilor.
— Pleacă, am țipat. Dispari de-aici! Şi s-a furişat în tufişuri.
Nu cred că a fost un comportament obişnuit pentru un leu. Probabil că a simțit tigrul apropiindu-se, pentru că în câteva secunde Quinn a apărut clătinându-se prin iarbă. Quinn şi-a frecat capul lui mare de mine. André şi-a lăsat regina jos şi s-a aplecat asupra ei cu grijă. Pentru regina lui a smuls sârma ghimpată cu mâinile abia acoperite de haina ruptă. Apoi s-a dat jos şi a ridicat-o cu grijă pe Sophie-Anne. S-a adunat şi pe sine şi a sărit peste gard dintr-o mişcare.
— Ei, eu nu pot face asta, am spus eu şi chiar şi mie mi s-a părut că am spus-o cu o voce puțin țâfnoasă. Pot să mă sui pe spatele tău?! Îmi dau jos pantofii.
Quinn s-a aşezat comod pe perete, iar eu mi-am trecut mâna prin baretele de la sandale. Nu voiam să-i fac rău tigrului împovărându-l cu prea multă greutate, însă îmi doream să ies de-acolo mai mult decât îmi dorisem ceva vreodată. Încercând să nu mă gândesc la nimic, m-am cățărat pe spatele lui şi mi-am luat suficient avânt încât să mă pot cățăra pe perete. M-am uitat în jos şi mi s-a părut că era o distanță imensă până la trotuar.
După câte îndurasem în seara asta, mi s-a părut aiurea o căzătura de câțiva metri. Dar am stat pe perete, câteva momente, spunându-mi în sinea mea că eram o idioată. Apoi am reuşit să mă întorc pe burtă, să-mi dau drumul pe perete în jos şi să spun cu voce tare: „Unu, doi, trei!" Apoi mi-am dat drumul şi am căzut.
Pentru câteva minute am stat întinsă acolo, uimită de felul cum se desfăşurase seara.
Iată, stăteam întinsă pe trotuar în partea veche a oraşului New Orleans, cu sânii ieşiți din rochie, cu părul desfăcut, cu sandalele în mână şi cu un tigru imens care mă lingea pe față. Quinn sărise fără prea mari probleme.

— Cum crezi că ar fi mai bine să te întorci – sub formă de tigru sau ca un bărbat mare şi dezbrăcat? l-am întrebat eu. Oricum ar fi, sigur vei atrage atenția asupra ta. Eu, una, cred că este mai mare riscul să fii împuşcat dacă îți păstrezi forma de tigru.

— Nu va fi necesar, se auzi o voce, şi l-am văzut apoi pe André aplecat deasupra mea. Regina şi cu mine suntem aici, în maşina ei, şi vă vom duce oriunde aveți nevoie.

— E foarte drăguț din partea voastră, am spus eu, în timp ce Quinn îşi schimba forma.

— Maiestatea Sa simte că îți este îndatorată, a continuat André.

— Nu cred că este cazul, am spus eu.

De ce eram eu atât de amabilă acum? Nu puteam pur şi simplu să tac din gură? În fond, dacă nu găseam eu brățara şi nu o înapoiam, regele ar fi...

— Ar fi început acel război oricum, a spus André, în timp ce mă ajuta să mă ridic.

A întins mâna şi, cu un gest complet impersonal, mi-a împins sânul drept înapoi sub rochia verde-deschis.

— Ar fi acuzat-o pe regină de încălcarea contractului, care prevedea că toate cadourile trebuiau păstrate ca mărturie a căsătoriei lor. Ar fi dat-o în judecată pe regină, care ar fi pierdut tot ce avea şi ar fi fost dezonorată. Era pregătit pentru ambele variante, dar când a văzut că regina poartă ambele brățări a fost nevoit să aleagă violența. Ra Shawn a dat startul când l-a decapitat pe Wybert pentru că s-a izbit de el.

Ra Shawn am presupus că era numele lui Codițe.

Nu eram convinsă că am înțeles corect, însă eram sigură că Quinn avea să-mi explice totul când voi avea mintea mai limpede.

— A fost extrem de dezamăgit când a văzut că avea brățara! Şi că era cea reală! a spus André fericit.

M-a ajutat să urc în maşină.

— Unde era? a întrebat regina care stătea întinsă pe scaune.

Nu mai pierdea sânge, însă după felul cum îşi muşca buzele

îți puteai da seama în ce stare se afla.

— Era în cutia de cafea care părea nedesfăcută. Hadley era foarte bună la meşteşugărit, aşa că a deschis cutia cu atenție, a dat drumul brățării înăuntru şi a resigilat cutia cu un pistol de lipit.

Erau multe de explicat şi despre domnul Cataliades, Gladiola şi Floare de Jad, dar eram prea obosită ca să mai împărtăşesc şi alte informații.

— Cum ai reuşit să treci cu ea de percheziție? Sunt convinsă că te-au perchiziționat.

— Am avut brățara pe mână sub bandaj. Diamantul era prea mare, aşa că a trebuit să-l scot. L-am pus într-o cutie pentru tampoane. Vampirul care m-a percheziționat nu s-a gândit să scoată tamponul şi nici nu cred că ştia cum arată, de vreme ce nu-i mai venise ciclul de secole.

— Dar brățara era întreagă.

— Am fost la toaletă după ce m-a percheziționat. Am avut în geantă şi un mic tub de lipici.

Regina părea că rămăsese fără cuvinte.

— Mulțumesc, a spus după o pauză destul de lungă.

Quinn s-a urcat în spate lângă noi, destul de gol, iar eu m-am rezemat de el. André s-a urcat la volan şi am plecat de-acolo.

Ne-a lăsat în fața casei. Ameba stătea pe scaunul ei de grădină, cu un pahar de vin în mână.

Când am apărut, a pus paharul jos cu grijă şi ne-a măsurat din cap până-n picioare.

— OK, nu ştiu cum ar trebui să reacționez, a spus ea într-un final.

Maşina a dispărut pe nesimțite din fața grădinii, cu André care o ducea pe regină într-un loc sigur. Nu am întrebat unde, pentru că nu voiam să ştiu.

— Iți povestesc mâine. Camionul pentru mutat va fi aici mâine după-amiază, iar regina mi-a promis că va trimite oameni care să ne ajute cu încărcatul şi care să-l şi conducă. Trebuie să mă întorc la Bon Temps.

Ideea întoarcerii acasă era atât de dulce, încât parcă îi

simțeam gustul în gură.
— Şi ai multe de făcut acasă? m-a întrebat Amelia în timp ce Quinn şi cu mine urcam scările.
M-am gândit că Quinn putea să doarmă în acelaşi pat şi în noaptea asta. Eram amândoi mult prea obosiți ca să ne aruncăm într-o relație; seara asta nu era cea mai propice pentru a începe o nouă relație, dacă nu începuserăm una deja. Poate că o începuserăm.
— Păi, am o grămadă de nunți la care să mă duc. Şi trebuie să mă întorc şi la serviciu.
— Ai vreo cameră de oaspeți? m-am oprit în mijlocul scărilor.
— S-ar putea. Crezi că o să ai nevoie de una? Era dificil de văzut în lumina aceea slabă, dar cred că Amelia se simțea destul de jenată.
— Am încercat ceva nou cu Bob, a spus ea. Dar nu a mers tocmai bine.
— Unde este Bob? La spital?
— Nu. E chiar acolo, a spus arătând către piticul din grădină.
— Spune-mi că glumeşti.
— Glumesc. Acesta e Bob.
A ridicat un motan mare negru, cu pieptul alb, care stătuse încolăcit într-o maşină de plantat goală. Nici măcar nu-l observasem.
— Nu-i aşa că e drăguț?
— Sigur, ia-l şi pe el. Întotdeauna mi-au plăcut pisicile.
— Iubito, mă bucur să te aud spunând asta. Am fost prea obosit ca să-mi schimb forma complet.
Pentru prima dată, mă uitam atent la Quinn. Acum avea coadă.
— Categoric vei dormi pe jos în seara asta.
— Oh, iubito.
— Vorbesc serios. Mâine-dimineață vei putea reveni complet la forma umană, corect?
— Desigur. M-am schimbat de prea multe ori în ultima vreme şi am nevoie de puțină odihnă.
Amelia îi privea mirată coada.

— Ne vedem mâine, Sookie. Vom face o mică plimbare, după care voi rămâne cu tine pentru o vreme!

— Ne vom distra de minune, am spus eu extenuată în timp ce-mi târâm picioarele pe scări şi profund mulţumită de făptui că îmi ascunsesem cheia de la casă în lenjeria de corp.

Quinn era prea obosit ca să observe de unde am recuperat-o şi că mi-am ridicat rochia. Mi-am aranjat cât am putut rămăşiţele rochiei în timp ce descuiam uşa.

— Ce ne vom mai distra…

Mai târziu, după ce am făcut un duş, iar Quinn era în baie, am auzit un ciocănit la uşă. Eram destul de decent îmbrăcată în pantalonii de pijama şi într-un maiou. Deşi mi-aş fi dorit mai mult decât orice să ignor ciocănind, m-am dus să deschid uşa.

Bill arăta destul de bine pentru cineva care luase parte la un război. Smochingul nu mai putea fi purtat, dar el nu sângera, iar posibilele tăieturi păreau să se fi vindecat deja.

— Trebuia să-ţi vorbesc, a spus el cu o voce atât de joasă, încât a trebuit să ies din casă pentru a-l auzi.

M-am aşezat pe scările coridorului, iar el a venit lângă mine.

— Trebuie să mă laşi să-ţi spun asta măcar o dată. Te-am iubit. Te iubesc.

Am ridicat o mână în semn de protest, însă el a continuat:

— Nu, lasă-mă să termin. Ea m-a trimis acolo, e adevărat. Dar când te-am întâlnit – şi după ce am ajuns să te cunosc – chiar… te-am iubit.

Oare la cât timp după ce se culcase cu mine apăruse această aşa-zisă iubire? Cum puteam să-l cred când mă minţise atât de bine din prima clipă în care îl cunoscusem – arătându-se dezinteresat pentru că putea să-mi citească pe faţă fascinaţia faţă de primul vampir pe care îl cunoscusem vreodată?

— Mi-am riscat viaţa pentru tine, am spus, rostind cu greu cuvintele. I-am oferit lui Eric putere veşnică asupra mea, pentru tine, când i-am băut sângele. Am ucis pentru tine. Asta nu e un lucru pe care să-l iau ca pe un bun dat, care mi se cuvine de drept, chiar dacă tu faci asta… zilnic. Eu nu pot să

fac la fel. Nu ştiu dacă voi reuşi vreodată să trec peste ura pe care ți-o port.

M-am ridicat încet pentru că mă durea şi, spre uşurarea mea, nu a făcut greşeala de a încerca să mă ajute.

— Probabil că mi-ai salvat viața în seara asta, am spus uitându-mă în jos la el. Şi îți mulțumesc pentru asta, dar nu vreau să mai vii pe la Merlotte's, nu te mai învârti prin aceleaşi zone cu mine şi nu mai face nimic altceva pentru mine. Nu vreau să te mai văd.

— Te iubesc, a spus el cu încăpățânare, de parcă lucrul acela ar fi fost atât de uimitor şi purul adevăr, iar eu ar fi trebuit să-l cred.

Făcusem asta o dată şi uite unde ajunsesem.

— Cuvintele alea nu sunt o formulă magică. Nu o să-mi deschidă inima în fața ta.

Bill avea peste o sută treizeci de ani, dar în acel moment aveam impresia că îi puteam face față. M-am târât înăuntru, am închis uşa în urma mea şi m-am forțat să ajung până la dormitor.

Quinn se ştergea după duş şi s-a întors să-mi arate posteriorul lui musculos.

— Fără blană. Acum putem împărți patul?

— Da, am spus şi m-am întins pe cearşaf. Quinn s-a urcat pe partea cealaltă şi a adormit în treizeci de secunde. După un minut sau două, m-am întors şi mi-am aşezat capul pe pieptul lui. I-am ascultat bătăile inimii.

Capitolul 23

— CARE ERA TREABA cu Floare de Jad? m-a întrebat Amelia în ziua următoare.

Everett conducea camionul cu mobilă, iar Amelia şi cu mine îl urmam în maşina ei micuţă. Quinn plecase în dimineaţa aceea înainte ca eu să mă trezesc, lăsându-mi un bileţel prin care mă anunţa că urma să mă sune după ce reuşea să angajeze pe cineva în locul lui Jake Purifoy, şi după ce va termina şi următoarea afacere pe care o avea în Huntsville, Alabama – un Ritual de înălţare, a spus el, deşi eu habar n-aveam ce era aia. În încheiere a făcut un comentariu foarte personal cu privire la rochia mea verde-deschis, pe care nu intenţionez să-l reproduc.

Amelia îşi împachetase totul până când am apucat eu să mă îmbrac, iar Everett dădea indicaţii unor bărbaţi bine făcuţi care încărcau cutiile pe care intenţionam să le duc acasă în Bon Temps. La întoarcere, urma să donez restul de mobilă pe care nu voiam să o păstrez.

Am vrut să i-o ofer lui, însă s-a uitat la falsele antichităţi şi a spus că nu erau genul lui. Am pornit imediat ce am azvârlit lucrurile mele la Amelia în portbagaj. Bob, motanul, dormea în cuşca lui pe scaunul din spate. Avea acolo câteva prosoape moi, un bol cu mâncare şi unul cu apă, destul de murdar. Tăviţa cu nisip a motanului era pe podea.

— Mentorul meu şi-a dat seama ce am făcut, a spus Amelia tristă. E foarte nemulţumit de mine.

Nu eram deloc mirată, dar mi se părea lipsit de tact să-i spun aşa ceva, când Amelia mă ajutase atât de mult.

— Îi lipseşte viaţa de dinainte, am spus eu cât am putut de blând.

— Aşa este, dar acum trăieşte o experienţă unică, a spus Amelia cu o voce prin care dorea să scoată în evidenţă partea plină a paharului. Voi încerca să o fac pe măsura aşteptărilor lui. Într-un fel.

Nu eram tocmai convinsă că aşa ceva se putea repara.

— Pariez că în curând vei putea să-l readuci la normal, am spus, încercând să par cât mai încrezătoare. În Shreveport sunt câteva vrăjitoare foarte de treabă, care te-ar putea ajuta.

Asta dacă Amelia reuşea să treacă peste prejudecățile cu privire la membrii grupului Wicca.

— Super, a spus vrăjitoarea, cu o privire veselă. Până atunci, spune-mi ce naiba s-a întâmplat aseară. În detaliu.

Îmi imaginam că astăzi aflase deja toată comunitatea celor cu puteri supranaturale, aşa încât puteam să spun tot. I-am spus Ameliei toată povestea.

— Şi de unde a ştiut Caliatides că Floare de Jad a ucis-o pe Gladiola?

— Păi... i-am spus eu, am afirmat cu jumătate de gură.

— Şi tu de unde ai ştiut?

— Când cei din familia Pelt mi-au spus că nu angajaseră pe nimeni care să le păzească casa, mi-am imaginat că criminalul trebuia să fie cineva trimis de Peter Threadgill, ca să mă împiedice să primesc mesajul de la Caliatides. Peter Threadgill a ştiut în tot acest răstimp că brățara trebuia să fie la Hadley. Poate că are spioni între oamenii reginei, sau poate că adepții ei mai înceți la minte ca Wybert au lăsat să le scape informația. Nu era dificil să urmăreşti mişcările celor două fete-demon pe care regina le folosea pe post de mesageri. Când una dintre ele a venit la mine să-mi transmită mesajul reginei, Floare de Jad a urmărit-o şi a ucis-o. Rana era destul de gravă şi, după ce am văzut sabia lui Floare de Jad şi cât de rapid o mânuia, mi-am imagina/că ea trebuia să fie candidatul ideal pentru postul de asasin. În plus, regina a spus că dacă André era în New Orleans, toată lumea a presupus că şi ea era tot aici. Dar era în afara casei mele, în pădure.

Am tremurat când mi-am amintit asta.

— Am ştiut sigur după c*e* am sunat la mai multe benzinării. Am vorbit cu un tip care şi-o amintea perfect pe Floare de Jad.

— Şi de ce a furat Hadley brățara?

— Bănuiesc că din gelozie şi din dorința de a o pune pe regină

într-o lumină proastă. Nu cred că Hadley şi-a dat seama de consecinţele faptei ei, iar când în sfârşit a înţeles, era prea târziu. Regele îşi făcuse deja planurile. Floare de Jad a urmărit-o pe Hadley o vreme, a prins momentul potrivit să-l ucidă pe Jake Purifoy şi a profitat de ocazie. A sperat ca Hadley să fie învinuită. Orice ar fi discreditat-o pe Hadley o discredita şi pe regină. Nu aveau de unde să ştie că ea îl va transforma.

— Ce se va întâmpla cu Jake acum? Amelia părea îngrijorată. Îmi plăcea de el. Era un tip simpatic.

— Se poate să mai fie încă. Doar că acum e un vampir de treabă.

— Nu cred că există aşa ceva.

— Câteodată, nici eu nu sunt foarte sigură. Pentru o vreme, în maşină s-a aşternut liniştea.

— Hai, povesteşte-mi despre Bon Temps, a spus Amelia ca să înceapă o nouă conversaţie.

Am început să-i povestesc despre oraş şi despre barul unde lucram, despre petrecerea de dinaintea nunţii la care fusesem invitată şi despre celelalte nunţi care urmau.

— Sună bine, a spus Amelia. Ştiu că m-am cam autoinvitat la tine. Acum, sincer, te superi?

— Nu, am răspuns cu o grabă care m-a uimit chiar şi pe mine. Va fi plăcut să am companie... măcar pentru o vreme, am adăugat eu precautā. Ce vei face cu casa ta din New Orleans cât timp vei fi plecată?

— Everett a spus că nu-l deranjează să doarmă în apartamentul de sus, pentru că mama lui a devenit cam dificilă. De când a primit slujba aceea bine plătită la Cataliades, îşi permite. Va avea grijă de plantele şi de lucrurile mele până mă întorc. Mă poate contacta oricând pe e-mail.

Amelia avea un laptop în portbagaj; până la el, nu mai fusese nici un computer în casa Stackhouse. A făcut o mică pauză, după care m-a întrebat:

— Cum te mai simţi acum? Mă refer la fostul tău iubit şi la tot ce s-a întâmplat.

Am reflectat.

— Am rămas cu un mare gol în inimă. Dar va trece cu timpul.
— Nu vreau să par dr. Phil[40]. Dar nu lăsa să se închidă rana şi să rămână durerea înăuntru.
— E un sfat bun. Sper să reuşesc.
Lipsisem câteva zile, dar fuseseră pline de evenimente. Pe măsură ce ne apropiam de Bon Temps, mă întrebam dacă Tanya reuşise să-l facă pe Sam să-i ceară o întâlnire. Mă întrebam dacă trebuia să-i spun lui Sam de rolul Tanyei ca spion. Eric nu mai avea de ce să aibă sentimente neclare în ceea ce mă privea, de vreme ce marele nostru secret fusese aflat. Nu mai avea putere asupra mea. Se vor ține oare cei din familia Pelt de promisiune? Poate că Bill va pleca într-o călătorie mai lungă. Poate că un țăruş îi va intra în piept în timpul călătoriei.
Nu primisem nici o veste de la Jason cât timp fusesem în New Orleans. Mă întrebam dacă mai plănuia să se căsătorească. Speram ca iubita lui, Crystal, să-şi fi revenit. Mă întrebam dacă dr. Ludwig accepta polițe de asigurări. Şi nunta dublă de la Bellefleur ar trebui să fie un eveniment pe cinste, chiar dacă voi lucra cât timp voi fi acolo.
Am tras adânc aer în piept. Viața mea nu era chiar atât de rea, mi-am spus eu şi am început să cred că era adevărat. Aveam, probabil, un nou iubit; aveam, categoric, o nouă prietenă; şi urmau multe evenimente pe care le aşteptam cu nerăbdare. Toate astea sunt lucruri bune, pentru care ar trebui să fiu recunoscătoare.
Şi ce dacă eram obligată să particip la o conferință a vampirilor, acum, că făceam parte din anturajul reginei? Vom sta într-un hotel de fițe, ne vom îmbrăca elegant, vom participa la întâlniri lungi şi plictisitoare, asta dacă ceea ce am auzit până acum despre conferințe este adevărat.
Cât de nasol ar putea fi?

---

40 Phillip Calvin McGraw (n. 1950) este o personalitate a televiziunii americane, scriitor, psiholog şi gazdă a show-ului de televiziune *Dr. Phil.*

Mai bine să nu mă gândesc la asta acum.